

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

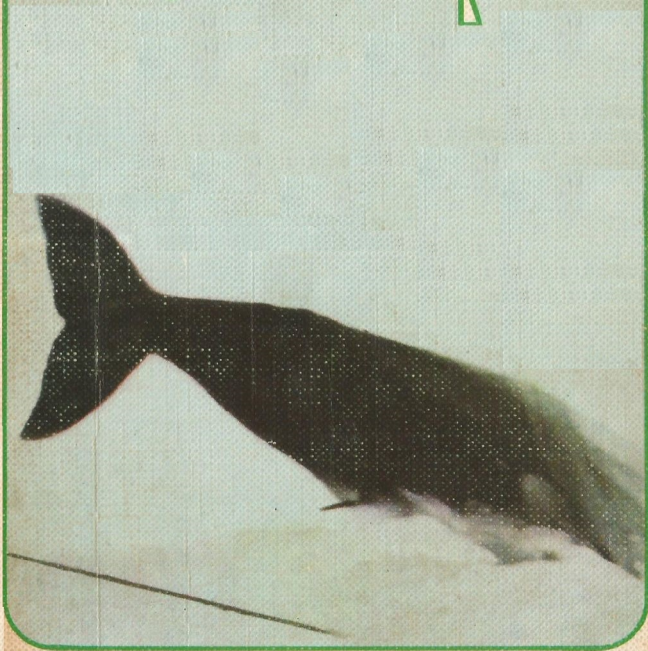
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN GORDON DAVIS

BALİNA

türkçesi: armağan ilkin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

çığdaş dizi

BALİNA

Justin Magnus, balinaları kurtarmak istiyordu.

Balinaları kurtarmanın ise tek yolu vardı : balina gemilerini batırmak.

*Justin, balinaları sevdiği kadar, insanları da seviyordu. Gemileri batıracaktı, ama içindekiler ölmeme-
liydi. Nasıl başaracaktı bunu? Olağanüstü bir plan hazırladı... ve Sovyet gemisi «Slava»yı batırmak için Antarktika buzullarına gitti.*

Ama umulmadık şeyler olacaktı.

MİLLİYET YAYIN LTD ŞTİ YAYINLARI / 556
ÇAĞDAŞ DİZİ / 12

LEVIATHAN

Yayın hakkı : 1976 Westminster N.V.

Türkiye’de yayın hakkı : Milliyet Yayın Ltd Şti / Umut

Birinci baskı : Şubat 1978

Dizgi, baskı: Metin/DF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

john gordon davis

BALİNA

Türkçesi : ARMAĞAN İLKİN

Güney yarıkürenin uzun, sıcak yazlarından birinin ilk günlerinde, uzun boylu, mavi gözlü, yüzü güneş yanığı bir Amerikalı, Güney Afrika'nın Cape Town kenti yakınlarındaki D. F. Malan Havaalanından geçti. Dünyanın birçok havaalanında ilk anda ayırt edilen bu yüz, sahte bir pasaport, bir güneş gözlüğü ve bu amaçla uzatılmış bir bıyığın yardımıyla tanınmaktan kurtulmuştu. Amerikalı yolcu bir taksiye binerek Cape Town otellerinden birine gitti. Aynı gün öğleden sonra limana indi.

Bir saat sonra yola çıkacak olan «Canarvon» yolcu gemisine binebilmesini sağlayacak bir uğurlayıcı bileti alarak iskeledeki kalabalığa karıştı. Gemiye çıkınca doğru filika güvertesine tırmandı. Üst güverteler hemen hemen boştu. Amerikalı, bitişik iskeleye bağlanmış olan kara renkli koskoca gemiyi bir dürbünle inceledi. Büyük gemi, hepsi birbirine benzeyen birkaç küçük teknenin arasında duruyordu. «Slava» adını taşıyordu kara renkli gemi; Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin 'açık deniz balina fabrikası'ydı. Küçük tekneler balina avlayan gemilerdi; avcı denirdi onlara. «Slava»yla avcıları, uzun Antarktik yolculuğuna çıkıp balinaların peşine düşmeden önce Cape Town limanına uğrayarak yakıt ve erzak alırlardı. Daha eski yıllarda, Cape Town limanı güneye inmeye hazırlanan Avrupalı balina avcılarıyla dolu olurdu bu mevsimde: İngilizler, Hollandalılar, Norveçlilerle Yunanlılar, Ruslar. Şimdiy-

se yalnızca Rusların «Slava»sı uğruyordu Cape Town'a. Çünkü balina avcılığı yapan öbür Avrupa ülkeleri balina öldürmeye son vermişlerdi.

Genç Amerikalı uzun bir süre dürbünüyle inceledi «Slava»yı. Birçok şeyi aklının bir köşesine not etti. Balinalar, kış taraftaki bir rampadan yukarı çekiliyordu. Uzun güvertelerde parçalanıyor, büyük balina bıçakları sallandıkça her biri bir kol kalınlığında olan damarlardan fışkıran kanlar havalara yükseliyordu. Koca koca et parçalarının atıldığı kazanların ağızlarını da görebiliyordu genç adam. Oradan aşağı fırlatılan etler altaki pişirme katında kaynatılıyor ve balina yağı ayrılıyordu.

«Slava»nın kesim güvertesini büyük bir dikkatle inceledi Amerikalı. Sonra da dürbününü geminin burnuna çevirdi. Tekneyi baştan kışa gözden geçirdi, bütün özelliklerini kafasına yerleştirdi. Sonunda da 35 milimetrelik fotoğraf makinesine teleobjektif takıp resim çekmeye koyuldu.

Akşamüstü D. F. Malan Havaalanına döndü yine. Sahte bir pilot ruhsatı göstererek bir Bell Jet Ranger helikopteri kiraladı. Kendi başına havalandı helikopterle. Cape Town limanının üstünden geçerken yine «Slava»nın resimlerini çekmeye koyuldu.

Ertesi gün, «Slava» avcılarıyla birlikte Antarktik yolculuğuna başlarken genç adam rıhtımın ucundaydı. Gemi yanından geçerken değişik açılardan birkaç resim daha çekti.

Ondan sonraki gün de Amerika'ya uçarak «Jubilee» adındaki bir gemiye, Magnus Oceanics şirketinin temsilcisi olarak tekneye döndü.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Kaptan Lars Magnus iki yıldır hastanede ölü-mü beklediğine göre cesedinin bembeyaz ve sol-gun benizli olması gerekirdi. Ne var ki, cenaze levazımatçısının uzmanları, ölünün yüzüne Holly-wood aktörlerine yaraşan bir renk vermiş, ya-nakların çöküklüğünü gizlemek için sakalı iyice kabartmışlardı. Ölüsü, reklam için yayımlanan ‘ihtiyar Deniz Kurdu’ resimlerine benziyordu ba-yağı. Ömrünün son on yılında benzediğinden çok daha fazla. Magnus Communications şirketinin müdürü olan Maxwell Hagen de. New York’un Madison Avenue’sünde, Frank E. Campbell Cena-ze Salonu’nun beyaz boyalı küçük tapınağında toplanan kalabalığa aynı sözlerle tanıtıyordu ölü-yü. Otuz dakikadır bitirememişti tanıtma konuş-masını.

Mikrofona eğilmiş, «O, ihtiyar bir deniz kur-duydu,» diyordu. «Denizlerin kralıydı.» Birden duraladı. «O...» Söyleyeceklerinin etkisini artır-mak için bir kez daha duraladı. «... Amerikan Cum-hurbaşkanının iki gün önce çektiği telgrafta de-diği gibi... o... bir insan değil, ulusal bir kuruluş-tu...» Gazetecilerden biri elindeki not defterinin

sayfasını çevirince Maxwell Hagen konuşmasına bir kere daha ara verdi, elini cebine sokup bir kâğıt parçası çıkardı. «Şunu da söyleyeyim ki ulusumuzun en yetkili kişisinden gelen o telgrafı yanımda taşıyorum...»

Ön sırada oturan Justin Magnus gözlerini yumarak kendi kendine mırıldandı: *Yalvarırım, Max.* Max telgrafı okurken, sözcükleri vurgulayıp duvarları çınlatırken de kapalı tuttu gözlerini. Derken utandığı için utanca kapıldı. Max'in, çekilen telgraftan böylece duygulanması dokunaklı bir şeydi. Cumhurbaşkanlığı yaverlerinin her yıl buna benzer binlerce başsağlığı telgrafı yazdıklarını bildiği halde o da gururlanmıştı. 'İhtiyar Kurt'un mecliste ve senatoda pek çok dostu vardı ama Beyaz Saraya topu topu bir kez çağırılmıştı. Oysa Max'in konuşmasını duyan, Kaptan Lars Magnus'un zırt pırt Oval Büroya gidip Amerikanın okyanuslarla ilgili politikası hakkında konuşmalar yaptığını sanırdı.

«Meslek hayatı çok parlaktı» diyordu Max. «Çalışmaları, dünyamızın üstüne çöken çevre kirlenmesi sorununu, o sorunun karanlığını yaran bir deniz feneriydi!...» Justin Magnus gözlerini yumdu yine, Max konuşmasını sürdürdü. «Evet, aslı aranırsa onun bütün çalışmaları parlaktı, her işte başarılıydı.» Orada bulunanların başlarının üstünden salonu gözlüyordu Max. Orada bulunanların arasında da gerçekten başarılı kişiler, parlak kişiler vardı. Birkaç senatör, film yapımcıları, yayımcılar; parlak başarının ne olduğunu çok iyi bilen insanlar. Justin dişini sıkarak Max'in abartılmış övgülerini dinlemeye başladı. «Kaptan

Magnus çok başarılı doğa filmleri çekti... çok parlak kitaplar yazdı... Doğayı korumak uğruna büyük savaşlar verdi!...» Max bakışlarını havaya dikip sesini alçalttı. «Ve büyük bir dâhi olduğu halde son derece alçak gönüllüydü...»

Justin, yanında oturan genç kadının ona baktığını hissetti. Başını yana çevirdi hafifçe. Genç kadının söylemek istedikleri yüzünden okunuyordu: *Hoşgörülü olmaya çalış, Justin*. Justin, peki dercesine başını eğdi. Kadının öbür yanında oturan kardeşine bir göz attı. Craig Magnus'un gözleri kızarmıştı ağlamaktan. Justin kardeşinin biraz sarhoş olduğunu da biliyordu. Babasının alçak gönüllü bir adam olarak tanıtılmasından o da sıkılmıştı besbelli. Çünkü orada bulunan yüzlerce kişi ihtiyar Magnus'la başarıları hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, gösterişçiliği ve kendini beğenmişliği herkesçe bilinen şeylerdi. Justin, Max'in 'alçak gönüllülüğe övgü' rapsodisini dinlemeye hazırlanırken, konuşmacının, sözlerine umulmadık bir hızla son verdiğini farketti. Max ağır adımlarla platformdan iniyordu; gözleri yaşlı, yüzü, kapıldığı duygusallıktan ötürü allak bullaktı. Tabuta dönerek başını eğdi. Sonra da Justin'in yanına oturdu. Dönüp genç adama bakınca Justin de gırtlığının sıkıştığını hissetti.

«Güzel konuştun, Max,» diye mırıldandı. «Sağol.»

Platformun önündeki org son ilahiyi, denizcilerin ilahisini çalmaya girişmişti birden. Topluluk ayağa kalkıyordu.

Justin çenesinin titrediğini farketti. Derin bir soluk alıp ilahiyeye katılmaya çalıştı.

*Ölümsüz Tanrı, güçlü kurtarıcı,
Huzursuz dalgaları kollarıyla saran...*

Ön sıralarda oturan *Jubilee* mürettebatı da katılmıştı ilahiye. Ezgi, beyaz tapınağın bir ucundan ötekine yayılıyordu. Justin de duygulanmıştı ansızın. Gözleri yanıyor, yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözlerini kapatıp ağzından soluk alarak gözyaşlarını durdurmaya uğraştı. Katherine Robinson küçük parmağını onun avucuna dayamıştı. Bu yakınlık gösterisi duygu selinin taşmasına yol açtı. Gırtlğından hıçkırıklar yükseliyordu artık. Katherine Robinson'a bakmaya yanaşmadı. Genç kadının parmağını bir kere sıkıp bıraktı. İlahi sona erip işaret verilince tabuta doğru yürüdü. Tabutun başucunda durdu ve kapağı çekip kapadı. Cenaze levazımatçısı da bir an sonra yanına sokulmuş, vidaları sıkıştırırmaya başlamıştı. Max'la Craig, bir de *Jubilee* ekibinden üçü ileri atılarak tabutun çevresinde toplandılar. Cenazeyi bu altı kişi taşıyacaktı. *Jubilee*'nin tayfaları güneşten esmerleşmiş gençlerdi; takım elbiseleriyle, olduklarından daha iri ve berberiksiz görünüyorlardı. Craig, Justin'in karşısına, tabutun başucuna geçti. Yaşlı gözleri ıslak ıslak parlıyordu. Orgun sesi yükseldi, tabutu, salonun ortasındaki geçitten yukarı taşımaya koyuldular. Cenaze arabası dışarıda, Seksen Birinci Sokağın gürültülü aydınlığında bekliyordu.

On beş dakika sonra herşey bitmişti. Son eller sıkılmış, son basın fotoğrafları çekilmiş, cenaze arabasının motoru çalışmaya başlamıştı.

Justin, Max'e döndü. «Oceanics I temsil et-

mek için cenaze fırınlarına kadar gider misin? Uçağın kaçta kalkıyor?»

Max bu soruya şaşmış göründü. «Sekizde kalkıyor ama saat altıda yola çıkmak zorundayım. Ondan önce de seninle bazı şeyler konuşacaktım. Sen yakma törenine gitmeyecek misin?»

«Hayır. Aileyi Craig temsil edecek. Külleri de o alacak. Cenaze levazımatçısı dört saattte hazır olacağını söylüyor.»

«Bana kalırsa sen de gitmelisin, Justin.»

«Belki haklısın ama yapamayacağım, Max.»

«Giderken arabada konuşabilirdik. Oradan doğru havaalanına geçmek zorunda kalacağım ben; konuşmak için bir daha fırsat bulamayacağım.»

Justin, «İş konuşması da yapamayacağım,» diye söylendi. «İsteğin neydi, Max? Şimdi söyle. Bermuda'dan cevap yazarım sana.»

Max sabırsızlıkla bakıyordu Justin'e. «Öyleyse ben seninle birlikte *Jubilee*'ye gelirim,» dedi. «Orada konuşuruz.»

«Gelmek istersen başımın üstünde yerin var. Craig külleri getirinceye kadar bir içki içeriz. Ne var ki iş konuşmak istemiyorum. Ne konuşacağın sen?»

Max öfkелendi.

«Birkaç şey konuşacaktım. Bir kere, Katherine'i niçin *Jubilee*'ye çağırdığını bilmek istiyorum. Dönmesi için emir vermişsin kıza. Oysa Los Angeles'teki büroda gerekli o. Durup dururken birden çağırıverdin. Bana danışmadan.»

Justin derin bir soluk aldı.

«Los Angeles'deki büroyu kuruncaya kadar

yardım etmesi için göndermiştir Katherine'i. Altı aylığına sana ödünç vermiştim. O benim yardımcım, senin değil. Kamburbalinaların filmi için gerekli bize. Denizde bir kadın bulundurmak zorundayız. Onu kullanmamız en doğrusu. Halk onun adını da tanıyor, yüzünü de.»

Max öylece duruyordu; yüzü asık. Justin'e kızılıyordu son zamanlarda. Aralarındaki her çekişmede Justin kazanıyor, Max öfkeleniyordu. Magnus Communications şirketinin sahibi, Magnus Oceanics'in Genel Başkan Yardımcısı olduğu için kazanmıyordu üstelik. Doğal olarak altediyordu Max'ı.

Max, sordu: «Bermuda açıklarındaki kamburbalinaların filmini çekip bitirdiğinizde Katherine'i bana yollar mısın yine?»

«Yollayamam, Max. O zaman da Baja California'daki gri balinaların filmi için gerekli. Kitabıma da yardım edecek.» Max'ı övmek amacıyla ekledi: «Los Angeles'deki büro çok iyi çalışıyor zaten. Yardımcıya gerek duyuyorsan kendine bir yardımcı tut. Bütçenizi aşmış değilsin nasıl olsa.»

Max'ın öfkesi huzursuzluğa dönmüştü. «Özel olarak rica ediyorum, Justin.»

Justin o zaman anladı. Daha önce akıl edemediği için de kendine şaştı. *Ey Tanrım*, diye düşündü. *N'olur Max! Bula bula Katherine'i mi buldun? Hollywood'daki onca yıldız adayının ne kusuru vardı ki? Derdimiz bize yetmezmiş gibi bir de senin Katherine'e tutulman çıktı başımıza.* Kararını değiştirmeye niyeti olmadığı halde, «Katherine ne düşünüyor?» diye sordu. «Los Angeles'te kalmak istiyorsanız...

Max, «Sanırım ister,» diye mırıldandı utançla.

Sanıyorsun demek. Anlaşıldı öyleyse. Acımişti Max'e. Katherine onu sevmiş olamazdı. Max'tan çok akıllıydı o. Ve çok daha genç. Max bir kadını bir iki ay gezdirip eğlendirebilirdi. Sevimli, cana yakın olmasını da bilirdi ama Katie'nin sevgisini kazanacak kadar zeki değildi. Magnus Oceanics'in Hollywood bürosunu yönetmek için ondan uygun adam bulunmazdı. Bir zamanlar su altında ondan usta adam bulunmazdı ama yeterince derine inemezdi. Oysa Katie'nin sağlam bir kafası, gerçek bir zekâsı vardı. Justin, Max'in herhangi bir itirafta bulunmasına fırsat vermemeye kararlıydı. Katherine çok değerliydi onlar için. Katherine olmadan olmazdı.

«Çok üzgünüm, Max,» diye söylendi. Gerçekten üzölmüştü. «Üzgünüm ama kamburbalinaların çekiminde bize yardım etmesi gerekiyor. Sonra da Baja California'daki gri balinalarla çalışacağız. O iş de gelecek yılın şubat ayına kadar sürer. Altı ay yani. Bitirince, isterse Oceanics'ten ayrılıp seninle çalışabilir.»

Max Hagen öfkeli bakışlarını uzun bir süre Justin'in yüzünden ayırmadı.

«Ey yarabbi! Tanrı rolünü iyice benimsedin, değil mi? Oceanics'in başına geçtiğinden beri Tanrı sanıyorsun kendini.» Justin, Max'e gerçekten acıdığını farkettil. Bir şeyler söylemeye hazırlanırken Max kısık sesle sürdürdü: «İşimle değil hayatımla oynuyorsun!» Justin bir kere daha ağzını açıtsa da Max öfkeyle haykırmaya başlamıştı. «Katherine istediği an isinden ayrılabilir! Köle değil ya!»

Justin donuk bir sesle karşılık verdi. «Ayrılamaz, Max. Şirketle yaptığı anlaşma gereğince, ayrılmadan altı ay önce haber vermek zorunda. Anlaşmayı bozmasına göz yumamam.» Özür dilercesine bakıyordu Max'e. Yüreği sızlamıştı gerçekten yaşlanıyordu Max. Üstelik de âşık olmuştu. Ya da âşık olduğunu sanıyordu.

Max, «Altı ay önce haber vermezse altı aylık ücreti kadar tazminat ödemek zorunda,» dedi. «Parayı kendi cebimden ödeyeceğim ben!» Birden döndü, kalabalığın arasında Katherine'i aramaya başladı.

Katherine, Seksen Birinci Sokağın sararmaya yüz tutan ağaçlarının altında *Jubilee* mürettebatının arasında duruyordu. Justin Magnus, Max'tan önce davranmak, kıza yanaşıp aklından geçenleri açıklamak isteğine kapıldı. «Hiç bir şey söyleme,» diyecekti. «Benimle konuşmadan bir karar verme. Aranızdaki ilişki ne olursa olsun, ocağın sonuna kadar *Jubilee*'de kalmalısın.» Ne var ki Max kıza sokulmuştu bile. Katherine, adamın bu kararlı gelişine şaşmış, gözlerini dikmiş bakıyordu. Boyu Max'tan kısa değildi; bacakları uzun, ökçeleri yüksek. Justin, adamın Katherine'in kolunu tuttuğunu, kızı ötekilerden uzaklaştırıp heyecanlı bir tavırla konuşmaya başladığını gördü. Siyah elbise çok yakışmıştı Katherine'e; sarı saçlarını da siyah bir dantel örtüyle örtmüştü. Max kıızı kaldırımında dolaştırıyor, kolunu bırakmadan anlatıp duruyordu.

Ross Evans da Justin'in yanına sokulmuştu. «Gemiye dönüyor muyuz?» diye sorarken gözlerini Justin'in baktığı noktaya çevirdi. «Orada ne oluyor kuzum?»

Justin bakışlarını çevirmeden karşılık verdi. «Katherine'in onunla birlikte Los Angeles'e dönmelerini istiyor.»

Ross, «Yapma!» diye haykırdı. «Aşk falan mı yoksa?»

Justin başını salladı. Ross, kızla erkeğin arkasından bakıp kaygıyla sordu: «Katherine'le konuşabilmiş miydin sen? Fırsat bulabildin mi?»

Justin gözlerini çevirmiyordu hâlâ. «Hayır,» deyip ekledi:

«Katie ona tutulmuş olamaz. Katie'nin yapacağı iş değil!»

«Haklı olmanı dilerim! Max'ın çok sevimli olabileceğini de unutmayalım.»

Justin, «Magnus Oceanics, Magnus Communications şirketinin sahibidir,» dedi. «Şirketin Katie'ye iş vermesini yasaklayabilirim.»

«Kız Max'e tutulmuşsa onun da yararı olmaz.»

«Tutulmamıştır,» diye söylendi Justin. «Max'tan çok daha akıllıdır o. Adamdan kat kat üstündür. Öyle olduğunu da bilir. Katie'yi tanırım ben.»

Katherine olduğu yerde durmuştu. Justin'le Ross'tan otuz metre uzakta, Max'le yüzyüze duruyordu. O konuşuyordu şimdi. Justin nabzının hızlandığını farkettiler. Endişe, kalp atışlarının düzenini bozmuştu. Kısa bir süre sonra ciğerlerindeki havayı boşalttı. Katherine önce Max'ın boynuna sarılıp öpecek gibi olmuş, derken adamın ellerini avuçlarının arasına almıştı. Aralarında neler geçtiğini kestirebiliyordu Justin. Katie'yi tanırdaydı o. Max'ın önerisini ciddiye almış ya da kabul etmiş olsaydı öyle bir davranışla yetinmezdi. Önce o

candan 'Katie gülüşü'yle gülümser, sonra da Max'ı öperdi. Frank E. Campbell Cenaze Salonunun kapısında olsalar bile. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı Katie. Onu uçağa bindirip Max'ın Los Angeles bürosuna çekidüzen vermeye yolladıklarından bu yana geçen altı ay içinde büsbütün değişmişse o zaman belli olmazdı tabii. Hep o konuşuyordu şimdi. Sevecen bir tavırla, ağırbaşlılıkla konuşuyor, Max da anlamsız bir suratla dinliyordu. Justin, sokağın ucunda oynanan küçük drama sırtını döndü. Katie'nin neler söylediğini, Max'ın neler duyduğunu biliyordu. Orada durup o ikisini gözlemek, konuşulanlara kulak kabartmak gibi birşey olacaktı.

Bir dakika sonra kafasını çevirip bir baktı. Katie başını öne eğmiş onlara doğru yürüyor, Max da ters yönde ilerleyerek Beşinci Caddeye doğru yol alıyordu.

2

İskeleeye dönerlerken Justin Magnus, Binbaşı Henry Thorogood ve L. C. Singleton aynı taksiye bindiler. David Cartwright'la Katie bir başka taksiyle kızın oteline gitmişlerdi. Bavulları alacaktı otelden. Justin, kızı başkasıyla yollamadığına pişman olmuştu. Max da otele gidip bir olay yaratmaya kalkışabilirdi. Herkesin önünde olay çıkarmaktan korkmazdı Max. Oysa Justin düşündüklerini açıklarken kızın sınırlı olmasının hiç istemi-

yordu. Evet, Cartwright'ı göndermekle gerçekten aptallık etmişti. Gerçi Cartwright suda hiç korkak değildi ama sinirli çocuktü. Biri karşısına geçip bağırırna başlarsa ne yapacağını bilemezdi. Max da bağırıp çağırmaı çok iyi bilirdi. Cartwright'tan daha uygunsuz biri olamazdı o görev için. Ne var ki taksi de Dokuzuncu Caddeyle Yirmi Üçüncü Sokağın köşesine varmıştı. Katie'nin oteli, kentin öbür ucunda kalmıştı artık. Cenazeye gelenlerle gazeteciler de çoktan yollanmışlardı *Jubilee*'ye. Justin, L. C. Singleton'a döndü. «Gemiye varınca sen taksiden inmeden Waldorf'a dön. Katie'nin başına bir iş gelmesini istemem.»

Singleton, kurbağaları anımsatan geniş çenesini saldırgan bir takırtıyla kenetledi. «Dostumuz Max'ın az önce oynadığı sahneyi mi düşünüyorsun?»

«Evet. Bu gece her şeyi açıklayacağıma göre kızın sakın olmasını gerekli görüyorum. Max ortaya çıkacak olursa Cartwright'tan pek yarar umulmaz.»

«Haklısın,» dedi Singleton. «Ben onu idare etmesini bilirim.»

«Olay çıkarma, Singleton.»

«Hayır incelikle yürütürüm işi. Sen hiç üzülme. Yalnız açıkça söyleyeyim ki olay çıkarabilsem bayağı keyiflenecektim.»

Binbaşı Thorogood, «Ben gitsem belki daha iyi olacak,» diye mırıldandı. Dört köşe kesilmiş güzel sakalını çekiştiriyordu.

«Gereği yok,» dedi Justin. «Hayır, sen kal da konuklarla gazetecileri ağırlamama yardım et,» demek istedi ama Singleton'ın süzmek istemediğın

den söyleyemiyordu. Şeker hastasıydı Singleton; çabuk sarhoş olurdu. O gün birkaç kadeh yuvarlamıştı zaten. *Jubilee*'de resmi bir eğlence düzenlendi mi herkes L. C.'ye göz kulak olur, onu içki şişelerinden uzak tutmaya çalışırdı. Elden geldiğince tabii. L. C. geminin aşçısıydı. Hidrobiyoloji konusunda da epey bilgi edinmişti artık. Max'la başedebilecek kişi olarak seçilip otele gönderilmekten gurur duyuyor, Justin onun bu duygusunu seziyordu.

Henry Thorogood, «O sahne benim de dikkatimi çekti,» diye söylendi. «Bir türlü akıl erdiremedim. O güzel kızın Max'la ne alışverişi olur? Ancak sanırım sonunda adama demir almasını emretti.»

«Max iyidir,» dedi Justin.

«İyidir elbette,» Binbaşı, tıknaz gövdesini pencereye doğru çekti. «Benim gemimden uzak durduğu sürece dünyanın en iyi adamıdır.»

Yolun geri kalan bölümü sessizlik içinde geçti. Justin gergin olduğu halde gülümsemeden edemiyordu. Binbaşının İngiliz donanmasında kullandığı deyimlerle, İngiliz aksanıyla konuşması hoşuna gidiyordu. *Sapsağlam bir meşe gibisin, Henry,* diye düşündü. *Tanrı eksikliğini göstermesin bize.* Geceleri Henry'yi düşündükçe bir güven duygusu yayılırdı içine. Kendine olan güveni biraz daha artardı. Kraliyet donanmasının, saçmalığına göz yummayan, kolay kolay postu ele vermeyen, ne yaptığını bilen üyelerindendi Henry. Üstünden akardı o hava. Sakalı bile aynı nitelikleri simgeliyordu sanki. «Benim gemim.» Justin, Henry Thorogood'un *Yatışık* dergisine verilen bir

ilanla bulmuştu. «Emekli İngiliz denizaltıcısı idarî bir görev arıyor. Ticarî tecrübesi az olmakla birlikte insan yönetmekte tecrübelidir.» Yirmi dakika içinde adamı işe almıştı Justin. Binbaşı Henry Thorogood, İngiliz Kralliyet Donanmasından bağlanan emekli aylığıyla geçinmeye çalışmaktan bıkmış usanmıştı. Connecticut'ta, kızkardeşinden kalan küçük çiftlikte sebze yetiştirmeye uğraşmış, onu da başaramamıştı. «Benim elim değdi mi o mendebur bitkiler bir türlü büyümek bilmiyor,» demişti Justin'e. «Yıllarca tuzlu sularda yaşadığımdan mıdır, nedir!» 'Az ticarî tecrübe'yi hayat sigortası satarken edinmiş, o işte de para kazanmamıştı. «Satıcılıkta gerekli olan çenebazlıktan yoksunum ben. Müşterilerle konuşurken içimden neler söylerdim bilir misiniz, dostum? 'ister al, ister alma ama rica ederim öyle salak salak bakma!' Yaa, böyle işte. Hayat sigortası yararlı bir şey kuşkusuz. Donanmada hizmet ettiğim sürece yaptırımadım. Bütçem elvermiyordu. Denizaltıcılardan çok yüksek prim alıyorlardı çünkü. Sanırım genç yaşta boğulacağımızı hesaplıyorlardı.»

Taksi, Onuncu Sokaktaki iskelelere yaklaşıyordu. Köşeyi dönünce *Jubilee*'yi karşılarında buldular.

Güzel bir tekneydi *Jubilee*. Boyu altmış metreydi. Bir mayın tarama gemisinden daha büyük, daha uzundu. Pırıl pırıl parlatılan motorları saatte otuz mil hız yapmasını sağlıyordu. İhtiyar Lars Magnus gemiyi donatırken parayı esirgemişti. Mültililyoner bir emprezaryonun deniz evi ve film stüdyosunda bulundurmak isteyeceği her şey ve her aygıt vardı *Jubilee* de.

Kıç taraftaki ambarda, dokuz metre boyunda bir Otter Mark Z denizaltı gemisi, onun önündeki ambarda da Bell Jet Ranger marka bir helikopter taşınıyordu. Bir film laboratuvarı, renkli filmlerin de banyo edilebileceği, ısı derecesi ayarlanmış bir karanlık oda, bir projeksiyon salonu vardı. Kaptan köprüsünün arkasındaki telsiz odasında yalnızca en yeni telsiz ve radar aygıtları değil, aynı zamanda kapalı devre tekniğiyle çalışan on sekiz televizyon alıcısı da bulunuyordu. Alıcıların yanında da bir Amerikan barla bir döner koltuk. Böylece, koltuğunda oturup içkisini içerken geminin her köşesinde olan biteni de izleyebiliyordu ihtiyar Magnus. Film ekibi çalışmaya başladığında kapalı devre televizyon vericileri su altına indirilirdi. İhtiyar Magnus çekilen sahneleri denetler, deniz-altı telefonuyla emirler verirdi. Dalgıçları, Jacques-Yves Cousteau'nun su geçirmez başlıklarını kullanırlardı. Bu başlıkların takılması dalgıca biraz rahatsızlık veriyordu ama filmdeki görüntü beğeniliyordu. Ayrıca da her başlığın içine bir telefon yerleştirilebiliyordu. *Jubilee*'nin baş tarafında, su kesiminin biraz altında kalan bir çelik bölmeye bir lomboz deliği de vardı. Bir fotoğrafçı oraya uzanıp film çekebildiği gibi bir televizyon kamerası da lombozun dışındaki görünümü kapalı devre alıcılarından birine iletirdi her an. İhtiyar, telsiz odasındaki barda ya da bürosundaki masada otururken denizin altını da izleyebiliyordu böylece. İhtiyar sağken, özellikle de kendisi dalamadığı şu son yıllarda, *Jubilee*'deki herkes —en çok da Justin— televizyon kameralarından yakınıyor olmuştuk. Kenefe girsek, İhtiyar'ın

alıcılarından birinin ekranında görünüyörüz diye homurdanıyordı.

Salon, kaptan köprüsünün hemen altındaydı. Geniş pencereleri baş kasaraya açılırdı. Duvarları meşe kaplamalı, eşyaları deri döşemeliydi. Bir bölmeye geminin ikinci Amerikan barı yerleştirilmişti. İhtiyar Magnus bu maun barı New Orleans'taki eski genelevlerin birinden satın almış, o koskoca tezgâhı parçalatmadan taşıtıp gemisine monte ettirmişti. Karşı bölmede bir dizi televizyon alıcısı sıralanmıştı. İhtiyar'ın zamanında, özel kamarotu barmenlik görevini de üstlenirdi ama kumanda Justin'e geçtiğinden beri herkes içkisini kendi dolduruyor, içtiğinin parasını —alış fiyatından— ödüyordu. İçtiklerinin hesabını da kendi eliyle yazıyordu deftere. Temizliğe bakan güzel kızlara da yol vermişti Justin. Kamaralar sahipleri tarafından, geçitler, salonlar ve güverteler de elbirliğiyle temizleniyordu. Yemeklerde herkes kendi tepsisini doldurup masasına taşıyordu.

Justin, herkesin her işi öğrenmesini istemişti. Hava koşulları ne olursa olsun, herhangi biri —Katherine bile— dümene geçebilirdi. Telsiz ve radar operatörlüğünü hepsi yapabilir, herkes güverte tayfası olarak çalışabilirdi. Herkesin ilk yardım uzmanı belgesi vardı. Gerekirse hepsi dalgıçlık yapabilir ve sualtı kameralarını kullanabilirlerdi. Beşi, darda kalınca helikopter pilotu olabilir, dördü de denizaltı kaptanı görevini üstlenebilirdi.

Justin'in yönetimi ele aldığı üç yıl içinde şirketin giderleri —zorunlu olarak— büyük ölçüde azaltılmıştı. Justin, gemideki idareci kadrosunu

dörtten üçe indirmişti. Katherine Robinson Magnus kitaplarıyla filmlerinin editörlüğünü yapıyor, Justin'in üniversite arkadaşı olan Ross Evans bilimsel dergilere yollanan yazıları yazıp araştırmaları denetliyordu. Üçüncü idareci Justin'in kendisiydi. Su altında çalışan ekip de yüzde kırk ölçüsünde azaltılmış, böylece şirket yılda yüz bin dolarlık bir kısıntı yapmak olanağı bulmuştu. Üstelik Justin'in çektiği filmlerle yazdığı kitaplar babasının zamanındakinden başarılıydı. Filmlerin dağıtım işini düzene koymak için Los Angeles'deki Magnus Communications şirketini kurmuştu genç adam. İkinci şirket, Max Hagen'in *Jubilee*'den uzaklaştırılabilmesini de sağlamıştı. Justin, ihtiyar Magnus'un son beş yıl içinde yaptığı borçları ödediği gibi kazanca da geçmişti. Şimdi şirketin en büyük hissedarı durumuna geçtiğine göre, gücünü ve kazandığı parayı nereye harcayacağına kendisi karar verebilirdi. Justin ne yapacağını biliyor, yapacaklarını düşündükçe göneniyor, yüreğine kıvanç doluyordu.

Mürettebatın büyük bir bölümü salondaydı. Cenaze töreninden gemiye gelen konuklarla birlikte viski içiyorlardı. Salonda durgun bir hava vardı. Katherine, Cartwright ve L. C. dönmemişlerdi. Craig Magnus da babasının küllerini getirmemişti henüz. Justin kabalık etmemek için kısa bir süre salonda kaldı, sonra da Ros Evans'ı, Steve Gregorowsky'le binbaşığı peşine takıp kendi dairesine gitti. İçeri girince bir şişe viski çıkartarak dört bardağa içki doldurdu. Herkes bir içki aldı. Justin kendi kadehine uzanıp Steve'e döndü.

«Evet, Steve,» diye söylendi alçak sesle. «Bu akşam Japonya'ya gidiyoruz. Sen, ben, bir de Craig.»

Steve Gregorowsky ağzındaki içkiyi yutarak bakakaldı. Mavi gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. Justin elinde olmadan gülümsedi. Ömründe ilk kez Steve'i şaşırtmayı başarmıştı.

«Bu gece mi? Japonları Bermuda filminden sonraya bırakacaktık hani?»

Justin başını salladı. «Böyle bir fırsat bir daha ele geçmez. Japonların fabrika gemilerinin ikisi de bakım ve onarım için Yokohama limanına çekildi. Güney kutbu yolculuğuna hazırlık. Gemiler bomboş. Herkes üç haftalık ücretini alıp yerine gitti. Birine zarar verme olasılığı yok gibi bir şey. Bu arada herkes bizim New York'ta olduğumuzu, buradan Bermuda'ya gideceğimizi biliyor. Babamın cenazesi dikkati üstümüze çekti. Hepsi yarınki gazetelerde çıkacak. Biz de herkesin düşündüğü gibi Bermuda'ya yollanacağız bu gece. Bundan iyi bir aldatmaca olamaz. Limandan çıktığımız an, Ross, seni, beni ve Craig'i Connecticut'a götürecek helikopterle. Binbaşının çiftliğine ineceğiz. Döndüğümüzü kimse bilmeyecek. Oradan Boston Havaalanına gidecek, sonra da Mexico City'ye uçacağız. Sahte pasaport kullanacağız tabii. Mexico City'den Tokyo'ya uçacağız. Yarın öğleyin Tokyo'da oluruz. Oranın saatıyla.»

Ross, «O arada,» diye sürdürdü, «herkes bizim *Jubilee*'de, Bermuda yolunda olduğumuzu sanacak.»

Steve, «Anlıyorum,» diye mırıldandı.

«Kusursuz bir plan,» dedi Justin.

Binbaşı, İngiliz aksanıyla, «Bundan iyi zaman bulunmaz,» diye söylendi.

Justin yorgun ve gergindi. Son kırk sekiz saatın yorgunluğu birden çökmüştü üstüne. Binbaşının onunla aynı kanıda olduğunu duymak hoşuna gitmişti. Aralarındaki tek profesyonel sabotajcı oydu çünkü. Binbaşı, on dokuz yaşında İkinci Dünya Savaşına katılmış, İngiliz donanmasının X-aracı denizaltılarıyla Alman limanlarına girip Alman savaş gemilerini havaya uçurmuştu. Kırk dokuz yaşında emekliye ayrıldığında, NATO filolarını izleyen, nükleer Rus denizaltılarını peşini koşturan bir nükleer denizaltının komutanıydı.

Steve Gregorowsky, güçlü yapısına, yara bere izleriyle kaplı bedenine yakışmayan yumuşacık bir sesle sordu: «*Jubilee*'ye nasıl döneceğiz peki?»

«Gittiğimiz gibi,» dedi Justin. «Japonya'daki işi bitirir bitirmez üç ayrı havayolu uçağıyla ayrılacağız oradan. Biletlerle uçak tarifeleri burada.» Masasının gözlerini işaret ediyordu. «Craig, Vancouver yoluyla dönecek, sen Seattle'a uçacaksın, ben de Mexico City'ye ineceğim. Sonra yine Boston'da toplanacağız. Binbaşının çiftliğine dönüp helikopterle gemiye uçacağız. Gemidekiler de o arada Bermuda'daki kamburbalinaların filmi çekmek gibi keyifli bir işe başlamış olacaklar.» Kamaradakileri gözden geçirdi. «İzimizi örtmek için bundan iyi yol bulunmaz.»

Ross kulaktan kulağa sırtıyordu. İskemlesinde doğrulup, «Her şey hızla ilerliyor,» diye söyledi.

Steve sordu: «Patlayıcı maddeleri nereden alacağız?» Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

«Japonya'da bizi bekliyor olacak hepsi. Ben herşeyi ayarladım. Ben alacağım onları. Yalnız başıma. Siz ne kadar az şey bilerseniz o kadar iyi.» Bir an duraladı. «Aynı şey öbür çocuklar için de geçerli. Biz dönünceye kadar hiçbir açıklama yapılmayacak onlara. Belki döndükten sonra da yapılmayacak. Güvenmediğimden değil. Ancak suçun işlendiğini bilmezlerse suç ortağı sayılmazlar.» Elindeki içkiyi bırakmadan lomboz deliğine yürüyüp Hudson nehrine bir göz attı. «Belki çok dolambaçlı bir yoldan hareket edeceğiz ama çekeceğimiz sıkıntıya değecektir bence. Gerekli önlemleri almadığımız için birimizden biri tutuklanacak olursa hepimiz suçlu düşeriz. Magnus Oceanics batar.» Yüzünü onlara dönerek elini salladı. «Gerçi Bermuda'ya kadar gidip oradan kendi pasaportlarımızı kullanarak Mexico City'ye geçebiliriz. Mexico City'den de sahte pasaportlarla Tokyo'ya uçabiliriz. Gelgelelim Bermuda'da bizleri tanıyan birilerinin bulunacağı su götürmez. O zaman da *Jubilee*'den ayrıldığımız kolayca kanıtlanabilir. Oysa ben kanıtlanabilecek hiçbir şey bulunmasın istiyorum. Hiç, hiçbir şey!»

«Ben de öyle düşünüyorum,» dedi binbaşı. «Çekeceğiniz sıkıntıya değer.»

Steve, «Elbette,» diye mırıldandı. «Bu gece gideceğimiz için kaygılanmış değilim ben.»

Ross arkasına yaslanıp sırttı. Saçları genç yaşta dökülmeye başlamıştı; bakışları ciddi, yanakları renkliydi. Oceanics'in genel müdürüydü Ross. Justin de arkadaşına bakıp sırttı. İyi çocuktu şu Ross. Ona kalsa, *Jubilee* top tüfek atışlarıyla girerdi Yokohama limanına. Ya Steve? Steve'in

kaygılanmadığı kuşkusuzdu. Kayıtsız Kanadalıyı hiçbir şey kaygılandırmazdı. Bir yığın yara izi vardı vücudunda; başına ne gelirse gelsin sağ olarak kurtulacağı izlenimini verirdi insana. Justin, *Craig de kaygılanmayacaktır*, diye düşündü. *Onu üzen bir tek şey olabilir: Yokohama limanındaki bütün Japon kızlarının tadına bakamamak. Yine de, yolunu bulup hiç değilse birini becerecektir.*

«Dinle, Justin,» diyordu Ross. «Beni sıkan bir durum var.»

«Neymiş o?»

Ross yerinden kalkıp kamarayı arşınlamaya başladı. «Daha önce de karşı çıkmıştın bana; ancak bu kez iyi düşünmeni istiyorum. Japonya'ya hem senin, hem Craig'in gitmesini doğru bulmuyorum ben.»

Justin karşılık verecekken Ross engel oldu. «Bırak da söyleyeceklerimi bitireyim. İş ters gider, ikinizin başı da derde girerse... Tanrı korusun diyelim ama ikiniz birden Japon cezaevlerinden birini boylarsınız... Heriflerin sabotajcılara kaç yıllık ceza verdiğini de bilmiyoruz ki! Öyle bir şey olursa Magnus Oceanics'i kim yönetir? Üstelik...» Parmağını havaya kaldırmıştı. «Hisse senetlerinin de değeri kalmaz o zaman. Şirket batır. Batmasa bile başına kim geçebilir? Yalnız onlar değil Güney Kutbu tasarısı suya düşer. *Öbür* tasarılarımız da! Çalışmalarımızın *tümü* boşa gider.»

Justin bir kez daha karşılık vermeye yeltendi ama Ross yolundan dönmeyen bir asker gibi ilerliyordu. «Dur, bitirmedim daha. Bu konu çok önemli.» Kafasını sallıyordu boyuna. «Oceanics'in geleceği sana bağlı artık. Şimdii.» Parmağını ileri

uzatıyordu yine. «Japonya'daki işin dışında kalmak istemediğini biliyorum. Düşünce senden çıktığı için sorumluluğunu da kendin taşımak istiyorsun. Komutan askerlerin önünde gider gibisinden yersiz bir inanç. Oysa yanlış düşünüyorsun...» Öğretmenlik yaptığı yılların alışkanlığıyla, tam bir öğretmen tavrıyla başını iki yana salladı. «Hepimiz bu işin içindeyiz artık. Hepimiz bulaştık, hepimiz kendimizi bu işe adadık. Japonya'da bir terslik olur da seni ele geçirirlerse her şey yüzüstü kalır. Sen tutuklanırsan Craig'in dönmesi de yarar sağlamaz. Saygıda kusur etmek istemem ama Craig'in şirkete başkanlık edebilecek bir adam olmadığını söylemek zorundayım. Hele Güney Kutbu tasarısını asla yönetemez! Sorumsuz bir çocuk o!»

Justin, «Sorumsuz değil,» diye mırıldandı. «Sorumsuz değil ahbab! Yalnızca genç. Tam delikanlı.»

«Peki!» Ross, söylenenleri kabul ettiğini belirtmek için elini havaya kaldırmıştı. «Tamam, diyelim ki gençtir, delikanlıdır. İnan ki ben de severim onu. Dalgıçlığına da diyecek yoktur gerçi. Ancaak...» Kestane rengi gözlerinin en ciddi bakışlarıyla bakıyordu. «O çocuk bu şirketi yönetemez. Ne şimdi ne de daha sonra. Hovarda zamparanın biri o! Babanla ikinizin zamparalığını, hovardalığını bir araya getirsek, yine de ona yetiştiremezsiniz.»

Justin, belli belirsiz bir gülümsemeyle, «Ölünün arkasından kötü söz söylenmez,» diye mırıldandı.

Ross içini sıkıyordu. «Kusura bakma, Dinle bak,

Craig'i Japonya'daki işe yollamana bir şey demiyorum. Gitsin. Mafya'dakilerin deyimiyle kemikleri sertleşsin. Yararlı olur onun için. Steve ona yol gösterir. Becerirler herhalde. Benim söylemek istediğim şu...» Parmağını sallıyordu yine. «Sen gitmemelisin. Çünkü bizim beynimiz de sensin, para kazanan kas dokumuz da. Oceanics'i sen götürüyorsun, sen yönetiyorsun. Hey Allah, Justin Magnus doksan dokuz yıl ceza yer de bir Japon hapisanesini boylarsa hangi banka kredi verir bize?»

«Oceanics'in bankadan kredi almasına gerek yok,» dedi Justin. «Ben gitmezsem kim gidebilir peki?»

«Ben! Beni yolla. Gerçekten! Çok akla yakın bir iş olur. Helikopter pilotu da ben değil miyim? Ben Yokohama'ya giderim, sen de herkesin düşündüğü gibi Bermuda'daki kamburbalinaların filmi çekersin.» Bu sözler Justin'i de güldürdü, binbaşığı da. «Ciddi söylüyorum,» diyordu Ross. «Gerçekten.»

«Üstelik sen Yokohama'yı da görmemiştin,» diye söylendi binbaşı. «Hazır fırsatını bulmuşken...»

«Tabii ya!» Ross, ciddi yüzünü kırıştıran bir gülümsemeyle sırtınca hepsi birden güldüler. O hâlâ, «Benim planım en uygunu,» diye söyleniyordu.

«İçimizdeki tek evli erkek sensin,» dedi Justin. «Mary ne der senin gitmene?»

«Mary'yle konuştum ben. O da bizim kadar gönül verdi bu işe. Bizim kadar istekli.»

Justin masasına dönüp viski bardaklarını dol-

durdu. Herkesinkini. Büyük bir yorgunluğa kapılmıştı ansızın. Ne dosttu şu Ross. Tombul yakanaklı, hantal gövdeli Ross. Herkesten çok çalışarak başarıya ulaşan Ross. Ayak hareketleri yeterince güçlü olmadığı halde kulaç atışını kusursuz hale getirip üniversitenin yüzme takımına girmeyi başarmıştı. Kendini öldürürcesine çalıştığı için futbol takımına alınmayı da başarmıştı. Hidrobiyoloji diplomasını alabilmek için günde on iki saat çalışmış, oysa arkadaşı Justin günde altı saatlik çalışmayla onunkinden çok daha parlak bir diploma elde etmişti. İnadı ve direnişiyle, arkadaş grubunun en güzel kızını tavlayıp onunla evlenmeyi de başarmıştı Ross. Ayak hareketleri hâlâ kusurluydu ama denizin dibine indi mi birinci sınıf bir kameraman oluyordu. Justin onun köpekbalıklarından korktuğunu da biliyordu. Profesyonel bir dalgıca yaraşmayan, oldukça güçlü bir korkuydu bu.

«Peki, dostum,» dedi Justin. Düşüncesini kabul ettirdiğini anlayınca Ross'un yüzü büsbütün kasılmıştı. Ne var ki Justin, «Öyleyse Craig'i götürmeyiz,» diye sürdürdü. «Sen, ben ve Steve gideriz. Craig güvenlik önlemi olarak burada kalır. Bir terslik çıkarsa olayın dışında kalır.»

«Bence doğru yapmıyorsun,» dedi Ross. «*Sen* gitmemelisin. Başın derde girerse Güney Kutbu operasyonu ne olacak?»

«Gitmek zorundayım. Bu konuda söyleyecek başka sözüm yok.»

Kimse karşılık vermedi. Justin, binbaşının onunla aynı kanıda olduğunu biliyordu. Steve de kimin gidip kimin kaldığına aldırıs etmezdi. Ona

sorulsa, işi tek başına da yapabileceğini söylerdi Steve.

Birkaç saniye sonra Ross sordu: «Katherine'le henüz konuşmadın, değil mi?»

«Cartwright getirsin, hemen konuşacağım. Katie çok önemli bizim için. O olmazsa halimiz harap.»

Ross, «Senin Rusçanla da idare edebiliriz,» diye söylendi.

«Amma ederiz ha!» Justin başını iki yana sallıyordu. «Keşke benim Rusçam yeterli olsaydı! Ne yazık ki değil. On yıl önce bir yıl Rusça kurslarına gittim. Hepsi o. Üstelik de 'orta'yla geçtim.» Birkaç saniye düşündükten sonra halıya bakarak başını eğdi. «Evet, idare etmesine idare ederiz belki. Gelgelelim o kadarı yetmez bana. Kutup operasyonunda en küçük bir aksaklık olmamalı! Saat gibi işlemeli her şey. Büyük bir tehlikeye atılacağız orada!»

3

Katherine Robinson *Justin* adını beğenmiş, *Magnus* soyadını da sevmişti. Gelgelelim ikisi yan yana konunca biraz fazla kaçıyordu sanki. Gerçek-üstü bir şeyler vardı o iki kelimede. Adamla tanışmadan önce gördüğü birkaç fotoğraf da edindiği izlenimi değiştirmemişti. Her resimde aynıydı Justin Magnus; ince uzun, mavi gözlü, güneşten esmerleşmiş. Yüzünün keskin çizgilerinden

dürüstlük okunur, hemen her resimde, deniz altında tehlikeli bir şeyler yapıyor olurdu. İş mektuplarının soğuk ve kuru havası, yazdığı doğa kitaplarının ateşli, öfkeli anlatımı kendini beğenmiş bir insan olduğu izlenimini bırakıyordu. Kitapları okuyup düzeltmek Katherine'in göreviydi. Babası hastalanıp da kitapları Justin Magnus yazmaya başladığından beri, hiç karşılaşmadıkları halde, adamı oldukça iyi tanımaya başlamıştı Katherine. Öğrendikleri de pek hoşuna gitmiyor, açıkçası, adamı beğenmiyordu. Justin de ondan hoşlanmamıştı. Yayınevinin fildişi kulesinde oturup boyuna mektup yollayan, kitapları nasıl yazması gerektiğini açıklayan Bayan Çok-Bilmiş Robinson onu deli ediyor, kitabın teslim tarihinin yaklaştığını hatırlatan telgrafları aldıkça çılgına dönüyordu. Kadının özellikleri Magnus Oceanics'i dünya kadar zarara sokuyordu. Kitapları kusursuz hale getirmeye çalışan Justin, dalmaya zaman bulamıyordu çünkü.

Justin, yayınevinin görkemli koridorlarından geçip gelişini haber vermeye bile gerek duymadan genç kadının odasına girdiğinde ikisi de birbirlerinden nefret etmeye hazırdılar. Başlayan konuşma kısa süre sonra şu havaya girdi:

«O kadar akıllıysanız, başkalarının yazdıklarını didik didik edeceğinize kendiniz yazın Allahın cezası kitapları!»

«Ben kitap yazamam. Bay Magnus,» diye karşılık verdi genç kadın. «Yazabilsem çoktan yazardım. Ben iyi bir kitabın daha iyi olması için çalışırım yalnızca.»

«Babamın kitapları iyi miydi?»

«İyi değildi.»

«Efendim?»

«Sadece satış yapan kitaplardı.»

«O başka bir şey mi yani?»

«Bambaşka bir şey.»

«Pekâlâ, başkaysa başka. Siz öyle düşünseniz bile sanat düşmanı değilim ben. Yalnız şunu sorayım: Babamın kitapları denizin güzelliklerini anlatıyor muydu halka?»

«Bir bakıma evet. Ben sizin sanat düşmanı olduğunuzu da sanmıyorum ayrıca. Tam tersini düşünüyorum. Bir de çok kaba olduğunuzu.»

«Doğrusunu isterseniz siz de bana kabalık etmek isteğini veriyorsunuz, Bayan Robinson. Mektuplarınızı aldıkça duvarları yumruklayacağım geliyor. Benim kitaplarımın satışı iyi mi?»

«Evet.»

«Doğayı korumanın gerekli olduğunu anlabiliyor muyum halka?»

«Evet.»

«Babamın yazdıklarından iyi mi kitaplarım?»

«Babanızın yazdıklarından daha güzel.»

«Yazdıklarımı siz denetlediğiniz için mi?»

«Hayır, ondan ötürü değil. Babanızın yazdıklarını da ben denetlerdim. Siz ondan daha yeteneklisiniz.»

«Benim kitaplarım onunkilerden çok mu satıyor?»

«Onunkiler kadar satıyor.»

«O da Magnus Oceanics'e yeter, Bayan Robinson. Oceanics'in işleri kitaplara daha fazla zaman ayırmama olanak bırakmıyor. Yazdıklarım, söylemek istediklerimi halka iletiyorsa o bana yeter. Yayınevine de yeter.»

«Ama bana yetmez, Bay Magnus.» Bir an durakladıktan sonra daha sıcak bir sesle sürdürdü. «Sizin kitaplarınız eşsiz birer başyapıt olabilir. Gerçek bir yazar görüşü var sizde; oysa babanızda yoktu. Yeteneğinizi boşa harcamanıza izin veremem. İkinci sınıf kitaplarla yetinmenize fırsat vermeyeceğim.»

«İkinci sınıf mı?» Justin ateş püskürüyordu. «Siz bu iş için biraz fazla genç değil misiniz acaba?»

«Yayınevi sahipleri öyle düşünmüyor.»

«Kaç yaşındasınız?»

«Orası sizi ilgilendirmez.»

«Ne yapacağımı, nasıl yazacağımı sizden öğreneceksem pekâlâ ilgilendirir. Kaç para alıyorsunuz burada?»

«O da ilgilendirmez sizi. Kendi işinize bakın.»

«Benim işim olduğu için soruyorum.»

«Sizin işiniz olduğu için mi?»

Justin öfkeyle bakıyordu genç kadına. «Belki de sizi işe alırım. Adı batasınca kitapları siz yazar-sınız benim yerime. Bu Magnus sözleşmeleri beni deli edecek.»

«Demek beni işe alacaksınız, öyle mi?»

Yine de Justin'i ögle yemeğine götürmek gereğini duymuştu. Yayımcılar, önemli yazarlarını yemeğe çıkarırlar hep. Katherine de genç yazarı yatıştırmak, yola getirmek, kendi görüşlerini kabul ettirmek istiyordu. Okyanuslardaki canlıları ele alan Magnus dizisinin çok iyi kitaplar olduk-ları söylenemezdi ama yayınevi için önem taşıyor-du her biri. Hepsinde eşsiz fotoğraflar bulunur, sıradan bir okur için, her birinin öğretici değeri

olurdu. Çıkan hiç bir Magnus kitabını kaçırmayanların sayısı da epey yüksekti. Magnus Oceanics'in asıl ürünü olan televizyon filmleri kitaplara parasız reklam sağlardı üstelik. *Jubilee* gemisinin ve Lars Magnus'la oğullarının adı her ev halkınca bilinirdi. Magnus kitapları kısa yoldan büyük paralar kazandırıyordu yayınevine. Katherine Robinson kitapları birer sanat ürünü olarak değilse bile anlattıkları çeşitli yaratıklardan ve görülmedik yerlerden ötürü severdi. Kişiliğinin romantik, serüvenci yanına sesleniyordu her biri. Ayrıca, o da ateşli bir doğa koruyucusuydu. Halkı uyarmak için harcanan çabaya saygı duyuyor, okuduklarını alkışlamak istiyordu. Üstüne üstlük, Justin Magnus'un gerçekten yetenekli bir yazar olduğuna inanmıştı. Bu işte çalışan her insan gibi, yazarı büyük yazar, kitapları birer başyapıt haline getirmek umuduyla yaşıyordu.

O günkü yemekte —yemek paralarını firmanın hesabına yazabilen yayınevi görevlilerinin uğrağı olan, Le Madrigal adını taşıyan gösterişli bir Fransız lokantasına gitmişlerdi— bu düşüncelerini yazara da açıklamaya çalıştı Katherine. Akşam da Justin yemeğe götürdü onu. Kitaplar konusunda konuşmak üzere çıkmışlardı görünüşe göre; aslında, genç kadın çok cana yakın, çok sevimli ve dostluğuna doyulmayan kadınlardan olduğu için. Justin, Bayan Çok-bilmiş Robinson'dan hoşlanmaya başlamıştı. Ertesi gün yayınevinde oturup son kitabı gözden geçirdiler. Öğle yemeğinde dışarıdan sandviç getirttiler, çalışmaya ara vermeden sandviçleri atıştırdılar. O gece Bayan Robinson'u yine yemeğe götürdü Justin. Üçüncü

günü otel odasında geçirdi. Katherine'in kitapta yaptığı değişiklikleri inceledi, öğütlerine uyararak bazı bölümleri yeni baştan yazdı. Bu işi çok yorucu bulmuştu. Dördüncü gün yazdıklarını genç kadına gösterdi ama o hâlâ hoşnut olmamıştı. Justin pes deyip işi yarım bırakacak duruma gelmişti artık.

Doğrusunu söylemek gerekirse yazar olmak isteği falan da yoktu. Onun tek isteği, denizle, denizde yaşayan canlılarla ilgili filmler çekmekti. Çevre kirlenmesiyle savaşmak isteyenlerden biriydi Justin; doğaya tapanlardan biriydi. Doğayı korumak için yapılabilecek ne varsa yapmaya hazırды. Babasının başladığı Magnus kitapları angaryasını yüklenmesi de bu yüzdendi. Babasının yazdıklarını beğenmiyordu. Aşırı bir duygusallık, aşırı bir tüccarlık bulurdu onlarda. İhtiyar Magnus başından geçen serüvenleri öyle bir dille anlatmıştı. Kitaplar yeterince öğretici olmadıkları gibi doğayı korumanın önemini de yeterince vurgulamıyordu. Babasıyla az tartışmamışlardı bu konuda. Filmler konusunda da tartışmışlardı. Justin, Magnus kitaplarının düzeltilmesi gerektiğini biliyordu ama Bayan Robinson'un kusursuzluk merakıyla başa çıkamayacaktı. O gün kesin bir karar aldı. Hem kitapları, hem de öbür işleri tek başına üstlenemeyecekti. Zaman yetersizdi. Gemiye dönüp suyun altına inmesi, şirketi borçtan kurtarması gerekiyordu. Ertesi gün Katherine Robinson'u yine yemeğe götürdü. Ne var ki bu kez kitap konusu açılmadı. Justin, genç kadını *Jubilee*'ye götürüp kendisine yardımcı yapmak istiyor, isteğini kabul ettirmek için diller döküyordu.

Katherine Robinson'un aklını çelmek için altı ay uğraştı. Katherine, şirketteki yerini yıllar süren bir çalışmanın sonunda elde etmişti. Önce sekreterlik yapmış, ardından editör yardımcısı olarak çalışmıştı. Bir kitabı kendi başına denetleyip düzeltmesine yıllar sonra izin verilmişti ancak. Mevkiine önem veriyor, her şeyi bir anda tepip gitmek istemiyordu. Gelgelelim birlikte çalışan güzel bir kadınla çekici bir erkek arasında —özellikle de bu çalışma başarılı sonuçlar veriyorsa— çok yakın bir ilişki kurulur genellikle. Hemen hemen cinsel bir nitelik taşıyan, iki tarafa da güven veren doyurucu bir ilişkidir bu. Justin'le Katherine'in arasında da öyle bir meslekî yakınlık doğmuştu ki kolayca bir adım ileri gidip birbirlerine âşık olabilirlerdi. Ne var ki âşık olup da o sağlam dostluğu tehlikeye düşürmek, ikisi için de önemli olan yakınlığı bozmak istemiyorlardı.

Justin altı ay içinde New York'a birkaç kez gidip geldi. Genç kadın evet deyinceye kadar birçok kez yemeğe çıkıldı, mektuplar yazıldı, telsiz telefonlar edildi. Katherine'i yanına almak Justin'in yaptığı en akıllıca işlerden biriydi. Genç kadının iyi bir yüzücü olduğu gibi filmlerde de çok güzel görünüyordu. Uzun sarı saçlarını arkasından sürüyerek denizaltı dünyasına süzülen, eşsiz mercan kayalarının arasında yüzen, dev kaplumbağaların sırtına binip yunus balıklarıyla dalan Katherine Robinson'un güzel gövdesi bütün Magnus filmlerinin önemli bir parçası olmuştu. İşten anlıyor, şirketin yönetimine yardım edebiliyordu. Kitap editörlüğünde ne kadar başarılıysa film editörlüğünde de aynı ölçüde başarılıydı.

Bazan şirketin idarî işlerini üstlenerek, bazan da fikir verip sert davranarak, Justin'in kitaplarını yükselebilecekleri düzeye ulaştırdı.

Justin Magnus iş disiplini bilmeyen bir yazardı. Konuşurken insanı ağzının içine baktırmayı bilir, çok zaman, yazacaklarını banda dikte ederdi. Kimi zaman *Jubilee*'deki kamarasında, kimi zaman güvertede, kimi zaman da bir kumsalda yalnız başına otururken banda aldığı bu konuşmalarda, sözleri bir martının kanatlarıyla yükselir, fırtınalı günlerde kayalıklarda patlayan dalgaların gümbürtüsüyle yankılanırdı. Justin dünyayı eğitmeye çalışmıyor, yalnızca kükrüyordu. Ona gem vurmak Katherine'in göreviydi. Genç kadın, saçlarını karıştırıp kırmızı kalemını sallayarak tartışmaya başlardı çokluk. Yazarın görüş alanını daraltmaya değilse bile gördüklerini daha küçük bir çerçeve içersine sığdırmaya çalışıyordu. Justin okuru yakasından çekip sürüklememeli, onu kendisiyle birlikte adım atmaya alıştırmalıydı. Söylenecek her şeyi söylüyordu gerçi; ne var ki fazlalıkları atmasını, gerekli değişiklikleri yapıp bazı bölümleri yeniden yazmasını sağlamak çok güçtü. «Okur *anlamalıdır!*» diye haykırıyordu Justin. «Doğanın ne büyük bir tehlike içinde olduğunu görmeli, anlamalıdır!»

«Aşırılığa kaçmazsan daha iyi anlarlar Justin! Savunduğun şeylerin doğruluğuna kimse karşı çıkamaz. Yalnız biraz budayıp düzene sokman gerek. Kimse karşı koyamaz anlattıklarına! Okuyanın gözleri yaşıyor, yüreği sızlıyor.»

«Bense bağırıp çağırıklarını, diş gıcırdatıp yumruk sallamalarını isterdim.»

«Çok abartırsan itici olursun. Uzaklaştırırsın okuru. Boyuna halkı korkutup azarlayan vaızlara benzersin. Bir şey daha var: Bazı yerlerde gereğinden çok teknik bilgi vermişsin.»

«Halkın eğitilmesi gerek!»

«Evet ama hidrobiyolog yetiştirircesine değil. Teknik bilgiyi kitabın sonunda ayrı bir bölümde toplarsın. Hidrobiyologlar isterlerse oradan okurlar. Ya o istatistikler! Halka sesleniyorsun sen; sıradan insanlara sesleniyorsun! İncilden aldığın bölümler de sıkıcı oluyor.»

«İncilden aldığım bölümler kitapta kalacak!»

«Peki, kalsın. Yalnız çok uzatmışsın. Öyle yerler var ki yalnızca ilahiyat fakültesini bitirenler anlayabilecek. Nereden çıkardın onları? Üstelik sen Tanrıya da inanmazsın.»

«Benim inanmadığım Tanrı onun öyle yazılmasını istiyor belki. Benim inanmadığım Tanrı çok akıllıdır; sözlerini abartmama kızmaz. Bazı şeyleri insanların kafasına sokabilirsem, hiç bir davranışına kızmayacaktır. İncilden çıkardığım bölümler çok çarpıcı. Öylece kalacak hepsi!»

Cenaze salonundaki karşılaşmaları çok kısa sürmüştü. Yoğun duygularla yüklü bir an olduğundan ve kalabalıktan ötürü şaşkınlık içinde geçmişti üstelik. Ancak şimdi, çalışma odasının kapısını açıp 'Katie gülüşü'yle gülen genç kadını görünce büyük bir sevince kapıldığını farkettiler. Gerçek bir dost dönmüştü gemiye. «Merhaba!» Kızın yanağını öperek sırtıttı. «İçeri gelsene, Katie.» Kapıyı kapatırken, «Eee,» diye sordu, «döndüğüne sevindin mi bakalım?»

«Nasıl sevindiğimi bilemezsin. Ancak böyle üzücü bir olaydan ötürü dönmek istemezdim.»

«Niye o kadar sevindin peki? Los Angeles'de eğlenmedin mi?»

«Oo, çok eğlendim. Ne var ki Hollywood bana göre değil. Benim yerim burası.»

Justin başını sallayarak gülümsedi. «Otursana.» İçki dolabını açtı, bir kadehe votka doldurup tonik şişelerinden birine uzandı. «Çok güzel görünüyorsun gözüme.»

Güzel görünürdü Katherine; pek, pek güzel sayılmazdı oysa. Boyu uzun, yapısı genişti. Sarı-sındı. Bir yaz havası taşırdı üstünde. Yüzü biraz fazla yuvarlak, ağzı güzel sayılamayacak kadar büyüktü. Gelgelelim gülümsediği zaman insanın aklını başından alabilir, mavi gözlerinde derinlere inen bir pırıltı görülürdü. Kırpikleri en cömert boyda biçilmişti. Justin votkatonik bardağını uzattı, kız içkiyi havaya kaldırdı. «İhtiyar'ın anısına!»

Justin de bardağını kaldırdı.

Eğilip kızın yanağından öpmek istiyordu yine. Ancak öyle yapacağına onun karşısındaki koltuğa yürüdü. Viskisi elinde, koltuğun yumuşaklığına gömüldü. Bakıştılar.

«Balina filminden söz et bana.»

«Yaptığımız filmlerin en güzeli olacak,» dedi Justin. «Kilometrelerce film doldurduk. Çok güzel şeyler! Karayip denizinde öyle sesler kaydettik ki şaşarsın!» Başını doğu yönünde eğip gülümsedi. «Şimdi de hepsi Bermuda'da seni bekliyorlar, Katie. Kamburbalinalar. O güzelim dost yaratıklar! Yavruları falan hep bir arada. Yunus filmindeki gibi yapacağız. Onlarla birlikte çeke-

ceğiz seni. Bikininle bütün güzelliğini ortaya koyacak, balinaların kuyruklarına tutunarak yüzeceksin.»

«O günü iple çekiyorum!»

«Çok başarılı olacaksın!» Katie'yi tanırdı Justin. O günü iple çektiğini biliyordu. Katherine Robinson: Boston'lu bir aileden gelme; soylu. Bir zamanların editörü, hayvan sevgisiyle yaşayan bir kadın. Fotojenik. Bacak bacak üstüne atıp karşısına oturan genç kadına baktı. Bu sabah cenaze için alıp sırtına geçiriverdiği siyah pamuklu elbiseyi bile kendine yakıştırmayı bilmiş. Giyinmesini iyi bilir zaten. Her şeyi içgüdüsel bir incelikle, doğal bir rahatlıkla yapar. Güzel yanlarını vurgulamayı bilir. Olduğundan uzun görünmek için ökçeli pabuç giyer hep. Kendine iyi bakar. Vücudu sağlamdır, sağlıklıdır. Tanrım, ne iyi etmiş de çağırtmıştı kızı. Çekici bir dişi olduğu halde, uzun zaman açık denizlerde gezdikleri halde, Magnus Oceanics'te onun yüzünden bir tek olay çıkmamıştı. Onun eseridir bu da; Katie nasıl davranacağını bilir. Justin Magnus'la arasında sağlam bir iş ilişkisi kurmaya özen göstermiştir. Yetenekli ve çapkın, aynı zamanda çok yumuşak yürekli bir erkek olarak gördüğü Justin Magnus'la, kadın düşmanı bir hovarda saydığı, erkek olarak bucak bucak kaçtığı Justin Magnus'la çok başarılı işler yaptıklarının farkındadır. Justin, «Los Angeles'le Max'i anlat,» demeye hazırlanmışken sözleri ağzında değişti. «Bana balina kitabından söz et, Katie.»

Katie oturduğu yerde öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. «Kitap çok güzel, Justin... Karşı karşıya oturup işleri söz etmek de güzel, değil mi?»

«Evet, öyle.» Gerçekten öyleydi.

Katie arkasına yaslandı, bir sigara yakıp dumanı ciğerlerine çekti. «Kitap gerçekten çok iyi. Los Angeles'ten ayrılacağım gün son düzeltmeleri de yaptım. Valizimde. Getireyim mi?»

«Hayır. Anlat yeter.»

«Çok iyi bir kitap olacak. Son biçimini alınca tabii. Şimdiye kadar yazdıklarının en iyisi.» Kollarını uzatıp tavana baktı. «Balinalara öyle güçlü bir duyguyla bağlısın ki... Zavallı hayvanların içinde bulundukları tehlike, o korkunç dram, doğanın büyük kaybı... ve hepsini Tanrının buyruğu açısından ele alman...» Genç adama bir göz atıp sürdürdü. «Çok, çok güzel. O dev yapılı, eşsiz hayvanlara hayranlık duyuyor insan. Gerçekten güçlü bir kitap. Bağlıyor okuru; ara vermeden okumak isteğini doğuruyor. İnsan soyunun şu son elli yıl için yaptıklarını bir haksızlık olarak gösteriyor, başkaldırma gereğini duyuruyor. O korkunç kasaplık, o vahşet, o ıstırap! Hem korkunç, hem de harikulade bir kitap!» Elini kaldırıp bacağına bir tokat indirdi. «Ruslarla Japonlara öyle kızdım ki! Uluslararası Balinacılık Komisyonu'na da kızdım çok! O kitap çıkınca bütün dünya savaşa katılacak, Justin!»

Justin duyduklarından hoşlanmıştı ama arkadan ne geleceğini deneylerinden biliyordu.

«Ancak...» diye mırıldandı.

Katie yaşlı bir öğretmen gibi sallıyordu parmağını. «Hah, iyi söyledin! Ancak bir çok yerini benim göstereceğim şekilde değiştirmelisin. Çok işimiz var!»

Justin viskisinden bir yudum alıp içini çekti.

«Ey Tanrım!»

«Eski alışkanlığını elden bırakmıyorsun hâlâ. Konuyu dağıtıyorsun. Söylemek istediklerin bir sel gibi taşıyor, okuru boğacak hale geliyor. İnsanın kafasında sindirim yetersizliği ve başdönmeleri yaratıyorsun. Ama orasını burasını budayıp bazı yerlerini parlattık mı... gerçek bir klasik çıkacak ortaya. Yazdıklarını bir kere daha gözden geçir, değiştirilmesini uygun gördüğüm yerleri incele. Önyargılarından sıyrılarak oku. Yaptığım değişikliklerin hepsi hoşuna gitmeyebilir.»

«Hiç birisi hoşuma gitmeyecek.»

«Nesnel bir gözle bakarak yargıladığımı unutma. Senden yana olduğumu, senin için çalıştığımı da aklında tut.»

Bardağının üstünden bakıyordu Justin. Katie haklıydı. Onun iyiliğini düşündüğü kuşkusuzdu. Orasını, kitap çıktığı zaman kesin olarak anlıyordu genç adam. Katie her zaman Magnus Oceanics'in yararına çalışırdı.

Justin, «O kadar akıllıysan niye bir yayınevinde çalışmıyorsun?» diye mırıldandı.

Katie arkasına yaslanarak gülümsedi. «Her şey yoluna girecek, kitap çok güzel olacak. Sen şimdi *Jubilee*'den söz et bana! Arkadaşlar nasıl? Cılgın Craig, erkek-adam Steve ve sen hangi tüyler ürpertici serüvenlere atıldınız ben yokken?»

«Hiç bir serüvene atılmadık. Heyecansız aylar yaşadık. İyi yürekli güzel balinalarla çalıştık hep; köpekbalıklarıyla çatışmadık.»

«Bir tanecik köpekbalığı da görmediniz mi?»

«Gördük. Gelip yanımıza sokuldular ama onların filmini çekmeye kalkışmadık. Setten kovduk hepsini. Sakın günler geçirdik.»

«Tanrıya şükür,» diye mırıldandı Katie. «O yeni çocuk kim? Peter Webb dedikleri. İşe yarıyor mu?»

Justin koltuktan kalkarak içki dolabına yürüdü. Aklından geçenleri hemen o anda açmak, önerisini hiç gecikmeden ortaya koymak istiyordu ama daha önce irdelenip sonuca bağlanması gereken bir konu vardı.

«Örümcek Webb,» diye söylendi. «Örümcek derlermiş ona. Bulunmaz bir delikanlı. Tam aradığım adam. Doğa insanı. Ustura kadar keskin. Çelik gibi sağlam. Korkusuz. Her dakikanın tadını çıkarıyor Örümcek.»

«Görünüşüne bakılırsa çok genç olmalı,» dedi Katie.

«Yirmi iki yaşında. Ancak o kısacık ömrüne yirmi iki yıldan çok fazlasını sığdırmış.» Justin kamaranın öbür ucuna yürüyerek yazı masasının köşesine ilaştı. «Bütün Güney Amerika'yı gezmiş, cangılta kendisine yol açıp Amazon nehri boyunca dolaşmış. En kötü koşullar altında bile sağ kalmayı başaran doğa uzmanlarından biri sayıyor kendini. Öyle olduğuna kalıbımı basarım ben de.»

«Bu sağ kalma uzmanları ekmek paralarını kazanmak için ne yaparlar?»

«Aklına gelebilecek her şeyi. Bizimki bir hayvanat bahçesinde yılanlara bakmış, bir sirkteki hayvanları beslemiş. Bir süre Los Angeles'teki okyanus balıkları bahçesinde çalışarak yunus balıklarının eğitimiyle uğraşmış. Bana mektup yazıp iş istemesi de o arada oldu. Sanırım gerçekten doğa uzmanı. Doğayla başbaşa kalıp iki elinden başka alet kullanmadan yaşamak merakında. İki

değneği birbirine sürterek ateş yakmasını bile beceriyor. Her denemede beceriyor hem de. İlk kez gördüm bu ustalığı. Bize de öğretmeye çalıştı. Ağaç kabuklarını ince ince kesip bükerek ip yapmayı da biliyor. Ormandaki bitkilerin, yaprakların ve köklerin hangilerinin yenebileceğini de öğrenmiş. Gördüğüm kadarıyla, yenilebilecek böcekleri de tanıyor. Su çıkarmak için neresini kazması gerektiğini de çarçabuk buluyor. Ayrıca da usta bir bıçak atıcısı. Attığı bıçak mutlaka hedefine varıyor. Okçuluktan falan anlıyor. Kement atmada üstüne adam bulunmaz. Onu da gösterdi bize. Çok ilginç bir delikanlı. Haa, karate de biliyor.»

Katherine, gerçekten etkilenmiş olduğunu gözleriyle belli etti. «Buradaki yerine de uydu mu bari?»

«Yuvasına oturan pim gibi uydu. Gelgelelim çok sessiz. İşini seviyor oysa. Sualtında çok becerikli. Her şeyi öğrenmek istiyor; biraz okursa iyi bir araştırmacı olabilir. Suda gördüğü her şeye sokuluyor, her deliğe kafasını uzatıyor. Delik ne kadar karanlık olursa o kadar iyi.»

Katherine bir kahkaha attı. «Erkek-adam Steve'e benziyor anlaşılan. Yalnız Steve'e değil ya! Ona benzeyen başka çılgınlar da var tanıdıklarımın arasında.»

«Denizde ikisi bir arada çalışıyorlar genellikle. Steve'le örümcek yani. Kendiliklerinden eşleşiverdiler. Örümcek, Steve'e öykünüyor; onu örnek alıyor kendine. Kişilik bakımından da benzeşiyorlar.»

«Eh, umarım ki Steve'in kötü huylarını be-

nimsemez. Ya da seninkileri. Ataklığınızı benimsemesin hiç değilse. Bak ciddi söylüyorum Justin! Günün birinde başınız belâya girecek o yüzden. Korkusuzluğunuz tehlikeli denebilecek sınıra yaklaşıyor. Gereksiz yere ataklık ediyorsunuz.»

«Ben hiç öyle bir şey yapmıyorum.»

«Bence yapıyorsun ama seninkisi neyse ne. Ya Steve? O adama baktıkça tüylerim diken diken oluyor.»

«Yakışıklı buluyordun hani?»

«Benim tipim değil. Yakışıklı olmasına yakışıklı gerçi; gelgelelim insanın tüylerini ürperten bir yakışıklılığı var.» Sözlerini başını sallayarak vurguluyordu. «Gerçekten öyle! İnsana korku veriyor havası. O yara izleri! Korkunç! Ölüm isteği taşıyanlardan biri sanki. Onunla su altında çalışmanın nasıl bir şey olacağını düşündükçe ürperiyorum.»

Justin, «Steve'in ölmek istediği falan, yok,» diye söylendi. «Tehlike karşısında aşırı bir güven gösteriyor olsa olsa. Bir tür kendini beğenmişlik belki.»

«Hayır. Tehlikeye kulak asmayan sensin. Craig de öyle. Ama Steve'inki başka bir şey. Bir tehlike çıksa da içine atılsam diye bakıyor o. Ross da benim gibi düşünüyor. Steve'de bir ölüm isteği olduğunu söylüyor o da. Şu köpekbalığını... Çekiçbalığını hatırlıyor musun? Kafesin kapısında durup önce senin girmeni bekledi! Ritz otelinin kapısında bekliyordu sanki! O gün sen bile çılgınlık demiştin. Gerçekten de çılgınlıktı. Filmde kendi gözlerimle gördüm ben! Müthiş bir şeydi! O duruyla, 'İstersen gelip beni öldürebilirsin,' diyordu köpekbalığına.»

«Hayır, öyle değil. Steve, psişik bir özelliği olduğuna, istediği şeyi gerçekleştirebileceğine inanıyor. Üstünlüğüyle hayvanlara istediğini yaptırabileceğini sanıyor. Belki de haklıdır. Afrika'da çok kez başarmış bu işi. Yapabileceğine ben de inanıyorum neredeyse.»

«Ölümsüz değil herhalde. Her şeyden sağ salim kurtulabilecek insan-üstü bir yaratık değil. Tecrübesiz birinin onunla çalışmasını istemem ben. Senin kadar tecrübeli birinin çalıştığını bile istemem.»

Justin masanın köşesinden kalktı. «Üzülme, iyidir Steve.» Fazla zamanı kalmamıştı artık. Hiç bir giriş yapmadan, «Balinaların soyu tükenmeyecek, Katie,» diye söylendi. Dönüp genç kadına baktı. Katie bu anî ses ve konu değişikliğine şaşmıştı. «Benim yapabileceğim bir şey olduğu sürece —ki var— balinaların sonu gelmeyecek. Ancak yapabileceğimi yalnız senin yardımınla yapabiliyim.» Katie, «Benim yardımımla mı?» diye başlamışken Justin bir soluk alıp sürdürdü: «Gelgelelim önce Max'ı anlatmalısın bana.»

Genç kadın büsbütün şaşırmıştı.

«Max'ı mı?»

«Özel işlerine karıştığım için özür dilerim, Katie. Ne var ki aranızdaki ilişki çok önemli olabilir. Max'la arandaki ilişkiyi anlatmanı istiyorum.» Şakacı bir tavırla, «Birkaç cümleyle özetlesen yeter,» diye ekledi. «Çok çok bir paragraf.»

Katie'nin alnı kıvrılmıştı. «Peki anlatayım. Cenaze salonunun önündeki sahneyi mi merak ettin sen?»

Justin başıyla doğruya doğru bakıyordu. <https://rantey.org>

«Peki. Los Angeles'te çok eğlendim. Max da bana çok iyi davrandı. Her yeri gezdirdi bana. Dansa götürdü, görülecek yerleri gösterdi.» Belli belirsiz bir gülümsemeyle sürdürdü: «Gündüzleri de büronun işlerini yoluna koyduk. Max iyi çalışıyor orada. Bu arada senin kitabını okuyup düzeltecek zaman da buldum.»

«Başka?»

Katie bir kaşını havaya kaldırdı. «Aramızda duygusal bir ilişki olup olmadığını mı soruyorsun yoksa?»

«Evet.» Kıskançlık duyduğunu farkederek şaşırmıştı Justin. *Duygusal* ilişki. Cinsel ilişkinin ötesine geçildiğini mi belirtti bu söz? Yalnızca cinselliğe dayanan ilişkilerin karşıtı mı oluyordu yoksa? Yalnızca cinselliğe dayanan ilişkilerin yabancı olmayan Justin Magnus, yardımcısının o türden bir ilişki kurması olasılığını bile yadırgamış, hem şaşırmış, hem sarsılmıştı. Hele hele Max Hagen gibi biriyle düşüp kalkmışsa...

Genç kadın, soğuk denebilecek bir havayla, «Soruyu sorduğuna göre herhalde geçerli bir nedeni vardır,» diye söylendi. «Karşılık olarak, 'hayır' diyeceğim, Justin.» Justin biraz rahatladığını hissediyordu. Katie, «Daha doğrusu...» diye sürdürdü. Bir sigara yakıp dik dik bakarak, «Max bana âşık oldu,» dedi. «İstersen adına aşk demeyelim de başka bir şey diyelim. Ancak ben o duyguyu paylaşmadım. Sevimli bir erkek gerçi... Çok eğlendik. Hâlâ yakışıklı sayılır biliyorsun. Çok içiyor ama sarhoş olmuyor. Dünyanın en akıllı insanı sayılmasa bile kısa bir süre için çok eğlendirici olabiliyor. Yalnız bir ömür boyu birlikte yaşamak

söz konusu olursa... Senin sorunun amacı nedir kuzum? *Jubilee*'den ayrılıp Los Angeles'e dönmek isteyeceğimi sanıyorsan, sormak istediğin oysa söyleyeyim: Öyle bir niyetim yok.»

«Max senin bu konudaki duygularını biliyor mu?»

Genç kadın içini çekti. «Evet, çoktan söyledim. O zamandan beri birkaç kez daha açıklamak zorunda kaldım. Dün sabah beni gemiye çağıran telgrafı aldığımızda epey bozuldu. Bu gün de sınırlendi. Ona karşı olan duygularımı biliyor ama kabul edemiyor. Değişeceğimi umuyor.» Kaşları havaya kalkmıştı yine. «Koşulları göz önüne alınca ben de yanlış bir iş yaptığımı anlıyorum. Yatırım onunla. Yalnız bir kere.»

Kıskançlık duygusu bir bıçak gibi saplanmıştı Justin'in göğsüne. Durumu düşündükçe yüreği sıkışıyordu. Bu güzel kadın, el sürmemeye özen gösterdiği Katherine Robinson, bir başka erkekle, Max'le yatmıştı ha? «Özür dilemek zorunda değilsin,» diye mırıldandı.

«Biliyorum. Özür dilemiyorum. İleride doğabilecek bir personel sorununu şimdiden açıklamaya çalışıyorum yalnızca. Çok... çok gereksizdi. O bakımdan üzülüyorum. Aklımı başıma toplayabildim pekala. Neyse... Sen bu soruları niçin sorduğunu anlatacak mısın?»

«Niçin bir personel sorunu doğacağını anlat önce.»

«Doğacak demedim, doğabilir dedim. Max'ın senin hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Nefret ediyor senden. Hayır, o da doğru değil belki. Şirketin başına geçene, yönetimi ele almana kı-

zıyor. İhtiyar'ın o işi kendisine vereceğini umuyor-muş. Öyle bir hak görüyor kendinde.» Gülümsedi. «Çizmeyi aşan bir yeniyetme olarak görüyor seni. Ağırlığını ortaya koydun, her şeyi kendi isteğine uygun olarak değiştirdin. Ona kızıyor. Bütçeyi daraltmana, bazı kişileri işten çıkarmana da kızıyor. Çevrilen filmlere de aşırı ölçüde para harcanıyor-muş onun kanısınca. İhtiyar'ın zamanında çevrilenlerin ne kusuru varmış? Senin, şirketi borçtan kurtarmış olmana da bozuluyor. Kim olsa becerebilirmiş onu. Hele Max kolayca yaparmış. Çok daha iyisini yapabilirmiş. En çok da baştan atılmış, Los Angeles'e sürülmüş olmasına sinirleniyor.»

«Allah Allah, niye sürülmüş olsun? Koskoca bir şirketin başına geçirdik onu! İşini de iyi yapıyor.»

«Evet, çok iyi yapıyor. Hollywood tam ona göre yer. Büyük dağıtımçı olmaya da bayılıyor. Kişiliği işine uygun. Çok sevimli, çok eğlendirici bir adam. Herkes seviyor onu. Bir de o hevesli yıldız adaylarını görsen...» Gülümsüyordu. «Max gibi önemli kişilerin dikkatini çekmek için yapmaya-cakları şey yok. O kızların güzelliğini bir görsen! Her biri bir içim su! Benim gibi bir kadın onların yanında hiç kalır.»

«Senin gibi bir kadın hiç kalıyor ha?»

«Ciddi söylüyorum. Kusursuz güzel onlar. Ve her yerde karşısına çıkıyorlar. Yine de... Haa, Max'ın sana kızmasının bir nedeni daha var: Benim sana tutulduğumu sanıyor. Ya da aramızda bir şeyler olduğunu. Yahut olup bittiğini. Belki de ileride olabilir. Öyle bir şey istiyorsan. Onun için

döndüğümü sanıyor. Onun için böylesine sevinmişim döneceğime. Falan filan.»

«Bunların hepsini o mu söyledi?»

«Hem de nasıl! Çok kıskanıyor seni. Bak, Justin, ben Max'ı severim. O da babana tapardı. Ne var ki gururlu bir adam. Senin şirketin başına geçmen, onun isteklerini hiçe sayıp bildiğini okuman, hele hele gemiden uzaklaştırman içine oturmuş. Hınç bağlamış sana. Yaşı elliye geliyor. Yaşlandığını, yakışıklılığını kaybetmeye başladığını aklından çıkaramıyor bir türlü. Aslında bana âşık olduğu falan da yok. Ömrü boyunca kaygısız bir bekâr olarak yaşamış o. Kendini doğaya vermiş. Ya da öyle görünmek istemiş. Kendini beğenmiş, ben-merkezci bir adam. Bir gün yaşlandığını fark etmiş ansızın. Üstelik patronun oğlu ipinden tutmuş, götürüp çayıra bağlamış onu. Sen buralarda oyalan demiş. Derken benim gibi sevimli bir yaratık yanaşıyor yanına! Onu görür görmez sırtüstü yatıp soyunmayan bir kadın. O güne kadar ilişki kurduğu kızların içinde rastlanmayan, akli başında bir kadın. Eh...» Omuzlarını havaya kaldırmıştı Katherine. «Bir gece de o aptalca yanlışlığa düşünce... O geceden sonra birden tutuldu bana; sahip çıkmaya kalkıştı. Bir başka erkek ilgi gösterecek olsa tepesi atardı.»

Justin ciğerlerindeki havayı gürültüyle boşalttı. «Nasıl idare ettin peki? Bunları duyduğuma üzüldüm, Katie. Kusura bakma.»

«Dur daha! Bu kadarını duydun gerisini de dinle bari. Duygularımı açıkça belirtmek daha doğru olur diye düşündüm. Yumuşak davransam ona kötülük ederdim. Seni severim, bulunmaz

adamsın ama aramızda arkadaşlıktan fazla bir şey olamaz dedim. Çok iyi karşıladı aslında. Gelgelelim niyetinden dönmeyeceğini söyledi. İşin şakası yokmuş, o beklermiş. Bu arada da arkadaşlığımızı sürdürürmüştük... Bir ay önce konuşuldu bunlar.»

«Sonra nasıl gitti peki?»

«Hiç iyi gitmedi. Bana büsbütün sahip çıkmaya yeltendi. Bir saati bir saatına uymuyor, çabucak kızıp huysuzlaşıyordu. Evlenmekten dem vurdu.»

«Evlenmekten ha? Bizim Max?»

«Evlenmek istediği yok bence. Gelgelelim o istediğini sanıyor. Her neyse işte, durum iyice karıştı. Özellikle bürodaki durum. Herkes anladı sanıyorum. Hele geceleri birlikte gezdiğimiz saatlarda... Araya uzaklık koymak çok güç oluyordu.» Bir an duralayıp ekledi. «Gezmek istemiyorum desem de söz anlatamıyordum. Sonunda başağrılarını bahane etmeye başladım. Gerçekten de başıma ağrılar giriyordu artık. O da gece yarıları telefon edip başkasıyla çıkıp çıkmadığımı kontrol etmeye başladı. Öyle bir hale geldik işte.»

«Anlıyorum.»

«Ardından seni doladı diline. Sonra da telgrafın geldi. O zaman iyice delirdi. Seni tutturdu. Söylemediğini bırakmadı. Ne benim orospuluğum kaldı...»

«Hey Yarabbi!»

«Biraz sarhoştı. Özür diledi sonradan. İhtiyar'ın ölümü de çok sarsmıştı onu.»

«Max çocuk değil artık. Bir kadının onu geri çevirmesini olgunlukla karşılayıp bürodakilere kepaze olmadan idare etmeliydi durumu.»

«Sonunda sakinleştii. Gelgelelim çok gergin. Belki de yalnızca onuru kırıldı. Hep senin yüzünden! Yine emirler veriyorsun ona. Çocuksu bir yanı var adamın. Hâlâ olgunlaşmamış. Ya da buna benzer bir şey.»

Justin alayla homurdandı. «Bugün neler dedi peki?»

«Onunla birlikte dönmemi istedi. Elimden geldiğince yumuşak davrandım. Aralıkta, Baja California'da film çekmeye başladığımızda bize katılacakmış. Öyle diyor.»

Justin sigarasını inceliyordu. «Evet, ben de ondan korkuyordum.»

«Niye? Niye bu kadar çok soru soruyorsun?»

Genç adam yerinde dikilerek kıza doğru eğildi.

«Çünkü bu şirkette güvenemediğim bir kişi varsa o da Max. Ötekilerin hepsini uzaklaştırdım. Max benden hoşlanmıyor, bana kin besliyor. Şimdi sana da kin besleyecek. İkimizin arasında bir şeyler olduğunu sanarak hırslanacak. Max kinci adamdır zaten. Akrep burcunda doğmuş; o burçta doğanlar genellikle kinci olurlar. Max bana bir kötülük etmek fırsatını bulursa kaçırmayacaktır.» Duraladı. «Ondan ötürü soruyorum bu soruları.»

Katherine boş boş bakıyordu. «Sana ne kötülük edebilir ki?»

«Aralık ayında Baja California'da olmayacağız, Katie. Onun için de Max'ın oraya gelip seni aramasını istemiyorum. Baja California, yapacağımız işi gizlemek için kullandığımız bir açıklama. O sırada Güney Kutbunda olacağız biz.»

«Güney Kutbunda mı?»

«Evet, oralara ineceğiz. Rusların o lanet olasıca fabrika gemisini batırmaya gideceğiz.»

Genç kadın ağzı açık bakakalmıştı.

«Orada da sana iş düşecek, Katie. Sen Rusça biliyorsun çünkü. Rusça bilen başka birini bulmaya çalıştım. Gelgelelim sonradan vazgeçtim. Her adama güvenemem. Sen bizim için gerekliisin, Katie.»

Katie inanmaz bakışlarla bakıyordu hâlâ. Çenesi kıpırdadı, «Tanrım!» diye mırıldandı. «Gerçekten yapacaksın demek!»

Justin ayağa kalktı. Genç kadın koltukta oturuyordu.

Hiç kımıldamadan duruyordu Justin. «Şimdi lütfen beni dinle Katie. Ben bitirinceye kadar sözümü kesme. Soracaklarını sonra sorarsın. Birazdan Craig babamın küllerini getirecek. O döner dönmez yola çıkacağız. Açık denize çıktığımızda, Ross, Paul ve ben helikoptere atlayıp birkaç gün için gemiden ayrılacağız. Bermuda'da katılacağız size.»

«Bermuda'ya kadar helikopterle mi geleceksiniz?»

Justin, «Lütfen, Katie,» diye söylendi sabırla. «Evet, helikopterle geleceğiz. Bermuda dokuz yüz kilometre uzaklıkta; oysa helikopter bin iki yüz kilometrelik yol yapabiliyor şimdi. Yedek benzin depoları taktırdık.» Parmağını havaya kaldırdı. «Nereye gideceğimizi söyleyemem sana; çok gizli. Öbür ayrıntıları da söyleyemem. Anlattıklarımın ikimizin arasında kalacağını bildiğim için açıklayabiliyorum bu kadarını.»

Katherine endişeli bir bakışla başını salladı.

Justin, «Aralık başında *Jubilee* Güney Kutbuna doğru yola çıkacak,» dedi. «Bütün dünya bizim Baja California'da olduğumuzu sanacak. Oraya da uğrayacağız aslında; bir iki günlüğüne. Orada bulunduğumuzu kanıtlamak için. Antarktik bölgesine yaklaşıncı Rusların avcı filosunun yerini arayacağız. Rusları bulabilmemiz sana bağlı, Katie. Sen gereklisin bize. Sen onların radyo konuşmalarını dinleyebilirsin çünkü. Bulundukları yerleri birbirlerine bildireceklerdir sürekli olarak.»

Genç kadın gözlerini iri iri açmış bakıyordu. Justin, «Gemilerin yerini bulduktan sonra da işin bitmeyecek,» diye sürdürdü. «Her geminin, özellikle de fabrika gemisinin nerede bulunduğunu bilmek zorundayız. Her an! Koşulların elverişli olduğu bir saatte, birkaçımız —sen değil— *Slava*'ya gidip gemiyi batıracağız.»

Katherine, «Adam öldüreceksiniz!» diye bağırdı dehşetle.

Genç adam elini havaya kaldırdı. «Hayır, Katie. Kimseyi öldürmeyeceğiz. Tek amacımız kimseyi öldürmeden işi bitirmek. Nasıl yapacağımızı şimdi anlatacağım. Cankurtaran sandallarına binip gemiden uzaklaşmaları için bol bol zaman vereceğiz onlara.»

«İnsancıkları nasıl çıkaracaksınız gemiden? Paniği düşün bir kere! Ölüme yol açmanız kaçınılmaz bir şey!»

«Lütfen, Katie! Dinle beni! Sorularına sonra karşılık vereceğim. Askerce bir dikkatle tasarladık her şeyi. Kimse ölmeyecek. Terörist değiliz biz. Şimdi dinle...»

Katherine, koltukta oturarak, Justin'i gözleriyle izleyerek dinledi. Justin kamarada üç aşağı beş yukarı dolaşıyor. hazırladıkları planı açıklıyordu. Genç kadın başını avuçlarının arasına aldı. Dehşete kapılmıştı. İnanamıyordu bir türlü. Oysa Justin'in söylediğini yapmak kararında olduğu, bütün *Jubilee* ekibi adına konuştuğu belliydi.

O konuşmasını bitirince genç kadın kafasını kaldırıp baktı. Sonra da başını eline dayadı yine. «Tanrım!» Avucuna dayadığı başını iki yana sallıyordu. «Ey Tanrım!»

Justin öylece durarak kadını gözledi. Derken sırtını çevirip kamarayı arşınlamaya koyuldu. Sonunda Katherine'in karşısında durdu. Genç kadının eli başındaydı hâlâ; kımıldamadan oturuyordu. Kısa bir kararsızlıktan sonra Justin eğilip sarı saçları öptü. Tanrım, özlemişti o tatlı Katherine kokusunu. Katherine elini indirdi ağır ağır, korku dolu iri mavi gözlerini erkeğin yüzüne çevirdi. «Yapacağız, Katie,» dedi Justin. «Yolumuzdan çeviremezsin bizi. Kendimizi bu işe adadık. Her ayrıntıyı hesapladık. Sorulacak tek bir soru kaldı: Sen bize yardım edecek misin?» Gözlerini dikmiş korkuyla bakıyordu Katie. «Yardımanın gerçekten gerekli.»

Genç kadın çaresiz bakışlarını erkeğin yüzünden ayırmadan «Ey Tanrım,» diye mırıldandı bir kez daha.

«Sen olmasan da yapacağız. Gelgelelim çok daha zor ve tehlikeli olacak. Hem bizim için, hem de Ruslar için.»

Katherine gözlerini yumdu. «Şimdilik yalnız sizi düşünüyorum ben.»

«O namussuz heriflerin son balinaları da öldürmelerine engel olmanın tek yolu gemiyi batırmak, Katie. Öteki çarelerin hepsi denendi. Boykotlar, kampanyalar, Birleşmiş Milletlerin baskısı, Amerikan hükümetinin çalışmaları hiç bir yarar sağlamadı. Pezevenkler bu işten vazgeçmeyecekler Katie. Balina avcılığını *ticarî* bakımdan zararlı bir iş haline getirmezsek, *olanaksız hale* getirmezsek vazgeçmeyecekler. Onu yapmanın tek yolu da dünya kadar paraya mal olan fabrika gemisini batırmak. Balinaları yerinde parçalayıp kaynatarak yararlı maddeleri ayıran bir gemi olmazsa avcılık yapamazlar. Balinaların sayısı iyice azaldığından, yeni bir gemi yapıp donatmak da kazançlı olmayacaktır. Harcanan paraya değmeyecektir.» Kızı inceliyordu. «Tek yolu bu, Katie. Balina avcılığını kazanç getirmeyen bir iş haline sokmalıyız. Fabrika gemisini batırarak. Biz bunu yapmazsak, dünyada tek bir balina kalmayınca ya kadar sürdüreceklerdir avlanmayı.» Heyecanla bakıyordu Justin. «Dünya yaratıldığından bu yana, yaşamış olan yaratıkların en harikulâde olanları, en büyükleri! Bazıları otuz filin büyüklüğüne eşit. Belki de insan kadar zeki olan hayvanlar! Aynı zamanda da son derece iyi kalpli, yumuşak hayvanlar! Ve insanlar en vahşi yöntemlerle yok ediyorlar bu türü. Yeryüzünden silinmelerine ramak kaldı! Gelecek yıl çok geç olabilir, Katie. Balinaların sonu gelirse bitti! George Small'ın dediği gibi, 'O yaratılışın mucizesi asla yinelenmeyecektir.'»

Kızın gözlerinde endişeli bir pırıltı belirmişti. «N'olur bırak da düşüneyim.»

«İyi düşün, Katie. Bize gereklisin sen. Balinalar için de gereklisin. İnsanlık için, balinaların sonuncularını kurtarmak için.» Kısa bir duralamadan sonra ekledi: «Sen olmazsan başımız belâya girebilir. O zaman balinaların soyu da tükenecek demektir. Balina denen yarattığı kaybedecektir dünya. Sonsuza dek!»

Katherine büyülenmişti sanki. Justin, «Bermuda'ya döndüğümde kararını söylersin,» diye sürdürdü. «Yalnız şunu iyi bil ki Katie, biz bu işi yapmak yürekliliğini gösteremezsek, balinalar kısa bir süre sonra yok olacaklar. Ve onların yaratılışının mucizesi asla yinelenmeyecek.»

Konuşmasını burada kesti; sözleri havada asılı kalmıştı. Arkasını dönüp lomboz deliğinden dışarı bakınca kardeşinin iskeleye geldiğini gördü.

Craig Magnus'la Kara Bob Clark gittiklerinden biraz daha sarhoş olarak dönmüşlerdi. Cena-ze fırınlarından ayrıldıktan sonra taksiyi birkaç yerde durdurup birer içki içmişlerdi çünkü. Sırtlarını kamburlaştırıp bardaklarına bakarak, alçak sesle zenci ilahileri söylemişlerdi birlikte. Şimdi de gevşek adımlarla yürüyorlardı. Ağırbaşlı bir havayla şarkı söylüyorlardı hâlâ. Craig, İhtiyar Magnus'un küllerini kolunun altına sıkıştırdığı, karpuz gibi taşıdığı yuvarlak bir vazoonun içine koymuştu. Gerçi küller bir sigara kutusunu bile ağız ağıza doldurmazdı ama o, gördüğü en büyük vazoyu almıştı yine de.

4

Craig Magnus, Magnus Oceanics şirketine adam almak ya da çalışanları işten çıkarmak yetkisine sahip değildi. Ama Kara Bob Clark'ı işe alan oydu. Üç yıl önce, bir meyhanenin önünde düzenlenen Evangelist toplantısında tanışmıştı delikanlıyı. Hemen oracıkta işe almıştı. Kara Bob'u sualtı filmleri yıldızlığı için elverişli kılan özellikleri, bir zamanlar plaj fotoğrafçılığı yapmış olması ve gür zenci sesiyle Tanrıyı öven ilahiler söylemeye başlayınca yüzüne yayılan gülümsemeydi. Craig Magnus zenci müziğine hayrandı. Meyhane-den çıkıp da kaldırımdaki topluluğu görünce büyük bir coşkunlukla şarkıya katılmıştı o da. Bob Clark onu sevinçli bir gülümsemeyle karşılamıştı. Bu öyle bir gülüştü ki Craig'i Tanrının hizmetine sokacaktı az kalsın. Craig, İhtiyar Magnus'un bir zenci eleman aradığını biliyordu. Filmlerde bir zencinin bulunması televizyon dizilerini daha yüksek sayıda insanın izlemesine, filmlerin daha çok tutulmasına yol açıyordu çünkü. Kara Bob'un sorumluluğunu Craig üstlendi. — *Jubilee*'nin elektronik uzmanından ayırt edebilmek için Kara Bob diyorlardı delikanlıya. Elektronik uzmanı Bob Matthews'a da Stereo Bob denmeye başladı— ve kısa zamanda oğlanı birinci sınıf bir sualtı kamerası yaptı.

Craig *Jubilee*'ye çıkınca babasının küllerini

taşıyan vazoyu ağabeysinin masasına bıraktı. Vazonun bitişiğinde de basına yapılan yazılı açıklamanın bir kopyası duruyordu:

Babasının uzun hastalığı süresince Magnus Oceanics'e vekâleten başkanlık eden Justin Magnus, şimdi şirketin yasal başkanı ve en büyük hissedarı olmuştur.

Şirketin politikası değişmeyecek, okyanusların yaratıkları, denizlerin güzellikleriyle harikaları kitaplar ve filmlerle belgelenip doğayı korumanın gereği önemle belirtilecektir. Magnus Oceanics şu anda balinalarla ilgili bir film hazırlamaktadır. Dünyaya gelen yaratıkların en irileri olan bu hayvanların insanlar tarafından —özellikle de Japonlar ve Ruslar tarafından— vahşice katledilmelerini konu alan filmde, balina türünün, yok olmak tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğu da gözönüne serilecektir. Magnus Oceanics bu açıklamayı yaparken, halkımızı, Rus ve Japon mallarının boykotuna katılarak Balinaları Kurtarma Kampanyasına yardımcı olmaya çağırır.

Jubilee gemisi bu akşam Bermuda kıyılarına doğru yol alacaktır. Orada, başladığımız kamburbalina filminin çekimini sürdüreceğiz. Bermuda'dan ayrılınca Meksika kıyılarına, Baja California'ya hareket ederek o kıyılarda sıralanan sayısız kapalı koyda bulunan gri balinaların her yıl yaptıkları Güney Kutbu göçünü izleyip filme alacağız.

Jubilee, New York'tan gün batımı saatlarında ayrılmıştı. Hudson nehrinden aşağı ilerleyerek denize yaklaşıyordu. Gemidekiler koyu renk ceketleriyle pantolonlarını çıkarmış, deniz kılığına girmişlerdi. Temiz olan her şey deniz kılığı sayılır, isteyen istediğini giyebilirdi. Ne var ki Justin'le Craig hâlâ resmî elbiseyle dolaşıyorlardı. Özel bir törene hazırlanıyorlardı onlar; İhtiyar Magnus'un külleri denize saçılacaktı. Açık denize varır varmaz yapılacaktı bu tören.

Justin masanın köşesine ilişmişti yine. Craig kanepede oturuyor, elindeki viski bardağını bırakmadan lomboz deliğinden dışarısını gözlüyordu. Daha erken saatlerde döktüğü gözyaşları bakışlarına bulanıklık vermişti. Ona bakarken kendi gözlerinin de yandığını hissediyordu Justin. Duygusal çocuktur Craig. Justin biraz da bu yüzden severdi kardeşini. *Tanrım*, diye düşündü, *ne yakışıklı oldu şu oğlan. Keşke ben de ona benzeseydim*. Daha yirmi yaşını bile bitirmemişti Craig. Babasının burnundan düşmüştü sanki; İhtiyar Magnus'un bütün sevimliliği, insanın gönlünü çelen cana yakınlığının tümü ona geçmişti. Babasına benzerdi ama bazı bakımlardan bambaşka bir insandı. Yumuşak yürekliydi Craig; oysa babası için böyle bir şey söylenemezdi. İhtiyar Magnus küçük yaştan beri çalışarak servet yaptığı halde Craig bir gün bile iş yapmış sayılmazdı. Gerçi aldığı aylığı hak etmek için dalgıçlık yapar ve film çekerdi ama onun için eğlence gibi bir şeydi bu iş. Justin'den on üç yaş küçüktü. Babasının gözbebeği olarak büyümüştü. Para konusunu bir günden bir güne dert etmemişti kendine; ne kendi parası-

nı, ne de şirketinkini. Aldığı aylığa harçlık gözüyle bakar, *Jubilee* limana girdiğinde cebindeki parayı har vurup harman savururdu. Şirketin başkanlığına Justin'in getirilmesi onu hiç üzmemişti. Şimdi dertleri Justin yüklenecek, Craig de bu eğlenceli yolculuklara katılarak kendine söylene-ni yapmakla yetinecekti. Nereye olsa gider, ne söylense yapardı. Craig'in hevesle üstlendiği tek görev eğlence organizatörlüğüydü. *Jubilee* bir limana girip de gemide eğlence düzenlenmesi gerektiğinde, Craig, çok kısa bir zamanda bir sürü güzel kız bulur, toplantıyı canlandırarak herkesin eğlenmesini sağlardı. Gelgelelim şu anda çok dur-gundu.

Justin, «Küçük!» diye seslenince başını çevir-di yavaşça. Justin kardeşine sarılmak isteğini du-yuyordu. «Dinle, Craig,» dedi. «Dün gece vasiyet-namemi yaptım. Bütün Oceanics hisselerini sana bırakıyorum.»

Craig bu karamsar konuşmayı şaşkınlıkla kar-şılarmıştı ama gözleri donuktu hâlâ.

«Sağol,» diye söylendi. «Ben de aynı şeyi yap-sam iyi olur belki. Ben de kendi hisselerimi sana bırakırım.»

«Şirketin ailede kalmasını istiyorum. İhtiyar, paranın çoğunu sana, hisselerin yüzde elli birini de bana bıraktığına göre senin desteğin olmasa da bugün bile istediğim gibi yönetebilirim işleri. Ba-bamın vasiyetnamesinin nasıl bir durum yarattı-ğını anladın mı?»

«Evet.»

«Yine de hiç bilinmez,» diye sürdürdü Justin. «Günün birinde para bulmak için hisse senetle-

rimden bazılarını rehin etmek zorunda kalabilirim. O zaman da şirketin yönetimini elimde tutmama olanak kalmaz.»

«Ben köpekbalklarına yem olursam hisselerimin sana kalacağına inanabilirsin. Yaşadığım sürece de seni destekleyeceğim. Gerekirse para da veririm.»

«Eksik olma, küçük. Gelgelelim benim değinmek istediğim nokta başkaydı.» Bu ciddi konuları konuşmak istemiyordu. «Diyeceğim şu ki günün birinde bu şirketi sen yönetmek zorunda kalabilirsin. Düşündüğünden daha kısa bir zamanda hem de. Şirket idaresi hakkında bilgi edinmenin zamanı geldi.»

«Bak,» dedi Craig, «Sen Güney Kutbu operasyonunda ölecek olursan büyük bir olasılıkla ben aynı zamanda cavlağı çekeceğim demektir. Onun için kim kimin hisselerine konacak diye kaygılanmamıza gerek yok.»

«Güney Kutbu operasyonunu düşünmüyorum ben. Japonya'daki işten söz ediyorum.» Kardeşine baktı. «Biz bu akşam gidiyoruz, küçük. Kusura bakma, seni götürmeyeceğim. Ross gelecek senin yerine.»

Craig şaşırmıştı. «Neden beni götürmüyorsunuz?»

Justin elini havaya kaldırdı. «Tartışmaya başlamayalım, lütfen. Şöyle söyleyeyim: Seni götürmüyorum, çünkü Japonya'da bir belâya çatarsam şirket yönetimini senin ele almanı istiyorum.»

«Düşündüğün oysa Japonya'ya gitmemesi gereken sensin!» Düşkırıklığından gelen bir hırsla konuşuyordu delikanlı. «Bu şirketin beynisin sen!

Onun için *benim* gitmem daha doğru olur. Ross'la ve Steve'le.»

«Lütfen, Craig. Kararım kesin.» Kardeşinin öfkesine gülmekten kendisini alamadı. «Bunları sözkonusu etmenin amacı şu: Yarın sabah Katherine'le birlikte oturup şirketin defterlerini gözden geçirmeye başlayacaksın. Hesapları o açıklar sana. Son durumu o da bilmiyor; ona da yararlı olur bu inceleme.» Craig'in yüzü bulutlanmıştı. Japonya'ya gidemediği yetmezmiş gibi bir de hesap incelemek çıkmıştı başına. Justin, «Şirket yönetimiyle ilgili bir kursa başlıyorsun,» diye sürdürdü. «Kısa zamanda her şeyi öğrenmen gerekiyor. İşin her yönünü öğrenmelisin.»

«Peki, anladık. Şirket yönetimiyle ilgili kursa yazılacağız! İyi hoş ama Japonya'dan döndükten sonra başlasam olmuyor mu sanki?»

«Dinle, Craig.» Dudaklarına yayılan gülümsemeyi gizlemeye çalışıyordu Justin. «Ben yalnız senin patronun değilim artık. Yasal olarak, velin sayılırım. Sana tuhaf gelebilir ama reşit olacağın güne kadar ben sorumluyum senden.»

Craig afallamıştı. «Bu ne demeye geliyor?» diye sordu. «Geceleri kaçta eve döneceğimi de sen mi kararlaştıracaksın bundan böyle?»

«Yok canım! Gönlün isterse sabahlara kadar zamparalık edip genç yaşta mezara girebilirsin. Saati gelince dalgıçlık yapar, şirketi yönetmesini de iyice öğrenirsen gerisine hiç aldırmam. Bak küçük, bu şirketi bugünkü durumuna getirinceye kadar çok uğraştım ben. Benden önce de babam uğraştı; sıfırdan başladı o. Bir külüstür balıkçı teknesi ve tek bir fotoğraf makinesiyle başladı.

Oysa şimdi koskoca bir servetimiz var. Babam öldü. O parayı nasıl harcayacağımızı biliyorsun. Bizim de bir amacımız var, Craig. Yapacaklarımızı kalemle ve filmle yapmazsak kılıçla yapmak zorunda kalacağız! İyi dinle şimdi! İşimizi sürdürebilmemiz, somut bir sonuca varabilmemiz, şan ve şeref kazanmaktan daha önemli. Serüvenlerimizin bize verdiği zevkten çok çok daha önemli... Bu iş ciddi bir iş, Craig.»

«Allah Allah, öyle olduğunu ben bilmiyor muyum sanki?»

«Tamam onun için bana bir şey olursa bıraktığım yerden senin başlamanı istiyorum. O yüzden de görevini yerine getirecek duruma gelmeni, gereksiz tehlikelere atılmamanı istiyorum. Japonya'daki iş gereksiz yere tehlikeye atılmak demektir senin için. Aynı işi Ross da yapabilir çünkü.»

«Ayrıca da ben senin küçük kardeşinim. Korumak zorunda olduğun kardeş.»

«Evet, o da var,» dedi Justin. «Bu konuyu burada keselim. Düşünce benden çıktığı için ben gitmek zorundayım. Ama ikimiz de ömür boyu Japon hapishanelerinde çürüyecek ya da idam sehpasına yan yana gidecek olursak bu şirketin sonu gelmiş demektir. Hepsi bu kadar.»

Craig bir soru sormaya yeltendiyse de Justin fırsat vermedi. «Şimdii, dalgıçlığına, sualtındaki başarısına ve filmciliğine bir diyeceğim yok. Gelgelelim şirket işlerini hiç bilmiyorsun. Sözgelimi, hesaplarımızın durumu hakkında hiç bilgin yok. Bizim için gerekli olan deniz hukuku ve şirketler hukukundan habersizsin. Sözleşmeler, sigorta işleri ve maliyet hesapları, öğrenmek zorunda ol-

duğun öbür konular. Kazancı paylaşma yöntemi-mizi de gözden geçirmelisin. Kazancımızı nerelere yatırdığımızı. Los Angeles'teki büronun neler yaptığı-
nı. Dağıtımı, reklam işlerini. halkla ilişkiler konusunu. Araç gereç alımlarını ve amortisman hesaplarını. Gelir vergisi konusunu. Bu şirket daha çok büyüyecek, daha iyi filmler yapacağız. Bir gemi daha alacağız belki. Ne kadar güçlensek o kadar etkili ve yararlı olabiliriz. Babam şirketi hasta yatağından yönettiği yıllarda yapamadığımız pek çok şeyi yapacağız artık.»

«Babam büyük adamdı, Justin.»

«Elbette. Sen inanmayabilirsin ama ben de senin kadar severdim onu. Ne var ki anlaşılamadığımız noktalarda tartışmak görevi bana düşerdi hep. Sen olup bitenlere akıl erdirecek yaşta değildin.»

«Üstelik de çok şımartılmıştım,» dedi Craig. «Çekinme, açık açık söyle.»

«Ben de şımartılmıştım. Varlık içinde büyü-dük ikimiz de; doğduğumuz günden beri gümüş kaşıkla beslendik. Ancak ben onunla çalışmak zorunda kaldım. İşini gereğince yapamaz duruma gelince şirketi borca soktuğunda pisliği temizlemek de bana düştü. Az kalsın iflas edecektik, Craig. Babam büyük adamdı ama para kazanmak için çok çalışmıştı. Üstelik de eski kafalıydı. Denizi ve filmleri bir kazanç kaynağı olarak görüyordu yalnızca. Bütün istediği bol para kazanıp Hollywood görkemiyle yaşamaktı.» Bu sözleri söylediğine pişman olmuştu. «Biz ondan daha şanslıyız,» diye ekledi çabucak. «Biz daha...» Ahlaklı olabiliriz diyecekti; vazgeçti. «Biz özgeci olabiliriz,» di-

ye sürdürdü. «Bencil davranmak zorunda değiliz; insanlığın iyiliği için çalışabiliriz. Doğayı korumak için. Babam bunları yapabilmemize olanak sağladı. Yapacağız da! Tanrı adına yemin ederim ki yapacağız! Öyle değil mi?»

«Elbette öyle. Beni inandırmak için çaba harcamana gerek yok.»

«Hayır, yok tabii.» Justin, kamaranın duvarlarını kaplayan raflara bakıyordu. Zooloji ve hidrobiyoloji kitaplarıyla, her dile çevrilen Magnus kitaplarıyla, bilimsel dergi ve raporlarla doluydu raflar.

«Kitap yazmak görevini can düşmanıma bile yüklemek istemem,» diye sürdürdü. «Ancak senin her kitabımızı incelemeni istiyorum. Neler yazdığını, ne ölçüde bilimsel davrandığımı gör. Kitapların bazı yerlerini sana yazdıracağım bundan böyle.» Kardeşine döndü. «Magnus kitapları hem büyük kazanç sağlıyor, hem de düşüncelerimizle görüşlerimizi yaymakta yararlı oluyor. Yazmayı öğrenmelisin sen de.»

«Yapma, Justin! Kitap yazmasını beceremem ben. Onu da Ross yapsın.»

«Yavaş yavaş alışırsın. Üstünde o büyümlü Magnus adı bulundu mu ne yazsan kapış kapış gidiyor zaten.»

Craig çarpık bir gülümsemeyle sordu: «Katherine yazdıklarımı düzeltirken yanında oturabilir miyim?»

«Korkarım ki pek fazla sokulmana izin veremem.»

«Ben kitap yazmaya kalkışırsam öfkesinden köpürecektir o. Katherine'e kalırsa senin üstüne

yazar yok. Onun için kalıyor bizimle. Ben senin yerini almaya kalkışırsam çeker gider. Sana tutkun.»

«Saçmalama.»

«Ne saçması! Deli oluyor senin için. Sabah karşı karşıya geldiğinizde suratı ne hale girdi görmedin mi? Peki, peki anladık. Deli olduğu falan yok. Senin gibi hergeleye tutulmayacak kadar akıllıdır o.» Bir anlık duralamanın ardından, «Keşke benim yardımcım olsaydı,» diye mırıldandı.

Justin bu sözün üstünde durmadı. «Şimdiden sonra,» dedi, «hiç birinin ustası olmasan bile her işi yapacaksın. Şirkete başkanlık edebilmen için her işi öğrenmen gerek.»

«Yeni başkanımız gibi yani.»

«Evet, yeni başkanınız gibi.»

Craig içini çekip içki dolabına yöneldi. Kendisine bir viski doldurarak ağabeyine döndü. «Peki, dediğin gibi olsun. Yalnız Güney Kutbu operasyonunun dışında bırakma beni.»

Justin gülümsedi. «Bırakmayacağım elbette.»

Craig bardağını kaldırdı. «İhtiyar'ın anısına.» «İhtiyar'a!»

Güneş batıyordu. New York limanının son ışıkları görülüyordu lomboz deliğinden.

O gece saat sekizde, gemi Atlantik Okyanusunun dalgalarını yarararak ilerlerken Justin'le Craig baş tarafa giderek Lars Magnus'un küllerini denize saçtılar. Saat onda, iki numaralı ambarda tutulan helikopter, vinçle güverteye çıkarıldı. Justin hoşçakal demek için Katherine'in kamerasına in-

di. Genç kadını yanağından öperek, «İyi düşün, Katie,» diye mırıldandı.

Ross Evans'ı Steve Gregorowsky'yi ve Justin Magnus'u taşıyan helikopter on dakika sonra havadaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

Onu öldürmeye çalışanların elinden kurtulmayı başarmıştı birkaç kez. Sürünün öbür üyelerini öldürmüşlerdi. Her yıl artıyordu ölenlerin sayısı. Öldür, öldür, öldür. Sonunda —bildiği kadarıyla— bir tek o kalmıştı kendi türünden. Yalnız başına dolaşıyor, boyuna sesleniyor, sesleniyordu. Ne var ki ona gerekli olan sesleri duymuyordu bir türlü. Gepgenç bir gökbalinaydı. Dişiydi. Boyu on yedi metre —yani bir vagon uzunluğunda— ağırlığı doksan ton, yani bin insanın ağırlığına eşitti. Dili bir otomobil kadar büyük, bir fil kadar ağırdı. Yüreği de bir atın ağırlığına eşitti. Beş yaşına geliyordu. Hemen hemen bütün ömrünü yalnız geçirmişti; öteki gökbalinaların dostluğundan yoksun olarak. Cinsel olgunluğa erişmişti artık. Karnındaki o büyük, o karşı konulmaz duygu bir erkek bulmak zorunda olduğunu söylüyordu. Bir erkek bulacak, onu sevecek, çiftleşecek ve ölünceye kadar onunla yaşayacaktı.

Yaşadığı yıllar boyunca, okyanusun milyonlarca kilometreküplük sularında başka gökbalinalara rastladığı da olmuştu. Sevinçle katılmıştı onlara; gelgelelim o yıllarda çiftleşme çağına gelmemişti. Kışın, katıldığı küçük sürüyle birlikte Güney Pasifiğin ılık sularında yaşamış, yaz başında da Güney Kutbuna göçmüşlerdi. Kısa bir

süre Antarktik bolluğuyla beslenmişlerdi. Her gün yarım ton artıyordu ağırlıkları. Derken balina avcılarının eline düşmüşlerdi. Her zaman olan bir şeydi bu. Avcılar onları izlemiş, zıpkınlara takılı bombalar atan toplanla avlamışlardı sürüyü. Her Antarktik yolculuğunda, yalnızca o kurtulmuştu ölümden.

Güney Kutbu bölgesinde geçirdiği yazlarda başka balinalara da rastlamıştı. Çatalkuyruklar, ondan epey küçük olan kamburbalinalar, ispermeçetler, sei'lerle minke'ler. Ancak ikinci bir gökbalina görmemişti. Öbür türler genç dişinin onlarla birlikte dolaşıp yiyecek aramasına karşı koymamışlardı. Çıkardığı seslerin bazılarını da anlıyorlardı. Gökbalina da onların seslerinden anlam çıkarabiliyordu ama kendi türünden olmadıklarını biliyordu. O gün bugündür çağırma sesleri çıkarıyordu hep. Öteki gökbalinaları çağırıyor ve hiç karşılık alamıyordu. Yaz sona erince Antarktik'ten ayrılması gerektiğini anladı. Maviler öteki balinalardan önce yollanırlardı kuzeye. Güney Pasifiğin ılık sularına yöneldi yine. Sesleniyor, bo-yuna sesleniyordu. Gelgelelim bütün dünyada yalnızca birkaç yüz gökbalina kalmıştı artık. Balina avcıları, gelmiş geçmiş yaratıkların en irileri olan bu hayvanların çoğunu öldürdüklerinden aralarında yüzlerce millik denizler, kıtalar ve adalar vardı şimdi.

Çeşitli sesler duyuyordu genç dişi; balıkların, gemilerin, karaya çarpan dalgaların sesini. Ama gökbalina sesine benzeyen hiç bir şey duyulmuyordu. Deniz yüzeyine yakın bir derinlikte yüzdüğünde, sesini elli mil uzaktan duyurabilir, o uzak-

lıktan gelen sesleri işitebilirdi. Daha derine, ılık yüzey sularıyla derinlerdeki soğuk suların arasındaki bir yere inerse dört yüz mil uzaktan gelen sesleri de işitebilirdi. Bu derinlik denizin ses kanalıydı çünkü. Yankıyla yer saptama yetisi ve işitme organları öylesine gelişmişti ki, uzaklardan geçen gemilerin gürültüleri olmasa, dört bin mil öteden gelen sesleri bile duyabilirdi. Arada sırada bu ses kanalına kadar inersek sesleniyor ve yanıt bekliyordu ama genellikle yüzeye yakın surlarda dolaşırdı. Solunum organından buhar püskürterek sesleniyor, sesleniyor, çağırıyordu. Koca yüreği bir eş isteğiyle çarpıyordu; sevebileceği, birlikte yaşayabileceği bir erkek isteğiyle. O kış Güney Pasifikte dolaştı hep. Arıyor, sesleniyor, karnındaki istek güçlendikçe yüreği sızlıyordu. Derken, kış sonunda, baharın başlangıcında, onu çağıran bir ses duydu bir gün. Ve o koca yürek yerinden oynayacak gibi oldu.

Erkek, üç yüz altmış mil uzaktaydı dişiye duyduğunda. Gövdesini uzaklardan gelen seslere çevirerek karşılık verdi. Sonra da sırtını eğdi, yüzgeçlerini çırparak dişiye doğru yüzmeye başladı. Elinden geldiğince hızlı yüzüyordu. Dişi de yüzgeçlerini çırparak yüzmeye koyulmuştu. O da elinden geldiğince hızlı yüzüyor, bir yandan da çiftleşme sesleri çıkarıyordu. Geldiğini anlatıyordu erkeğe, sesini kesmemesini istiyordu. Aralarındaki uçsuz bucaksız maviliği aşır birbirlerine kavuşmaları ancak böylece mümkün olabilecekti çünkü. İki koca yaratık, Pasifik Okyanusunun engin sularını yarararak ilerliyor, kuyruklarını çırparak, dev boyutlu ciğerlerini havayla doldurup yeniden

dalarak, yüzerek, sırtlarını kamburlaştırarak, çırpınarak, umutla, sevinçle, aşkla yaklaşıyorlardı birbirlerine. Bütün bu süre içinde buradayım-buradayım-buradayım diye seslenip durdular.

Bütün gece yüzdüler. On saat yolculuk ederek yaklaştılar; sesleniyor, sesleniyor, sesleri gitgide güçleniyor, gitgide daha iyi duyuluyordu. Doğa ufku külrengi bir aydınlığa boyadığında aralarında yalnızca yirmi mil kalmıştı. Çılgınca yüzüyorlardı artık. Koşuyor, koşuyor ve boyuna sesleniyorlardı. Güçleri tükenmek üzereydi. Güneş Pasifik Okyanusunun üstünde yükseldi; kızılar, turuncular ve pembelikler yayıldı her yana. Yedi sekiz mil sonra birbirlerine kavuşacaklardı. Zorlanarak, köpükler saçarak, yorgun sırtlarını büküp soluklarını salarak, yeniden sualtına dalıp kuyruklarını çırparak ilerliyorlardı. Havaya püskürttükleri buhar Güney Pasifiğin üstünde altın kıvılcık sütunlar yaratıyordu. Birbirlerini açık seçik duyabiliyorlardı şimdi. Biraz daha yakına, biraz daha, biraz daha. Üç beş mil kalmış arada. Dişinin güm güm atan yüreği koca erkeğe sesleniyordu heyecanla. Karşı konulmaz bir istekle aradığı erkeğe ulaşabilmek için bütün gücüyle çırpınıyor, çırpınıyordu. «Buradayım!» diye bağırdı yüzerken. «Geldim işte, buradayım! Geliyorum!» Önünü görebilmek için gövdesinin yarısını sudan çıkardı. İleride, bir mil uzaktaydı erkek. Solunum organından saldıgı buhar seçilebiliyordu. Yorgun ciğerlerinden boşalttığı havayı görünce dişinin yüreği hopladı. Bir an sonra da birbirlerini gördüler.

Okyanusun sonsuz karanlıklarından yükseldi

erkek. Koyu renkli karaltısı hızla fırladı, dışının önündeki aydınlık sulara vardı. Kusursuz dışbükey göğsünün genişliği hemen hemen otuz metreyi buluyor, ağzının kıvrımı, gülümsediği izlenimini veriyordu. Güzeldi, eşsiz güzellikteydi gerçekten. Dışının yüreği çarpıyordu sevinçten. İki koca gövde gülümser gibi duran ağızlarını birbirlerine çevirdiler, yorgun hareketlerle son birkaç yüz metreyi de aştılar. Sonunda ikisi de okyanusun aydınlık sularından yükselerek havaya sular püskürttüler. Derken birbirlerine sırt çevirerek biraz uzaklaştılar, sonra son hızla koşup burun buruna sokuldular. Oflayıp poflayarak, suları sıçratarak, buhar püskürterek, birbirlerine toslayıp sürtünerek, bütün bu süre içinde sevinçli buluşma sesleri çıkartarak oynuyorlardı. Çok hoşlanmışlardı birbirlerinden; sonsuz bir hazla oynuyorlardı Güney Pasifik güneşinin altında.

Aşağı yukarı iki saat sonra çiftleştiler. Her biri bir insan boyunda olan yüzgeç kolları, kusursuz kıvrımlarla eğilip bükülen gövdeleri, koskoca kuyrukları, heyecanla çarpan dev boyutlu yürekleri olan iki muazzam âşık. Sevişmeye hazırlanırken dişi derinlere daldı birden. Erkeği çağırarak kaçıyor, cilveli hareketlerle kıvrılıp bükülüyordu. Erkek sevinçle koştı onun peşinden. Sırtına atlayarak aşk sesleri çıkarmaya başladı. Kandırmaya çalışıyordu dişiyi. Üç metre boyundaki cinsel organı çok kalın ve çok güçlüydü. Birbirlerine sürtünürlerken büyük bir haz duyuyordu dişi. Sırtını kamburlaştırdı, kuyruğunu salladı, kıvrılıp, soldan sağa döndü; gövdesi zonk zonk atan, baştan çıkartıcı, cilveli bir dev. Erkek onun peşinden gi-

diyordu. Üstüne atlıyor, altından sokuluyor, yanına yaklaşıp gövdesini kol yüzgeçlerinin arasına alarak cinsel organını yerine yerleştirmeye çalışıyordu. O sokulup sürtündükçe, kuyruğunu çarparak kol yüzgeçlerini uzattıkça dişi yuvarlanıp kaçıyor, daha derinlere iniyordu. Erkek, okyanusun en karanlık derinliklerine, yeryuvarlağının yakıcı, alevli merkezine inmeye bile razıydı. O güzelim gövdeyi kollarına alıp penisini istediği yere yerleştirebilsin de ne olursa olsun.

Dişinin peşinden gitti, gitti, üç yüz metreye indiler. O zaman karnını erkeğe çevirdi dişi. Erkeğin kol yüzgeçleriyle ona sarılmasına izin verdiği gibi kendisi de yüzgeçlerini erkeğe doladı. Karın karına durarak, kuyruk çırparak, ağızlarında hiç silinmeyen gülümsemeleri, yüreklerinde birbirlerine karşı besledikleri aşkla yüze çıktılar birlikte. Akıl almaz bir şakırtıyla suları yarıp havaya püskürttüler. Dişi sırtüstü suya uzandı, yüzgeçlerini bazan sulara, bazan da erkeğine vurarak oyalandı. Erkek de ona vurdu sevecenlikle. Sonra da sırtını kamburlaştırıp cinsel organını uzatarak dişinin üzerine uzandı. Dişi yan döndü. Erkeğine sarılıyor, yüzgeçleriyle sevgi tokatları atıyordu. Dönüp dururlarken erkek penisini yerine yerleştirmeye uğraşıyordu boyuna. Birbirlerine şaplaqlar indirip yuvarlanırlarken hedefini şaşırdı. Dişi öbür yanına döndü; erkek de peşinden. Sallanarak, tokatlar atarak, sarılarak, suları köpürtüp çırpınarak, penisini uzatıp başarısızlığa uğrayarak, kayarak, süzülerek. Dişi kıvrılıp bükülüyor, yay gibi geriliyor, yuvarlanıyor, bir alta, bir üste geçiyordu. Erkek hiç peşini bı-

rakmadı. Başarıya ulaşamıyordu bir türlü. Kolay değildi çünkü. Gözünden yirmi metre uzakta olan penisini nereye yerleştireceğini bilmesi kolay değildi. İnsan gibi boynu olmadığından eğilip bakamaz, elleri olmadığından organına istediği gibi yön veremezdi. Çok güç ve çok keyifli bir işti onunki.

Sonunda başardılar. Koca kol yüzgeçleriyle birbirlerine sarılıp yuvarlanarak, batıp çıkarak, suları sıcratarak, titreyerek, çırpınarak, korkunç bir mutluluk belirten aşk seslerini çıkararak seviştiler. Güney Pasifik güneşinin altında sevişen iki dev âşık.

5

Aynı uçakta, ayrı ayrı yerlerde oturarak uçup ertesi gün öğleden sonra Tokyo'ya vardılar. Birbirlerini tanımamazlıktan gelerek sahte pasaportlarla geçtiler gümrükten. Sonra da üç ayrı taksiye binerek Tokyo'nun merkezine indiler. İkinci- den sonra, yine ayrı ayrı mağazalara uğrayarak paletleri, maskeleri, balıkadam araçlarını satın aldılar. Sonra da değişik saatlerde hareket eden trenlerle Yokohama liman kentine geçtiler. Yokohama istasyonundan rıhtımdaki genelev semtine gittiler ve Amerikalı askerlerin uğrağı olan kötü otellere indiler üçü de.

Daha sonra, değişik saatlerde ve değişik yollardan hareket ederek limana yürüdüler ikisi.

Üçüncüsü bir araba kiralayıp limana yakın bir yarıya gitti. Orada, dünyanın dört köşesindeki gerilla örgütlerine çalınmış savaş malzemesi satmakta uzman olan birinden dokuz tane mıknaatıslı mayın aldı.

Limandaki iki adam bir saat süreyle geniş bir kanalı incelediler. Yokohama kentinden aşağı akan çamurlu bir akarsu olarak başlıyordu kanal. Depoların arasından geçerek rıhtıma ulaşıyor, limanda, dümdüz yükselen beton duvarlar arasına açılmış bir kanal görünümünü kazanıyordu. Kanalin ucundaki 'A' havuzunda birkaç tekne demirliydi. Balina işleme gemileri ya da fabrika gemiler de bunların arasındaydı. Birinin ötekinden biraz daha büyük olması bir yana bırakılırsa, tıpatıp benziyorlardı birbirlerine. O saatte ikisi de bomboştu. Gemiler Antarktik yolculuğuna hazırlanmak üzere havuza çekildiğinden denizcilere izin verilmiş, bakım ve onarımla uğraşan liman işçileri de o günlük paydos etmişlerdi.

Aynı gece saat birde, gelgit dalgalarının iyice büyüdüğü ve kanaldaki suyun en yüksek düzeye ulaştığı saatte, Justin Magnus kiraladığı arabayı Kupa Kızı adındaki bir barın önüne çekti. Ross Evans bardan çıkıp ön kanepeye atladı. Bir iki dakika dosdoğru yol alan araba iki sokak sonra bir yan sokağa saptı ve Aşk Meleği adını taşıyan ikinci bir barın yanında durdu. Steve Gregorowsky onları bekliyordu. O da arka kanepeye geçti. Yerde üç oksijen tüpüyle öbür araç gereci gördü. Araba birkaç ara sokaktan geçerek kanal boyundaki depolardan birine yanaştı. Işıkları ve motoru söndürüp soyundular. Hızla fırlatılıp atılan giye-

ceklerin altına mayolarını giymişlerdi üçü de. Birkaç saniye sonra arabadan çıkarak oksijen tüplerini sırtladılar. Kayışları bağladılar, bellerine ağırlık yapacak kemerleri taktılar. Ardından, içlerinde üçer mayın bulunan birer torba yüklendi her biri. Kanalin beton duvarlarına yaklaşınca herkes paletleriyle maskesini taktı, branda bezi torbayı göğsüne bastırarak sessiz, soğuk karanlığa gömüldü. Bir saniye sonra kirli sularda yok olmuşlardı.

Suyun altı üstünden daha karanlıktı; pek az bir ışık vuruyordu yukarıdan. Üç adam suya girince ağırlığını kaybeden mayın torbalarını sürükleyerek, kanalın duvarından uzaklaşmamaya özen göstererek bin metre kadar yüzdüler. Bir yerde, duvar ansızın sona erdi. 'A' havuzuna girmişlerdi.

Rıhtımda demirli duran gemilerden uzaklaşmadan yüzmek zorundaydılar şimdi de. Karinaların uzun karaltılarının altından geçerek birer birer geride bıraktılar tekneleri. Sayarak ilerliyorlardı. Fabrika gemisinin karaltısını da sayarak buldular. Omurganın altına girince su geçirmeyen fenerleri yaktılar ilk kez. Elleri geminin saçlarına değinceye kadar yükseldiler, sonra da kış tarafa, iki büyük pervaneyle çift dümenin bulunduğu uca doğru ilerlediler.

İkisi, torbalarından birer mıknatıslı mayın çıkararak patlama saatini yirmi dört saat sonrasına ayarladılar. Ellerini soğuk madenin üstünde gezdirerek yosun ya da midye tutan yerler bulup bulunmadığına baktılar. Yeni kazınmıştı teknelerin dibi; ne yosun vardı, ne de midye. Pervane

saftlarının az önüne birer mayın yapıştırdılar dikkatle. Mayınlar mıknatısların yardımıyla sımsıkı yapışmıştı. Üçüncü adam da on beş yirmi metre ileriye iki mayın yapıştırdı. İşini bitirince arkadaşlarının yanına sokuldu. Yine derine dalarak ikinci gemiye yüzdüler. Ona da beş mayın yapıştırdılar. Sonra da geri dönüp kanalın ağzına yöneldiler.

Arabanın yanına gelince oksijen tüplerini sırtlarından, maskeleri yüzlerinden sıyırdılar. Paletlerle kemerleri tüplere bağlayarak kanalın dibine fırlattılar hepsini. Uzanıp duvardaki halkalara tutundular ve kendilerini yukarı çektiler. Hiç gecikmeden döndüler arabaya. Mayınlar yirmi dört saat sonra patladı.

Denizin sularını göklere yükselten, koca gemileri baştan uca saran bir patlamaydı bu. Güverte nöbetindeki bekçiler bir yere tutunmaya çalışırken yuvarlanıp kalmışlardı. Işıklar söndü, beton rıhtıma titreşimler yayıldı. Kalın saç levhalarında iri delikler açılmıştı. Limanın kara suları büyük bir gürültüyle doluyordu sintinelere. Patlama, gemilerin can alıcı yerlerinde hasar yapmış, dümenler eğilip bükülmüştü. Dokuz mayın da aynı anda, çok uzaklardan duyulan bir gürültüyle patlamıştı. Patlamanın ardından çılgınlarla nara ve küfürler işitildi. Denizin kirli, kara suları makine dairelerine doldukça teknelerin kış tarafı sulara gömülüyor, buzları yarmakta yararlı olan sivri burunlar havaya yükseliyordu. Bütün bu süreçte içinde, öfkeli çılgınlarla canavar düdüklerinin arkası kesilmedi.

Aynı anda, üç genç adam, üç ayrı uçağın için-

de, Amerika Birleşik Devletleri'nin göklerinde uçuyorlardı.

6

Bermuda yalnızca kırk mil uzaktaydı artık. *Jubilee* gemisi ağır ağır yol alarak balina sürülerini arıyordu. Kaptan köprüsünün iki yanına, çanaklığa, yan güvertelere ve kış kasarasına dürbünlü gözcüler yerleştirilmişti. Denizin mavi kristalini ısıltıya boğmuştu güneş; dipteki beyaz kumları bile aydınlatacaktı neredeyse. *Jubilee*, Zephyr adı verilen dört lastik bot çekiyordu yedekte. Botların her birinde film makineleriyle ses alma makineleri hazır bekliyordu. Dalgıçların balıkadam elbiseleriyle oksijen tüpleri de kış güvertede sıralanmıştı.

Katherine Robinson turuncu bikinisiyle kaptan köprüsünde oturuyordu. Güneşten esmerleşen gövdesi filmlerde çok güzel görüldüğünden onun balıkadam elbisesi giymesini istemezlerdi. Saçına turuncu bir kurdele bağlamış, fiyongunu tam tepesine oturtmuştu. Kurdelenin uçları saçlarından aşağı sarkıyordu. Yüzmeye başladı mı o uçlar arkasında dalgalanır ve çok sevimli bir görüntü verirdi. Dirseklerini küpeşteye dayamış ufku gözlüyordu o da. Craig Magnus bir karış ötedeydi. Göz ucuyla kızı inceliyor, duyulmayacak kadar alçak bir sesle keyifli inilti çıkarıyordu. Katherine'in bikinili halini altı aydır ilk kez görüyordu. Ona ba-

kılırsa hiç bir çıplak kadın görmemişti nicedir. New York limanında geçirdikleri saatler bir yana bırakılırsa, *Jubilee*, bir aydan fazla bir zamandan beri denizlerde geziyordu hep. *Justin çok aptal*, diye düşündü Craig. *İstese bu kızı elde edebilirdi.*

Dur hele, belki de edemezdi. Kolayca elde edemezdi hiç değilse, Cin gibiydi Katie; kimse kolayca tavlayamazdı onu. *Yok*, dedi kendi kendine —biraz da üzüntüyle— *Katie herkesle düşüp kalkacak kızlardan değil.* Doğrusunu söylemek gerekirse Craig bayağı çekiniyordu Katherine'den. Yaşama ustası olduğunu, her zaman ve her yerde ne yapacağını bildiğini gösteren bir havası, bir... Kraliçe tavrı dense yanlış mı olurdu acaba? 'Kraliçe tavrı' sözü Katie'ye uyan bir tanım değildi ama yarattığı izlenimi açıklıyordu pekala. Öte yandan, çok candan insandı. Güldü mü yalnız sizin için gülüyor sanırdınız; en sert insanın yüreğini oynattırdı o gülüş. Üstelik insan hiç çekinmeden konuşabilirdi onun yanında. Erkeklerle birlikte içki içip sakalara katılır, namus numaralarıyla eğlenceyi bozmazdı. Belki de doğuştan dokunulmazlığı vardı Katie'nin. Şirket hesaplarını inceleyerek geçirdikleri şu son günlerde, Craig dikkatini toplamakta epey güçlük çekmişti. Ama neyse, Katie'ye asılmayı göze alamazdı nasılsa. Bu dünyada, asılmayı göze alamayacağı tek kadın Katie'ydi belki de. Ama ah, ah!

Kaptan köprüsünde duran kızı keyifli bir cinsel açlıkla gözlüyordu Craig. Aslında kamburbalina sürülerini gözlemesi gerekirdi. Katie'ye asılmayı göze alamayışının ikinci bir nedeni vardı. Açıklanamayacak, tanımlanamayacak bir duygu,

kızın, Justin'in olduğunu söylüyordu herkese. Justin'le arasında bir şeyler geçtiği anlamına gelmezdi bu. Hayır, öyle bir şey yoktu. Ama her zaman birlikte çalıştıklarından çok yaklaşımlardı birbirlerine. Ağabeyi diri diri derisini yüzerdi. Ancak Justin'in Katie'yi yatağına alıp ölünceye kadar yanında tutmaya kalkışması şaşılacak işti doğrusu.

Katherine Robinson da pek dikkatini toplayamıyordu şu son günlerde. Uykusu da pek iyi değildi. Justin'in ondan beklediği karar konusunda kafa yoruyordu boyuna. Yapılacak işin önemi ne bile alıştıramamıştı kendini; düşünceyi yadırgıyordu. Justin yakında olsa konuyu enine boyuna konuşabilirlerdi ama o da yoktu işte. Ross da yoktu. Herkesten çok önem verdiği bu iki adam yok olmuşlardı. Rus gemisinin sabotajıyla ilgili bir iş peşindeydiler mutlaka. Taşınması güç olan karar verme yükünü onun üstüne yıkıp gözden kaybolmuşlardı. Soruyu sorduktan sonra bir anda çekip gittiği için Justin'i paralayacağı geliyordu. Ross'un da ondan kalır yanı yoktu. Ross'la konuşmak gereğini duyuyordu Katherine. Patronun sağ kolu olan Ross. Öyle güçlü bir sağduyusu vardı ki zaman zaman Justin'in yerinde onun bulunmasını daha uygun görürdü Katie. Gelgelelim onda da Justin'in yaratıcı dehası —ya da Justin'in kendini beğenmiş, kendine güvenen yaratıcılığı— yoktu. Akli ve sağduyusu çok sağlamdı yine de. Şu sabotaj işinde Justin'in yanında olduğuna göre, tasarı büsbütün çılgınlık sayılmazdı belki.

Konuyu başkasına açmak istemiyordu; kapta-
tana bile, Binbaşı Henry Thorogood'u çok, çok se-

verdi ama nedense bu konuyu konuşamazdı onunla. Çekirdekten yetişme bir denizci, tipik bir İngiliz subayıydı kaptan; Kraliçenin subaylarından biriydi hâlâ. Teknik konularda —tartışmak şöyle dursun— düşüncelerinden kuşku duymaya bile çekinirdi insan. Justin'ın planı hazırlamasına da o yardımcı olmuştu herhalde; savaşta denizaltılarda çalışıp sabotajcılıkta tecrübe edinen oydu.

Craig'le konuşmanın da yararı olmazdı; Justin dünyanın öbür ucuna gidilecek dese hiç düşünmeden giderdi o. Katherine bakışlarını denizden ayırıp döndü. Telsiz odasından düşünceli bir tavırla geçti, merdivenlerden inerek salona girdi. *Sıradan* bir insanla konuşmak istiyordu; tasarının tam ortasında değil de kıyılarında bulunan biriyle. Sözelimi L. C. Singleton'la. Mutfığa giderek, «Merhaba, L. C.,» diye söylendi.

«Merhaba, güzelim,» L. C. yüzünün bir ucundan ötekine uzanan kurbağa gülüşüyle gülümseyordu. «Kahve ister misin? Balinalar görünmediler mi hâlâ?»

«Henüz görünmediler.» Masaya yaslanarak, «Bir kahveni içerim,» diye ekledi.

Aşçı kahveyi doldurmuştu bile. Katie'nin gerginliğini seziyor, nedenini de anlıyordu. Hak veriyordu Katherine'e. Gelgelelim onun varlığı çok önemliydi bu işte. Katie'nin içini dökeceğini umuyordu; o da elinden geleni yapabiliirdi o zaman. Justin genç kadına baskı yapılmamasını emretmişti. Bildiği kadarıyla, Katie de hiç kimseye açmamıştı bu konuyu.

Şimdi de gözlerini fincanından ayırma dan soruyordu: «Sen niye buradasın, L. C.?»

L. C. karşılık verirken çok dikkatli davrandı. «Benim yerim burası olduğu için. *Jubilee* benim evim, yuvam sayılır. Aşağı yukarı on yedi yıldır burada çalışıyorum.»

«Onu anladım. Antarktik operasyonuna niçin katıldığını öğrenmek istemiştin ben.»

Aşçı bir süre düşündü, konuşmaya başlamadan bir dilim ekmek kesti. «Onunla aynı kanıda olduğum için katılıyorum. Balinalar konusunda yani. Yalnız o değil, dünya görüşünü de paylaşıyorum.» Bıçağını havada sallıyordu. «Şirketin adamı olduğum için değil. Gerçekten inanıyorum! Deniz hayvanları hakkında epey bilgim olduğunu sen de bilirsin.»

«Evet, biliyorum.»

«Senin de epey bilgin var.»

«Evet, var.»

«Öyleyse daha ne düşünüyorsun?» diyebilmek isterdi L. C.. Hiç ağzını açmadı. Bir dilim ekmek daha kesti sessizce.

Katherine onun aklından geçenleri anlamıştı. Bezgin bir gülümseme yayıldı dudaklarına. Konuyu uzatmaya yanaşmayacaktı. Aslında düşünderlerini sakınmadan söyleyebilmek istiyordu o da. «Evet, ama...» diyecekti. Aması ne? «Ama bu muazzam bir iş!» O zaman ne derdi L. C.? «Elbette muazzam bir iş! Sorun da muazzam bir sorun... Bu sorun seni ilgilendiriyorsa, önem veriyorsan... Ki bizi çok ilgilendiriyor... Öyle değil mi?» Katherine, «Tabii ilgilendiriyor,» diye karşılık verirdi. «Ama...» Aması ne? «Ama tehlikeyi de düşünüyorum.» *Tehlike* ha! İnsanı küçülten bir düşünceydi bu. Ey Tanrım, insan ya tehlikeyi hiçe sayacak

ölçüde inanırdı bir şeye, ya da hiç aldırılmazdı. Mesleğimizle ilgili olarak ileri sürdüğümüz inançlar kişisel tehlikeyi göze almaya değmez miydi yoksa? Dünya iyice kötülesin, iyice boka batsın, ondan sonra yüksek sesle karşı çıkayım. Benim için tehlikeli bir durum doğuncaya kadar yani. Böyle mi düşünmeliydi insan?

Ve şimdi kimdi tehlikeyle karşı karşıya gelen? Şu çocuklar, onun dostu ve serüven arkadaşı olan bu adamlar... O katılsa da katılmasa da onlar gideceklerdi. Tehlikeyi göze alarak. Onları kararlarından döndürmenin yolu yoktu. Öyleyse dudaklarını geveleyip durmasının nedeni kendi güvenliğini düşünmesiydi. Bu da aşağılık bir kaygıydı. Derin bir soluk aldı. L. C., genç kadına bir göz atıp bekledi. Katie bir şey söylemeye yanaşmıyacaktı anlaşılan. Öyleyse o üsteleyebilirdi birazcık.

«O güzelim kitaplar,» diye başladı. «Magnus kitaplarının bilime büyük yararı dokunuyor aslında. İnsanların eğitilmesinde de katkısı oluyor. Bizim düşünce tarzımızı, dünya görüşümüzü tanıtmaları bakımından da önemli.» Genç kadına bakıp amacını belli etmeyen bir gülüşle gülümse-di. «O kitapların birer şaheser haline gelmesi senin eserin. Bir kitabın nasıl hazırlandığını bilirim ben. Justin'in yazdıklarını bu hale koyan sensin. Orası kesin. Justin de kabul ediyor böyle olduğunu. Katie olmasa yapamazdım diyor. Haklı tabii.»

Katherine adamın ne yapmak istediğini anlamıştı ama gülmemek elinde değildi. Üstelik öylesine duygulanmıştı ki gözleri yaşaracaktı neredeyse. Biraz da gururlanmıştı. Söylenenler doğruydu çünkü. Konuyu kendinden uzaklaştırmak

için, «Kitaplardaki en güzel resimlerin bazılarını da sen çektin,» diye söylendi.

L. C. de genç kadının amacını sezmişti ama o da hoşlanmıştı bu sözden. «Eh,» diyerek başını salladı. «Fotoğrafçılıkta pek usta değilimdir ben. Yalnız hayvan resmi olunca iş değişir. Herkes savaşa kahramanlık gösterirken ben o işle uğraşıyordum. Biyolojiyi de iyi bilirim bak. Resimleri banyo etmekte de ustayımdır.» Katherine'e bir göz attı. «Stereo Bob denen o suratsız piç bile kabul ediyor öyle olduğunu.»

Katherine epey rahatlamıştı. Yeniden kendinden söz edilmesine fırsat vermeyecekti.

«Stereo'dan hoşlanıp hoşlanmadığını bir türlü anlayamıyorum,» diye mırıldandı.

«Stereo'dan hoşlanmak mı? Namussuz pezevengi görünce cinlerim başıma çıkıyor. Affedersin, hergeleyi diyecektim.»

«Yapma, L. C.,» dedi Katherine. «Doğru söylemiyorsun.»

Aşçı genç kadına bakarak o garip gülüşüyle güldü. Dişlerini göstermeden gülmek gibi bir özelliği vardı. Katie'nin o andaki duygularının ne olduğunu, niçin o duygulara kapıldığını da anlamıştı. Kızla konuşmak hoşuna gidiyordu.

«Bob kötü çocuk değildir canım. Yalnız doğuştan suratsız. Daha doğrusu öyle bir suratla doğmuş ki huysuzluğuna şaşmamak gerekir. Haklı zavallı.» Katherine güldü. L. C.'nin Bob'dan daha yakışıklı olmadığı gözönüne alınınca bu sözlerle gülmek olacak iş değildi. Aşçı, «Sövüp sayacak bir şey bulamazsa içi rahat etmiyor,» diye sürdürdü. «Oysa onun da sövülecek çok yanı var.

Birinin, o çocuğu hizaya getirmesi gerek. Justin fazla yumuşak davranıyor.»

Bu sözlerin söylenişinde öyle bir özellik vardı ki Katherine tedirgin oldu. L. C.'nin kadınsı bir adam olduğu söylenemezdi ama bazan, dilini şaklatışındaki bir hava, seçtiği bir kelime, ya da başını arkaya savurup dedikoducu bir tavırla konuşması kuşku uyandırırdı insanda. Oysa birini azarlarken, tıpkı baş düşmanı Stereo Bob gibi, gerçek bir başçavuş kesilirdi o da. Katherine, aşçının eşcinsel olup olmadığını Justin'e sormuştu bir gün. Genç adam, kısa yoldan, «Hayır,» diyip geçmişti. Ne var ki Justin kimsenin sırrını ele vermezdi.

«Bob, Justin'i eğlendiriyor,» diye karşılık verdi. «Ancak ben bir türlü anlayamıyorum o adamı.»

Aşçı, sandviç yapmaya ara vermeden açıkladı. «Bob'la ben *Jubilee İki*'ye aynı zamanda alındık. İhtiyar Magnus'la çalıştığımız yıllarda da böyleydi o herif. Justin on beş, on altı yaşlarındaydı o zaman. Craig minicik çocuktı.»

Katherine masanın köşesine ilişmişti şimdi. «Kadın nasıl bir şeydi peki? İhtiyar'ın karısını soruyorum.»

L. C. gözünü dikip baktı.

«Karı ne demek! Karı falan değildi yavru-cuk! Kâhyaydı. İhtiyar'ın karıları uğradığımız limanlardaydı. Bazan da *gemiye* alırdı kızları. Özellikle de Justin küçükken; öyle şeylere akıl erdirecek yaşa gelmeden. Justin büyüyünce o kadınların yüzünden babasıyla kapıştıydı bir gün. O zaman on beşindeydi ama öküz gibi güçlüydü. Okulun tatile girdiği ayların başındaydı. Baba oğulun

bağırıp çağırımları geminin her yanından işitiliyordu. Justin babasını dövecekti neredeyse; gözdağı veriyordu İhtiyar'a. O günden sonra İhtiyar biraz daha dikkatli davrandı. Yaptıklarını gözönüne sermekten kaçındı.» Gülererek ekledi: «En gözde sevgililerini sekreter adı altında alırdı gemiye. Sekreterler daktiloda yazı yazmayı bile bilmezlerdi. Bazan da film artisti olarak taşırdık kızları. Hollywood'daki aç sefil yıldız adaylarını toplar getirirdi. Onlar da üç metreye bile dalmayı başaramazlardı ama bikinileri göz alıcıydı doğrusu.» Uzanıp genç kadının kolunu tuttu. «Unutma ki o yıllarda bikini diye bir şey bilinmiyordu daha!» Yaptığı şakayı pek beğenmiş, kıs kıs gülüyordu.

Katherine gerçekten seviyordu aşçıyı. Eski günlerden, Justin Magnus'un delikanlılığından söz edilmesinden de hoşlanıyordu.

L. C. sandviçlerine dönerken. «O zaman her şey başkaydı.» diye söylendi. «Güzel günlerdi onlar. İhtiyar gerçekten zamparaydı ama Justin'le takıştıkları tek konu o değildi. Oğlan sesini duyurabilecek yaşa gelince sözünü sakınmaz oldu.»

«Hangi konularda takıştırlardı?» İçten bir ilgiyle soruyordu Katherine.

«En çok iş konusunda. Justin babasının ticarî bir anlayışla hareket ettiğini ileri sürer, onu suçlardı. 'Hollywood tutumu' derdi; 'duygu sömürüsü, göz boyamacılık' derdi. Doğayı koruma konusuna ve bilime yeterince yer verilmediğini söylüyordu Justin.» L. C., salondaki rafları işaret ediyordu bıçağıyla. «On beş yaşına geldiğinde şu kitapları baştan sona ezberlemişti desem yeri var. Okumaya geldi mi, babasını rahatça geride bıra-

kırdı Justin. Ondan çok daha bilgiliydi. Uygulamada da öyleydi ya!» Başını iki yana salladı. «Çok, çok bilgiliydi.» Aktör gibi kafasını yana eğerek anılarına daldı. «Salondaki şu masanın çevresine oturur, çeşitli konuları tartışmaya başladık... Neler konuşulurdu bir bilsen! Hiç unutmam, Justin bir gün parmağını şöyle tüfek gibi uzatıp babasını suçlamaya girişmişti. 'Sen doğal görevini yerine getirmedi, diye haykırıyordu. Denizleri korumaktı senin görevin!' Parmağıyla nişan alıyordu sanki. O zaman topu topu on yedi yaşındaydı. İhtiyar da okyanus hayvanlarını sergileyen bir takım kuruluşlarla anlaşma yapmıştı o günlerde. Canlı yunusbalıkları avlayacaktı onlara. Yunuslara çeşitli numaralar öğreterek parayla gösteren yerler vardır hani... Yunusları onlara satacaktı işte. Adamlar her yunusa iki bin beş yüz dolar ödemeyi kabul ettikleri halde Justin kesinlikle karşıydı bu işe. Olmaz, diyor başka bir şey demi-yordu. Anlaşmaya göre yüz yunus avlayacaktık adamlara... Çeyrek milyonluk bir anlaşmaydı yani. Justin babasını öyle utandırdı ki İhtiyar vazgeçti. Düşün bir kere! İki yüz elli bin dolar! O zamanın parasıyla hem de... Justin haklıydı tabii. Hayvanat bahçesindeki yunuslar birkaç yıl içinde ölürler. Gerçek bir vahşet örneğidir o iş. İhtiyar Magnus zıpkınla balık avlamanın ne zevkli bir eğlence olduğunu gösteren bir film yapmıştı bir ara. Justin o günlerde okuldaydı. Filmi görünce aklı başından gitti. Başka nedenlerle tartıştıkları da olurdu. İhtiyar'ın aşırı içki içip aşırı para harcaması tartışılırdı en çok. Üstelik şirketin durumu aşırı para harcanmasına da elverişli değildi o yıl-

larda. Neyse işte, Justin yirmi yaşına geldiğinde işimizin her yanını. her yönünü biliyordu.»

«Çok kavga ederler miydi gerçekten? Justin babasından söz etmez pek.»

«O anasına bağlıydı,» dedi L. C.. «İhtiyar'ın ticarî bir anlayışla hareket ettiği doğrudur. Parayı da har vurup harman savururdu. Yaşlandıkça kötüledi. Eski başarılarını da yenilemiyordu. Son yıllarda çok kavga ederlerdi. Justin haklıydı genellikle. Şirketi iflastan kurtaran da o değil mi?» Omuzlarını kaldırarak, «Justin olmasa İhtiyar bitmişti,» diye sürdürdü. «Kendisi de biliyordu onu. Oğluyla övünürdü aslında. Ne var ki Craig'i daha çok severdi; gözbebeğiymiş o çocuk. Huylarını bozacak kadar şımartırdı küçüğü. Yine iyi çıktı oğlan. Altın gibi yüreği var. Üstelik bayağı yiğit. Aslan gibi çocuk!» L. C. başını iki yana sallıyordu yine. «O köpekbalığı filmini gördün sen. Çekiçbalığı olayını hatırlıyor musun? Kara Bob'la Craig'in yaptığını? O ikisi korku nedir bilmiyorlar. Kafesten çıkıp pervanenin arkasına gizlenmiş, Justin'le Steve'e saldıran balığın filmini çekmeye koyulmuşlar. Justin ikisini de tepeden tırnağa giydirdi sonradan. Ne akla hizmet eder de canınızı tehlikeye atarsınız diye hayalarından tavana asacaktı oğlanları. Şey, affedersin...»

«Zarar yok,» dedi Katherine gülerek.

Mutfaktan çıkıp kaptan köprüsüne döndü. L. C.'yle konuşmak yüreğini hafifletmişti ama kimseye danışmış sayılamazdı henüz. Kimseye danışmak isteğini de duymuyordu. Aşçıyla yaptığı konuşmadan sonra, bir başkasına gidip soru sormayı utanılacak bir şey gibi görüyordu.

Günüşiğine boğulan kaptan kamarasına yöneldi. Kaptan Henry Thorogood telsiz odasında oturmuş alıcının düğmelerini kurcalıyordu. David Cartwright kaptan köprüsünde, Örümcek Webb dümendeydi. Örümcek, mayolu haliyle bayağı etkiliyordu insanı. Çok güçlü, çok sağlam görünüyordu. Omuzları geniş, bacaklarının kasları iyice belirgindi. Genç kadını görünce çekingen bir tavırla gülümsedi. Katie de hiç düşünmeden o göz kamaştıran gülüşüyle karşılık verdi. Oğlanın güçlü, kıllı kollarındaki dövmelelere ilişmişti bakışları. Hey Tanrım, bu çocukta da Steve Gregorowsky'nin havası, aynı mağara erkeği çekiciliği vardı. Kaslar gelişmiş, sırtlar güneşten karar-mış; her yanlarından sağlık ve güç fışkıran iki erkek.

Örümcek'in göğsünde ince uzun bir yara izi de vardı; sol göğüsten girip sağ göğsün altından çıkan bir şeyin izi. Katherine, bunun bir zıpkın izi olduğunu öğrenebilmişti yalnızca. Haa, evet, kazayla ilgili bir şey daha biliyordu. Ucu olta iğnesi gibi dikenli olan zıpkını göğsünden kendisi çekmişti Örümcek. Katherine gerisini öğrenmek istediğini duymuyordu. Düşündükçe fenalık geçiriyordu zaten. Örümcek bir kayaya yaslanmış, dişlerini sıkıp acıyla inleyerek ince uzun zıpkını kanlı gövdesinden çekmeye uğraşıyor. Tam Steve'e yaraşan bir davranış... denebilirdi neredeyse.

Ardından Steve'in gövdesindeki yara izlerini düşünmeye koyuldu. İki üst yanlarında iki derin iz; kıvrılarak yükselip mayonun altına gidiyor. Afrika'daki koca kara gergedanın bıraktığı izlerdi bunlar. Sağ kalçasından kabaetine uzanan ayça biçimi-

mindeki izler de bir çekiçbalığının korkunç armağanıydı. *Jubilee*'dekiler, yakışıklı bir erkek olduğu halde o yaşa kadar bekâr kalan Steve'in durumunu acı bir şakayla açıklar, donunu indirmeye utandığı için evlenemediğini söylerlerdi. Katherine çekiçbalığı olayını düşündükçe ürperiyordu. Katil köpekbalığının hareketlerini *Jubilee*'nin güvertesindeki yerinden izlemişti o. Craig'in çektiği filmi görmüştü. Steve, çelik kafesin kapısında duruyor, neredeyse yarı beline kadar eğilmeye hazırlanarak önce Justin'in girmesini bekliyordu. Başkaları bunun adına kendini beğenmişlik ya da aşırı güven diyebilirlerdi ama Katherine ölüm isteği olarak yorumluyordu o davranışı. Haklı olduğuna da kuşkusuz yoktu. Dürbünü gözlerine dayayarak denize baktı.

Düşüncelerinin akışını değiştirmek istiyordu. Gelgelelim her şey aynı konuyu anımsatıyordu bu gün. Deniz, o güzel gizemli deniz onu bekliyordu. Altı aydan beri dalmamıştı ve yakında dalmacaktı. Justin nerelerdeydi peki? Herkesin sandığı gibi doğuştan dalgıç değildi Katherine. Dalmak, denizin derinliklerine inmek! Justin *yanında, yakınlarda*, komutan durumunda olmayınca bu iş yanlış, hemen hemen tehlikeli görünüyordu ona. Justin nereye gitmişti acaba? Gizemli bir havayla çıkıp gitmişti. Steve'le birlikte. Ölüm isteğinin izlerini taşıyan Steve'le. Neredeydiler? Ne yapıyorlardı? Ya Ross? Ross aralarında olduğu için Tanrıya şükrediyordu. Ama şu anda onun yeri de belli değildi.

David Cartwright'ı düşündü birden. Dürbününü gözlerinden ayırıp genç adamı aradı. David,

beyaz şortu, beyaz gömleği ve beyaz çoraplarıyla kaptan köprüsünün öbür yanında duruyordu. Kaptan Henry Thorogood köprü nöbetini tutanların giyimli olmalarını isterdi. İnce uzun bir delikanlıydı David. Güneşte yandığı halde kolları bacakları beyaz, fırlak gırtlığı, etsiz, huzursuz müzik-öğretmeni yüzü, hatta küçük bıyığı bile renksiz görünürdü. Solgun bir adam değildi oysa. Bıyığını, *Jubilee* ekibine katıldıktan sonra uzatmıştı.

Kuşları anımsatan sinirli haline karşın sağduyusu olan bir adamdı; onunla konuşmayı o yüzden gerekli görüyordu Katherine. Ve David de katılmıştı şu çılgın tasarıya. Üstelik dindar bir gençti. Katherine, delikanlının *İncilin Açıklamalarıyla Bilim ve Sağlık* dergisini okuduğunu görmüştü bir gün. Christian Scientist mezhebine bağlıydı. Mezhebin merkezi Boston'da olduğundan genç kadın ayrıca yakınlık duyardı David'e. Onunla konuşurken sorunu açıkça ortaya koymaya karar verdi. Kaptan köprüsünün öbür yanına yürüdü. Kemikli sırtını ona dönmüş, dürbünüyle çevreyi gözlüyordu genç adam. «David!» diye seslendi Katherine. «Seninle bir dakika konuşabilir miyim?»

David, gözlerini sağdan sola çevirerek, sinirli, şaşkın bir tavırla döndü. «Buyurun, Bayan Robinson.»

«Bana Katherine de n'olur!» Yine de, kendisi de delikanlıya David demekte güçlük çekiyordu. Öyle resmi, öyle utangaç bir çocuktaki senli-benli olmak fırsatını vermezdi karşısındakine. Onunla senli-benli olmak da haksızlık sayılırdı gerçi; o insana yaklaşılamazdı çünkü. Bir ayağını öbürü-

nün üstünden aşırarak alnını kırıştırdı, derin bir soluk alıp güvertayı gözden geçirdi. Aslında şöyle başlamak isterdi söze: «Bak, Dave, bu Antarktik operasyonu hakkında ne düşündüğünü açıkça, kemküm etmeden açıklamayı rica ediyorum. Benim aklım bokuma karıştı çünkü.» Gelgelelim böyle konuşmak da doğru olmazdı.

Derken dudaklarından dökülen sözcükler kuşağına çarptı. «David? Acaba?... Diyecektim ki... Şey yani... Senin bu Antarktik operasyonuna niçin katıldığını öğrenebilir miyim?» Aklından geçenlerin hepsini söyleyemez, «Sen Justin'le Steve ve Örümcek gibi tehlike peşinde koşan insanlardan değilsin; bana benzersin,» diyemezdi. Onu diyemeyeceği için başka bir soru sordu. «Sence çılgınlık değil mi bu? Korkunç bir tehlike değil mi?»

Cartwright kemikli ellerini kenetleyip huzursuz bir bakışla baktı. «İşin tehlikeleri ya da teknik ayrıntıları hakkında soru sorarsanız sizi Binbaşı Thorogood'a yollamamızı söylemişti Bay Magnus. O bu konularda uzman olduğundan...»

Katherine, «Allah belanı versin, David, ben onunla konuşmak istemiyorum,» diye bağırarak için kendini güç tuttu. «Olur,» dedi yavaşça. «Teknik soruları ona sorarım. Sen niçin gidiyorsun? Bana onu anlat lütfen.»

«Niçin mi? Gerekli olduğu için. Ölüm kalım sorunu olduğundan... Balinalar için yani. Doğanın içinde bulunduğu tehlike karşısında böyle bir tutum benimsemekten başka bir şey yapılamaz. Zorunlu bu...» Apaçık ortada olan bir gerçeği açıklayacak başka söz bulamadığından gözlerini dikip genç kadına baktı. Bir an sonra da huzursuzluğa

kapıldı yine. «Ben Bay Magnus'u destekliyorum,» diye bitirdi. «Yaptığı her şeyi destekliyorum.»

Elbette, diye düşündü Katherine. Öyle olduğunu anlamalıydim. İlk akla gelen açıklamaydı bu. Ben de o yüzden buradayım zaten. Onun için toplandık bu gemiye. Gelgelelim herkes ondan daha yürekli görünüyordu nedense. Evet, şimdi üstüne bastın. Yürek işi bu; cesaret işi. İnançları için eyleme geçmek cesaretini gösteren insanların işi. «Peki, benim gitmem doğru olur mu, David?» diye sorabilirdi açıkça. Ama onun da anlamsız kaçacağını biliyordu. David ne diyebilirdi? «Ona siz kendiniz karar vermelisiniz, Bayan Robinson.» Kendisi karar vermeliydi tabii. Hiç kuşkusuz Justin de öyle karşılık vermelerini emretmişti gemidekilere. Katie'yle konuşun ama aklını çelmeye kalkışmayın; kendisi karar vermelidir o. Katherine konuyu enine boyuna konuşmak istiyordu. Ne yapacağını *bilemiyorum*, David. O zaman ne diyecekti David? Hadi, başladığımız yere döndük yine. Bir şey söylemiş olmak için, «Bu gemideki işini çok seviyorsun, değil mi?» diye sordu.

Genç adam konuşmanın nereye varacağını kestiremiyordu. «Evet, çok,» diye karşılık verdi.

Katherine yalnızca bir şeyler söylemek, bir şeyler duymak istiyordu artık. Bambaşka bir soru sordu: «Sen Christian Scientist mezhebinden-sin, öyle değil mi?» Öyle olmasının rahatlatıcı bir özelliği vardı sanki.

Cartwright kıpırmızı kesildi. «Evet.»

Katherine sözü uzatmaya çalıştı. «Sizin mezhebinizin merkezi Boston'da. Ben de Boston'luyum da... Arkadaşlarımdan bazıları aynı mezheptendir. Hepsi huzura kavuşmuş mutlu kişiler.»

«Evet,» dedi David Cartwright. «Anlıyorum. Boston'lusunuz demek..»

«Siz insanların gerçekten iman gücüyle iyileşebileceğine inanıyor musunuz? Hastalıkların falan yani...»

Cartwright gırtlaklarını temizledi. «O iş sizin söylediğiniz kadar basit değil.»

«Nasıl peki?»

«Tanrının, insanı kendi benzeri olarak, kusursuz olarak yarattığına inanırız. İnsanın da bedenini ve kafasını kusursuz hale getirebilmesi için gerekli olan tek şey... bu basit gerçeği anlamak... Adına Tek Gerçek deriz biz; büyük harflerle yazılır... Onu anlayınca kişi kusursuzluğa erer.» Sıkıntıyla baktı genç kadına. «Ben pek iyi anlatamadım,» dedi özür dilercesine. «Benim anlattığımdan çok daha karmaşık bir konudur aslında.»

Katherine de delikanlıya bakıyordu. David'in, ömründe hiç sevgilisi olmamıştı herhalde. Bir abla gibi görüyordu kendini. «Ben de dindar bir insanım,» diye söylendi. «Presbiteryen Kilisesinin ilkelerine inanırım. Bilime ve kadınlara tam özgürlük sağlanması gerektiğine de inanırım bir yandan. Gelgelelim ruhumun cehennemde yandıktan kurtulup kurtulmayacağına emin değilim. Kara Bob kurtulmaz diyor.»

«Öyle mi?»

«Kara Bob, Evangelist mezhebinden biliyosun. Onlar öbür mezheplerden olan Hristiyanlara karşı çok sert davranırlar. Ne var ki Bob yumuşak ve sessiz bir çocuk. Çok dindar yine de. Din konusunda konuşmaya başladı mı bayağı etkiliyor insanı.»

«Öyle mi?» dedi Cartwright. «Bilmiyordum.»

Tanrım, diye düşündü Katherine, *bu çocuğu konuşturmak ne kadar zormuş*. «Justin'in dediğine bakılırsa Kara Bob bize o yüzden katılmış,» diye sürdürdü. «Dünyanın sonu, mahşer günü ve cennetin bahçeleriyle ilgili bir savı varmış.» Cartwright ilgiyle dinliyordu ama görünüşe bakılırsa bir şey söylemeyecekti. Katherine biraz daha üsteledi. «Senin bu işe girmende dinî inançlarının bir etkisi oldu mu? Hidrobiyoloji merakının dışında bir etken var mıydı yani?»

Cartwright'ın fırlak gırtlığı birkaç kez inip çıktı. «İyi bildiniz,» dedi sonunda. «Hidrobiyoloji merakı.» Göz ucuyla genç kadına bakıp ekledi. «Öteden beri hidrobiyolog olmak isterdim ben. Üniversiteye gidecek parayı bulamadığımdan bir gemiye tayfa olarak yazıldım.»

Cartwright'ı gemi tayfası olarak göremiyordu Katherine. «O işte yükselmek çok zor değil mi?» diye sordu. «En pis işleri acemi tayfalara yaptırırlarmış. Herkes onlara bağırıp çağırırmış.»

«Evet, öyledir biraz.» Kararsız bir tavırla gülmüseddi. «Biraz da yazıldığınız şirketin tutumuna bağlıdır.»

«Sevmiş miydin o işi?»

«İş iştir, yapılması gereken şey yapılır.»

Katherine, bu da Kaptan Thorogood gibi konuşmaya başlamış, diye düşündü. Şivesi bile benzecek yakında. Konuyu değiştirerek, «Bu gemide kalmayı düşünüyor musun?» diye sordu.

Bu kez hiç duralamadan karşılık verdi Cartwright. «Bay Magnus kovuncaya kadar kalacağım. Sözleşmemiz bir yıllıktı. Nisanda sona eriyor.

Bay Magnus'un sözleşmeyi yenileyeceğini umuyorum.»

Genç kadın kendi kendine gülümsedi. Hep böyleydi işte. Herkesin neler duyup neler düşündüğü, nasıl karşılık vereceği başından belliydi. Öyleyse gerçekten kendi başına karar vermek zorundaydı. Onu sıkan Justin'le konuşmak olanağını bulamamaktı. Ross da yoktu ortalıkta. Bunları düşünürken kaptanın sesini duydu: «Craig!» Delikanlıyı yanına çağırıyordu binbaşı.

Craig kaptan kamarasına girdi. Thorogood delikanlıyı peşine takıp telsiz odasına geçti. Sağlıklı ve pembe yanaklıydı; yüzü keyifli, gülümsemediği, sakalının altından bile belliydi. Telsiz alıcısını göstererek alçak sesle açıkladı. «Aramızda kalsın ama az önce BBC'nin denizaşırı yayınından haber aldım...» Işıl ışıl bir gülümseme yayılmıştı yüzüne. «Japon gemilerini batırmayı başarmışlar! Ölen yok! Şu ana kadar tutuklanan da yok!»

Craig önce dik dik baktı kaptana; sonra da ellerini başının üstünde kenetledi.

«Eyy bee! İşe bak bee!» Kendini tutamamış, olduğu yerde topaç gibi dönmeye başlamıştı. «Hey babam hey! Şunların yaptığına bakın! Hey Allah! Birine söyleyemez miyiz?»

Binbaşı sırtıttı. «Justin yalnızca sana ve Bayan Robinson'a açıklayabileceğimi söylemişti.»

Craig hemen kapıya koşarak Katherine'e seslendi. «Katie! Gel! Koş gel!»

Genç kadın kaptan kamarasına girdi.

«Buraya gel!» Craig kızı telsiz odasına çekerek kapıyı kapattı. O sırtıp duruyor, Katherine şaşkın şaşkın bakıyordu. Craig, «Siz anlatın, binbaşım,» diye haykırdı.

Kaptan da sırtıyordu. «Bay Magnus haberi radyodan duyarsam —ki az önce duydum— durumu size açıklayabileceğimi söylemişti. Üç arkadaşımız, Yokohama limanındaki Japon fabrika gemilerini havaya uçurmayı başardılar! Ölü yok. Japonya'da tutuklanan kimse de yok.»

Craig heyecanla bağıırıyordu. «Nasıl ama, nasıl! Güzel değil mi ha? İyi değil mi?»

Katherine şaşkınlıktan donup kalmıştı.

«Japonların fabrika gemilerini havaya uçurdular ha?»

Craig, «Göğün yedinci katına uçurdular.» diye haykırdı sevinçle. «Uçurdular namussuzları!» Kollarını göğşe doğru uzatıp bir kere daha döndü yerinde. Katherine inanmaz bakışlarla, neye uğradığını şaşırılmış gibi bakıyordu. «Tanrım!» diyerek hafifçe gülümsedi. «Ey Tanrım!» Aynı şaşkın havayla, «Şimdi neredeler?» diye sordu.

«BBC'nin haber bültenine bakılırsa, Japon saatıyla, dün gece yarısı duyulmuş patlama. Bermuda saatıyla dün akşam saat altıda yani.» Binbaşı saatına bakıp ekledi. «On dokuz saat geçti aradan. Henüz Boston'a varmamışlarsa bile yakında orada olacaklardır.»

Katherine bir türlü aklını başına toplayamıyordu. «Boston'da ne işleri var?» diye sordu.

Kaptan, «Helikopteri benim çiftliğimde bıraktılar,» dedi övünçle.

«Hey Yarabbi! Ne adam şu Justin!»

Craig, «Ne adam değil mi!» diye haykırdı. «Ben bir şişe şampanya getireceğim aşağıdan!»

Kaptan, «Kamburbalinaları kim gözleyecek?» diye seslendiyse de Craig çoktan fırlamıştı. Merdi-

venleri üçer beşer atlayarak iniyordu. Binbaşı Katherine'e döndü. «Gerçekten kutlanacak bir iş yaptı... Justin'i diyorum.»

«Evet, elbette. Hâlâ inanamıyorum! Öyle... öyle olağanüstü bir başarı ki! Çok şaşırdım. Bana söylememiştii.»

«Craig'le benden başka bilen yoktu.»

Katherine de gülmeye başlamıştı artık; yüzü pırıl pırıldı. «Çok sevindim. Harikulade! Yakalanmasınlar da...» Gülüşü birden silindi. «Onlardan kuşkulanacaklardır mutlaka! Bu balina konusunu öyle büyüttü, öyle çok konuştu ki... Pasaportları...»

«Pasaportları sahteydi,» dedi kaptan. Genç kadın gözlerini yumdu. *Çok şükür.* «Bu gemideki herkesin sahte pasaportu hazır,» diyordu Thorgood. «Siz Los Angeles'teyken çıkarttık hepsini. Sizininki de hazır.»

«Benimki mi?»

Craig, gittiği gibi koşarak dönüp gelmişti. İki şişe şampanyayla birkaç bardak getiriyordu. Kaptan çekingen bir tavırla sürdürdü. «Bay Magnus'un size bundan sonraki işimizden... ııı, o Antarktik operasyonundan söz ettiğini biliyorum. Sanırım... ııı, sizin yardımınızı istedi.» Gözlerini genç kadının yüzünden ayırmıyordu. «Rusça bilginiz bize çok yararlı olabilir.»

«Bunları o döndükten sonra konuşamaz mıyız?»

«Elbette. Ancak o gelinceye kadar sormak istediğiniz... ya da kaygılandığınız bir şey olursa... Operasyonun ahlakî açıdan doğru olup olmadığı, yahut tehlikesi hakkında... Bay Magnus konuyu inceleyerek size yardımcı olmamı söylemişti.»

«Ahlakî açıdan doğru bir iş olduğuna hiç kuş-kum yok,» dedi Katherine. «Gelgelelim kaygılan-maya gelince...»

Şampanya şişesinin mantarı hatırı sayılır bir gürültüyle patlamıştı. Craig, «Her şey saat gibi işleyecek,» dedi sevinçle. «O Rus gemisi deni-zin dibini boylayacak, Katie! Taş gibi batacak!» Şampanyayı boşaltıyordu. Bardaklardan birini genç kadına, ikincisini kaptana uzattı, kendi ka-dehini havaya kaldırdı.

Kaptan da kadehini kaldırdı. «Taş gibi ba-tacak!»

Katherine, «Taş...» dedi, ardından da bardağı tepesine dikti.

Binbaşı hafifçe öksürerek sürdürdü. «Bize ka-tılmazsanız çok daha fazla kaygılanacaksınız, Ba-yan Robinson. Çünkü sizin yardımınızı sağlaya-mazsak işimiz çok daha güç... ve çok daha tehlike-li olacak. Oysa siz Rusların radyo konuşmalarını dinlerseniz kolayca başarırız.»

«Kolayca!» diye yankıladı Craig. «Katie de gelecek, binbaşım! Magnus Oceanics, böyle bir günde, kadın erkek herkesin görevin başında olup canı gönülden, falan filan...»

«Peki ama onlar ne zaman dönecekler?» diye sordu Katherine. «Şu saatlerde Boston'a varmış-larsa... Dilerim ki varmış olsunlar...»

«Varmışlardır!» Craig'in hiç kuşkusu yoktu. «Kutlamak için kafayı çekiyorlardır şimdi.»

Kaptan, «Oyalanmadan yola çıkarlarsa,...» di-ye başlayıp bir hesap yaptı. «Saatte yüz elli mil hızla, yedi yüz mili beş saatte alırlar. Beş saat sonra burada olurlar.»

Craig, «Olmazlar,» dedi. «Beş saat sonra dut olurlar onlar. Hakettiler de! Yarın sabah gelirler.»

7

Çok güzel bir gündü. Güneşin pırıltısı göz ka-
maştırıyordu. Hoparlörlerden kaptanın sesi yük-
seldi: «Sonar ekranında güneybatıdan yankılar
görülüyor!» Herkes dürbününü kaparak ufku göz-
lemeye koyuldu.

Aynı anda da çanaklıkta nöbet tutan Örüm-
cek Webb'in bağırdığı işitildi: «Püskürüyorlar!»

Gerçekten de balinaların ciğerlerinden püs-
kürttükleri buhar sütunlarının ilki hemen önle-
rinde, aşağı yukarı on mil uzaktaydı. Birinci sü-
tunun ardından bir ikincisi, derken üçüncü, dör-
düncü ve beşincisi yükseldi. Az sonra sekiz, on
sütun birden görüldü.

Craig kaptan köprüsündeki mikrofona neşeli
bir sesle bağırdı: «Tamam, çocuklar! Gemi sürü-
ye yaklaşınca giyinmiş olalım.» Arkasına dönerek
kaptana seslendi. «Sanırım motorlara yol versek
iyi olacak. Değil mi, amiralim? Şey, affedersiniz,
binbaşım diyecektim.»

Henry Thorogood ters ters baktı. Hâlâ Krali-
yet Donanmasının havasından kurtulamadığı için
gemidekilerden bazılarının ona 'Amiral' adını tak-
tıklarını bilirdi. Genellikle bu şakaya pek kızmaz-
dı ama Craig'in sululuğundan hoşlanmamıştı. De-
likanlı iyi çocuktı, hoş çocuktı, gelgelelim zaman

zaman ölçüyü kaçıırıyordu işte. Babası çok şımartmıştı oğlanı. Justin gemide bulunmadığı zaman film çekimine ya Ross ya da Steve kumanda ederdi; Craig'den emir almak kaptanın ağırina gidecekti.

«Pekala,» diyerek ilerledi ve tekneye yarım yol hız verilmesini bildirdi. Örümcek çanaklıktan aşağı iniyor, bütün ekip kıç tarafa toplanıyordu.

Craig, iç-haberleşme aygıtının düğmelerini çevirerek mutfakta görev yapan Singleton'a seslendi. «Kusura bakma, L. C., senin de kıç tarafa gelmen gerekiyor.» Sonra da David Cartwright'i çağırdı. «Sen de kıç tarafa lütfen, Dave.» Justin, Steve ve Ross gemide bulunmadıklarından Cartwright'la Singleton'un film ekibine yardımcı olmaları gerekiyordu. Zephyr botlarını onlar kullanacaklardı.

Craig kıç tarafa geçtiğinde ötekiler balıkadam elbiselerini giymeye koyulmuşlardı. Siyah kauçuk tulumların yanlarında birer sarı çizgi vardı. Filmde güzel görünüyordu bu çizgiler. Sualtında uzun bir süre kalınacaksa, özellikle de köpekbalıklarına rastlamak olasılığı varsa, kılıkları biraz değiştirdi. O zaman başlarına hava geçirmeyen başlıklar takar, oksijen tüplerini bağlamak için plastik kayışları olan tulumlar giyerlerdi. Başlıkların içerisindeki telsiz telefonlar hem birbirleriyle, hem de *Jubilee*'dekilerle konuşabilmelerini sağlardı. Ancak bugün buna gerek yoktu.

Craig, «Katherine benimle Zephyr Bir'e gelecek,» dedi. «Dave sen de dümen tutacaksın. L. C., Zephyr İki'nin dümenini tutacak; Kara Bob'la Örümcek onunla gidecekler. Stereo kendi başına gider.»

Stereo Bob mızıldandı. «Motor uğultusundan ses almaya fırsat olmayacak demektir.» Kısa boy-lu, gözlüklü, cılız bir adamdı; yüzü çilli, kızıl saç-ları seyrelmeye yüz tutmuştu. Bütün elektronik aletlerle ses alma işinden sorumluydu Stereo. İşin-de gerçekten ustaydı. İkinci görevi, mızıkçılık edip homurdanmaktı ve onu da başarıyla yapardı.

Kara Bob, «Öyleyse motor uğultusunu kay-dedersin,» diye söylendi. «Güzel al sesleri! Yoksa karışmam.»

«Durup da oyun oynamaya başlarsa Alla-hın cezası motorlarınızı susturun.»

Craig, Kara Bob'a döndü. «Sen arkalarından sokul, birden yanaşıp kameraları çalıştır. Kathe-rine'le biz önden yaklaşacağız. Sürüyü durdurabi-liriz belki. Dururlarsa oyuna başlayabilirler. Hadi gidelim.»

Stereo Bob'un botu, ondan başka kimsenin el-lemesine izin verilmeyen, karmaşık kabloları ve çeşitli düğmeleri olan aygıtlarla doluydu. Zephyr'-lere doluştular.

David Cartwright motoru çalıştırdı, botlar *Jubilee*'den uzaklaştı. Craig önüne bakıyordu. Ba-linaların püskürttükleri buhar sütunları görülmez olmuştu. Alıcı-verici radyonun düğmesini çevire-rək motor gürültüsünü bastıran bir sesle bağırdı: «Zephyr Bir, *Jubilee*'ye sesleniyor. Sürü hâlâ önü-müzde mi, binbaşım?»

Alıcıdan kaptanın sesi yükseldi: «Evet, dört beş mil uzaktalar. Yavrular da var sürüde.»

Craig, «Bob,» diye seslendi. «Sen de duydun mu?»

«Evet,» dedi Kara Bob radyo vericisiyle. «Dört

beş mil uzaktaymışlar.» Onun bindiği bot *Jubilee*'nin önünden geçti, sürüye arkadan sokulmasına olanak verecek bir yay çizerek ufka doğru uzaklaştı. L. C. böyle durumlarda dümencilik etmekten hoşlanırdı. Kendini gerçek bir denizci, bir balıkadam gibi görüyordu o zaman.

Craig, «İki üç mil yarım yolla gidelim,» dedi David Cartwright'a. «Sonra iyice yavaşlarsın.»

Cartwright motora gaz verdi, kauçuk sandalın burnu sudan yükseldi. Hızla yol alan bot inip kalıyor, dibi denizin yüzeyine çarptıkça şap, şap şap diye ses çıkarıyordu. Katherine kış tarafa oturmuştu. Saçları uçuşuyordu rüzgârda. Yüzünü de rüzgâra vermiş balinaların görünmesini bekliyordu. Şampanyanın etkisi geçmişti ama hâlâ biraz şaşkın, biraz sarhoştur. Arkadaşlarının yaptığı işe inanamıyordu bir türlü. Yok canım, pekala inanıyordu. Gerçekten başarmışlardı! Rüzgârın ve motorun uğultusunun arasında Craig'in sesini duydu. «On metreye in, balinaların iyice yakına geldiğini görünce birden yükselerek en öndekinin burnuna doğru yüz. Kollarını açıp öne uzat şöyle.» Kollarını açarak gösteriyordu. «Esther Williams numaraları yapacaksın. Bacaklarını birbirinden ayırma, yalnız paletlerini oynat. Balinanın kol yüzgeçlerinden korkma. Sana çarpmamaya özen gösterecektir. O gülen ağza yaklaşışını filme çekmek istiyorum. Durmazsa sen de gövdesinden aşağı kayıp gidersin. Üstünde midye falan bulunabilir. Onlara sürtünürsen bir yerin kesilir. Bir de kuyruğuna dikkat etmen gerekir. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Kuyruğunun altına doğru süzül şöyle. Hava-

da süzülen kuşlar gibi. Sonra bir melek gibi uzanıp kuyruğunun ucuna tutunmaya çalış. Kuyruğu yakalayabilmek için hızlı hareket etmen gerekecektir. Paletlerini hızlı hızlı oynat ama inceliği elden bırakma. Melekler gibi...»

«Tamam canım, kolay. Melek gibi hareket etmenin ne güçlüğü olacak!»

Craig güldü. «Bildiğin gibi yap öyleyse. Elin-den geleni yap. Filmde güzel görünecek hareketleri bulmaya çalış. Yunus filminde yaptığın gibi gövdeni balığın yuvarlaklığına uydur. Balerin olmaya çalış. Güzel görünsün,» deyip ekledi: «Güzel görünmek senin için çok zor olmasa gerek.»

«Tabii değil!» diye bağırdı Katherine. «Çok kolay.»

«Korkuyor musun?»

«Evet, biraz.»

Cartwright, «Kamburbalinalar zararsızdır,» diye söylendiyse de sesini duyuramadı.

Sesini duyuramamak sık sık başına gelen bir şeydi; alçak sesle konuşurdu çünkü. David sekiz ay önce katılmıştı Magnus Oceanics'e. Makine da-iresinde görev yapan utangaç Victor Gardner bir yana bırakılırsa, gemideki herkesten silik bir kişiliği vardı. Gelgelelim Justin ona değer verir, bildiklerini anlatmak, ya da övünmek gereğini duy-mayacağını bilirdi. Antarktik operasyonunda, kap-tanlık görevini üstlenebilecek ikinci bir eleman kullanmak zorunda kalacağını anlamıştı Justin. Ölünceye kadar çenesini tutabilecek birini bulmak —hem de kısa zamanda bulmak— kolay de-ğildi. David Cartwright, Doğa Dostları Derneği'nin aracılığıyla başvurmuştu Justin Magnus'a. Bir şi-

lepte dördüncü kaptan olarak çalışıyor ve gerçekten hidrobiyoloji öğrenmek istiyordu. Hidrobiyoloji öğrenimi yapmak yaşını geçirmişse bile Yves - Jacques Cousteau'yla ya da Magnus Oceanics şirketiyle çalışabilirdi pekala. Justin, *Jubilee*'nin laboratuvarlarından birini onun emrine vermişti. Justin'in kitaplığından yararlanarak kendi kendine hidrobiyoloji öğreniyordu. Cartwright dünyanın en mutlu kişilerinden biriydi artık; ne var ki çekingen ve sinirli bir delikanlı olduğundan duygularını belli etmezdi. Zephyr'in dümeninde otururken büyük bir dikkatle denizi gözlüyor, balinaların püskürmeye başlamasını bekliyordu. Balinalar da birbiri ardına püskürmeye başlamışlardı o arada. Aşağı yukarı üç mil uzaktaydılar. Sayılarının on, on ikiden aşağı olmadığını hesapladı David. Zephyr İki çok ilerdeydi. O botu kullanan L. C. de birden dümen kırarak sürüye arkadan yaklaşmaya hazırlandı. Bob Clark'la Örümcek oksijen tüplerini sırtlarına geçiriyorlardı. Craig, Katherine'e dönerek, «Sen de tüpünü tak,» diye bağırdı.

Katherine bir dizinin üstüne çökerek kollarını kayışlardan geçirdi, tüpü sırtına alıp kayışları bağladı. Sonra da paletlerini taktı. Kendi tüpünün kayışlarını bağlayan Craig genç kadının uzun bacaklarını süzüyordu göz ucuyla. Katherine yandan eğilerek maskesini denizin çırpıntılı suyuna batırdı. Yüzünü rüzgâra verip balinaları gözlemeye koyuldu heyecanla.

Zephyr İki, sürünün arkasında yaklaşıyordu ağır ağır. Bob Clark ve Örümcek Webb sualtı kameralarını kucaklarına alarak botun iki yanına

oturmuşlardı. Onlar da önlerindeki denizi gözlüyorlardı. Işığın suda kırılmasından ötürü biçim değiştirir gibi olan dev boyutlu karaltılar hemen önlerindeydi. Balinaların sayısı bir düzineyi aşıyordu. Zephyr İki, sürünün üstündeydi şimdi. Derken biraz öne geçti. Sürüye öncülük eden balina suyun yüzüne doğru yükselince öbürleri onu izlediler. Ciğerlerindeki havayı boşaltmaya çıkıyorlardı. Yeryuvarlağı, denizi yarıp yükseliyordu sanki. Önce yalnızca biri çıktı sudan; suları köpürterek, şarıldatarak yükselen, pırıl pırıl parlayan, yaşayan kara deriyle örtülü bir dağ. Bir devin iç çekmesini andıran bir soluk sesi işitildi ve ciğerlerinden boşalan buhar yüklü hava göğe doğru yükselerek ebemkuşağı renklerine boğuldu. Kara Bob'la Örümcek botun iki yanından denize yuvarlandılar.

Kameralar, denizin mavi kristalini paramparça eden karmaşa bulutlarını suya değmeden çekmeye başlamıştı. Her yanda balinalar vardı şimdi. Koca gövdeler serin mavilikleri yararak yavaş yavaş yüzüyor, kol yüzgeçleri iki yana uzatıldığında her biri gülümseyen bir uçağı anımsatıyordu. On dört dişi ve erkek, analarının yanından ayrılmadan yol alan yedi yavru. Dünyada başka hiç bir şey kalmamıştı artık. Yalnızca bu pırıltılı mavi kristale yayılan yuvarlak biçimli gövdeler, yalnızca denizi altüst eden koca kuyrukların yarattığı kargaşalık vardı. Derken kameralardan uzaklaşmaya başladılar.

Zephyr Bir de sürünün sekiz yüz metre uzayındaydı. Craig, «Gazı kes, Dave,» dedi. Botun burnu suya değdi, motorun uğultusu pıt-pıt-pıt

sesine döndü. Craig bu kez de Katherine'e seslendi: «Maskeni tak, güzelim.»

Genç kadın maskesini ve ağızlığını taktı. Tedirgin bir havayla gülümseyip ağızlığı sıkıca yerleştirdi. Sonra da başını sallayarak hazır olduğunu belirtti. Craig, «Atla!» derken altın renkli bacakları botun yanından uzanmıştı. Suya dalınca denizin yüzünde ışıltılı köpükler görüldü.

Bambaşka bir dünyaya dalmıştı ansızın. Ağırlığından kurtulmuş, basınçlı oksijenin tadını, kendi soluğunun uğultusunu duymaya başlamıştı. Uçuyordu, yine uçuyordu. Masmaviydi dünyası; maviydi, eşsiz güzellikteydi, özgürdü. Güneşin ışıyla aydınlanan, sonsuza kadar uzanan mavi bir sis. Üç metreye inerek Craig'i aradı. O da az ötede-ydi. Eliyle genç kadını çağırıyordu. Film makinesini kucaklayarak yedi sekiz metre derine indi. Derken üç dört metre daha alçaldı. Katherine onunla birlikte alçalıyordu. Craig, ikinci bir işaretle genç kadını ileri yolladı. Sualtı harikalar ülkesinde salınarak geziniyordu Katherine. Craig gözlerini o dolgun, dişi gövdeden ayıramıyordu. Genç kadının bacakları balık kuyruğu gibi oynuyor, uzun sarı saçları arkasında dalgalanıyordu. Koca karaltılar mavi sisi aralayarak sokulduklarında Katherine delikanlıdan on beş, yirmi metre ilerideydi.

Dev yaratıklar çıkıyordu sonsuz mavilikten, bütün görüş alanını kaplayan karaltılar; kıvrılan kuyrukları ta gerilerde, sise boğulmuş. Koskocaman, gülen ağızlar, yumuşak bakışlı, küçük güzel gözler. Her biri on beş metre boyundaki on dört dev genç kadınla erkeğin tepesindeki mavi

kristalin içinde yüzüyorlardı. Yavrular büyüklerden daha hızlı çırpıyorlardı kuyruklarını. Craig film makinesini kaldırmış, yaklaşan sürünün filmini çekmeye koyulmuştu. Katherine kollarını açarak yukarı uzattı ve yüzeye doğru yükselmeye başladı. Balinaları karşılamaya gidiyordu.

İnce bir yay çizerek en öndeki balinanın yoluna çıktı. Tepesinde yüzen, yaklaştıkça büyüyen o güler yüzlü, koca yarattığı kucaklamak istercesine yaklaşıyordu. Balina kıza çarpmamak için biraz yana kaçtı, yan dönecek gibi yaparak kol yüzgecini kaldırdı. Karşısındaki insanı incitmekten kaçınıyordu. Kayarak geçti Katherine'in yanından. Bir anda, yanından süzülen o muazzam gövdeden başka hiçbir şey kalmamıştı dünyada. Dehşet veren yaratığın eti ve derisi, uçsuz bucaksız gölgesi genç kadının hemen yanındaydı. Birbirlerine değeceklerdi neredeyse. Katherine balinanın yanından süzülüp geçmesini gözlerken korkuyla karışık bir hayranlığa kapılmıştı. Dev boyutlu kuyruk karşısındaydı şimdi; usul usul dalgalanıyordu. Birden atılarak kuyruğu yakalamaya çalıştı. Gelgelelim balina kuyruğunu yukarı kıvrımıştı ansızın; ona çarpmak istemiyordu. Onu incitmek için yoldan çekiliyordu bu dost dev. Tarih öncesi çağlardan kalan hayvanın gövdesi başının az yukarısındaydı. Katherine bacaklarıyla hız alarak yükseldi, büyük bir heyecanla uzanarak koca kuyruğun bir ucunu iki eliyle kavradı. Sımsıkı tutuyordu. Aynı anda da öbür balinalar dört yanını sardılar.

Her yerde balinalar vardı; solda balinalar, sağda balinalar, aşağıda, yukarıda yeni yeni bali-

nalar. Kocaman yuvarlak gövdeler günışığını kesmiş, sağ, solu, önü, arkası gölgeye boğulmuştu. Denizin yüzeyi gümüş parıltılarıyla yanarak köpürüyor ve dağ gibi kabaran et yığınlarından mavili beyazlı bir buğu yükseliyordu. Canını dişine takarak sımsıkı tutunan genç kadın da onların arasında bir yerdeydi. Koca balık, beş yüz beygir gücünü taşıyan kuyruğunu salladı hafifçe; ne var ki saçları arkasında dalgalanan minik canlı ellerini bırakmadı.

O zaman dev yaratık Katherine Robinson'u üstünden silkelemekten vazgeçti sanki; onun yerine, biraz dalıp çıkmaya, bu insanla oynamaya, onu gezdirmeye karar verdi. Bir an duraladı. sonra da sırtını kamburlaştırarak biraz alçaldı. Kuyruğunu sallamamaya özen gösteriyordu. Olduğu yerde dönerek geldiği yönde ilerlemeye başladı. Öbür balinalar da onu izlediler. Derken gülen yüzünü yukarı çevirdi balık. Sağdan sola dönerek oynayan sürüyü peşine takıp yüzeye çıkmaya hazırlandı. Katherine Robinson kuyruğunda asılı duruyordu hâlâ. Kollarıyla bacakları açılmış olarak duruyor, uzun saçları arkasında uçuşuyordu. Craig, film makinesini Katherine'in üstünde tutmaya çalışırken koskoca bir gölge geldi üstüne. Suyun basıncına karşı koyamayarak yan döndü. On beş metre boyundaki bir gövde hoplayarak yanından geçmiş, denizin gümüş yüzeyine doğru yükselmeye başlamıştı. Dev gövde göz kamaştıran bir parıltıyla suları yardı, sevinçle, neşeyle güneşe çıktı. Güleç yüzü pırıl pırıldı. Sonra da büyük bir şakırtıyla gövdesinin üstüne düştü ve her yana gümüş kırıkları saçıldı. Ardından büyük bir kargaşalık koptu.

Bütün sürü havaya sığıyordu şimdi; koca kuyruklarını sallayarak keyifle zıplıyor, suları şakırdatarak yuvarlanıyorlardı. Massachusetts eyaletinin Boston kentinden gelen Katherine Robinson onların arasında bir yerdeydi hâlâ. Ve hâlâ tutunuyordu. Craig ağızlığını tükürerek haykırdı: «Katie, bırak artık!» Her yanda o dev boyutlu kuyruklar görünüyordu ama Katherine Robinson hiç birinde değildi. Delikanlı da sudan çıkmaya çalışıyor, sığır sürülerini güden kovboylar gibi oradan oraya seğirterek balinaları bir arada tutmaya uğraşan kauçuk botlara bakıp bağıırıyordu. Ağızlığını ağzına taktı yeniden, suyun altına dalarak dörtnal giden neşeli devlerin arasına karıştı. Katherine oradaydı.

Hemen hemen yirmi metre derinlikte. Güler yüzlü canavarın kuyruğunu bırakmamıştı. Balina, suyun yüzeyine doğru yükseliyor, sisli maviliğin içinde uzaklaşıyordu. Craig son bir umutla objektifi yukarı çevirip gözden silinen bu güzelliği filme almaya çalıştı. Derken balık başını denizden çıkardı, Katherine de ellerini bıraktı. Sürü gözden uzaklaşıyordu şimdi. Yine bulanık karaltılar haline gelmişler, gidiyor, gidiyor, gidiyorlardı. Her şey iki dakika içinde olup bitmişti.

Katherine de yüzeye çıktı. Ağızlığını ağzından çıkarıp maskesini yukarı kaldırdı. Sürünün uzaklaşışını, suyun üstüne yükselen kambur sırtları ve püskürtülen buhar sütunlarını gözlüyordu. Dedelerle nineler, analar babalar yavrular, güneşin altında parlayan mavi denizi yararak, koca kuyruklarını ağır ağır sallayarak ilerliyorlardı. Uzun bir süre arkalarından baktı Katherine; gü-

lüşü, ıslak yüzünün tümüne yayılmış, soluk soluğa kalmıştı. Sevinç doluyordu yüreğine. Yapacağı işi düşündükçe o da göneniyordu artık.

8

Helikopter sallana sallana inerek güverteyi rüzgâra boğdu. Justin dışarı atladı, pervanenin yarattığı rüzgârdan korunmak için iki büküm eğilerek koştu. Mühendis, Victor Gardner çekingen bir tavırla gülümseyerek makine dairesinin kapısında bekliyordu. Justin yaklaşınca elini uzattı, ağırlığını bir ayağından ötekine aktararak motor uğultusuna karışan bir sesle mırıldandı: «Evine döndü denizci, döndü geldi denizden, evine döndü avcı, dağlardan tepelerden...» Kaptan Thorogood kaptan köprüsündeydi. O da askerce bir selâmla karşıladı Justin'i. Helikopterin pervanesi durunca Steve'le Ross da çıktılar. Zephyr botlar birkaç mil uzaktaydı hâlâ; *Jubilee*'ye doğru yol alıyorlardı.

Justin kendi dairesine yöneldi. Kamarayı koşar adım geçerek iki kişilik yatağına sırtüstü uzandı. Kollarını iki yana açmış, keyfinden, topuklarıyla yatağı dövmeye başlamıştı. Derken birden fırladı. Ellerini beline dayayıp durdu. Sevinçliydi. *Ne iyiydi herşey! Tanrım, dönüp gemiye gelebilmek ne güzeldi!* Kendi başına dans edebilirdi sevinçten. Çalışma odasına geçti, buzdolabını açarak bir şişe bira aldı. Kapağı kaldırıp şişeyi traşı

uzamış çenesine dayayarak istekle içti. Sonra da ağzını şapırdattı keyifle. Koltuklardan birine bıraktı kendini. Ardından yine ayağa fırladı, kaptan köprüsüne telefon etmek için telefona uzandı. O elini uzatırken de telefon çaldı. «Buyurun, ben Magnus!» Şarkı söylüyordu sanki.

«Hoşgeldiniz,» dedi Binbaşı Henry Thorogood. «Hepinizi kutlarım.»

«Teşekkür ederim. Ben de yukarı gelip seninle konuşmak niyetindeydim. Bir duş alayım da... Herhangi bir terslik çıktı mı?»

«Hayır,» diye söylendi kaptan. «Saat birdeki ajanstan öğrendik. Gemideki herkes senden kuşkuluyor ama biz hiç bir açıklama yapmadık.» Bir an durakladıktan sonra. «*New York Times* gazetesinden aradılar,» diye ekledi. «Bir iki saat oluyor.» Justin nabzının hızlandığını farkettil. «Japonya'daki sabotaj olayı hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorlarmış.»

Genç adamın midesi yerinden oynadı. «Kiminle konuştular?» diye sordu. «Kim idare etti?»

«Ben konuştum. Senin sualtı çalışmaları yaptığını, o anda telefona gelemeyeceğini söyledim. Önceden hazırladığın açıklamayı okudum onlara.»

Justin rahat bir soluk aldı.

«Tamam. Çok iyi etmişsin. Bir daha ararlarsa ben konuşurum. Burada olduğumu kanıtlarım böylece.»

Binbaşı, «Katherine biliyor,» dedi. «Sen açıklayabileceğimizi söylemiştin, biz de açıkladık.»

«Nasıl karşıladı?»

«Çok şaşırdı, çok etkilendi. Bir şampanya patlattık. Sanırım bize katılacak o da.»

«İyi. Çok sevindim. Bu gece birkaç şişe daha patlatırız. Katie *Jubilee*'ye dönüyor mu şimdi?»

«Craig dönüyor. Onu da getiriyordur herhalde.»

«Botla radyo bağlantısı kur da hemen dönmelerini söyle. Onunla konuşmak istiyorum. Craig gemiye çıkmasın. Zephyr'ler balinaların peşinden gidip hava kararmadan biraz daha film çekmeye baksınlar.» Katherine'den başkasıyla konuşmak istemiyordu henüz. Aslında kaptanla bile konuşmak istemiyordu. «Sen de rotayı değiştir,» dedi. «Zephyr'leri izleyelim.»

«Başüstüne,» dedi kaptan. «Bir kere daha kutlarım!»

Justin güldü. Gerçekten sapsağlam bir meşesin, amiral; sağlam bir İngiliz meşesi. Kaptanı bir içki içmeye çağırmadığına üzüldü. Binbaşının 'şu Japonya işini' öğrenmek için can attığını biliyordu. Gelgelelim o anda kimseyle konuşamazdı. «Teşekkür ederim, binbaşım,» dedi. «Birazdan görüşürüz.»

Telefonu kapatıp birasından koskoca bir yudum aldı. Sonra da şişeyi kafasına dikti. İçkisini bitirince kamarasından banyoya geçti. Sırtındaki çamaşırları çıkartıp sıcak suyun altına girince, «Oohhh!» diye mırıldandı. Sıcak duşun altında durmak da çok güzeldi. Bu kadar yorgun ve gergin olduğunu farketmemişti. Şarkı söyleyerek sabunlandı, sonra da sıcak suyu kapatıp soğuğu açtı. Soğuk damlalar tenine çarpınca bir çığlık atmıştı ama bir dakika kadar öylece durdu. Kurulanırken yeni bir şarkı tutturdurdu. Bacağına bir pantolon geçirip saçını taradı. Son anda, traş olmaya karar verdi.

Bir şişe bira daha alarak elektrikli makineyi prize taktı. Yüzünün bir tarafını bitirip ikincisine geçmeye hazırlanırken dairenin kapısı tıklatıldı.

«Girin!» diye bağırarak çalışma odasına yürüdü yalınayak.

Kapı açılmış, içeri Katherine Robinson girmişti. Genç kadının yüzü aydınlıktı, ıslıl ışıldı.

Bikinisini bile çıkarmamıştı daha; saçları hâlâ ıslak, yuvarlak yüzünü güzelleştiren mavi gözleri parlaktı. Kapıya yaslanıp gülümsedi, kafasını iki yana sallayarak, «Çok şükür,» diye mırıldandı. «Şükürler olsun!» Kısa, kuru bir gülüş yükseldi gırtlğından.

Justin kamaranın ortasında durmuş ona bakıyordu. Hiç bu kadar güzel olmamıştı Katherine. Genç kadına sarılmak, onu sımsıkı tutmak isteğine kapıldı.

«Tanrıya şükürler olsun! Ne işler çevirdiğini duyunca...»

Justin bir kahkaha attı. Kollarını iki yana açarak iki adım ilerledi. Katie'ye nasıl sarıldığını bilmiyordu ama o altın rengi gövdeyi göğsüne bastırmıştı işte. Kadının çıplaklığını ilk kez duyuyordu teninde. Ve dünyanın en güzel duygusuydu bu. Ve Katie kıkır kıkır gülüyordu. «Ah, Justin, ne çılgın adamsın! Bundan önce hiç sabotajcı arkadaşım olmamıştı!» Nedense bu sözü çok gülünç bulmuşlardı ikisi de. Birbirlerine tutunarak katıla katıla gülüyorlardı. Justin ellerinin arasındaki serin, pürüzsüz gövdeyi algıladıkça olağanüstü bir duyguya kapılıyor, Katie de omuzunun çukuruna eğilmiş mırıl mırıl söyleniyordu. «Akıl almaz bir şey oldu, Justin.» Erkeğin kollarının çembe-

rinden kurtulmaya çalışmadan biraz geriledi, ısıltılı bakışlarını onun yüzüne dikerek sürdürdü: «Akıl almaz bir gezinti yaptım! Bir balinanın kuyruğunda! O hayvan beni sevdi, Justin! Hoşlandığı için oynadı benimle! İnanılmaz bir şeydi, gerçek-dışı bir duygu. Derinlere daldık, sonra da birden yükseliverdik. Bir düşün, o koskoca hayvan, o dost yaratık kuyruğunun küçücük bir hareketiyle öldürebilirdi beni! Öyle olacağına inanılmaz bir dostluk kuruldu aramızda; eşsiz bir duygu bağı kuruldu. İkimiz de hissediyorduk o bağı. Çocuklarla oynayan büyük insan gibiydi; öyle davranıyordu bana. Çok hoşlandığımı bildiği için gezdirdi! Anlıyordu beni! Anlıyor ve kuyruğuna tutunmama bayılıyordu! Müthiş bir yakınlık vardı aramızda. Yakınlık ve sevgi! Kardeşçe bir sevgi.»

Katherine'in neler duyduğunu Justin de anlıyor, biliyor, onun içinde de güçlü bir duygu doğuyordu. Katie'nin şu heyecanlı halini gördükçe güçleniyordu o duygu. Genç kadını öpmek, o dişi gövdeyi yine kollarında tutmak, yine bedenine dayamak istiyor, ne yapacağını, ne yapmak zorunda kalacağını sezinliyordu.

Katherine hızlı hızlı anlatıyordu hâlâ. «Sonra da balinalar havaya sıçramaya başladılar. Her yanda sıçrayan balinalar görülüyordu. Görebildiğim tek şey oydu. O dev yaratıklar dört yanımda sıçrayıp duruyorlardı. Benim balınam da beni üstünden atmadan onlarla birlikte kayıp gidiyordu. Harikulade bir şeydi!» Yaşaran gözlerinin pırıltısı büsbütün artmıştı. «Tanrım! Balinalar hakkındaki duygularını anlıyorum artık. Doğayı koruma tutkunu anlıyorum.»

«Antarktik'e gelecek misin bizimle?»

«Evet! Evet, evet!»

Justin kızı kendine çekip sımsıkı sarıldı. Hay Allah ellerinin altındaki bu pürüzsüz sırtın çıplaklığı, kalçanın o güzelim kıvrımı, teni göğsüne yaslanan memeler, boynuna dolanan kollarla gülererek bakan o yüz! Dünyanın en harikulade duygusuydu bu da. Katie'yi öptüğünü farkettiler anı. Genç kadın karşı koyacak olursa bunu bir teşekkür öpücüğüne çevirmeye hazırdı. Ne var ki o gülen ağız da bir iki saniye içinde aralanmıştı. İstekle öpüşüyorlardı şimdi.

Önce sevecenlikle, sonra tutkuyla. Justin iniltiliyi andıran bir ses çıkarırken Katherine kollarını onun sırtına dolamıştı. Erkeğin yüreğinin çarpıntısını duyuyordu teninde. Gövdeleri birbirine yapışmış; göğüsler, karınlar, kalçalar ve bacaklar birbirine değiyor. Ve Katherine'in o güzel kokusu, o tadına doyumlayan ağız, altın renkli teni. Justin dudaklarını çekerek genç kadına baktı. Bu gidişin nereye dayanacağını ikisi de anlamışlardı. Şaşkınlık yoktu artık, yalnızca sabırsız bir mutluluk vardı. Bir kez daha öpüştüler; daha da büyük bir tutkuyla. Genç adam elini uzatıp bikiinin kancasını çıkardı. Göğüsleri örten küçük kumaş parçası kayıp gitti ve ey Tanrım, bedenine yaslanan o çıplak göğüslerin değişti, o eşsiz duygu, çıplak karnıyla bacakları... Katherine kollarını kenetlemişti öpüşürken. Mutluluk buydu işte.

Justin gözlerini açtığında her şey değişmişti. Yalnızca bir kere sevişmişlerdi; coşkuyla, çılgınca. Sonradan, terli gövdesiyle kızın kollarında yattarken hiç bir şeyin önemi kalmamıştı. Yapılan işin doğurabileceği sonuçlara aldırmıyordu; ne olsa önemsemeyecekti. O arada da uyuyakalmıştı. Uyandığında, gözlerini bile açmadan, bambaşka bir duyguya kapıldı. «*Hey Allah, beğendin mi yaptığını? Şimdi ne halt edeceğiz peki? Onca zaman sonra böyle bir aptallık yapılır mı? Katie'nin senin için ne kadar önemli olduğunu, bu şirketi onsuz yönetemeyeceğini bilmiyor musun? Ne yaptığının farkında mısın? Aranızdaki o güzelim dostluğu, o birinci sınıf ilişkiyi berbat ettin...*» Gözlerini açarak genç kadını aradı. Gitmişti Katherine.

Günün son ışıkları doluyordu lombozlardan içeri. Sağa sola bakındı. Hiç iz bırakmadan gitmişti Katie. Yatak örtüsünü düzgünce örtmüş, ikinci yastığı bile kabartmıştı. Bir kere daha baktı. Ne bir pusula, ne tablaya bastırılmış bir sigara izmariti, ne de başka bir şey. Kafasını yastığa gömerek tavanı gözledi. Uzun bir süre öylece yattı. Anlamaya çalışıyordu ama aslında kızı yeniden yanında bulmaktı istediği.

Kalkıp oturdu. Katie ne düşünmüştü acaba? Üzüntü duymak istemiyordu besbelli. Böyle bir işe bulaşmak, sonra da acı duymak istemiyordu. Jus-

tin'in hep kadın peşinde koştuğunu, tanıdığı her kadınla yatıp kalktığını, onun da kalbini kıracağına sanıyordu. Yoo hayır, böyle bir ilişkiye girip de kalbini kırdırmazdı o. O güzelim meslek ilişkisini berbat etmezdi. İş kadınıydı Katie, işini seviyordu. Gemideki durumunu tehlikeye düşürmezdi. Bu tür ilişkilerde hep kadınlar zarar görür, diye düşünmüştü mutlaka. Justin'le sevişmeye başlar da sonu iyi gelmezse gemideki görevinden ayrılmak zorunda kalırdı. Genç adam kamarayı gözden geçirdi. Geride hiç bir iz bırakmamıştı Katie; hiç gelmemişti sanki. O da biraz kestirmiş miydi acaba? Olayı unutmak fırsatını veriyordu Justin'e. Hiç bir şey olmamış gibi davranmak hakkını tanıyordu. Kendisi de hiç bir şey olmamış gibi davranacak, akşam yemeğine oturduklarında genç adamı sıkıntılı bir duruma düşürmemeye özen gösterecekti. Ertesi gün de iki arkadaş olarak çalışacaklardı birlikte. Justin'in ondan korkmasına, kaygılanmasına gerek yoktu.

Akıllıca bir tutumdu bu. Katie akıllı kadındı zaten. Justin onu kaybetmek istemiyordu. Yeri doldurulamayacak bir yardımcıydı. Öyle zeki, öyle akıllı başında bir kadındı ki hemen şimdi telefonu açıp, «Yahu, Katie, biz ne yaptık? Bunun sonu ne olacak?» diye sorsa, «Bana kalırsa olanları unutalım,» derdi. «Aptallık ettik. Her şeyi tehlikeye atamayız. İşimden olmak istemiyorum ben. Kalbimin kırılmasını da istemem. Sen de bu şirketi bensiz yönetemezsin.»

Justin yine yatağa uzanarak gözlerini yumdu. Düşünmüyordu artık. Duygularına bırakmıştı kendini.

10

Eylül, bulunmaz bir ay oldu. Bermuda açıklarında kamburbalinaları izlediler hep. Magnus Oceanics'in yaptığı filmlerin en güzellerinden birini çekiyorlardı. Yazlıktaydılar balinalar; uzun süren kuzey yolculuğuna çıkmadan çiftleşiyor, yavrularını emzirip besliyorlardı. Günün ilk ışıklarıyla birlikte göğe yükselen buhar sütunları görülüyordu. Sürü, *Jubilee*'nin beş altı mil uzağında olurdu çokluk. Kimi zaman balinalar geceyi teknenin çevresinde geçirir, gemidekiler, hayvanların soluklarını saldıklarını, kuyruklarıyla suları şapırdattıklarını işitirlerdi. Bazen de geminin karinasına sürtünürdü balinanın biri.

Justin'in başucundaki çalar saat gün doğmadan bir saat önce zırlamaya başladı. Katherine el yordamıyla buldu saati, zili susturup yerine uzandı. Justin çoktan kalkmıştı. Çalışma odasında bir şeylerle uğraşıyordu. Öteden beri erkenciydi. Yapılacak bir işi oldu mu, gece kaçta yatmış olursa olsun, sabahın beşinde fırlayıp kalkardı. Saatin sesini duyunca yazı masasından kalkıp kamaraya girdi, yatağın ucuna oturdu.

«Günaydın, güzel kadın.»

Katherine insanın içini aydınlatan gülüşüyle gülümsedi. «Günaydın.» Justin eğilip kızı öptü. O ılık, tatlı, çıplak-kadın kokusunu duyunca mutlu oldu.

Dışarı çıkıp kahve yaptı. Kamaraya döndüğünde Katherine yatakta oturmuş saçlarını fırçalıyor, beyaz göğüsleri kolunun her hareketinde alçalıp yükseliyordu. Dişmacunu kokusu yayılmıştı kamaraya. Katie kişisel eşya olarak yalnız bir diş fırçası bulundururdu orada. «Şimdi doğru dürüst öpüşebiliriz,» dedi.

Öpüşürlerken Justin kasıklarının gerildiğini hissetti. Kıza elini dokundursa öyle olurdu. «Sen niye erken kalkıyorsun, Magnus?» diye sordu Katherine. «Sabahın ilk saatleri günün en güzel saatleridir sevişmek için. Âşığını yanında ister insan.»

«Aşkını mı, âşığını mı?»

«Aynı şey. İkisini birbirinden ayıramam ben. Öylesi bana göre değil.»

«Aramızdaki durum iyi gidiyor değil mi?»

«Hem de nasıl! Olanları unutacaktık hani? Ne zaman son vereceğiz bu işe?»

«Bugün başlayalım istersen.»

«Yok, bu güzel günü bozmayalım. Gece birkaç kere daha sevişir, sonra başlarız.»

«Sen seks delisisin galiba.»

«Öyleyim. Aynı zamanda güzelim de. Babamın bira fabrikası da var.»

Justin, «Korkarım bu işe bir son vermek gerekecek,» diye söylendi sıkıntıyla.

«Ben her gün son veriyorum. Hiç farkında değil misin, Magnus? Ne ahmak adamsın.»

«Sen de aptalın birisin. Sen açtın bu işi bımıza. Suç sende. Hep öyle olur zaten.»

«Hep önünde dolaşıp kıcımlı salladım değil mi?»

«Tabii ya! İnsanın önünde dolaşıp kıcını salayan aptal sarışıklardan bıktım. Öylesini asla işe almam bir daha.»

«Hele almaya kalkış!»

Justin bir kahkaha attı. Eğilip kıza sarıldı. Çıplak gövdeyi bebek gibi kollarında sallıyordu. Derken öpüşmeye başladılar. Justin gömleğini çıkardı, Katherine yana çekilerek yatakta yer açtı. Genç adam battaniyeyi kaldırmış, lambanın ışığında iyice altın rengine boyanan çıplak vücuduna bakıyordu.

Sevişmeleri sona erince yatakta oturarak soğuk kahveyi içtiler, birer sigara yaktılar. Sonra da genç kadın kendi kamarasına döndü. Dairenin kapısından kafasını uzattı önce; ara geçitlerde kimsenin bulunmadığını görünce elini salladı, gülererek çıkıp gitti.

Kahvaltıdan önce görüşmezlerdi artık. Kahvaltı da birbirlerine karşı çok olağan, hatta soğuk denebilecek bir tavır takınırlar göz göze gelmemeye özen gösterirlerdi.

Değişiklik olsun diye birkaç kez Katie'nin kamarasında buluşmuşlardı. O kamarayla konuk kamarası Justin'in dairesinden az ilerdeydi. Onlar da rahat kamaralardı ama yataklar tek kişilikti. O yüzden de bir süre sonra Katherine her gece Justin'in dairesine gitmeye başladı. Orada iki kişilik büyük yatak vardı çünkü. Aralarındaki ilişkiyi gizlemek için elden gelen her şeyi yapıyorlardı. Katherine erkeğin kamarasına gitmeden herkesin yerine çekilmesini bekler, sabahları da erkenden kendi kamarasına dönerdi. Gelgelelim bu

önlemler kimseyi uzun süre kandırmadı. Başkalarının yanında olağan bir tavır takınıyorlardı ama sualtı çalışmalarında genç kadını hiç yanından ayırmıyordu Justin. Onun rahatı ve güvenliği konusunda gösterdiği kaygı da beklenmedik bir ölçüye varıyordu. Günün birinde, Craig, ön güvertede ağabeyinin yanına sokuldu. Yakınlarında başka kimse yoktu.

Justin, «Merhaba, ufaklık,» diye mırıldandı.

«Eh,» dedi Craig, «Görüyorum sonunda Katie'yi de tavladın.»

Justin şaşırmıştı. Craig gülümsüyordu ama belli belirsiz bir gülümseme idi bu.

«Onu da nereden çıkardın?»

«Hadi canım, nereden çıkardığını var mı? Kıza nasıl davrandığını görmüyor muyum? Birlikte dalyorsunuz hep; filmde görünecekse hep senin makinen çekiyor onu. Giyinip soyunmasına bile yardım ediyorsun. İnmeli değil ya bu kadın!»

Craig'in konuşması şakaya benzemiyordu; hoşnutsuzluk hatta öfke vardı sesinde. «Ona bazı şeyler öğretiyorum,» dedi Justin.

«Hadi, hadi, balıkadam elbisesiyle oksijen tüpünü takmayı, Zephyr'lere inip binmeyi de bilmez değil ya! *Balina*'dan önceki filmlerde de çalışmıştı Katie.»

Justin şaşkın şaşkın bakıyordu, *Demek böyle*, diye düşündü. İnanmak kolay değildi. *Kıskanıyor Craig*. «Seni tedirgin eden bir şey mi var?» dedi.

Craig utanmıştı; gülümsemedi artık. «Hayır,» diye karşılık verdi. «Yalnız merak ettiğim bir şey var.» Kendini zorlayıp güldü. «Ağabeyim

değil misin? Öğrenilecek bir şey varsa bilmek hakkımdır.»

Justin söyleyip söylememekte kararsızdı. Craig kısıkanıyordu ha? Onu kısıkanıyordu hem de. Elini kardeşinin omzuna koydu.

«Merak ettiğin nedir?» İlk kez görüyordu Craig'in kızardığını.

Delikanlı sordu: «Âşık mısın ona?»

Bu kez Justin utanca kapılmıştı. «Henüz bilmiyorum, Craig,» diyecekken vazgeçti. «Evet,» dedi; dürüst davranmış olmak için ekledi. «Sanırım seviyorum.»

«Sanıyorsun, öyle mi? Onca kadın girdi hayatına, hâlâ emin olamıyor musun?»

Justin kulaklarına inanamıyordu. Bunları söyleyen Craig'di ha? On iki yaşından beri, eline geçirdiği kadını yatağa atmaya çalışan, hiç birine önem vermeyen Craig söylüyordu bunları. «Evet, olamıyorum,» dedi.

«Onca kadınla düşüp kalktın, iki yıldır da Katherine'le çalışıyorsun... ve birdenbire ona tutulduğunu sanıyorsun!» Bir anlık bir duralamanın ardından hızla atıldı. «Peki...» 'Kızı beceriyor musun?' demeyi tasarlamıştı, son anda değiştirdi. «...yatıyor musun onunla?»

Buyurun bakalım. «Orası seni ilgilendirmez, küçük,» diyecekti Justin. Durum gülünç olmaya başlamıştı. Sonunda başını iki yana sallayarak, «Ne oluyor, Craig?» diye sordu. «Bizim aramızda olanlar seni sıkıyorsa üzülürüm.» Elini kardeşinin omzuna koydu yine. «Yatıyorum desem bir sakıncası var mı?»

Craig kıpkırmızı kesilmişti. Güvertenin tah-talarına dikti gözlerini.

«Hayır, elbette sakıncası yok,» dedi meydan okurcasına. «Ona iyi davrandığın sürece yok! Senin her zamanki orospularından biri değil Katie!»

Justin kardeşine bakıyordu dik dik.

Craig, «O eşi bulunmaz bir kadın!» diye haykırdı.

«Biliyorum.» Duygulanmıştı Justin. «Gerçekten eşsizdir Katie. Ben de senin ağabeyimim. Üstelik o senden dokuz yaş büyük.»

Hâlâ kırmızıydı Craig'in yüzü. Justin'in kolunu tutarak, «Kapatalım,» dedi. «Söylediklerimi unut.»

«Peki.»

Delikanlı gülümsemeye çalıştı. «Hiç konuşmadık say. Ve yalvarırım söylediklerimi Katie'ye anlatma.»

«Ona da peki. Anlatsam hoşuna giderdi oysa.»

Craig ters ters baktı. «Söylemeyeceğine söz ver.»

«Verdim gitti.»

«Tamam öyleyse.» Ağabeysinin omzuna bir şaplak indirdi. «Şanslı herifsin be Magnus!»

«Biliyorum.»

«Bir tanedir Katie! Keşke ben de yirmi dokuzuma varmış olsaydım. Neyse, gideyim artık.»

11

Dev yaratıklar, geceleri uykuyla geçirirlerdi çocukluk. Bazen de oynamaya başlarlar, o zaman

yıldızlı geceye su şarılıtları, soluk sesleri ve püs-kürtülen sütunların hışırtısı yayılırdı. Ses alma işini üstlenen elektronik uzmanı için en uygun saatlerdi bunlar. Kauçuk botu, *Jubilee*'den bir, bir buçuk mil uzakta durur, ayışığında, balinaların şarkılarını banda alırdı. Stereo Bob'un her yanından kablolar sarkardı böyle zamanlarda. Çeşitli düğmeleri ve ibreleri olan aygıtların karşısında oturup kulaklarıyla balina seslerini dinlerken genellikle çatık kaşlı olan yüzü sakinleşirdi.

Justin ayışığında sessizce kürek çekerek Bob'un botuna yaklaşıyordu. Katherine sandalın kıcına, onun karşısına oturmuştu. Demir atan *Jubilee*'nin ışıkları parlıyordu geride. Ay dolgun ve parlak, önlerindeki deniz, ufka kadar uzanan pırlıtlı bir gümüş üçgendi.

Sandalın yanında bir hareket oldu ansızın; Zephyr'in devrilmesine ramak kaldı. Ağır ağır yükselen kapkara bir sırt belirmişti suyun yüzünde. Justin balinaya çarpmamak için küreği havaya kaldırdı. Katherine, «Merhaba!» diye bağırdı. «Merhaba, oğlum!»

Suya düşmemek için sandalın yanına tutunarak eğildi. Yanlarından kayıp geçen o kocaman, kara yuvarlaklığı okşamaya çalışıyordu.

«Ahh!» diye haykırdı. «Balinalara böylesine yakın olmak ne müthiş bir şey, değil mi?»

«Evet, öyle.»

Katherine yumruğunu sıkarak duygularını açıklamaya uğraştı. «Öyle... öyle ilkel bir şey ki bu! Ne demek istediğimi anlıyor musun?» Ciddi bir yüzle bakıyordu Justin'e. «Tıpkı tarihöncesi çağlarda olduğu gibi, onların yanında durabiliyo-

ruz. Başlangıçta hep böyleydi. İnsan denen yaratık, bu et ve kan yığınlarıyla bir arada yaşırdı o zamanlar. Dünyasının bir parçasıydı bu hayvanlar. Onların içinde olduğu halde sağ kalmış, onlarla birlikte yaşamayı öğrenmişti. Yalnızca karınını doyuracak kadar avlanırdı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?»

«Ve dünya tertemizdi.»

«Evet. Dünya temizdi!» Gözleri parlıyordu. «Üstelik gencecikti. Ve her şey yerinde göveriyor, yaşıyor, büyüüp geliyordu. Her türlü yaratığa yer vardı. İnsan denen yaratık da doğadaki dengeğin bir bölümüydü... O balınaya bakınca bu duygulara kapılıyorum işte. Eski zamanların dünyasını, savaşımlardan önceki dünyayı arıyorum.»

«O kadar eskiye gitmeye gerek yok,» dedi Justin «Elli yıl öncesi yeter. Yirmi beş yıl önce bile gençti dünya. İkinci Dünya Savaşının sonuna kadar. Balınaların sayısı azalmamıştı o yıllarda. Dünyada yaşayan insan sayısı da bu günküünün yarısıydı ancak.» Denizi göstererek ekledi. «Deminki balina o günleri hatırlatıyordur sanırım.»

Ayışığıyla aydınlanan sular kabarıp köpürmeye başlamıştı birdenbire. Sandalın az ilerisindeki bir noktada deniz yarıldı, kocaman, yuvarlak bir kafa dimdik yükseldi. «Bak!» diye bağııyordu Katherine. «Şuna bak!» Balınanın kafası yükseldi, yükseldi, gülen ağız suyun iki üç metre yukarısına kadar çıktı. Küçük gözü onlara bakıyor, güleç yüzü iki metre ötede kapkara bir pırıltıyla yanıyordu. Çok, çok uzun süren üç saniye boyunca birbirlerini gözlediler. Dev yaratıkla iki küçük insan. Derken balina yine suya gömüldü ve yok oldu.

«Ey Tanrım!»

Katherine'in neler duyduğunu biliyordu Justin; çünkü kendi de aynı duygularla doluydu. Genç kadın botun yanına yaslanmış, gözlerini de kapamıştı. Ellerini kafasına götürerek saçlarını karıştırdı sevincinden.

«Ne şanslıymışım ben... Burada olup şunu görebilmek, o duyguyu tatmak büyük... büyük bir ayrıcalık. Benim yerimde olmak isteyen milyonlarca insan vardır ama *ben buradaydım. Ben gördüm onu! O duyguyu ben tattım!*»

Justin gülümsüyordu. «Evet.»

Katherine içini çekerek ellerini birleştirdi. Denize bakıyor, duygularını belirtecek başka sözler bulmaya çalışıyordu.

«Bir bakıma hüznün veren bir şey,» dedi Justin. Balinaların tehlikeli durumundan ötürü. İnsan soyu onların soyunu tüketmeye hazırlandığı için. Demek istediğim şu ki o korkunç güzellik ağlamak isteği veriyor insana.» Karşısındaki kadına baktı. «Öyle eşsiz, yaşam denen şeyin temeline öylesine yakın bir şey ki duygularını belirtmenin tek yolu ağlamaktır diye düşünüyor insan.»

«Evet, öyle.» Katherine arkasına yaslanmış hiç gülmeden dinliyordu. Onu anlıyordu Justin. Anlaması harikulâde bir şeydi.

Stereo Bob'un Zephyr'i aydınlık denizde açık seçik görülüyordu. Justin kendi botunu onunkine yanaştırdı. Stereo Bob onların gelişini uzaktan görmüştü ama hiç aldırmadı. Ses uzmanı çok sessiz bir insan olurdu canı isteyince. Kulaklıklarını takmış, sıkkın bir yüzle düğmeleri kurcalıyordu.

Justin, botunu Bob'un Zephyr'inin iskarmozuna bağıladı. Sonra da ikinci sandala uzandı, patırtı etmeden iki çift kulaklık çekti. Birini Katherine'e uzattı. Her kulaklıkta, dinleyenlerin birbiriyle konuşmasını sağlayan birer mikrofön da vardı. Denizin dibinden gelen sesler konuşmalara karıştırdı öyle zamanlarda. Justin ses alma uzmanının kolunu dürttü, Bob kaşlarını çatarak baktı. «Ne var?»

«Biz de duyalım lütfen, Bob.»

«Nee?» Aralarında bağlantı olmadığından, kulaklıklar da kulağında bulunduğundan Justin'in sesini duyamazdı ama söylenenı anlamaası olanaksızdı.

«Ses!»

Stereo Bob yedek kulaklıklara ses veren düğmeyi çevirdi homurdanarak. Justin'le Katherine'in kulaklarına çeşitli sesler gelmeye başladı.

Kamburbalinaların şarkısıydı bu; ayışığıyla aydınlanan denizin derinliklerinden yükseliyordu dosdoğru. Yüzlerce değişik ses; uzun tempolar, tiz ısıklar, ezgili iniltiler ve miyavlamalar, hüüyt diye öten sesler, şingirtılar, gurultular, gıcirtılar, ciyaklamalar, iç çekişler. Okyanusun derin, sessiz dünyasının sesleri; bambaşka bir dünyanın yürek paralayan, dehşet veren, unutulmaz ezgisi. Katherine balinaların şarkısını banttan dinlemişti gerçi; ne var ki denizin dibinden yükselen bu yaşayan sesleri duymak bambaşkaydı. Gözlerini kapamış, kendinden geçmiş dinliyordu. Dağların konuşmasını dinlemek gibi bir şeydi bu.

Gözü kapalı dinlerken, mavi derinliklerden, ta diplerden, okyanus tabanının alçalıp da ne gü-

neşin, ne ayışığının erişemediği karanlık sonsuzun başladığı sınırdan kopup yükselen bu seslerin yuvarlana yuvarlana gelişini görür gibi oluyordu. Justin, «Şimdi iyi dinle,» dedi alçak sesle. «Yeni bir şarkıya başlıyorlar. Dikkatle dinlersen her şarkıda belli sayıda tema bulunduğunu, her temanın da belli bölümleri olduğunu anlayacaksın. Her temayı üst üste, üst üste söylerler ama her söyleyişte biraz değiştirirler. Sonunda, başladıklarından bambaşka bir hale sokarlar her bölümü. Dinle bak!»

Dinliyordu Katherine. Dinledikçe Justin'in ne demek istediğini anlıyor, yinelenen seslerdeki değişikliği fark ediyordu. «Bu tek bir balina mı?» diye sordu. «Birkaç tanesi birden mi söylüyorlar yoksa?»

«Birkaçı birden,» dedi Justin. «Koro bu.»

«Tanrım! Müthiş bir şey! Koro ha!»

Kamburbalinaların uzun şarkısını dinlediler ayışığında. Derken yeni bir ses katıldı koroya. *Ta-ta-ta-ta* diye başlayıp *trrrrrrr* diye biten yumuşak bir ses. Justin yine açıkladı:

«Yeni geldi bu. Şaşkınlık sesleri çıkarıyor. Ekolokasyonla (*) bizi keşfetti, ne olduğumuzu merak ediyor. Sanırım az sonra yüzeye çıkıp bir bakacaktır.»

O sözlerini bitirirken üç beş metre ötelerindeki suların kabardığını gördüler. Ağır ağır yükselen, kapkara bir ışıltıyla parlayan ikinci bir balina kafası belirdi önlerinde. Kafanın eni bir oto-

(*) Çıkardığı sesin bir engele çarparak geri gelmesiyle, hayvanın, yakındaki bir nesnenin yerini saptaması.

mobil genişliğindeydi. Beş saniye kadar kuyruğunun üstünde durarak onları gözden geçirdi merakla. Sonra dalıp gitti.

Katherine derin derin göğüs geçirdi. «Aaahhh! Ah, ahh!»

Yirmi dakika süreyle şarkıları dinlediler. Sonunda, Stereo Bob ilk kez olarak konuştu. Başardığı işten ne denli hoşnut kaldığını gizlemek için sesini sertleştirmişti. «Bu hayvanlar bana *geliyorlar*,» dedi. «Her yandan kopup geliyorlar.»

Justin, «Öyle olduğunu ben de biliyorum,» diye mırıldandı mikrofona.

Doğruydu da. Denizin altında ses çıkaran tek bir yaratık bulunursa, Stereo onun sesini banda almayı başarırdı. Hemen her gün kauçuk botuna atlayıp gemiden uzaklaşır, hazırlığını yapar, hidrofonlarını (*) denize sarkıtıp otururdu. Deniz dibindeki vadilerin nerelerine, hangi derinliklere inmesi gerektiğini akıl almaz bir sezikle bulurdu. Binlerce kilometrekarelik alanda en uygun yeri seçerdi mutlaka. Ve görünüşe bakılırsa, denizaltı yaratıkları gerçekten koşarak geliyorlardı ona. Gönül indirip isteğini yerine getiriyor, bütün gıcırtilarını, iniltilerini, homurtu ve takırtılarını, tıkırtılarıyla şarkılarını ortaya döküyorlardı. *Jubilee*'dekiler şu sözlerle tanımlarlardı Stereo Bob'u: «Yeryüzünün en suratsız adamıdır ama suya indi mi hayvanların koruyucusu Aziz Francis kadar mutludur.» Bob'u sövüp saymadığı bir anda yakalamak isteyen, onu beşik gibi sallanan botunda tek başına otururken kıstırmalı, denirdi. Yalnız

(*) Su altında kullanılan mikrofon.

o zaman mutlu olduğu savunulurdu. Justin işin aslını sezer gibi olmuştu oysa; o başka türlü düşünüyordu. Stereo Bob'un sövüp sayarken büyük bir keyif duyduğunu, ses almakla geçirdiğı saatleri söverek geçirdiğine göre aslında hep mutlu olduğunu ileri sürüyordu.

Bob Matthews, şirketteki işini bırakıp Hollywood'a gideceğini söyleyerek korkuturdu patronunu. Onun gibi bir uzman Hollywood stüdyolarından istediğı kadar para alabilirdi. Justin kendini bildiğinden beri —yani son on yedi yıldan beri— böyle gözdağı veriyordu. Aslı aranırsa Bob Matthews'un deniz hayvanlarına karşı öyle bir sevgisi, o konuda öyle geniş bilgisi ve erişilmez bir ustalığı vardı ki denizden uzaklaşmayı asla düşünmezdi. Deniz hayvanları da Bob'un çekiciliğine karşı koymıyorlardı. Justin bu özelliğı kendi büyükbabasında görmüştü bir de. Büyükbabasının, göklerde uçan, ormanlarda yaşayan kuşları yanına çağırıp avucunda beslediğini bilirdi. Doğaya ve doğanın yarattıklarına çok yakın olmanın, o yaratıkları çok güçlü bir sevgiyle sevmenin sağladığı, ender rastlanan bir nitelikti bu. Bir ölçüde, Justin'de de vardı aynı özellik. Gelgelelim şu seyrek saçlı, çilli küfürbazın, teri hiç kurumayan sıska Bob Matthews'un yanında onun sözü edilemezdi.

«Bu banda paha biçilmeyecek,» diyordu Stereo Bob. «Bir servet olacak bu filmin müziğı, bir hazine! Böyle bir şey ilk defa duyuluyor.»

«Bence şimdiden bir hazine,» dedi Justin. «Ne derinliktesin, Bob?»

«Yirmi metrede. Saniyede sekiz kilosıkl.»

Katherine, «Müthiş bir şey,» diye söylendi.

«Çok, çok güzel! Ses telleri yoksa nasıl çıkarıyorlar bu sesleri?»

«Ses telleri yok,» dedi Justin. «Ciğerlerindeki havayı solunum sistemlerinden dışarı iterek çıkarıyorlar. Buhar püskürttükleri deliklerden dışarı. Bazen de gırtlaklarından.»

«Acaba niye yapıyorlar?» diye sordu Katherine. «Ne düşünüyorlar yani?»

Justin, «Ne düşündükleri bilinmez,» diye karşılık verdi. «Ancak bana kalırsa yalnızca keyifli oldukları için söylüyorlar şarkılarını. Sen öyle düşünmüyor musun? Birbirlerine aktarıyorlardır mutluluğu. Tıpkı bir arada çalışan insanların şarkı söylemesi gibi bir şey.»

Bob, «Bir de şunu dinleyin,» diye homurdanarak düğmeleri çevirdi. Balinaların şarkısını bastıran, kurbağa vraklamasını andıran yeni bir ses geldi kulaklıklardan.

Katherine sordu: «Bu da nesi?»

«Ya küçük bir denizatıdır,» dedi Justin, «ya da sincapbalığı. Hidrofona çok yakın olsa gerek. Kaslarıyla hava torbasına vurarak çıkarıyor o sesi. Davulda olduğu gibi, hava torbasının içindeki hava sesi büyütüyor. İstiyor musun?»

Yine gözlerini yummuştu Katherine. Dikkatle, haz duyduğunu belirten bir ifadeyle dinliyordu. Justin, «Aynı şeyi başka balıklar da yapar,» diye sürdürdü. «Kurbağabalığı da hava torbasıyla homurdanmayı başarır. İki erkek karşılaştıklarında homurdanmaya başlarlar. Aynı yöntemle.» Gülmseyerek ekledi: «Oysa bir dişi gördü mü ıslık çalar kurbağabalığı!»

«Bak hele! Onu nasıl yapıyor peki?»

«Kuş gibi ses çıkarır. Nasıl yaptığını hatırlamıyorum şu anda. Kitaba bakarım. Ancak sanırım ki hava torbasındaki havayı gırtlğından ya da burun deliklerinden salarak yapıyordur. Sen ne dersin, Bob?»

«Evet,» dedi Bob. «Sanırım öyleydi.»

«Homurdanan balıklar da gürültüyü arttırmak için hava torbalarından yararalanırlar ama, ses sürtünmeyle çıkan bir sestir. Gırtlak dişlerini sürterler birbirine. Törpübalığı da aynı yolla ses çıkarır. Yalnız onlarınki daha madeni bir sestir. Kirpibalığı da öyle. Gelgelelim onlar ancak kabardıkları zaman ses çıkarabiliyorlar; yani ancak öfkeli olduklarında. Ya da korktuklarında. Kirpibalığının durumu çok acıklı olmalı,» diye ekledi. «Düşün bir kere, yalnız ve yalnız hırslandığı zaman belli edebiliyor duygularını. Öyle sıkkin bakışlarla bakması da bu yüzdendir belki.»

Göz göze gelince gülümsediler. Katherine, «Ben yüzmek istiyorum,» dedi. «Balinalarla birlikte, seninle birlikte.»

Bob gemiye dönünce ayışığında, çıplak tenlerine ipek gibi gelen aydınlık sularda yüzdüler birlikte. Sandala tutunarak öpüştüler. Katherine kollarını erkeğin boynuna dolamış, bacaklarını açmıştı. Justin tek söz söylemeden sandala tırmandı, Katherine de kendini yukarı çekti. Üstünden akan sular erimiş gümüştü. Sandalın şişkin yanlarına ilişmişlerdi. Justin elini uzattı, genç kadın elini onun avucuna bıraktı.

Erkek aşağı kayarak diz çökünce Katherine de onun yanına inip yere uzandı. Justin, ayışığın-

da sırtüstü yatan güzel kadını uzun uzun inceledi. Sonra da onun yanına uzanarak ıslak, serin gövdesini kollarına aldı. Katherine'in göğüsleri sertleşmişti; ağza alındığında tuzlu bir tat bırakıyordu. Genç kadın inleyerek erkeğe sarıldı. Justin onun üstüne eğilip dudaklarını öptü. Bastırılmayan bir sevinç yükseliyordu yüreğinden. Mavi gözlerin derinliklerine bakarak, «Seni seviyorum, Katie,» diye mırıldandı.

Katherine iri iri açılan gözlerini erkeğin yüzüne dikti. Derin bir soluk alıp içini çekerek, «Justin Magnus, ben de seni seviyorum,» diye karşılık verdi.

12

Jubilee, Bermuda açıklarındaki güneşli, camgöbeği sularda ağır ağır yol alarak kamburbalinaları izliyordu. Zephyr'ler tekneden uzaklaşarak balıkların filmini çekiyor, Katherine de pırıltılı buğulu mavilikte balinalarla birlikte yüzüyordu. Justin genç kadının kilometrelerce filmini çekmişti. Gereksiz de olsa güzel çekimlerdi bunlar. Düş gücünü ateşleyen, ilerde yapılacak diziler için fikir veren çekimler. Aslında makinesini çalıştırırken film falan düşünmüyordu zaten. Yüreğindeki kıvancı ve Katie'nin güzelliğini yakalamak için çekiyor, sanatçının, güzellik yaratmak çabasıyla çalışıyordu. Ve geceler hâlâ uzun, hâlâ sıcaktı; ayışığıyla, yıldız ışığıyla aydınlanıyordu.

Gemidekilerin gözünü boyamak için aldıkları önlemler de sürüyordu hâlâ. Akşam saatlerinde herkes bir içki içmek için salona toplandığında yan yana oturmamaya dikkat eder, aynı dikkati yemek masasında da gösterirlerdi. Gelgelelim herkes durumu anlamıştı artık. Eylül ortalarında bir gün, «Şanslı adamsın, Justin,» dedi Ross. «Katherine'den söz ediyorum.»

Justin'in koltuğuna yayılmıştı Ross. İkisi de mayoyla oturuyorlardı. Saçları tuzdan yapış yapış olmuş, ellerine birer bira almışlardı. «Niye gizli tutuyorsunuz durumu? Katherine neden senin kamarana taşınmıyor? İkinize yetecek kadar yer var.»

Justin oturduğu yerde kıpırdandı.

«Yakında taşınır belki.»

«Şimdi ne yapıyorsunuz? Gün doğmadan yerine mi dönüyor kız? Öyle yaşamak da kolay değil hani.»

«Sana ne oldu böyle? Bizim rahatımız için kaygılanmak nereden çıktı?»

Ross yerinde doğrularak, «Durum hoşuma gitmiyor,» diye söylendi. «Tehlikeli bir işe girdin. Bir şey yapacaksan ya doğru dürüst yap, ya hiç yapma.»

«Ne demek istiyorsun yani?»

«Katherine'in Magnus Oceanics için çok önemli olduğunu söylemek istiyorum. Şirketin yönetimi için gerekli. Filmlerde de onu görmeye alıştı halk. Umarım ki ne yaptığınızı biliyorsunuzdur. İlişki kötüye giderse Katherine de gider. Hep öyle olur. O zaman onun yerine başkasını bulmak zorunda kalacağız. O da hiç kolay iş değil.»

«Ben de düşündüm bunları.»

«Eee?» dedi Ross sabırsızca. «Niye senin kamarana taşınmıyor peki? Ağırdan alıyorsun kor-karım.»

«Belki ikimiz de ağırdan alıyoruz.»

«*Belki* ne demek? Ne olup bittiğini bilirsin sen. Ben de öğrenmek istiyorum. Bu iş çok düşündürüyor beni. Oceanics'in çıkarını düşünüyorum. Katherine'i de düşünüyorum ayrıca. Senin gibi bir hergele için dertlenecek değilim elbette.»

«Sağol, dostum! Ben hergele oluyorum demek!»

«Eh, gerçi son yıllarda biraz duruldun ama karının birini tavlayıp birini bırakmakta rekor kırdığın akıllardadır hâlâ. Kurnaz adamsındır sen, kendini kaptırmamayı bilirsin. Gelgelelim o kadarı yetmez Katie'ye.»

«Evlenmem gerektiğini mi söylüyorsun yoksa?» Gülümsüyordu Justin. «Mary'yle ikiniz kafa kafaya verip beni evlendirmeyi mi tasarladınız? Mutlu bir çiftin bekârlara öğüdü ha?»

Ross gülmemeye çalışarak sürdürdü. «Hayır, benim söylemek istediğim başka. O kıza kendini ağır satmaya kalkışma. Yoksa Oceanics Katie'yi kaybeder. Yaptığın işi ya tam yap, ya hiç yapma.»

«Belki Katie ağırdan almak istiyor,» dedi Justin. «O hiç aklına gelmedi mi?»

«Elbette ağırdan alır! Haksız mı? Geçmişî seninki gibi olan bir erkeğe tutulmak ister mi? Düşkırıklığına uğramak, işinden olmak istemiyordur. Bana kalırsa onun ağırdan alması bir güvenlik önlemi. Aklımdayken söyleyeyim, Henry Thorgood da öyle düşünüyor. Ne var ki İngiliz kanı

bu konuyu açmasına izin vermiyor tabii. Durum çok ciddi, Justin.»

«Onu ben de biliyorum. Ancak herkesin bizi diline dolaması hiç hoşuma gitmiyor.»

«Ne yapmamızı isterdin ki? Katherine'i herkes sever.»

«Ötekiler ne diyorlar?»

«Senin çok şanslı bir herif olduğunu söylüyorlar.»

Şanslı olduğunu biliyordu Justin. Durumun ciddi olduğunu da, mutlu olduğunu da biliyordu. Hiç böylesine mutlu, sağlıklı ve güçlü olmamıştı ömründe.

Dikkatliydi ama herkes biliyordu. Makine dairesinin derinliklerinde, küçük atölyesinde çalışan Victor Gardner bile, Katherine'e bir övgü yazmıştı. Şiiri, sabahın erken bir saatinde kamara-sında bulmuştu genç kadın; kapının altından atılmıştı. Çok güzel bir şiirdi; vezni bile aksamıyordu. Victor Gardner iyi dileklerini dile getirmişti şiirinde. Katherine, mühendise teşekkür etmek için makine dairesinin güm güm öten, sıcak, yağlı çukuruna indi. «Teşekkür ederim, Victor!» diye haykırdı gülümseyerek. Adamın boynuna sarılıp yanağından öptü.

«Bir şey değil, hiçbir şey değil.» Çarpık, çekingen gülüşüyle gülümsüyordu Victor da. «Salonuma buyurun,» diye şakalaştı. «Orası biraz daha sessizdir.»

Yalnızca elli yaşlarında olduğu halde çok daha yaşlı görünüyordu Victor. Burnu kemerli, utan-gaç bir tavırla habire arkaya yatırmaya çalıştığı saçları kırçıldı. Hüzünlü gözlerinin altından tor-

balar sarkardı. Bir zamanlar, bir yerlerde karısı olduğu da söylenirdi ama kadınla ilgili bir şey bilmezdi hiç kimse. *Jubilee*'dekiler çok seyrek görürlerdi Victor'u. Yemeklerini genellikle makine dairesinde yer, küçük atölyesinde gecelediği bile olurdu. Şiirlerini de orada yazıyordu.

Katherine'i atölyeye aldı. Pırıltılı torna tezgâhının üstüne bir ranza asmış, kitap raflarını, küçük portatif masasını, çaydanlığıyla demliğini hep oraya yerleştirmişti. «Şiir çok güzel,» dedi Katherine.

«Yok canım, yok.» Victor başını iki yana sallarken ayaklarını da oradan oraya oynatıyor, dalgın bir tavırla dans eder gibi görünüyordu. «Boş zamanlarımı değerlendirmek için yaptığım bir şey. Bir uğraş işte.»

«Seni hiç görmüyoruz,» dedi Katherine. «Niye yukarı gelmiyorsun?»

«Ben kendi kabuğumda çok rahatım,» diye karşılık verdi Victor. «Benim için üzölmeyin sakın. Burasını seviyorum ben. Makinelerim de ben-siz edemezler. Şiirlerimle falan da uğraşıyorum.»

«Çok duygulandım doğrusu. Daha önce kimse şiir yazmamıştı benim için.»

«Eh işte,» dedi Victor utangaçlıkla. «Sevgiden yana kısmetiniz bol olsun isterim; onu yazmaya çalıştım.»

Katie henüz taşınmayacaktı Justin'in kamasına. Ama günün birinde o da olacaktı.

Film çekimi eylölün son günü bitti *Jubilee* ekibi maskelerini sıyırmış, sandallara tutunarak balinaların uzaklaşışını gözlüyorlardı denizden.

Son kamburbalının sırtı da ağır ağır uzaklaşıyor, analar, babalar, dedeler, nineler ve yavrular oynaşarak, buhar püskürterek yol alıyorlardı. Justin kauçuk botun iplerine tutunarak düşündü: *Tatil bitti... şimdi asıl işimiz başlıyor.* Ekim ve kasım ayları. Rusların avcı filosu kasım sonunda Antarktik'te olurdu. Zephyr'e tırmanıp oturdu. Üstünden sular süzülüyor, son kamburbalinaları gözlerken bir yandan da yapacağı işi düşünüyor-du.

Bir filmin çekimi sona erince gemide eğlence düzenlemek Magnus ailesinin geleneklerinden biriydi. En yakın limana girer, o kentin yetkili kişileriyle gazetecilerini ve Craig'in bulabildiği genç kızları tekneye çağırırlardı. İyi reklam oluyordu bu eğlenceler. Justin, o gün öğleden sonra Bermuda'nın Hamilton limanına hareket etmeye karar vermişti. Yat kulübünün yakınında demir atıp gece karaya çıkabilirlerdi. Ertesi gün yakıt ve erzak alınır, akşam da eğlence düzenlenirdi. Gelgelelim *Jubilee*'ye döndüğünde Kaptan Thorogood'un özür dileyen bir tavırla onu beklediğini gördü.

Kaptan, «Çok üzgünüm ama Max Hagen Los Angeles'ten radyo-telefonla aradı,» diye başlayıp, «Bayan Robinson'u aradı,» diye ekledi. «Sonra da seni sordu.»

Justin homurdandı. «Ne istiyormuş?»

«Bu akşam uçakla Bermuda'ya geliyormuş.» Justin'in gözleri açılmıştı. «Suç bende,» diye sürdürdü Thorogood. «Gafil avlandım. Bilseydim bu gece Panama'ya hareket ediyoruz derdim. Ama

o da çok doğal, çok rahat bir havayla konuşuyordu. Buradaki film işinin ne zaman biteceğini sordu. Ben de bugün yarın biteceğini, ondan sonra da Hamilton'a giderek erzak falan alacağımızı söyledim.» Özür dilercesine bakıyordu yine. «O arada Bayan Robinson'u sordu. Denizde dedim; o zaman seni aradı. Önemli bir iş konuşacakmış. Senin de denizde olduğunu anlattım. 'Zarar yok, zaten onu görmek istiyordum,' dedi, bu gece uçakla Hamilton'a geleceğini söyledi. Sakalını sağdan sola salladı. «Çok üzgünüm.»

Justin, «Lanet olsun!» diye bağırdı. «Allah kahretsin, hay Allah kahretsin! Max'ın gemiye gelmesini istemiyorum. Sağı solu kurcalarsa patlayıcı maddelerle mıkmatışlı mayınları görecek.»

«Suç delilleri,» dedi binbaşı. «Ben daha uyanık davranmalıydım korkarım.»

Justin öfkeli bir tavırla elini salladı. «Allahın cezası şirketi nasıl yönetmem gerektiği konusunda söylev dinlemek de istemiyorum, herifin Katie yüzünden hırslanmasını da.» Birkaç saniye düşündü. «En iyisi, sen git hemen onu ara. Lanet olası uçağına binmeden yakala. Benimle radyo bağlantısı kurduğunu, Zephyr'lerin gemiden beş mil uzakta olduklarını ve Bermuda'ya gitmeyeceğimizi söyle. Bu gece doğru Panama'ya yollanıyoruz dersin. Bir saat sonra yola çıkacağımızı bildir. Yarın onu arayacağımı da söyle ve beni niçin görmek istediğini anlamaya çalış.» Dik dik bakarak ekledi. «Ne yaparsan yap, ama buraya gelmesine engel ol! Helikopter bozuldu dersin. Hah, tamam! Victor onarmaya çalışıyor, sizi alamayız de.»

Yirmi dakika sonra Justin'in kamarasına telefon etti kaptan. «Az önce Max'la konuştum,» dedi. «Çok bozuldu. Daha doğrusu öfkелendi. Onu baştan savmaya çalıştığını sanıyor.»

«Neler söyledi?»

«Ne istediğini açıklamadı. Bir saat sonra Panama'ya hareket ediyoruz dedim, inanmadı. Böyle bir şey beklediğini göstermek istercesine, 'Yaa, demek öyle,' diye alay etti. Ardından Bayan Robinson'u sordu yine. Gemiye dönmediğini açıkladım. Bir saat sonra yine arayacağını söyledi.»

Justin duştan yeni çıkmıştı. Üstünden damlayan sularla yerleri ıslatarak, havlu belinde, öylece duruyordu. Sonunda, «Max'ın ne biçim insan olduğunu biliriz,» dedi. «Gerçekten Hamilton'a gidip gitmediğimizi araştıracaktır mutlaka. En iyisi doğru Panama'ya yollanmak. Yakıtımız yeter mi?»

«Onu soracağını biliyordum,» dedi binbaşı. «Evet, yeter. Ben de seninle aynı kanıdayım.»

Justin bir saniye daha düşündü, «Katherine'e de haber vereyim,» diyip telefonu kapadı. Sonra da kendi kamarasında duş alan Katherine'i aradı.

Genç kadın bir saat sonra Justin'in kamarasına girdi. Max birkaç dakika önce telefon etmişti. «Sonunda seninle konuşmaktan vazgeçti,» dedi Justin'e. «Telefonu da suratıma kapattı neredeyse.»

«Derdi neymiş peki?»

«Ben. Hep aynı dert. Buradaki işi bırakıp onun bürosuna dönmemi istiyor.»

«Yaa.» Bu haber Justin'i rahatlatmıştı ne-

dense. Niçin rahatladığını da anlayamıyordu; ne beklemişti ki? Max'ın Japonya'daki sabotajdan ötürü kuşkuya kapıldığını, detektiflik yapmaya hazırlandığını mı sanmıştı içten içe? Yoksa Antartik operasyonu hakkında bir şeyler öğrendiğinden mi korkmuştu? Bir şey öğrenmesinin yolu yoktu. Gergin olduğu için kapılıyordu bu düşüncelere. Başka bir konuya geçti. «Bermuda'ya gelmek konusunda bir şey söyledi mi?»

«Gelmeye karar verdi. Bizim Panama'ya gittiğimize inanmıyormuş çünkü, gri balinalar ancak aralıkta varırlarmış Baja California'ya. Senin ondan kaçmaya çalıştığını söylüyor. Benimle yüzleşmeyi de aklına koymuş; söyleyeceklerimi yüzüne söylemeliymişim.»

Justin biraz daha rahatladı.

«Hey Allah,» diye mırıldandı. «Herif kırk sekiz yaşına geldi yahu! Bir kadının onu geri çevirmesini olgunlukla karşılamayı öğrenememiş mi hâlâ?»

Katherine koltuğa oturarak anlamsız bir sesle söylendi. «Ömrü boyunca istediğini elde etmeye alışmış. Magnus filmlerinin eşsiz, yakışıklı yıldızı Max Hagen.»

Justin güldü. Katie sezgili bir kadındı ama ona kalırsa Max bu kez gerçekten tutulmuş olabilirdi pekalâ.

«Demek Bermuda'ya gelmekten vazgeçmedi,» diye mırıldandı.

Katherine göğüs geçirdi. «Kendi parasıyla gelecekmiş. Şirketin parasını kullanmayacağına göre ona engel olamazmışsın. Ondan bir şeyler sakladığını düşünüyor.»

«Bir şeyler sakladığımı mı? Ne saklıyordum şum peki?»

«Aynı şeyi sordum ben de. 'Sen de ona suç ortaklığı ediyorsun,' diyip telefonu suratıma kapadı.»

Justin sinirlerinin gerildiğini fark etti. Bir şeyler saklıyormuş ha? Demek biliyordu Max. Ey Tanrım! Ya da bildiğini sanıyordu. İyi ama nasıl bilebilirdi? Bilemezdi, hayır... Daha doğrusu kuş-kullanmasını gerektirecek bir neden bulamazdı. Gelgelelim Max'ın Bermuda'da olay yaratıp her şeyi berbat etmesine de fırsat verilemezdi. Kararı kesindi artık.

«Biz Bermuda'ya gitmeyeceğiz,» deyip telefona uzandı ve kaptan köprüsünü aradı. «Henry? Panama'ya tüyüyoruz!»

«Evet,» dedi binbaşı. «En iyisi o.»

«Max'ın orada tatil geçirmeye kalkışmasını da istemiyorum. Bir daha arayacak olursa yirmi gün yolda oyalanacağımızı söylersin. Yirmi gün içinde biz Panama Kanalı'nı geçmiş, Pasifik Okyanusuna açılmış oluruz. Max çok kızacak ama yapılacak başka bir şey yok.» Bir an duraladıktan sonra, «Acapulco'ya uğrayıp erzak alırız,» diye ekledi. «Orada görünmemiz iyi olur. Bir yığın turist vardır şimdi orada. Bayrağımızı dalgalandırırız! Baja California'ya doğru gittiğimiz de kesin olarak kanıtlanır.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

13

Sıcak günbatımı saatlerinin son ışıklarıyla yıkanan gemi Acapulco limanı açıklarında demirli duruyordu. Altmış metre uzunluğunda, yollu bir tekne; karinası gece mavisini, güvertenin üstünde yükselen bölümleri beyaz. Bacası ışıldakla aydınlatılmış, ışıkları suya yansımıştı. Çevresinde birçok eğlence gemisi, sandal ve küçük yat toplanmıştı. Zephyr'ler, iskeleden *Jubilee*'ye adam taşıyarak taksi görevini yapıyorlardı. Salon, Acapulco'nun —çoğu turist olan— seçkin insanlarıyla doluydu. İyi çalışmıştı Craig. Konukların arasında iki gazeteci de vardı. Biri Meksikalıydı; adını iyi duymamıştı Justin. İkincisini tanıyordu. *New York Times* gazetesinde çalışan, Acapulco'ya tatil yapmaya gelen Snell adında bir kadındı.

Eğlence çok başarılı olmuştu. Justin, söylevini erken saatlerde, herkes kafayı bulmadan vermişti. Dikkatle hazırlamıştı söyleyeceklerini. Kamuoyunu kandırmak için, *Jubilee*'nin kuzeye yollanacağını Baja California'nın havuzu andıran sığ koylarında birkaç ay kalarak gri balinaların filmini çekeceklerini açıklamıştı. Konuşmasını bi-

tirince kendini tutamayarak dinleyicilerini ‘*Balinaları Kurtaralım*’ kampanyasına katılmaya çağırmıştı. O konu açılınca, çok hoşlandığı ateşli söylevlerden birine başlaması da kaçınılmaz bir şeydi. Justin Magnus sahnedeymiş gibi konuşmasını iyi bilirdi. Bu gece de dinleyenin yüreğine Tanrı korkusu salacak bir heyecanla anlatıyordu: «Okyanuslardaki canlılar ölecek olursa... Kıta sahanlıklarını lağım akıntıları ve endüstri artıklarıyla kirletmekten vazgeçmezsek böyle olacağı da kuşkusuzdur... Okyanuslar ölürse, büyük bir felâket doğacaktır. Önce, çürüyüp kokuşan organizmaların iğrenç kokusu yükselecek denizlerden. Bu koku dünyanın bütün kıyılarını saracak, denizin yakınında yaşamak olanağı kalmayacak. İnsanlar denizden uzak bölgelere sığınmak gereğini duyacaklar. Ölü bitkiler ölü denizin yüzeyini kaplayınca buharlaşma süreci son bulacak. Dünyadaki canlılar için büyük önem taşıyan buharlaşma sürecinin durması, iklim ve yağışlarda değişiklik yapacaktır. Yağışlar azalacak, bunun sonucu olarak kuraklık ve kıtlık başgösterecektir. Karadaki bitkiler kuraklıktan ötürü kuruyup denizlerdeki yosunlar ölünce ciğerlerimize çektiğimiz oksijen de azalacak. Oksijeni yapan bitkilerdir çünkü. Sonunda, bütün dünya soluksuz, havasız kalacak!

«Yaşamamız için gerekli olan değişik gazlarla tuzların dengede kalmasını sağlayan da denizdir. Denizler ölünce atmosferdeki karbon di oksit oranı yükselecek... Ve sonunda dünyayı saran bir kefen haline gelecek. Bu gaz tabakası, hava koşullarını da değiştirecek. Bir sera havası yayıla-

cak dünyaya. Yeryuvarlağından yükselen ısı stratosfere çıkamayacak. Denizlerin ve havanın ısısı yükselecek. O zaman da kutuplardaki buzlar çözülmeye başlayacak. Eriyen buzların suyu denizlere akınca, çürüyen, kokuşan canlılarla dolu olan deniz birkaç yıl içinde otuz kırk metre yükselecek ve dünyanın büyük şehirlerinden birçoğu sular altında kalacak.

«Okyanuslar ölürse elli yıl içinde insanlığın sonu gelecektir. İnsanlık, çürüyen ölü denizlerin arasındaki yüksek tepelere kısılp kalarak, açlıkla boğuşarak, soluk almak için çabalayarak ölecektir...»

Çarpıcı, etkileyici bir konuşmaydı bu. Konuklar büyük bir dikkatle dinlemişlerdi. Justin, iki gazetecinin, sözlerini olduğu gibi not ettiğini görünce sevindi. Konuşmasını bitirir bitirmez New York'lu gazeteci Bayan Snell yanına sokulmuştu.

«Bir iki soru sorabilir miyim, Justin? Uzun bir yazı yazmak istiyorum bu konuda. Tam sizin geldiğiniz günlerde burada bulunmam büyük bir şans!»

«Tabii sorabilirsin.» *New York Times*'da yazı çıkması Justin'in de işine gelirdi. Ne var ki soruya çekilmek pek hoşuna gitmeyecekti. Ross'u yardıma çağırmak iyi olacaktı belki. «Ross!» diye seslendi. Ross koşup geldi. «Size Ross Evans'ı tanıtayım. Genel müdürümüzdür.» Bayan Snell'in işbaşı yaptığını gören Meksikalı gazeteci de sokulmuştu yanlarına.

Bayan Snell, «Balinalar hakkında söylediklerini dinleyince aklıma şöyle bir soru geldi,» dedi. «Japonya'daki fabrika gemilerinin batırılması ko-

nusunda bir şey söyleyebilir misin? Ne düşünüyorsun?»

Ross bu soruya hazırdı. «Olay beni çok sevindirdi,» dedi.

Meksikalı, «Kimin yapmış olacağını sanıyorsunuz?» diye sordu. «Aklınıza gelen biri var mı?»

Justin sırtıttı. «Hiç bilmiyorum. Dünya kamuoyunu hiçe sayan Japonların, balinaları vahşice, türü yok etmek istercesine öldürmelerinden öfkeye kapılan kişiler olsa gerek.»

Bayan Snell, «Niçin sevindiğini ayrıntılı olarak açıklar mısın?» diye sordu.

Justin derin bir soluk aldı. Bu soruya gönlünce karşılık verebilirdi. «Sevindim, çünkü insan denen yaratık balinaları yeryüzünden kaldırmaya hazırlanıyor. Katlediliyor o hayvanlar! Şu son elli yıl içinde iki milyon balina öldürüldü, Bayan Snell. Öyle bir noktaya gelindi ki belli başlı sekiz balina türü de yok olmak tehlikesiyle karşı karşıya.»

Gazetecinin yüzünü incelerken çaresizlik duygusuna kapılıyordu. Karşınızdakini bu gerçeklerle etkileyemiyordunuz bir türlü. Balinalar insanlardan çok uzaktılar; *milyonlar* ve *yok olmak* sözcükleri, soyut anlamsız sözcükler olmaktan öteye geçmiyordu. Her metre filmi çekerken, her kitabı yazarken kapıldığı duygular yüreğini dolduruyordu yine: *Bu insanların eğitilmesi gerekiyor.*

«Gökbalina gelmiş geçmiş yaratıkların en büyüğüdür, Bayan Snell. Tarihöncesi canavarlarından daha büyüktür. Ve gökbalina soyu tükenmek üzere. Yalnız ve yalnız birkaç yüz tane kaldı dünyada. Koca dünyada yalnız ve yalnız birkaç yüz

tane!» Elini salladı. «Bu o kadar küçük bir sayıdır ki hayvanlar birbirlerini bulup çiftleşemiyorlar bile. Buzul balinası hemen hemen aynı durumda. Ticarî açıdan, bu iki tür tükenmiş sayılır. Güneydeki kamburbalinalar da öyle. Gökbalinadan biraz daha küçük olan çataalkuyruklar da yok olmak tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Şimdi daha küçük türleri de öldürmeye başladılar.» Elinde olmadan Bayan Snell'e yöneltmişti öfkesini. «Ve balinalar yok olma tehlikesiyle karşı karşıya geldikleri içindir ki, Bayan Snell, Japon balina gemilerinin batırılmasına çok, çok sevindim. Balinalar eşsiz hayvanlardır çünkü! Harikulâde bir güzelliği vardır! Çok akıllıdırlar üstelik... Bilim adamları, balinanın insan kadar akıllı olduğunu kabul etmeye başladılar. Ve bu sessiz yaratıklar bir kere tükendiler mi bitti! Onların yaratılışının mucizesi asla yinelenmeyecek!»

Bayan Snell'in bu etkileyici sözü yazmasını bekledi. Ross ona bakıyor, başını sallayarak iyi konuştuğunu belirtiyordu. Justin, «Bunlar niçin yapılıyor?» diye sürdürdü. «Bu çağda, balinaların böylesine acımasız bir katliama kurban edilmesi niçin? Ne için?» Kederli bir tavırla konuşuyordu. «Ayakkabı cilası yapmak için, Bayan Snell! Dudak boyası yapmak için! Evlerde beslenen kedilerle köpeklere konserve mama olsun diye! Ruslar, zengin kapitalist kadınlara sattıkları samurlarla vizonları besleyebilsin diye. Ayakkabı cilası, dudak boyası ve kedi maması başka şeylerden de yapılabilir. Dünyanın harikalarından birini yok etmek gerekmez.»

Meksikalı gazeteci, çekingen bir bakışla, «Ba-

lina eti Japon ulusu için önemli bir besin madde-siymiş, Bay Justin,» dedi.

«Öyle boktan şey olmaz! Böyle konuşmamı bağışlayın ama olmaz!» Ross'a baktı. «Bu konuyu sen açıklar mısın lütfen.»

«Elbette.» Ross gırtlığını temizleyip bilimsel bir havayla açıkladı: «Japon balina avcıları öyle olduğunu ileri sürmüşlerse de, işin aslı şudur: Balina eti, Japon ulusunun protein tüketiminin yalnızca yüzde birini oluşturur. Yüzde birden daha azını. Balina etinin çoğu, dış piyasalara satılan kedi yiyeceklerine katılmaktadır. Oysa Japonlar için gerçekten temel besin maddelerinden biri olan balık, Japonya'nın belli başlı ihraç maddelerinden biridir. Balık ihraç edebildiklerine göre besinlerinin yüzde biri olan balina etinden de vazgeçebilirler sanırım.»

Ross konuşurken Justin salonun öbür ucunda duran Katherine'le göz göze gelmişti. Genç kadın bakışlarıyla onu uyarmaya çalışır gibiydi.

Ros hâlâ anlatıyordu. «Oysa onlar balina avcılığını bırakmıyorlar bir türlü. Boyuna öldürüyorlar! Onun için sevindik bu sabotaj olayına. Öbür ülkeler avcılıktan vazgeçtiler, Bayan Snell. İngilizler, Hollandalılar, Norveçlilerle Yunanlılar, yani avcı filoları olan bütün ülkeler bu işe son verdiler. Ruslarla Japonlara çağrıda bulunarak onların da aynı yolu izlemesini istediler. Birleşmiş Milletler de balina avının —hiç değilse bir süre için— yasaklanmasını istedi üç kez. Stokholm'de, 1972 yılında yapılan Çevre Sorunları Konferansında, balina avcılığının yasaklanması sıfıra karşı elli üç oyla kararlaştırılmış, Birleşmiş Milletler

Çevre Sorunları Programı'nın Cenevre'de ve Nairobi'deki toplantılarında üyeler oybirliğiyle aynı karara varmışlardı. Ruslarla Japonlar bu isteği duyamazlıktan geldiler. Doğayı Koruma konusuna eğilen kişiler gösteriler ve yürüyüşler düzenlediler, Rus ve Japon mallarının boykot edilmesi için çaba harcadılar. Bütün bunlar hiç bir sonuç vermedi. Onun için seviniyoruz, Bayan Snell!» Hiç bir basın toplantısında kullanmadığı sözlerle bitirdi: «Namussuzları durdurmanın başka yolu bulunmadığı için seviniyoruz.»

Bayan Snell, «Bunu da yazabilir miyiz?» diye sordu. «Namussuzlar dediğinizi yani...»

«Rahatça yazabilirsiniz!»

«Uluslararası Balinacılık Komisyonunun çalışmaları hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?» Meksikalı soruyordu bu soruyu. «Balinaları korumak için çaba harcamıyorlar mı onlar?»

«Uluslararası Balinacılık Komisyonu ha?» Ross iyice keyiflenmişti şimdi. «Komisyonun kimlerden kurulduğunu biliyorsunuz değil mi? Birleşmiş Milletlere bağlı değildir onlar. Balina avcılarının savaştan sonra kurdukları bir kulüptür. Amaçları da —bunları tırnak içinde söylüyorum— balina avcılığını düzene sokmak ve balina sayısının çok azalmasını önlemekmiş. Balina avcılığı yapan her ülke katıldı komisyona! Neden bilir misiniz? Çünkü üye olan her ülke komisyonun aldığı kararları veto etmek hakkına sahipti! Bir mevsim içinde avlanabilecek balina sayısını kısıtlayan kararları veto edebilmek için Japonlarla Ruslar bile katıldılar. Komisyonun hiç bir etkinliği yoktur. Balina soyunun tüketildiğini biliyorlar ve engel

olacak bir şey yapamıyorlar. Gökbalina sayısını saptamak için bağımsız istatistik uzmanları tutular. Uzmanlar gökbalina avına hemen son verilmezse o türün kısa sürede yok olacağını bildirdikleri halde komisyon bu konuda herhangi bir önlem almak için beş yıl bekledi! Gökbalina ticarî bakımdan yok sayılacak hale gelince —yani avlanmaya, aramaya değmez hale gelince— Japonlarla Ruslar kısıtlama vetosunu kaldırdılar. Ancak o zaman! Komisyon belli bir bölgeyi balina barınağı, balina cenneti ilan etti. Büyük iş yaptı! Neresiydi o bölge? Balinaların çok, çok seyrek olarak göründükleri bir yerde! Uzmanlar, yirmi sekiz metre boyuna gelmeyen gökbalinaların cinsel olgunluğa erişmediklerini —yani çiftleşip üreyemeyeceklerini— bildirmişlerdi komisyona. Oysa orada alınan bir karar yirmi dört metrelik gökbalinaların avlanmasına izin veriyor. Çiftleşip yavru yapmalarına fırsat vermeden avlıyorlar hayvanları!»

O noktada Justin aldı sözü, tane tane konuşmaya özen göstererek tek bir cümle söyledi: «Anlaşıldığına göre, Uluslararası Balinacılık Komisyonu, gökbalinayı, yaşamasına olanak bırakılmayacak kadar değerli bir yaratık sayıyor.»

Bayan Snell bu sözü defterine geçirdi hemen. Umutla baktı Justin'e. Ross Evans'ın değil Justin Magnus'un konuşmasını istiyordu o.

Justin, «Gökbalina türü artık yok sayılır,» dedi. «Avcılar ondan bir ufağını avlıyorlar şimdi. Çatalkuyruğu. Onlar da yok olacak yakında. Ardından sıra daha küçüklere gelecek. Yalnız Antarktik'te değil bütün Pasifik Okyanusunda avlanıyor-

lar. Bir Şili şirketiyle işbirliği yapan Japonlar, Güney Amerika açıklarındaki Humboldt akıntısında da avlanıyorlar. Pasifikten Antarktik'e göç eden balinaların göç yoludur Humboldt akıntısı! Ortalama olarak, her on dört dakikada bir, dev balinalardan biri öldürülüyor. Onu biliyor muydunuz? Her çeyrek saatta bir balina ölüyor. Çok uzun süren, çok acı veren bir ölümle ölüyorlar. Amerika kıyılarında yaşayan, yavrulamak için Meksika sularına göçen gri balinaları bile avlamaya kalkıştılar bir ara! O namussuzlar dur durak bilmiyorlar. Durdurmasını bilen biri çıkarsa duracaklar ancak.» Gazetecilere öfkeli bakışlarla bakmayı bir yana bırakıp başını salladı keyifle. «Ve sonunda onları durdurmaya çalışacak kadar yürekli biri, insanlık duygusuna sahip biri çıktı işte.» Gözlerini Amerikalı gazeteciye dikerek ekledi: «Onun içindir ki, Bayan Snell, Yokohama limanındaki olay beni çok, çok sevindirdi.»

Konuşmaya son vermek istiyordu artık. Söyleyeceğini ve kendisinden beklenenleri söylemişti. Kaptanın onunla konuşmak için beklediğini görüyordu. Katherine görünürde yoktu oysa. Meksikalı gazeteci yeni bir soru sordu: «Rus filosu ne olacak sizce?»

Bu konunun açılmasını hiç istemiyordu. Soruyu yanlış anlamış gibi göründü.

«Rekabet ortadan kalktığına göre geri kalan balinaları rahatça avlayabileceklerdir. Onlar da sevinmişlerdir sanırım.»

«Benim sormak istediğim başkaydı. Onlara da sabotaj yapılacak mıdır dersiniz?»

Justin kendisine böyle bir soru sorulmasına şaşmış göründü. «En ufak bir fikrim yok.»

«Ama öyle olacağını umuyorsunuzdur herhalde.»

Justin gazeteciye bakarak buruk bir hazla gülümsemeye çalıştı. «İsterseniz şöyle diyelim. Japon balina avcılarına, o şirketlere ortak olan Japon bankalarına, otomobil ve fotoğraf makinesi fabrikatörlerine ve sanayicilerine acıdığımı söylersem yalan olur. Aynı şey Kremlin'dekilerin başına gelirse onlar için de gözyaşı dökcek değilim.» Ross'a baktı. Arkadaşı, kaşlarını kaldırıp başını yana eğerek bu açıklamayı beğendiğini belirtiyordu. «Gösterdiğiniz ilgi için ikinize de teşekkür ederim,» dedi Justin. «İzninizle burada keseceğim. Konuklarımla ilgilenmem gerek.»

Gazetecilerden ayrılarak Henry Thorogood'a yaklaştı. «Çok güzel haberlerim var,» dedi kaptan. «Max geldi. Burada olduğumuzu işitmiş, öğleden sonra uçağa atlayıp gelmiş.»

Justin inledi.

«Bayan Robinson'un yanında şimdi. Ön güvertede. Konuşuyorlar.»

Max'ın keyifli olduğunu görünce şaşırmıştı Justin. Öfkeli ve düşmanca bir tavır takınıp olay çıkarmaya kalkışacağını, ya da buz gibi bir incelik göstereceğini sanmıştı o. Oysa Max genç adamı görünce aydınlık bir gülüşle gülümsemiş ve konukları yarararak ona sokulmuştu. Yakışıklı ve sağlıklı bir görünüşü vardı; güneşten yanmıştı. Beyaz pantolon, beyaz pabuç ve gömlek giymiş, sırtına lacivert bir ceket geçirmişti. Katherine de onun arkasından geliyordu. Görünüşünde olağanüstü bir nitelik yoktu. Genç kadın bara yöneldi,

Justin de Max'e dönerek elini uzattı. «Merhaba, Max. Şaşırttın bizi.»

Max, konukları, özellikle de kadınları gözden geçirerek, «Öyle oldu,» diye mırıldandı. «Acapulco'ya geldiğinizi duydum, bir uçağa atlayıp eski gemimi görmeye karar verdim. Şansım varmış ki eğlenceye de yetiştim.» Justin'e bakarak ekledi: «Gelişimi hoş karşılarsın umarım.» Bunu da tatlı bir sesle söylemişti.

«Elbette, Max. Ne zaman istersen gel. İçki almadın mı kendine?»

«Katie getirecekti.» Alıcı gözle kadınları inceliyordu yine. Belki biraz daha şişmanlamış, saçları biraz daha seyrelmişti ama yaşam tarzı göz önünde tutulursa hiç bozulmamış sayılırdı. Justin adamın giyimine de hayrandı. Hep spor giyindiği, kılığına önem vermezmiş gibi durduğu halde her zaman şık olmasını bilirdi Max. Bakışlarını Justin'e çevirerek, «Katie...» diye mırıldandı. «... bulunmaz bir kadın, değil mi?» Bir sigara yaktı, dumanını üfleyip, «Aklıma gelmişken söyleyeyim,» diye sürdürdü. «Bu yolculuğun parasını kendi cebimden ödüyorum. Sizler de burada olduğunuza göre birkaç gün tatil yapayım dedim.»

«Tabii,» dedi Justin. «Niye olmasın?» *Birkaç günlük bir tatilse şükredelim,* diye düşündü.

Max, «Seninle konuşmak istediğim bir iki şey de vardı,» dedi umursamazlıkla. «İş konuları.»

«Olur. İstersen şimdi konuşabiliriz. Biz yarın yola çıkıyoruz çünkü. Sen nerede kalıyorsun?»

Max, ağır ağır konuşarak karşılık verdi. «Burada. Konuk kamarasında. Bir sürü boş ranza

var gemide. Herkes kendine bir kamara ayırabiliyor şimdi.» Dik dik bakıyordu. «Varlığım sizi tedirgin etmez umarım. Alınan kararları değiştirmeye gücüm yetmese bile hâlâ yönetim kurulu üyelerindenim biliyorsun. Ayrıca da şirketin belli başlı hissedarlarındanım. Hisselerin yüzde elli birine sahip olmasam bile...»

Tamam, başladık, diye düşündü Justin, *aslan Max!* «Ben kıyıda bir yerde kalacağını sanmıştım,» dedi. «Biz yarın yola çıkacağımıza göre...»

Max gözlerini ona dikince dost tavrının göstermelik olduğunu bir anda anlamıştı Justin.

«Evet, yarın yola çıkıyormuşsunuz. Baja California'ya. Gri balinaların filmini çekmeye. Onu hepimiz biliyoruz. Her yerde ilan ederek herkese duyurdun... Ben de sizinle geliyorum. Birkaç günlüğüne. Gelişimi hoş karşılıyorsunuz tabii.»

Justin her şeyi anlamıştı artık. İlk aklına gelen bu saçmalığa orada son vermektir. «Hayır, hoş karşılamıyoruz, Max,» diyecekken vazgeçti. Max'ın neler tasarladığını öğrenmek zorundaydı. En iyisi diplomasi kullanmaktı belki.

«Baja'dan Acapulco'ya nasıl dönersin?» diye sordu. «Uçak inmiyor oralara.»

Katherine, Max'ın içkisini getirip adamın eline tutuşturdu. Max, «Sağol, güzelim,» diyerek en sevimli gülüşüyle gülümsedi. Genç kadın da ona bakıp gülümsedi, sonra da bakışlarını Justin'e çevirdi.

Max, Katherine'e bir şeyler söyleyecek gibi bakıyordu ama son anda karar değiştirdi. «Acapulco'ya nasıl döneceğimi mi sormuştun?» dedi. «Orası kolay. Bir helikopter kiraladım. Gelip beni

alacak. Ne zaman istersem. Radyo-telefonla haber vereceğim. Şaşılacak kadar ucuzmuş. Pahalı olsa ne çıkar zaten? Tatilde de para harcamazsak...»

Justin, *Allah kahretsin*, diye söylendi kendi kendine. *O helikopter sen istediğin zaman değil, ben istediğim zaman gelecek. Yarın sabaha kadar senden kurtulamazsam tabii.*

«Öyle mi?» dedi. «Hangi şirketten kiraladın helikopteri?»

Max omuz silkti. «Şirket sayılmaz; bir kişinin girişimi. Bir arkadaşın arkadaşımı.» Önce Katherine'e, sonra da Justin'e baktı, salonu gösterek, «Siz de iyi yaşıyorsunuz,» diye mırıldandı. «Neredeyse eski günlerdeki gibi. Oceanics'in böyle eğlencelerden kaçındığını sanıyordum ben.»

«Limana yakın bir yerdeyse bir işi bitirince eğlence düzenleriz hep. İyi reklam oluyor.»

Max kaşlarını kaldırdı. «Bir işi bitirince ha? Son yaptığınız iş Bermuda'daki kamburbalinaların filmiydi. Onu da dört hafta önce bitirdiniz. Orada eğlence düzenlemediniz mi?»

Katherine kupkuru bir sesle açıkladı. «Bermuda'ya uğramayacağımızı telefonda da söylemiştim sana.»

«Evet, söylemiştin. İ...» İnanmadım diyecekti, «İnsanı şaşırtıyorsunuz,» diye sürdürdü. «Ben çok şaşırdım doğrusu. Neden Bermuda'ya gitmediniz, Justin?»

Olabilir, diye düşündü Justin. Bütün derdi bu belki de. Onu atlatmaya çalıştığımızı seziyor.

«Bermuda'yı atlayıp güneye inmeye karar verdik,» dedi. «Bıkmıştık o sulardan.»

Max yine keyiflenmişti sanki. «Öyle mi? Çok

mu kaldınız suda? Bense zamanınızın çoğunu başka yerde geçirdiğinizi sanmıştım.»

Justin öfkelenmeye başladığını fark ediyordu. Öfkesini bastırmaya çalıştı. Katherine de ateş püs-kürüyordu. Kızgın bakışlarını Max'e dikerek, «As-lını ararsan öyle oldu!» dedi.

«Ne oldu? Nasıl oldu?»

Justin araya girdi. «Çok çalıştık, Max. Çok iyi iş yaptık. Sen gemide ne kadar kalmak niye-tindesin?»

«Niyetimi soruyorsun demek! Bir iki hafta sanırım. Belki de üç. Epey tatil hakkım var. Communications Şirketinin müdürü de olduğuma göre... Neyse...» Katherine'e işaret ederek sürdürdü: «İkinizin birlikte çalışması ne güzel oluyordur kim bilir! Ne tatlı bir iş!»

Katherine, «Evet, öyle,» diye terslendi. «Çok tatlı bir iş. Ben izninizi isteyeyim.»

«Gitme, Katie,» Kesin bir sesle konuşmuştu Justin. Max'e şöyle bir karşılık vermek geliyordu içinden. «Communications şirketinin patronu Magnus Oceanics'dir. Onu da aklından çıkarma, ah-pap.»

«Gitme, kal,» dedi Max de. «Nicedir görüş-memiştik. Anca başladık sohbete.» Justin öfkesi-ni unutmaya çalışarak düşünüyordu. Bu heriften kurtulmanın yolunu bulacaktı. Gerekirse işine son vererek. En iyisi oydu belki de. Ve şu anda, Max'ı kovmak hiç zor gelmeyecekti ona.

«İş konusunda bir şeyler konuşmak istediğini söylemiştin,» dedi. «Şimdi konuşalım. Çalışma odamda.»

Max başını iki yana sallayıp bir yudum viski içti.

«Bu akşam çok yorgunum. Konu da biraz çapraşık.» Haz duyuyordu yaptıklarından. «Şirketin hesaplarıyla ilgili. Malî danışmanlar Oceanics'in hesaplarını gözden geçiriyorlar şu günlerde. Anlayamadığımız bazı şeyler var.»

Justin şaşırmıştı. «Muhasebe defterlerinde mi?»

Katherine, «Hesaplarda ne gibi bir aksaklık varmış?» diye sordu sertçe.

«Aksaklık demedim ki. Bizi şaşırtan bazı şeyler var.» Justin'i süzerek ekledi : «*Kuşku* doğuran şeyler diyecektim ama doğru olmaz tabii. Malî uzmanla bana *garip* gelen bir iki husus. Özellikle de bana. Bir hissedar olarak yani.»

«Oceanics'in muhasebe defterlerinde gizli kapaklı bir şey yoktur,» dedi Justin. «Hoşuna gitmeyen bir şey gördüysen Nisan'da yapılacak yıllık kurul toplantısında ele alınır.»

Max şaşmış göründü. «Hemen şimdi konuşabiliriz demiştin hani? Yıllık toplantı konusuna gelince...» Başını yana eğmiş işaret parmağını sallıyordu. «Orada yanılıyorsun işte. Avukatıma danıştım ben. Bir hissedar yakınılacak bir durum görürse istediği an şirkete başvurabilirmiş. Özellikle de hesaplarla ilgili bir şeyse.» Candan bir gülümsemeyle bakıyordu Justin'e. «Eh, ben de eğlenceye katılayım artık. Gemide olmanın tadını unutmuştum. Üstelik çok yorgunum.» Elini Justin'in omzuna indirdi, Katherine'in kalçasını okşayıp, «Sonra görüşürüz, şekerim,» diye mırıldandı.

Kalabalığa karışmış, kadınlara bakıp sırtarak uzaklaşıyordu.

Katherine bakışlarını Justin'in yüzüne dikti. «Bu ne demekti kuzum?»

«Namussuz pezevenk? Bir bildiği var!»

«Ne? Ne bilebilir? Antarktik operasyonunun giderlerini başka türlü açıklayıp deftere geçirmiş olsaydın ben farkederdim.»

«Hayır,» dedi Justin. «Defterler tertemiz; hiç bir dalavera yapmadım. Deftere geçirdiğim şeyler denizaltı için alınan gümüş-çinko aküyle elektrikle ısınan altı balıkadam elbisesi. Bir de radyo parçaları var. Hepsi kolayca açıklanabilecek araç gereç. Patlayıcı maddelerin parasını kendi cebimden ödedim. Japonya yolculuğunun parasını da.» Bir sigara çıkarıp öfkeyle ağzına tıktı. «Ne halt etmeye kalkışıyor bu adam?»

«Baja California'ya gelmesi olacak iş değil! Oraya uğramamızla ayrılmamız bir olacak. Nasıl kurtulacaksın bu heriften?»

«Kurtulacağım! Gerekirse elini ayağını bağlayıp bizim helikoptere atarak Acapulco'ya yollayacağım. Gerekirse işten çıkaracağım. En küçük bir olay yaratmaya kalkarsa kolayca atabilirim işten.» Sigarasından derin bir soluk çekti. «Gelgelim neler tasarladığını öğrenmek zorundayım.» Yüksek sesle düşünüyordu artık. «Neler tasarladığını öğrenmeden uzaklaştıramam herifi. Max kuşku içinde yaşayıp sırtıma bir bıçak saplamak için fırsat beklerken ben Antarktik yollarına düşmem. Hepimizin canına okuyabilse sevincinden yanına varılmayacak. Sonunda ömür boyu Rus cezaevlerinde çürümek var. Ya da geberip gitmek.»

«Ne yapacaksın peki?»

«Dışarıda konuştuğunuzda neler söyledi sana?»

«Uygar bir erkek gibi davrandı. Los Angeles'e

dönmemi istedi yine. Benimle bir anlaşmaya varmak için geldiğini söyledi. Öyle akıllı uslu bir havası vardı ki rahat bir soluk aldım ben de. Elimden geldiğince yumuşak davranarak olamayacağını açıkladım. Hiç yolu yok dedim tatlılıkla. Kabul etmiş göründü. Buraya çıkınca da saldırıya geçti birden.»

«Bizim aramızdaki durumu biliyor mu?»

«Bir şey söylemedi. Ben de açmadım.»

Genç adam bir an düşündü. «Belki de zaman kazanıp senin aklını çelmek istiyordur.» Ardından başını iki yana salladı. «Hayır, beni korkutmaya çalışıyor o. Yarın bu gemiden ayrılmayacak. Kararı kesin. Demek ki ancak biz yola çıktıktan sonra açıklayacak elindeki kozu. Yarın sabah hiç bir olay çıkarmayacak. Onu tekmeden indiremeyeceğim bir saati bekleyecek. İndiremem zaten. Niyetinin ne olduğunu öğrenmeden indiremem. O herif bir şeyler öğrenmişse elimizi kolumuzu sallaya sallaya Antarktik'e gidemeyiz. Kaybedilecek çok şey var. Demek ki hergeleyi hiç değilse Baja California'ya kadar götüreceğiz.»

«Hay Allah,» dedi Katherine. «Hay Allah!»

Justin, «Bu iş çıkmasa olmaz mıydı!» diye söyleniyordu.

«Bir şey öğrenmemiştir belki de. Belki yalnız hırsından yapıyordur.»

Justin derin bir soluk aldı öfkeyle. *Herif ne bilebilir? Nasıl öğrenmiş olabilir? Belki de Katherine'e yaklaşmak için fırsat arıyordur. Yalnızca hıncından yapıyor belki.*

«O helikopter kiralama işinin aslını öğrenmeliyiz,» dedi. «Gelip onu alacaklarına ancak o za-

man emin olabiliriz. Yarın sabah ilk işimiz o. Ross karaya çıkıp soruştursun.»

«Olur.»

Justin sağa sola bakınarak Henry Thorogood'u aradı. O sırada Ross ilişti gözüne. Katherine'e dönerek, «Ross'a söyle birkaç dakika sonra benim kamarama gelsin,» dedi. «Sen de gel. Ben gidip amirali arıyacağım. Onlar da durumu bilsinler. Bakarsın yarın sabah Max'le nasıl başedebileceğimi söyleyebilirler.»

«Nasıl davranmayı düşünüyorsun?»

«Gerçek bir diplomat gibi.»

Justin uzaklaştıktan sonra birkaç saniye daha olduğu yerde durdu Katherine. Göğsünde bir sıkıntı, midesinde bulantıyı andıran bir hal vardı. Max'ten korktuğu için değildi bunlar. Geleceğin getirebileceklerinden korkuyordu o. Dahası, keder, umutsuzluğa kapılıyordu. Max'ın gelişi bu duyguları vurgulamıştı olsa olsa.

14

Eğlence sabahın üçünde sona erdi. Max o saate kadar epey viski içmişti. Ertesi sabah dokuzda kamarasına giderek kapısını tıklatan Justin hiç karşılık alamadı. Max saat on birde çıktı ortaya. Güzelce giyinip taranmıştı ama akşamdan kalma olduğundan yakınıyordu. Justin adamı çalışma odasına çağırdı ve sözü dolandırmadan başladı : «Aramızda nasıl bir anlaşmazlık olursa olsun, birbirimize karşı dostça davranmaya çalışalım, Max.»

Max gülümsedi. «Ben de öyle diyorum.»

Justin o kadar şaşırmıştı ki yerinden kalkıp adamın elini sıkacaktı çocuk gibi. «Çok iyi,» dedi heyecanla. «Çok sevindim. Şimdi derdini anlat bakalım. Nedir o hesap işi?»

Max bir sigara yaktı, bacak bacak üstüne atarak düşündü. «Önemli bir şey değil,» dedi sonunda. «Acelesi yok aslında. Denizaltı için aldığınız gümüş-çinko akülere sıkıldım biraz. Onca para harcamak gerekli miydi? Kurşun asidi akü bizim işimizi görüyordu pekalâ.»

Justin içten içe rahat bir soluk aldı. «Aldığımız mal o paraya değer, Max. Yüzeye çıkıp şarj yapma gereğini duymadan çok daha uzun bir süre dipte kalabiliyoruz şimdi. Balina ve yunus gibi göç eden hayvanların çekimiyle uğraştığımız zaman şarj etmek için yüzeye çıkmak bir dert oluyor. Bu aküler çok daha uzun ömürlü üstelik. Ayrıca, eskiyince gümüşü de para ediyor. Parayı iyi harcadık bence.»

Max'ın gözleri yarı kapalıydı. «Olmuş bir kere,» dedi. «Ancak aslı aranırsa eski aküler de yetiyordu pekalâ. Yıllık toplantıda sesimi duyuracağımı bilesin. Kâr dağıtımı yapılırken bunun göz önünde tutulmasını isteyeceğim.»

Justin başını salladı. Max'ın yeni balıkadam elbiseleriyle radyo parçalarını da sormasını bekliyordu ama umduğu gibi olmadı. Öylece oturuyordu Max. Justin, havadan sudan söz edercesine sordu: «Eee, bizimle ne kadar kalacaksın bakalım?»

«Topu topu birkaç gün. Bütün istediğim Baja'yı bir kere daha görmek. Biraz dalmak, biraz dinlenmek.» Bir an için yüzünde bir hoşnutsuzluk be-

lirtisi göründü. «Gemide geçen günleri özlüyorum bayagı.»

İşin orasını çok iyi anlıyordu Justin. Onu denizden uzaklaştırsalar ölürdü herhalde. «Haklısın,» diye mırıldandı. Belki zor olacaktı ama aralarında-ki geçimsizliği gerçekten ortadan kaldırmaya niyetliydi. O yüzden de kendini zorlayarak, «Böyle olmasını istemezdim,» dedi

Max, «Açıksözlü davranıyorsak ben de açık konuşayım,» diye karşılık verdi. «Senin emrine giremezdim ben. Açıksözlü olmak için söylüyorum... Sen bana emir verecek kadar üstün bir insan değilsin.»

Justin incelik göstererek başını eğdi. Adamın duygularını anlıyordu. Yaşayan sualtı fotoğrafçı-larının en iyilerindendi Max. Ondan on beş yaş büyüktü ve bildiklerinin çoğunu öğretmişti Justin'e.

Max, «Şirketi borçtan kurtardın,» diye sürdürdü. Sesinde belirgin bir burukluk vardı artık. «Büyük iş yaptın! Senin kadar şanslı olan herhangi bir insan aynı şeyi yapabilirdi. Çektiğimiz filmlerin yardımıyla. Personelin yarısını da işten çıkarınca... Geri kalanları da köle gibi çalıştırırsan...» Justin, *yine başladık*, diye düşündü. Ne var ki adamın açıksözlülüğüne saygı duyuyordu. İçini boşaltması da daha iyiydi belki. Tartışmak niyetinde değildi Justin. Max, «Magnus adının büyüsnü de unutmayalım,» diye homurdandı. «Evet, bazı iyi işler başardın. Yapmadın demiyorum ben de. Ancak şunu da söyleyeyim ki bu dünyada benden daha iyi sualtı kameramanı —hatta yönetmeni— bulamazsın. Başından beri İhtiyar'ın yanındaydım. Sen küçücük çocuktun o zaman. Hâlâ da bana emir verecek kadar büyümedin.»

«Peki,» dedi Justin. «Anladım. Düşüncelerine saygı duyarım. İçki içer misin? Çok mu erken yoksa?»

Max elini havaya kaldırarak içki istemediğini belirtti. Dizine vurarak, «Ammaa,» diye sürdürdü, «...bunları düşünüp de mutsuz olduğumu sanma. Los Angeles'de kimsenin buyruğuna girmeden çalışabiliyorum hiç değilse.» Ayağa kalkıp kamara-
dan çıkmaya hazırlandı.

Justin de ayağa kalktı. «Hem de çok iyi çalışıyorsun.»

«Tabii ya. İşimi de seviyorum üstelik. Yine de, arada sırada eski gemime gelerek sualtına inmek hoşuma gidiyor.»

Justin, *rol yapıyorsa sandığımdan çok daha iyi aktör olmalı*, dedi kendi kendine. Açığa çıkması gereken bir konu daha vardı aralarında. Buzdolabına giderek iki şişe bira çıkardı. «Bir şey içmez miydin, Max?»

«İçeyim,» dedi Max isteksizce. «Cin olsun bari.» İçki dolabını açıp kendi eliyle aldı içkiyi.

Justin bir adım daha ilerlemeye karar verdi. Yapacağı iş hoşuna gitmiyordu ama Max'ın bir an önce öğrenmesi gerekirdi. Daha sonra duyarsa kötü bir durum yaratabilirdi çünkü. Belki de söylenenleri duyduktan sonra çekip gitmeyi yeğlerdi. «Max?» Max dönüp baktı. «Katherine'e nasıl bir duyguyla bağlandığını anlıyorum, Max.» Max yerinde dikilir gibi oldu. «Duygularını çok iyi anlıyorum; Katie gerçekten eşsiz bir kadın çünkü. Söyleyeceklerim seni üzerse ben de üzüleceğim ama gizlemenin haksızlık olacağını sanıyorum. Katherine'le benim aramda çok güçlü bir ilişki kuruldu.»

Max kadehini ağzına dayayıp kalmıştı. Gözlerini Justin'den ayıramıyordu. Yüreğindeki duygu bir şimşek gibi yanıp söndü yüzünde. Ardından gözlerini kırıştırdı, yüzü, donuk bir maske halini aldı.

«Anlamıştım zaten.» Bakışlarını Justin'in yüzünden ayırmadan bir yudum cin içti. «Öyle bir halt karıştırdığını anlamıştım.»

«Hey Allah.» İçkisini masaya bıraktı. Buz gibiydi bakışları. «Benim asla yapamayacağım bir şey varsa o da arkadaşımın sevgilisini elinden almaktır.»

«Katie senin sevgilin değildi, Max. Öyle de olsa, ben almadım onu elinden. Kendi istediği için uzaklaştı senden.»

«Bilmediğin konularda konuşma. Sen Los Angeles'de değildin. Kızı yaka paça edip yanına getirtmeseydin benim sevgilim olacaktı.»

«Üzgünüm, Max.»

Max uzun uzun, dik dik baktı Justin'e. Sonra da sırtını dönüp kamaradan çıktı.

Gemi bir saat sonra demir aldı. Max kamara-sına kapanmıştı.

15

Meksika'nın batı kıyılarında, Baja California adı verilen bölgede havuzu andıran sayısız küçük koy vardır. Kıvrıla büküle kum tepelerinin arasına uzanan, bu tepelerin arasından yol bularak bir-

birlerine bağlanan, dantelli mavi koylar. Kimi çok dar ve çok sığ, kimi de kilometrelerce genişlikte, derin. Bilinmeyen yerleri, gizli köşeleri çoktur. Usta denizciler bile yollarını şaşırabilirler oralarda. Meksika'nın kışı olan aylarda, kuzey kutbuna yakın bölgelerde yaşayan kocaman gri balinalar Baja California'nın sıcak koylarına inerek çiftleşir ve doğururlar.

Birbirlerine bağlanarak uzayıp giden bu havuzlar havaya buhar sütunları püskürten, sığ sulara gömülen balinalarla doludur. Sevdalı erkekler ateşli bir dişinin çevresinde dolaşır, yanlarındakileri uzaklaştırarak dişiye sokulmaya uğraşırlar. Baştan çıkartıcı bir havayla sürtünürler dişiye; karşı konulmaz bir istekle üstüne atlarlar. Dişi, içlerinden birini seçer sonunda; uzun bir kovalamacanın ardından yan yatarak karnını erkeğine çevirir. Şanslı erkek de yan yatar. Karın karına yatarak, kol yüzgeçlerini birbirlerinin üstüne atarak sarmaş dolaş olurlar.

Kıyı boyunda, doğum yapacak olan dişilerin sığındıkları girintiler sıralanır. Doğuran her dişiye bir ebe yardım eder. Yavru balınayı suyun yüzüne iten —yavrunun ciğerlerinde henüz hava bulunmadığından kendi haline bırakılırsa dibe çökecektir çünkü— ona yol gösterip doğru dürüst yüzmesini öğreten bu ebedir. Kış aylarında Baja California koyları mutlu balinalarla doludur. Amerikalı balina avcıları da bu koyalara gelirlerdi katliam yapmak için.

Avcı gemileri ó dev yaratıklara yavaş yavaş yaklaşır, zıpkıncılar uzun, sivri zıpkınlarını havaya kaldırarak hazır beklerlerdi. Önce ilk zıpkın-

lar fırlatılırdı. Neye uğradıklarını anlayamayan hayvanlar çırpınıp debelenmeye başladılar mı ikinciler üçüncüler atılır, yerde sarılı duran kalın, sağlam ipler ağıp giderdi. Yaralı balina gemiyi peşinden sürükleyerek koyun öbür ucuna kadar kaçardı. Yoruluncaya kadar kaçardı, gücü tükeninceye kadar. Sonra da uzun bıçaklar inip kalkar, balina, bıçaklı balina bıçaklı balina öldürülürdü.

Doğum yapılan girintilere de sokulurlardı balinacılar. Yavru balinalar oyuncudur çünkü. Gemilerle oynamak için hopluya zıplaya yaklaşırlar. Kolayca zıpkınlanırlar. Yaralı yavrunun anası gemiye saldırmaya kalkışınca o da zıpkınlanır kolayca. Ardından, ebe saldırıya kalkar, o da zıpkınlanır.

Mavi koylar kan kızılına boyanırdı öyle günlerde. Her kış sayısız balina öldürüldü. Sayıları iyice azaldı sonunda. Avcılar bu uzun yolculuktan kazanç sağlayamaz oldular. Ve o zaman, bütün ülkeler gri balinanın korunması gerektiğine karar verdiler.

Jubilee, Scammon Koyu'nun açığında demirlemişti; gelgit dalgaların hızlanmasını, suların yükselmesini bekliyordu tekne. Koyun girişini kapatan burnun gerisinde, o anda görünmeyen bir balıkçı köyü vardı. Justin, Ross ve Örümcek kauçuk botlardan birine binerek bu Meksika köyünün yaşlılarını ziyarete gittiler. Tasarlanan aldatmacanın gereği idi bu. Kendilerini gösterecek, orada buluşlarının nedenini açıklayacaklardı. Orada olduklarını kanıtlamak önemliydi. Ondan sonra da Max'ten kurtulmanın yolunu aramak gerekiyordu.

Justin sırtını kamburlaştırıp oturmuş, rüzgâr-

dan ve güneşten korunmak için gözlerini kısarak düşünceye dalmıştı. Şu son üç gün şaşırtıcı ve güç bir dönem olmuştu. Max pek az görünüyordu ortalıkta. Sabahları geç saatlara kadar uyuyor, yemeklerin çoğuna katılmıyordu. İçkilerini de —ya kamarasına kapanarak ya da ön güvertede bir şezlonga uzanarak— kendi başına içiyordu. Justin'e karşı nazik ve soğuk davranıyordu ama aklına eserse yanından geçerken gülümsediği de oluyordu. Kimi zaman, anlaşılmayan bir dostluk gösteriyordu yemeklerde. Öyle durumlarda balina filminin nasıl gittiğini sorar, gördüğü bölümleri çok beğendiğini belirterek ekibi kutlardı. Bazan da bir iki noktayı eleştirir ve teknik konularda öğüt verirdi. Justin'le teknik konuları konuştukları bu yemeklerde olağan bir tavır takınırdı. Rahat rahat konuşurlardı birbirleriyle. Oysa bir daha karşılaştıklarında Max genç adamı görmezlikten geliverirdi.

İşin tuhafı, Justin gerçekten severdi Max Hagen'i. Max ona çocukluk yıllarından beri dostluk göstermiş, bildiklerinin çoğunu delikanlıya öğretmişti. Canı istediği zaman dostluğuna doyulmayan bir arkadaş olurdu. İhtiyar Magnus'un zamanında hep öyleydi. Justin'le ikisi az çılgınlık yapmamışlardı birlikte.

Genç adam zaman zaman durumu çok iyi anladığını sanıyordu. Katherine'le ilgiliydi her şey. Max, düşkırıklığıyla hırsını sindirmeye çalışıyordu. Epey başarılı olduğunu da kabul etmek gerekirdi. Gemiye gelmekle, gerçeği öğrendikten sonra da orada kalmakla kendine fazladan acı çektirmek gibi bir aptallığa düşmüştü ama onu da kı-

nayamıyordu insan. Buraya gelmekle Katherine'e yaklaşmak için son bir fırsat yakaladığını sanmıştı. Yürekli bir girişimdi bir bakıma. Kalmakla da onurunu kurtardığını düşünüyordu. Sakin kafayla incelediğinde Justin bu karara varıyor, yüreğine su serpiliyordu. Gelgelelim herif sinirine dokunmaya başlamıştı. Durum da sinirini bozuyordu. Her şeyin tam şu sıraya rastlaması olacak iş miydi yani!

Katherine, «Max'e güvenilmez,» diyordu. «Duyguları çok çabuk değişiyor; en küçük bir olayda parlayabilir. Üstelik çok içiyor. Yalnız ve yalnız seni huzursuz etmek için başımızda kalmaya karar verebilir. Ya da beni huzursuz etmek için. Unutma ki kendisinin patron olmasını uygun görüyor o. Bu gemiyi kendi gemisi olarak görüyor. Bence ne yapıyor bilir misin?»

«Ne yapıyor?»

«Oyun oynuyor. Senin sinirlerini bozmaktan haz duyuyor. İyice sinirlenip çileden çıkmanı bekliyor. Birden patlamayı istiyor.»

«Niçin ama?»

«Gemisini elinden aldığı için. Sevgilisini de. Ona yumruk atmak gibi aptalca bir davranışta bulunmanı bekliyor. O zaman o da sana girişecek.»

«Max girişti mi iyi girişir üstelik. Sokaklarda büyümüştür o; dövüşün her türlüşünü bilir.»

«Öküz gibi güçlü olduğunu da unutma. Gücüyle övünür. Seni bir güzel pataklayabilirse keyfinden yanına varılmaz.»

«Öyle bir duruma geldik ki ben de ona iki tane patlatabilsem keyfinden yanıma varılmayacak. Gelgelelim beni asıl sıkan gemideki hava.»

«Evet,» dedi Katherine. «Hava gerçekten çok elektrikli.»

«Oysa bizim tam bir huzur ve uyum içinde olmamız gerekir şimdi. Anlaşan bir ekip olarak çalışıp şu lânet olasıca işi bitirmemiz gerekir.»

Gerginlik vardı gemide. Justin kendisinin gergin olduğunu biliyor, aynı şeyi ötekilerde de seziyordu. Yasadışı bir eyleme, tehlikeli bir işe girişeceklerini bilmenin verdiği gerginlikti bu. Yasadışı işlerin acemisiydiler ne olsa; birer amatördüler. O konuda fazlaca kafa yorma eğilimi, yapılacak işi konuşmak isteği vardı herkeste. Max aralarında olduğu sürece de konuşamıyorlardı. Tedirgin edici bir öğeydi Max. Onun çıkıp gitmesini, bir an önce yola koyulabilmeyi diliyordu herkes. Zephyr botuyla balıkçı köyüne doğru yol alırlarken, her zaman güleryüzlü, yumuşak bakışlı olan Ross'un bile surat asıp sinirli bir gerginlik içinde oturduğunu görüyordu Justin. Craig de gergin ve suratsızdı. Acapulco'da, kumsalda tavladığı otuzluk sarışın dulla kapanıp kırk sekiz saat süreyle ateşli bir aşk yaşayan, kalender, gamsız Craig. Justin kardeşine bakarken kaygıya kapıldı. Hay Allah, oğlan yirmisini bile bitirmemişti daha. Onu bu işe katmakla iyi etmemişti belki de. O sorumluydu kardeşinden. Başına bir şey gelecek olursa... Bu düşünceyi kafasından çıkarmaya çalıştı. Önemli olan kişisel ilişkiler ve yaş değil, yapılması gereken işti. Bir görevdi bu. Craig'in payına düşen görevle sorumluluk da başkalarının payına düşenden az değildi. Doğa ve deniz, doğduğundan beri bolluk içinde yaşamak olanağını sağlamıştı Craig'e; bundan böyle de sağlayacaktı. Oğlan cana-

var köpekbalıklarının arasına dalacak kadar büyüymüşse görevini yerine getirecek yaşa da gelmiş demektir. Justin öne eğilerek kardeşinin omzuna dokundu. Craig karamsar havasından sıyrılıp gülmüşü. Justin, «İyi misin?» diye sordu.

«İyiyim.»

Ross da o yana baktı. «O namussuzdan kurtulduğumuzda hepimiz iyi olacağız.»

«Yarın. Bugün biraz dalacaktı. Yarın da gitmek istemezse zorla göndereceğim.»

Craig, «Aslında kötü adam değil,» diye mırıldandı.

«Yılan,» dedi Ross. «Otların arasına gizlenen bir yılan.»

Justin, «Üstüne basmadığın sürece zararsızdır,» diye karşılık verdi.

«Akrep burcundan,» diye belirtti Ross. «Öfkeli bir akrep.»

Zephyr, koyun kımıltısız yüzeyinde kayarak yol alıyordu. *Jubilee* burnun gerisinde kalmış ve görünmez olmuştu. Güneş, göz alabildiğince uzanan alçak kum tepelerini kavuruyor, kıyıda biraz içerde tropik ağaçların sık yeşilliği başlıyordu. Kıyı boyunca sıralanan koyların sayısını kimse bilemezdi. Üstelik hepsi bomboştu. *Jubilee* bu koylara girdi mi, orada bulunup bulunmadığı ancak havadan yapılacak bir aramayla saptanabilirdi. Tasarladıkları aldatmaca için bundan uygun bir yer olamazdı. Onun için de Justin o bölgedeki tek köyde görünmek istiyordu. Günü gelir de o sırada nerede olduklarını kanıtlamak gerekirse, köylüler geminin o sularda dolaştığına tanıklık edebilirdi.

Bu ıssız, gözden uzak suların eşsiz bir güzelliği vardı. Justin, Örümcek Webb'e bakıp gülümse-di. En küçük bir gerginlik duymayan biri varsa, genç Örümcek'ti mutlaka. Yalnızca sabırsızdı o. Dümen tutarken kıyıları inceliyor, gözlerinde bir heyecan pırıltısı görölüyordu. Tam ona göre yerlerdi buraları. Tıpkı Himalaya ve And dağları gi-bi, Büyük Sahra, Zambezi Vadisi ve bütün bu tür yerler gibi. Örümcek tek bir bıçak ve bir şnorkel-le, paraşütle atlayarak girmek isterdi bu bölgeye. Biri, git orada yaşa dese, Robinson Crusoe gibi yaşamaya başlar, doğanın ve denizin verdikleri-yle beslenip sağ kalmayı başarırdı. Yerliler kadar becerikliydi Örümcek. Max Hagen'in hıncına, öf-kesine falan da aldırıldığı yoktu. Justin tek bir söz söylese adamı denize fırlatır, o namussuz Rusları bir an önce haklamanın yoluna bakardı. Justin delikanlıyı dirseğiyle dürttü. «Her şey yolunda mı, Örümcek?»

«Nefis!» Koyları gösteriyordu Örümcek. «Bu-lunmaz bir güzellik!»

«Sen bir de Antarktik'i gör de ondan sonra konuş.»

Örümcek yan yan baktı. «Dalga mı geçiyor-sun?»

Bir saat sonra köye vardılar. Bir iki saat da orada oyalandılar. Gemiye dönerlerken Zephyr'in alıcı verici radyosundan Katherine'in sesi duyul-du.

«Şimdiden bilmen daha doğru olur diye dü-şündüm, Justin. Max senin çalışma odanda. Dön-meni bekliyor besbelli. Tamam.»

«Ne istiyor acaba? Dalış yaptı mı? Tamam.»

«Hayır. Suya girmedi bile. Ne istediğini sordum, 'İşim var,' dedi. Tamam.»

«Niye dalmıyor bu herif? Dalmaya gelmemiş miydi? O değil miydi istediği? Tamam.»

«Bilmiyorum,» dedi Katherine. «Ne yaptığını da bilmiyorum. Az öncesine kadar nerede olduğunu bile bilmiyordum.»

16

Justin çalışma odasına girerken şaşmış görünmeye yeltenmedi.

«Sana nasıl bir yardımda bulunabilirim, Max?» Dosdoğru yazı masasına giderek köşesine ilişmiş, kollarını kavuşturup öfkeli bakışlarla Max'ı süzmeye koyulmuştu.

Max yazı masasının gerisindeki koltuğa yayılıp bacak bacak üstüne atmıştı. Sigarasının dumanını üfleyerek, «Katherine'in de burada bulunmasını istiyorum,» dedi.

Justin iç-haberleşme aygıtının düğmesini çevirdi. «Katie, hemen buraya gel lütfen.»

Max'ın elindeki içkiye baktı. «Yabancı gibi davranmadığına, beni beklemeden içkini aldığına çok sevindim,» diyecekti; kendini tutmaya çalıştı. Kollarını kavuşturmuş öylece bekliyordu. Kapı açıldı, Katherine içeri girdi. Soran bakışlarla bakıyordu iki erkeğe. Justin eliyle işaret ederek onu kanepeye oturttu, sonra o da Max'e baktı, Max'ın yüzü anlamsızdı ama durumdan zevk aldığı anlaşılıyordu.

Katherine'e dönerek, «Demek işin içinde sen de varsın,» diye söylendi.

Katherine kaşlarını kaldırırken Justin iyice öfkelenmeye başladığını farketti. Genç kadın, «Neden söz ettiğini anlamadım, Max,» dedi.

Max gözlerini Katherine'e dikmişti. «Seni Rusça bildiğin için istedi herhalde.»

Justin hem şaşırmış, hem öfkelenmişti. «Ne diyeceksen açıkça söyle,» dedi. «Neden söz ettiğini anlayamıyoruz.»

Max hep Katherine'e sesleniyordu. «Sanırım iki ay önce sabotaja uğrayan Japon gemilerini bunların batırdığını anlamışsındır. Rus gemisine sabotaj yapmaya hazırlandıklarını, o işe katılırsan ilkinin suç ortaklığını da yükleneceğini bilirsin sanırım. İşlenen suça göz yumduğun, suçu açığa çıkarmadığın için sen de suçlu sayılacaksın.»

Katherine göz kırpmadan bakıyordu adama. Justin öfkesini belli etmemeye çalışarak sert bir sesle araya girdi. «Tiyatro aktörlüğünü bir yana bırakıp söyleyeceğini söyler misin lütfen! Benim çalışma odamdasın ve şirketin zamanını boşuna harcıyorsun.»

Max ilk kez ona çevirdi bakışlarını. Zafer kazanmış insanların havasıyla, «Yabancı devletlerin gemilerine sabotaj yapmak şirketin işi değildir,» dedi. «Şirketin parasını bu işler için kullanmak da yasal değildir. Şimdi her şey anlaşılıyor, Justin.»

«Otur da anlamaya çalış öyleyse. Eğer onun için oturuyorsan tabii.»

Max belli belirsiz gülümsedi. Justin'i kaygılandırdığını biliyordu; hiç acelesi yoktu artık. «Bir şeyler tasarladığını anlamıştım. *Jubilee*'ye tatil

yapmaya geldiğimi mi sandınız gerçekten? Benim tek isteğim gemide araştırma yapmaktır. Unutma ki bu tekneyi avucumun içi gibi bilirim.»

Justin, «Sözü evirip çevirmeyi bırak,» diye terslendi. «Açık konuş ki ne demek istediğini biz de anlayalım.»

Şaşkınlığı atlatmıştı. Yalnızca adamın tutumundan ve tasarladıklarının öğrenilmiş olmasından ötürü duyduğu öfke kalmıştı geriye. Kafası son hızla çalışıyor, aklından geçenleri belli etmeye uğraşıyordu. Şimdi ne halt edecekti peki? Blöf yaparak, bağırıp çağırarak kandırabilir miydi Max'ı? Max yerinden kalkmış lumboz deliğinden dışarısını gözlüyordu. «Değişik biçimlerde yorumlanabilecek noktaların üstünde durmayacağım,» dedi. «Bermuda'ya gelmemi önlemek için gösterdiğiniz telaş, gemide kalmama engel olmak için New York'tan apar topar kaçışınızı bir yana bırakıyorum şimdilik. Baban ölüp de şirketin başına geçtiğin, kirli işlerini rahatça çevirebileceğini anladığın gün Katherine'i alalacele Los Angeles'ten geri çağırmana da değinmeyeceğim...»

Justin adamın sözünü kesti. «Bunların hiç sözünü etme öyleyse. İpe sapa gelmez şeyler söylüyorsun çünkü.»

«İhtiyar'ın zamanında bile durup durup yemin ettiğini, avlanmaya son vermezlerse lânet olasıca gemileri batırmaya ant içtiğini de unutalım şimdi.»

«Sen de benim ant içmeme kandın demek! Lütfen neye değineceksen onu söyle artık! Bu aptalca konuşmayı bir an önce bitirelim de işimizin başına dönelim.»

Max kamarayı arşınlamaya koyulmuştu. «Hah, iyi söyledin! Ne iş yaptığınızı sormak istiyordum ben de. Kasım ayında Baja California'da ne işiniz var? Balinalar ancak Aralık ortasında gelirler buralara. Bir ay sonra yani. Zamanından önce geldiniz buraya. Niçin? Neden Karayip denizinde kalıp mercan kayalıklarının filmini çekmediniz? *Yok Olan Kayalıklar* filminin tamam sayılamayacağını sen de biliyorsun. Niçin Galapagos'a inmediniz?» Katherine'e bakarak sürdürdü. Katherine kayıtsız görünmeye çalışıyordu ama yüreği göğsünü delecek gibi çarpıyordu. «Nedenini ben söyleyeyim! Bir masal uydurmaya hazırlanıyorsunuz çünkü! Bütün dünya sizin Baja California'da olduğunuzu haber alacak. Bu koylara daldınız mı burada olup olmadığınızı kimse araştıramaz.» Kaşlarını kaldırıp, «Siz gri balinaları beklemiyorsunuz,» diye haykırdı. «Aralık ayında olan başka bir şey var çünkü. Nedir bilir misiniz?»

«Bilmem, sen söyle.»

«Aralık ayında Rusların balina filosu Antarktik'e gelir.»

Justin masadan kalktı. «Noel de Aralıkta gelir,» diyerek masanın gerisine geçti, kâğıtlarını karıştırmaya başladı. «Söyleyeceklerin bu kadarsa lütfen odamdan çık artık. Ben çalışmak zorundayım.»

Max, güneş yanığı göğsünü ve pazularını göz önüne seren daracık gömleği ve beyaz pantolonuyla öylece durarak sırttı. «Söyleyeceklerim bu kadar değil,» dedi. «Çok var daha. En önemli delilleri açıklamadım henüz.»

«Açıkla öyleyse!»

Max kendini zorlayarak gülmeyi sürdürdü. Justin'in çenebazlık edip onu susturmasına olanak bırakmayacaktı bu kez. Hele Katherine de orada bulunduğuna göre mutlaka üste çıkmalıydı. «Hiç bir kusuru olmayan kurşun asiti akülerin yerine gümüş-çinko aküleri aldın,» dedi. «Ayrıca da dünya kadar paraya mal olan o radyo parçaları...» Justin öfkelenmeye karar verdi. Masayı yumruklayarak, «Artık yetti!» diye haykırdı. «Gemiye geldiğinden beri çekilmez bir tavır takındığın halde, çağrılmadan odama girip bu abuk sabuk suçlamalara başladığın halde sabırla dinledim! Sen iyi bir dostsun çünkü... Daha doğrusu eskiden iyi bir dosttun. Communications'ın müdürü, Oceanics'in önde gelen hissedarlarından biri olduğuna göre yakınacak bir durum görürsen içini dökmek hakkına sahipsin. Gelgelelim sen hakarete başladın. Hiç bir kanıt bulunmadığı halde! Bu çirkin tutumundan bıktım usandım! Rol kesercesine ileri sürdüğün her şeyin çok basit bir açıklaması var. Şimdi lütfen söyleyeceklerini toparla ve git. İster California'ya dön, ister Timbuktu'ya git ama tatilinin geri kalanını başka bir yerde geçir.»

Max kendinden geçmiş gibi dinlemişti bu sözleri. «Öyleyse...» dedi, «şu basit açıklamalardan birini rica edeceğim senden. Duvardaki bölmelerden birine gizlenen küçük kasada çok ilgimi çeken bazı suç delilleri var.»

Ey Tanrım, namussuz pezevenk kasanın şifresini de biliyordu demek. Craig bile bilmezdi şifreyi. Yalnız Katherine'e öğretmişti. Masaya bir yumruk daha indirdi Justin.

«Ne utanmaz adamsın!» diye haykırdı. «Benim

özel kasamı nasıl karıştırırsın sen!» Masanın üstünden atlayıp herifin yakasına yapışmamak için güç tutuyordu kendini.

Max keyifli bir gülüşle gülüyordu. Justin'i çileden çıkarmayı başarmıştı sonunda. «Şifreyi bildiğimden haberin yoktu, değil mi? Yaa, böyle işte. Babanla aramızdan su sızmazdı. Oğlu gibi değildi o; bana güvenirdi. Her konuda.»

«Hisselerin yüzde elli birini sana devredecek, seni genel başkan yapacak kadar güvenmedi ama! Communications'daki müdürlük görevin de sona erecek yakında! İstifa dilekçeni on dakika içinde getirmeni istiyorum. Getirmezsen ben kovacağım seni.»

«Kovamazsın,» dedi Max. «Hiç bir şey yapamazsın. Bundan böyle, yalnız Communications değil Oceanics de benim istediğim gibi yönetilecek. Çünkü o kasada...»

«O kasada bulunanları çok iyi biliyorum. Onların da basit bir açıklaması var. O yüzden kovmuyorum seni. Kasayı açmak saygısızlığını gösterdiğin, kafa tutarcasına davrandığın için kovuyorum. Genel tutumundan ötürü.»

Max başını arkaya atarak kahkahayla güldü. «Kafa tutarcasına ha! Sen bildiğin her şeyi benden öğrendin, küçük! Hiç değilse Amerika Birleşik Devletlerinin yasalarına kafa tutmuyorum ben.» Gülmeyi bir yana bırakıp ters ters baktı. «Sahte pasaport kullanmak da bir suçtur.» Başını duvardaki kasaya doğru eğerek sürdürdü. «Tam on iki tane sahte pasaport var orada. Ekibindeki herkes için bir pasaport. Katherine'inki bile hazır. Yine sahte pasaportlardaki kişiler adına alınmış

otuz altı bin dolarlık yolculuk çeki. Adam başına üç bin dolar. Nedir bu? İşin tehlikesinden ötürü yapılan yan ödeme mi? Neyse, orası önemli değil. Asıl ilginç olanı... Senin pasaportunda —bir de Ross'la Steve'inkinde— Japon gümrüğünün giriş damgası var. Tarih, Japon gemilerinin batırıldığı tarihin bir gün öncesi. Çıkış tarihi de...» Parmağını havaya kaldırmıştı. «Sabotajın yapıldığı gün! Bunu nasıl açıklayacaksın, dostum?»

Justin ne yol tutacağını biliyordu artık. Max'ın sözünü ettiği çeklerle evrakı önemsemedi. Canı istediği an hepsini yakıp yok edebilir, kasa-sında asla böyle bir şey bulundurmadığını savuna-bilirdi. Bu konuşmanın yapılmadığına da yemin ederdi gerekirse. Mahkemeye düşse Max'ın aklın-dan zoru olduğunu ileri sürerdi. Tasarladıklarını gerçekleştirebilmek için her şeyi göze alacaktı Justin. Şu anda bütün istediği, namussuz herifin neler bildiğini ve nasıl bir niyet güttüğünü anla-yabilmektir. «Evet, Max?» dedi. «Seni dinliyorum.»

Max yine lumboz deliğinin önündeydi. «Kasa-da başka şeyler de var.» Başını çevirip Justin'e baktı. «Rusların fabrika gemisinin, *Slava*'nın yü-ze yakın resmi var. Bir limanda çekilmiş. Cape Town olduğunu sanıyorum. Kimi kıyıda çekil-miş, kimi havadan. Helikopterle çekilmiş olsa ge-rek. Başka ne görüyoruz kasada? Senin sahte pa-saportunda üçüncü bir damga! Güney Afrika güm-rüğünün. Daha kesin söylemek gerekirse Cape Town gümrüğünün. Tarih geçen yılın Kasım ayı.»

Katherine epey sarsılmış, yüzü sararmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Hasta gibiydi.

Justin masaya abanarak Max'e doğru eğildi.

«Başka? Dahası var mı?» Artık önemli değildi aslında. Max'ı ne yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Onlar Antarktik'te kelleyi koltuğa alırken Max gemiden uzakta dolaşamazdı. Tek seçenek, Max'ı da kandırıp aralarına almaktı. Hangi yolu denese kaybedecek bir şey yoktu nasıl olsa. Max ellerini arkasında kavuşturmuş durduğu yerden Justin'e bakıyordu.

«Bütün bunlar bir araya gelince ne düşündüğün açıkça anlaşıyor,» dedi. «Eksik kalan tek bir delil var. Fırsat verilse onu da bulacağıma eminim.» Gülümsedi. «Bu geminin bir yerinde, sabotaj için gerekli olan patlayıcı maddeler gizlenmiştir. Su altında patlayan maddelerle mıknatıslı mayınlar kullanacağınızı sanıyorum. Belki de torpido. Herhangi bir yere saklamış olabilirsiniz ama bu gemiyi ben de senin kadar iyi tanırım. Ne yazık ki kilitli olan yerler çok. Helikopter ve denizaltı ambarları gibi.»

Katherine'in gözünü boyamak için, Justin'e bakarak babacan bir tavırla, üzgün üzgün başını salladı. «Neler tasarladığın apaçık ortada. Antarktik'e gidip Rus balina gemisini havaya uçuracaksın. Ettiğin yemini tutmuş olacaksın böylece.»

17

Justin masanın gerisinde dikiliyordu. Öfkesinden titreyecek hale gelmişti. Kendini tutmaya karar vermişti ama bu herif insanın tepesini attırıyordu gerçekten.

«Bu işi niçin yaptığımızı çok iyi bilirsin, Max! Balinaların yeryüzünden silinmesi çok yakın olduğu için! O namussuzları durdurmanın tek yolu bu çünkü!» Max'ın gözlerinin içine bakıyordu. «İşimiz nedir bizim? Bu dünyadaki görevimiz nedir? Dünyadaki her güzellik bizim işimizdir!» Max bir şeyler söylemeye hazırlandıysa da Justin fırsat vermedi. «Dünyanın güzelliklerini insanların kafasına sokmak görevimizdir. Bu güzelliklerin korunması gerektiğini anlamaları için. Doğayı korumak! Bizim işimiz budur, Max; yalnızca para kazanmak değil.»

Max, «Ben işimin ne olduğunu bilirim,» diye homurdandı.

«Bilmiyorsun. Bilsen, bize karşı cephe almazdın! Bu hayvanlar dünyanın en harikulâde yaratıkları. Korkunç bir zekâları var, dilleri var! Bütün öbür hayvanlardan —hatta kuşlardan— çok daha çeşitli sesler çıkarabiliyorlar. Beyinleri öylesine gelişmiş ki sonar yankılarının yardımıyla birbirlerinin ruh halini anlıyorlar. Konuşuyorlar. Birbirlerini tanıyorlar. Seyir subayı gibi yön buluyor, yiyeceğin yerini şaşırmadan saptıyorlar. Hepsini aynı anda yapabiliyorlar üstelik! İnsanlık bunların hepsini aynı anda yapabilen başka bir beyin tanımıyor, Max! Elli milyon yıllık bir gelişme sürecinden geçmiş o beyinler.»

Derin bir soluk alarak sürdürdü: «Ve bu büyük-balık-küçük-balığı-yutar dünyasının en iyi yürekli, en yumuşak hayvanları! Bir kuyruk çırpma ile bizi öldürebilecekleri halde sırtlarında gezdiriyorlar insanı. İnsanla oynamaya, şakalaşmaya bayılıyorlar. Hay Allah, bunları sen de gör-

dün, Max! Yüreklerine nasıl sonsuz bir sevgi sığdırabildiklerini biliyorsun;» Anlattığı gerçeklere akıl erdiremezmiş gibi ellerini iki yana açarak öfkeyle haykırdı. «Ve insan denen yaratık nasıl davrandı bu hayvanlara?» Max yine konuşmaya yeltendi ama Justin bas bas bağıırıyordu. «Görünüşe bakılırsa bilmiyorsun, onun için anlatıyorum. Son kez anlatıyorum! Bu konularda uzman olsan da bazı şeyleri kafana sokamamışsın çünkü.»

Bir an duraladıktan sonra yeni bir soru sordu: «İnsan denen yaratık balinaları nasıl öldürüyor, Max? Mezbahada sığır öldürür gibi mi? İnsanca bir yöntemle mi? Ormancıların vahşî hayvanları öldürdükleri gibi, fazla acı vermeden, çabucak mı? Uygur toplumların kedi ve köpekleri uyuttukları gibi mi?» Aşağılayıcı bakışlarla, tiksintiyle bakıyordu. «Hayır! Biz balinaları yavaş yavaş öldürüyoruz, Max. O büyüklükte bir hayvanı çabucak öldürmenin yolu yoktur çünkü. *Ağır ağır, yavaş yavaş* öldürüyoruz.» Birkaç saniye hiç ağzını açmadan bekledi.

«Bir atı öldürdüğümüzü düşün, Max. Bir atı şu yolla öldürmeyi düşün: Ağır bir kamyonun ok atıyorsun hayvana. Okun ucu atın bağırsaklarına girerek patlıyor, bağırsakların yarısını parça parça ediyor. Ama bu patlama atı öldürmüyor tabii. Hayvanın boyuyla karşılaştırılınca, okun ucundaki patlayıcı çok küçük sayılır çünkü. Bağırsakların ancak *yarısını* parçalayacak kadar patlayıcı madde kullanılmıştır. Şimdi bu at bizi *ve* o ağır kamyonu sürüklemeye başlıyor, Max. Bağırsaklarına saplanan okun ipiyle çekiyor kamyonu. Kasaplar da kamyonu! Acısından çifte atarak so-

kek boyunca çekiyor bizi. Bağırsaklarıyla çekiyor. Yorulduğu için yere yatıyor bir ara, her yan kana bulanıyor. Sonra acıdan çıldırmış bir halde, korkunç bir ıstırap içinde fırlıyor yine. Başka bir yön tutturuyor dört nala. Kamyonu da çekiyor tabii. Kamyon frende olduğu halde! Derken yine düşüyor. İnliyor, kişniyor, tekmeler savurarak sokakları kana boğuyor. Tulumbayla çekilircesine fışkırıyor kanlar. Ama at bir kere daha toparlanıyor, biraz daha çabalıyor kaçmak için. Kamyona da koskoca bir bocurgat takılı. Bocurgat çalıştırıldıkça hayvan kamyona yaklaşıyor. Biraz daha, biraz daha yakına geliyor. Ne var ki bu arada korkudan çılgına dönmüştür. Daha hızlı koşmaya çalışıyor o da. Oysa koşamıyor elbette; gücü tükenmeye başlamıştır artık. Her saniye azalıyor gücü. Dehşet içindedir, ıstırap içindedir.

«Gelgelelim bütün bunlar hayvanı öldürmeye yetmiyor. Bir saat daha yaşıyor belki. Belki iki saat. Belki üç, dört. Ve o süre içinde çığlıklar atıyor hep. Kişnemesi, o kan, o dehşet ve ıstırap...» Sesini alçaltarak bitirdi. «Sonunda ölüyor. Kanı burun deliklerinden boşanınca.

«İnsanların atları bu yöntemle öldürmelerine nasıl engel olabiliriz, Max?» Bir anlık bir sessizlikten sonra bütün gücüyle bağırarak bitirdi : «Allah kahretsin, namussuzlara engel olmanın tek yolu bu! Onun için yapıyorum! Her şey denendi çünkü. Denendi ve başarısızlıkla sonuçlandı. Öbür ülkeler balinacılık filolarını küçültürlerken! Öldürülen balina sayısını azaltmak için uluslararası toplantılar düzenlerken! Üreme çağına gelmeyen balinaların öldürülmesini yasaklayan kurallar koy-

maya çalışırken! Antarktik'teki av mevsimini kısaltmak, hayvanların rahatça çiftleşip doğurabilecekleri bölgeler ayıramak için çabalarken! Ruslarla Japonlar ne yapıyorlardı o arada?»

«Biliyorum!» Max de bağıırıyordu.

«Uluslararası Balinacılık Komisyonunun aldığı kararları veto ediyorlardı! Bilimsel komite, gökbalinanın ancak yirmi sekiz metre uzunluğa eriştikten sonra üreyebildiğini kanıtladığında boyu asla yirmi dört metreyi aşmayan cüce gökbalına diye bir yaratık bulunduğunu ileri sürdüler! Gökbalınalar yeryüzünden silinecek duruma geldiğinde, hayvanların bir mevsim için korunmasını bile veto ettiler. Çatalkuyruk balinanın korunmasını veto ettiler! Balınaların yeniden çoğalmasını sağlayacak her öneriyi veto ettiler.»

Mavi gözleri pırıl pırıl parlıyor, Max'e öfkeyle bakıyordu. «Ve neden?» diye sordu kısık sesle, boğulurcasına. «Niçin? Çünkü yalnızca balina işletmesi olarak kullanılabilen gemileri balıkçı teknesi ya da tanker haline sokmak çok büyük paralara patlayacaktı da ondan. Evet efendim, dünyanın parasını harcamak gerekecekti! Balinacılıktan deniz taşımacılığına geçmek için bir yığın para vereceklerdi Japon hissedarlar. Zavallı Rus hükümeti de para harcamak zorunda kalacaktı. Oysa para konusu çok önemlidir Rus hükümeti için. O koskoca orduyu beslemek, nükleer silahlarla gemileri yapmak için büyük paralar gerekliydi zaten. Bir de fabrika gemilerini değiştirmek için para harcamazlardı. İyice zora gelmeyince yani. Okyanuslardaki son damla balina yağını tüketmedikçe, öldürülecek balınaların sonu gelmedikçe!»

Kamaranın ortasına yürümüştü şimdi. Ağzı kurumuş, sesi kısılmıştı. «Öyleyse öldürün! Öldür, öldür, öldür! Öldürülecek balina buldukça öldür. Sonuncusu da ölünce... o zaman gemimizi başka bir işte çalışacak biçime sokarız.»

Max yerinden kımıldamadan duruyordu. Justin yaptığı konuşmadan haz duymaya başlamıştı neredeyse. «Sen bunları *bilirsin*, Max. Pek çok insan gibi sen de bilirsin ama yüreğinde bir duygu uyandırır mı durum? *Önemli* mi senin için? Aldırış eder misin? Amerikan hükümetinin ettiği gibi edersin belki. Amerikan hükümeti de balina eti ve balina ürünlerinin ülkeye sokulmasını yasakladı sonunda. Endüstri artıklarının, kimyasal maddelerin denizlere ve akarsulara dökülmesini de yasakladı. İş işten geçtikten sonra önem verdi bu konuya! Denizde öyle çok kimyasal madde var ki balıklar zehirleniyor, deniz kuşları üreyemiyor. Kuramsal olarak sen de önem veriyorsun, Max. Tıpkı şey gibi... 'Nazilerin altı milyon Yahudiyi öldürmüş olmaları ne acı değil mi' diyenler gibi. Geberesice tankercilerin para harcamamak için tankerleri denizde temizleyip suyun yüzünü bir yağ tabakasıyla kaplamaları da çok acı.

«Para harcamamak için! Her şey buna dayanıyor, Max. Para, para para! Dünyanın ırzına geç, para kazanıyorsan onun da zararı yok. Kimse büyük kuruluşların işine karışmıyor. Para onlarda çünkü. Para onlarda olunca güç de onların. Ne gücü? Hükümete baskı yaparak kimyasal maddeleri hâlâ denizlere akıtabilmek gücü. Balıklar zehirlense bile! Niçin? Çünkü parayı onlar kazanıyor. Max!» Bas bas bağırıyordu yine. «Bu dünyada

egemen olan para! Duygu ve duyarlılık değil! Demokrasi değil!

«Uluslararası Balinacılık Komisyonu kamburbalınanın korunmasına ne zaman karar verdi? Kamburbalınanın kökü kuruyacak hale gelip de avcılar avlayacak kambur balina bulamayınca! Neyse ki sağ kalanların sayısı o türün yeniden çoğalmasını sağlayamayacak kadar az değilmiş. Ya gökbalina? Yoo, hayır! Gökbalina öyle değerli ki avlanması yasaklanamaz! Amerikan hükümeti sonunda balina ürünlerinin yurda sokulmasını yasakladı ama o karar alındığında balinacılık şirketleri zaten batmak üzereydiler. Hükümet Rus ve Japon mallarının yurda sokulmasını yasaklamıyor. Kızıl Çin'e ve Küba'ya yaptığını yapamıyor onlara. Neden? Çünkü ticarî bakımdan sakıncalı olur! Kazanç yolları kapanır. Bırakın katliam sürüp gitsin öyleyse! Bırakın Ruslarla Japonlar son balınayı da öldürsünler. Biz de başımızı iki yana sallar, vah vah çok feci demeyi unutmayız. Japon radyolarıyla gömleklerini, Japon saatlarını ve fotoğraf makinelerini, kıytırık kedilerimiz için yaptıkları mamaları almayı da unutmayız!» Max'e dikmişti gözlerini. «Dünya ancak bu kadar önemsiyor bu konuyu. Ancak bu kadar aldırış ediyor ederse. Ya sen, Max?

«Babam da ancak bu kadar önemserdi, Max. O ne yaptı? Ünü vardı, ölçüsüz parası vardı. Ne yaptı? Televizyonda kitaplarıyla filmlerini tanıtan konuşmalar yaptı; o arada balina avcılığının korkunç bir şey olduğunu ve yasaklanması gerektiğini de birkaç sözle belirtmeyi akıl etti. Kitaplarından birinin birkaç sayfasını bu konuya ayırma-

yı bile başardı! Hatta hatta, adı sanı duyulmayan birine bir yazı da yazdırdıydı bir dergi için. Koskoca bir yazı! Dergi yöneticileri on bin dolar ödeler babama. Bir ara kendi parasıyla reklam falan da yaptırttıydı bak! Her şeyden çok kendi adını duyurmayı amaçlayan reklamlar! Ne var ki adından ve ününden nasıl yararlanabileceğini düşünmedi bile.»

Max, «Haksızlık ediyorsun,» diye söylendi.

«Hiç haksızlık etmiyorum! Evet, babam gerçekten 'İhtiyar Deniz Kurdu'ydu, Max. Kime sor-san adını bilirdi. Ama kurtluğunu hiç kullanmadı. Cumhurbaşkanı bile onun tek bir insan değil, Amerika'nın asla yıkılmayacak kuruluşlarından biri olduğunu söylemişti. Etkili olabilecek bir adamdı; gücü vardı. Ne için kullandı o gücü? Para kazanmak için! Denizden kazandı servetini. Kazandığının birazını denize geri vermeyi, denizleri korumayı düşündü mü? Bok düşündü! O, denizi sö-mürmeyi bildi yalnız!»

«Babanı kötülemeni istemiyorum,» dedi Max. «O konuyu kapat. Baban doğayı korumak için az şey yapmadı. Sen de boyuna söylenir, adamın başının etini yerdin. İşini nasıl yapacağını senden öğrenecekti sanki!»

Justin, «Ben düşündüğümü söylüyordum,» diye hırladı. «Bir insan olarak görev bildiğim şeyleri, doğru ve gerekli olduğuna inandığım şeyleri söyledim. Para kazanmaktan başka derdi olmadığını savundum. Bir insan düşüncelerini iş ortamına açıklarsa bunun adına 'başının etini yemek' denmez. Ayrıca da babam başının etinin yenmesine boyun eğmeyecek kadar dikkatli ve kendini

beğenmiş bir insandı. Ne istediğini, ne yapacağını çok iyi bilirdi. Herhangi bir dernekte, bir kurul ya da komitede görev aldığını gördün mü hiç? *Balinaları Kurtaralım* kampanyasıyla ya da başka bir şeyle ilgilendiğini? O şık, eğlenceli hayatından zaman ayırıp bir toplantıya, bir gösteriye katılmış mıdır? Rus ve Japon mallarının boykot edilmesi için girişilen kampanyaya katıldı mı? *Balinaları Kurtaralım* hareketinin Rus ve Japon elçiliklerinin önünde yaptığı gösteri yürüyüşlerine? Uluslararası Balinacılık Komisyonu'nun yıllık toplantılarını protesto etmeye gitti mi hiç? Gitmedi! Biz gittik, Max. Ross'la ben. Yol parasını da kendi cebimizden ödedik. Her yıl! Uçak biletlerini Oceanics'in hesabına yazmamızı bile önermedi babam.»

Babasını küçümsercesine konuşuyordu. «Bütün bu süre içinde İhtiyar Deniz Kurdu olarak servet yapmaya bakıyordu o. Neden benim dediğimi yapmadı? Neden Antarktik'e gidip o korkunç vahşetin filmini çekmedi? Avlanmanın dehşetini, o acıklı çırpınmayı, o ölümcül boğuşmayı, kana boyanan denizi ve fabrika gemilerinde sürüp giden kıyıcılığı! Öyle bir filmi dünyanın her televizyon istasyonunda, her sinemada gösterebilirdi. Gelirini de *Balinaları Kurtaralım* derneğine ya da Doğay Koruma Vakfı'na bağışlayabilirdi pekalâ.»

Max bu düşünceye karşı çıktı. «Öyle bir filmi nasıl çekebilirdik? Ruslar fırsat bırakmazlardı ki. Filonun yanına sokulmamıza izin vermezlerdi.»

«Saçmalama, Max! *Jubilee* otuz mil hız yapıyor; çok daha hızlı giden küçük motorlarımız da vardı. Teleobjektiflerimiz var, helikopterle denizaltı var. Uluslararası yasalara göre, teleobjek-

tifle film çekecek kadar yaklaşmamıza engel olamazlardı. Helikopterle sokulup çekebilirdik pekala. Ne yapabilirlerdi? Bizi uçaksavar ateşine tutacak değillerdi ya! Yok canım, saçmalıyorsun. Otuz metre derine dalıp insan yiyen canavar köpekbalıklarının çekebiliyorsak balina filolarının da çekebilirdik. Helikopterle üstlerinden uçardık.»

«Sen niye öyle yapmıyorsun peki? Bu çılgınca sabotaj işine girişeceğine öyle bir film çek.»

«Çekemem! Artık çok geç çünkü! Biz filmi bitirip dağıtımını yapıncaya, o yoldan bir sonuç elde edinceye kadar son balinalar da yok olacaktır! Propoganda için çok geç kalındığını anlamalısın, Max. Bu son çare! O filmi baban çekmeliydi. Çekmiş olsaydı biz bu gün bu işi yapmak zorunda kalmazdık belki.

«Senin önerin nedir, Max? Pes deyip oturalım mı? Bırakalım sanayiciler kimyasal artıklarını denizlere ve akarsulara döküp denizlerdeki canlıları öldürsünler, öyle mi? Tankerler kirli akaryakıt tortularını denizlere boşaltsınlar, denizler bir akaryakıt tabakasıyla örtülerek boğulsun! Suyun içindeki oksijen yenilenemez olsun ve bütün deniz canlıları ölsün!»

«Bunları anlatmana gerek yok,» diye bağırdı Max. «Okyanusların nasıl bir tehlike içinde bulunduğunu ben de bilirim senin kadar!»

Justin de bığararak karşılık verdi: «Niye kaygılanmıyorsun öyleyse?»

«Kaygılanıyorum!»

Justin hâlâ bağıırıyordu: «Öyleyse niçin etkili bir çare aramayı düşünmüyorsun? Ne zaman harekete geçeceksin? İş işten geçtikten sonra mı? Son

balina da öldükten, denizler öldükten sonra mı? Evet, öyle!» Sesini alçalttı, ağır ağır konuşarak sürdürdü: «Senin gibileri asla harekete geçmezler, Max. Şu kasapları durduracak tek çareye başvuracak kadar önemsemiyorsunuz çünkü. Yalnızca paraya önem verirsiniz siz. Başınızı sallar, yapılacak bir şey olmayışı çok üzücü deyip lanet olasıca çıkar çevrelerinin yeryuvarlağını göz göre göre öldürmesine fırsat verirsiniz.»

Max karşı çıktı: «Ben hiçbir şey yapmayalım demedim ki.»

«Peki ne yapalım, Max? *Senin* önerin nedir? Vah vah çok yazık deyip pes etmekten başka ne yapabiliriz? İnsanları inandırmanın, tutumlarını değiştirtmenin yolu yok çünkü. Bak açıkça söyleyeyim, Max! Ben pes etmeyeceğim! Asla! Çünkü yapılabilecek bir şeyler olduğu apaçık ortada.» Duraladı; sonra da fısıltıyla ekledi: «Yapılması gereken şeyi de yapacağım, Max! En ufak bir üzüntü duymadan. Gönlüm rahat; yapacağım şeyin *doğru* olduğunu biliyorum. Eşine rastlanmayan bir yaratığı kurtarmak çok doğru, çok haklı bir davranıştır! Vahşete, kıyıcılığa son vermek doğrudur. İnsanlık yasasına uygundur. Doğa yasalarına da uygundur. Onların ne hakkı var? Bütün dünyanın malı olan doğanın eşsiz bir parçasını yok etmeye ne hakları var? Balinalar yeryuvarlağının malıdır. Bütün insanlığa aittir onlar. Yalnız avcılara değil. O pezevenkler nasıl bir hak görebilirler kendilerinde? Hiç hakları yok! Yasaları çiğniyorlar hergeleler!»

Bir an sessizlik oldu. Ardından, «Sen de küçük bir yasayı unutuyorsun,» dedi Max. «Uluslararası

yasayı!» Sesini yükseltmişti: «Biraz da ben konuşayım, Justin!... Denizin yasası... Denizin yasasını çok iyi bilirsin sen! Denizin yasası denizdekilere özgürlük vermiştir. Ve o yasa herhangi bir ülkenin denizlerden yararlanabileceğini, denizi sömürebileceğini söyler. Açık denizde özgürlük vardır çünkü.» Dik dik bakıyordu Justin'e: «Onun için Ruslarla Japonların yasaları çiğnediklerini ileri süremezsın. Öyle olmadığını çok iyi bilirsin!»

Justin, «Uluslararası —bok— yasası,» diye homurdandı. «Yasa denmez ona. Bin yıl önceki Romalılarla Hollandalıların koydukları saçma sapan kurallar. İşlerine gelmedi mi kimse aldırıyor o yasaya! Tankerleri denizin ortasında temizleyen tankercililerin yaptığı yasaya uygun mu? Tonbalığı avcılarının yunusları avlamaları? Zehirlerini denize ve havaya salan sanayicilerin dünyayı kirletmesi? Havanın egzoz gazıyla boğulmasına yol açan otomobilleri yapanlar yasayı düşünüyorlar mı? Gökyüzüyle hava da uluslararası bölgedir, öyle değil mi? Ama hava pek işe yaramaz tabii! Ciğerlerimize çekmekten başka işe yaramaz! Yaşamamız için gereklidir yalnızca!»

Kolunu sallayarak sürdürdü: «Uluslararası yasayı düşünmeyelim, Max! Kimsenin düşündüğü yok. Uluslararası yasadızlık içinde yaşıyoruz! Orman yasası geçerli artık. Güçlü olan haklıdır yasası. Uluslararası yasa balinaları ne kadar düşünüyorsa ben de o yasayı aynı ölçüde önemsiyorum. İnsanlık yasası, bize o namusuzlara saldırmak hakkını veriyor. Hakkını ve görevini! Bu bir görevdir, Max!... O harikulâde yaratığın yok olmasını önlemek! Ve görev, Magnus Oceanics'e dü-

şüyor özellikle. Gemimiz var, denizaltı var; helikopterimiz, paramız... Bilgili ve becerikliyiz. Güçlüyüz. Güçlüyüz, evet. O büyük, şişko sanayicilerin paralarından ötürü güçlü oldukları gibi! Ve bu gücü kullanacağız. Magnus Oceanics otuz yıldır bir servet kazandı denizlerden. Okyanus, hepimizi bolluk içinde yaşattı. Bir göz at durumumuza! Şu eşi bulunmaz gemiye bir bak! Gereğinden çok paramız var. Gücümüz var! O güçten nasıl yararlanacağımı biliyorum.» Max'ı suçlarcasına parmağını uzattı: «Denizden aldığımızın birazını denize geri vereceğiz. Bu görevi Tanrı yüklüyor bize. İnsanlık için, doğa için yapmamız gerekiyor. Bu güzel gemi de kırk yılda bir kirli bir işte kullanılacak. Küçük, şirin denizaltı da öyle; eğlence düşkünü helikopterimiz de...» Bakışları sertleşmişti: «Sen istesen de istemesen de buzdağlarının arasına ineceğiz, Max. Oraya gidecek ve o lanet olasıca Rus gemisini denizin en dibine gömeceğiz!»

Max kamaranın ortasında duruyordu şimdi. «Öyle mi?» dedi. «Sen delisin, Justin Magnus. Fanatiksin. Tasarladıklarını asla başaramayacak-sın.»

Justin alçak sesle karşılık verdi: «Başaracağım.»

«Hey Allah!» Başını iki yana sallıyordu Max. «Hey koca Tanrı! Magnus Oceanics'i tehlikeye atıyorsun. Bizim yıllarca çalışarak kurduğumuz her şeyi tehlikeye atıyorsun.»

Katherine gözlerini yumdu. Göğsünde korkunun soğuk pençesini duyuyordu yine.

«İnsan öldüreceksin,» diye sürdürdü Max.

«Onu biliyorsun değil mi? *İnsan öldüreceksiniz!* Kendi canınızdan da olacaksınız.»

«Hayır, öldürmeyeceğiz,» dedi Justin. «Her şeyi inceden inceye düşündüğümüze emin olabilirsin. Kimsenin —tek bir kişinin bile— ölmemesi için ne yapılması gerektiğini tasarladık.»

«Şiddet eylemlerine kalkışanlar hep öyle derler. Adam öldürmek niyetinde değildir kimse; yalnızca treni, ya da elçiliği havaya uçurmak isterler. İçindekileri öldürmek istemiyorlardır elbette.»

«Biz şiddetten yana değiliz. Tam tersi! Amacımız balinaları ve o işte çalışmak zorunda olanları kurtarmak!»

«Demek öyle? Bir aksaklık çıkabileceğini hiç hesaba katmıyorsun, değil mi? Herhangi bir terslik olursa... Olabilir çünkü! Her şey olabilir.» Max sırtını genç adama dönerek kapıya yönelmişti.

Justin, «Dur!» diye bağırdı. «Bir dakika, Max.»

Max eşikte durup arkasına baktı. Justin, «Artık seninle tartışmayacağım,» dedi. «Ancak sen benim sırrımı öğrendiğine göre ben de senin sırrını bilmeliyim.»

«Yani?»

«Yani bu gemiden ayrılmana izin veremem. Tasarımızı engelleyebilirsin çünkü; bizi ele verirsin.»

Max inanmaz bakışlarla bakıyordu: «Beni tutsak mı ediyorsun yani?»

«Seni de yanımıza almak zorunda olduğumu söylüyorum. İstersen bize katılırsın, istemezsen... —senin deyimle— tutsak olarak gelirsın.»

Max afallamıştı. Justin, bunu yapmak zorunda kalacağımı akıl edemeyişi çok tuhaf, diye düşündü.

Gülmeyi andıran bir ses çıkardı Max. «Deli-sin sen. Şaka ediyorsun.»

«Çok ciddi söylüyorum. Ne yapacağımı sanı-yordun ki? Utanca kapılıp yolumdan döneceğimi mi?» Soğukkanlılığını bulmuştu artık; her engeli yıkabilecek, öldürücü bir soğukkanlılık. Tek isteği Max'ın da onlara katılmasıydı. «Güneşin doğudan doğduğu ne kadar kesinse benim bu işi yapacağım da o kadar kesin,» dedi. «Ne senin, ne de başka bir kimsenin tasarımı tahlikeye düşürmesine de fırsat vermeyeceğim. Durumu öğrenmene çok üzüldüm. Aramızın açık olmasına da üzülüyorum. Şu son birkaç gün içinde senden yaka silktim ama çok eski bir dostsun. Şirket için gerekli olan kişilerden birisin üstelik. Beni desteklemeyeceğini bildiğim için seni bu operasyonun dışında tuttum. Gelgelelim sen her şeyi öğrendin. Peki öyleyse.» Ellerini iki yana açarak, «Önce gönlümden geçeni açıklayayım,» diye söyledi. «Senin de bize katılmanı isterim, Max. Seni sürekli bir kontrol altında tutmak hiç hoş gelmeyecek bana. Şimdi seçenekleri gözden geçirmeni istiyorum. Bir kere şunu bil ki beni yolumdan döndüremezsin... İkinci nokta, tasarımızı nasıl engelleyebilirsin? Gerçekçi bir gözle bakalım. Gemiye sabotaj yapmak, uzun süre limanda kalmamızı gerektirecek ölçüde hasar yapmak gelir mi elinden? Hayır. Her şeyden önce hisse senetlerimizin yüzde on beşine sahip olduğunu akılda tutmak gerekir. Bizim zarara uğramamız senin de

zarara uğraman demektir. Ayrıca da hiçbir şeye el sürmene izin verilmeyecektir.»

«Kendi çıkarımı düşünerek etki altında kalacağımı söyleme,» dedi Max. «Hiç değilse öyle bir hakarete bulunma.»

«Özür dilerim. Neyse, diyelim ki denizaltıya ya da helikoptere zarar vermeye kalkışacaksın.» Başını iki yana salladı: «Yapamazsın, Max. İkisi de ambarlarda kilit altında. Belki de Ruslara radyoyla mesaj göndermeye çalışırsın. Adamları uyar- mak için yani. Ya da Amerikan makamlarına haber vermeye yeltenirsin. O da olmaz. Telsiz odasını hiç boş bırakmıyoruz; oraya sokulmaya bile fırsat bulamazsın. Hiçbir şey yapmaya fırsat bulamayacaksın. Size katıldım da desen, tut- sağımız da olsan her an gözaltında bulunduraca- gız seni. Kaybedilecek çok şey var ortada! Doğa. Bütün ekibimiz. Magnus Oceanics'in tümü.»

Max gülümsemeye çalıştı: «Peki bu operas- yondan dönünce ne yapacaksın beni? Orasını dü- şündün mü hiç?»

«Orasını dönünce düşünürüm. Ancak bizim hazırladığımız aldatmacayı bozmana izin vere- mem.» Lomboz deliğinden dışarı baktı: «Bu koy- ların nerede başlayıp nerede bittiği hiç belli de- ğil. *Jubilee*'nin on iki kişilik ekibi güvenilebile- cek tanıklardır. Aylarca buradan ayrılmadığımı- zı, senin aklından zorun olduğunu söyleyecekler gerekirse. Mahkemede yalan söylenmez diye bir kaygı duyacak değiliz herhalde. Haa, bir şey da- ha var. Bizi ihbar edersen işinden de olacaksın. Hisse senetlerinin değeri de sıfıra düşecek. Şimdiki halde kaç para ediyor hissen? Yarım milyon do-

lar mı?... Magnus Oceanics benim yönetimimde kaldığı sürece öyle bir şey. Ama ben olmasam... biz olmasak, Oceanics'in değeri neye iner? Geminin ve elden düşme film makineleriyle şnorkellerin satışı kaç para getirirse ona.»

Max, Katherine'e döndü: «Bu işe girersen cezaevini boylayabileceğinin, ömür boyu kurtulamayacağının farkında mısın? O da sağ kalırsanız tabii.»

«Her şeyin farkındayım, Max.» Adamın yüzüne bakmıyordu.

Justin masasının arkasına geçerek duvardaki tahta kaplamanın bir parçasını yerinden oynattı. Tahtanın gerisindeki kasa ortaya çıkınca şifreyi çevirip kilidi açtı. Kasadaki pasaportlardan, fotoğraflarla çeklerden iz kalmamıştı. Dönüp Max'e baktı:

«Aldıklarını nereye sakladığını öğrenmek için zora başvurmak istemem. O kadar küçülmeyelim.»

Max öfkeli bakışlarla karşılık verdi.

Justin iç-haberleşme aygıtının düğmelerini çevirdi, mikrofona eğilip seslendi: «Ross! Sen de Örümcek! Lütfen çalışma odama gelin.»

«Hepsi bavulumda,» dedi Max.

«Teşekkür ederim.» Justin gözlerini karşısındaki adamdan ayırmıyordu. «Evet, ne diyorsun?» Kapı vurulunca, «Girin!» diye seslendi.

Önce Ross girdi kamaraya, ardından da Örümcek.

«Ross,» dedi Justin, «lütfen Max'in kamarasına git ve bavulunu buraya getir. Sonra da kamarayı dipten doruğa araştır. İçerde herhangi bir silah, radyo vericisi, elektronik dinleme cihazı falan bulunmasın.»

Max, «Boşuna uğraşmayın,» diye söylendi. «Böyle bir durumla karşılaşacağımı bilmiyordum; hazırlıklı gelmedim.»

Justin, Ross'un yanında duran delikanlıya seslendi bu kez: «Dinle, Örümcek! Steve, Kara Bob ve sen, Bay Hagen'i yirmi dört saat gözaltında bulunduracaksınız. Sekizer saat nöbet tutarsınız. Benden yeni bir emir alıncaya kadar böyle gidecek bu. İlk nöbet senin. Anlaşılmayan bir şey var mı?»

Ross'un ilgisi uyanmış, Örümcek şaşırmıştı. «Anlaşılmayan bir şey yok» dedi. «Ancak nöbet tutarken nelere dikkat edeceğimi bilmek isterim.»

«Planımızı bozacak bir şey yapmasına olanak bırakmayacaksınız. Gemiden atlamaya, mantarlı şişelere mektup ya da çorbamıza arsenik koymaya kalkışmasın. Her hareketini kollayacaksınız. Tamam mı? Sen salonda bekle, o biraz sonra gelir.»

Ross'la Örümcek kamaradan çıktılar.

«Söyle, Max,» dedi Justin. «Bize katılıyor musun, katılmıyor musun? Seni kilit altına almak gerekecek mi? Bize katılmanı isterim aslında. Onur duyarım. Bize büyük yardımda bulunabilirsin. Son kez soruyorum : Bizden yana mısın, yoksa kilit altına alınmak mı istersin?»

Max ellerinin titremesini önlemek için yumruklarını sıkmıştı. Katherine'e bir göz attı; sonra da öfkeli bakışlarını Justin'e çevirdi. «Sizden yanayım!» dedi dişlerini çatırdatarak. «İstediğin oldu mu şimdi?»

Kapıyı yerinden sökecekmiş gibi açtı, kapatırken de gümlleterek kapattı.

Katherine k lrenge bir yüzle dimdik oturuyor, boşlukdaki bir noktaya bakıyordu. Midesinde o soğuk, katı duygu vardı yine. Justin masanın yanından seslendi : «Katie?»

Genç kadın ağır ağır başını çevirdi. Justin onun gözlerindeki korkuyu sezmişti.

«Katie,» dedi sertçe. «Sen de kuşkuya mı kapıldın yoksa?»

Katherine uzun bir süre sessizce baktı, ardından derin bir soluk aldı: «Gerçekten kimseyi  ld rmeyeceğine inanıyor musun, Justin? Başara-bileceğine inanıyor musun?»

Justin göz kırpmadan karşılık verdi:

«Evet.»

Genç kadının gözlerinde çeşitli duygular vardı. Kirpiklerini birkaç kez indirip kaldırdı, derin derin i çekti. Sonra da başını öbür yana çevirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dev boyutlu gökbalina Güney Pasifik'te doğum yaptı o yıl. Yavru, doğduğunda yedi metre uzunluğundaydı. Kolayca çıkmıştı anasının karından; kayarak, çabucak. Önce kuyruğu görünmüştü. Ciğerlerinde hava olmadığından, esnek gövdesini hafifletecek havayı içine nasıl çekeceğini de bilmediğinden —soluk almak zorunda olduğunu bilirdi oysa— denizin derinliklerine doğru alçaldı. Anneye yardım edecek başka dişiler yoktu çevrede. Erkek gökbalina da böyle durumlarda ne yapılması gerektiğini bilmezdi tabii. Neler olup bittiğini çok iyi anlamış, çok sevinmişti ama elinden gelen bir şey yoktu. Dişi, çırpınarak çevirdi koca gövdesini, telâşla dalıp burnunu yavrusunun altına yerleştirdi. Burnuyla iterek, yavruyu yüzeye, parlak güneş ışığına çıkardı. Yavru ilk soluğunu aldı tıkanırcasına. Sonra da suyun üstünde kaldı. Anası altında durarak batmasına engel oluyor, bir yandan da yüreklendirici anne sesleri çıkarıyordu. Baba da hiç yanlarından ayrılmadı. Dişisiyle yavrusunun çevresinde dolanıp durdu.

Altı saat süreyle hep aynı yerde kaldılar. Hoflayıp pofladılar, suyun üstünde yüzerek, denizi şapırdatarak oradan oraya yuvarlandılar, yavru balinaya nasıl soluk alacağını, yüzgeçleriyle

kuyruğunu, kocaman yumuşak gövdesini nasıl kullanacağını öğretiler. Küçük balina altı saat içinde bunların hepsini belledi. Doğru dürüst yüzebiliyordu artık. Ondan sonra da anasının memesini emdi ilk kez. Annesinin o muazzam gövdesinin neresine sokulacağını doğal olarak biliyordu. Sürülmüş tarlalar gibi çukurlu tümsekli olan uzun karnını burnuyla yoklayarak memeleri aradı, yattı, yuvarlandı. Anne de yan yatarak gövdesinin alt yarısını sudan çıkardı. Yavrusu meme emmekte henüz acemiymiş çünkü; memeyi ağzına alırken denizin tuzlu suyunu da yutabilirdi. Yavru, ağzını sudan çıkarıp annesinin memesine dayadı, anne de meme kaslarını sıkarak bir kaynak gibi fışkıran bol sütünü yavrunun açık ağzına akıttı. O gece oldukları yerde uyudular. Erkek balinayla dişi yan yana uzanıp yavruyu aralarına aldılar; iç çekip puflayan üç buhar püskürtücüsü.

Gökbalina ailesi Pasifik Okyanusu'nda altı ay gezdi, oradan oraya dolanıp durdu. Oyunlar oynayarak yüzyüyorlardı. Yavru bir günde sekiz yüz kilo süt emiyor, ağırlığı her saat dört, beş kilo artıyordu. Annenin sütü son derece besleyiciydi. Üstelik gövdesi öyle bir biçimde yaratılmıştı ki, deniz, ağırlığına destek oluyor, yerçekimi gücüne karşı koymak için çaba harcamasına gerek kalmıyordu. Onun için de bütün gücünü büyümeye veriyordu. Altı ayın sonunda yavrunun boyu on beş metreyi bulmuştu. Annesinin yarı boyunda, yarı ağırlığındaydı artık. Hemen hemen onun kadar hızlı yüzebiliyordu. Üç dev yaratık Güney Yarıküresinin güzünü ve kışını Pasifik Okyanusu'nun güneyinde geçirdiler. Dişiyle erkek

bir kere daha çiftleştiler, dişi bir kere daha gebe kaldı. Derken bahar geldi. Baharın ardından da yalnızca balinaların işitebildikleri çağrı. Doğanın sesi, Antarktik yazının yaklaştığını, buzların çözüleceğini bildiriyordu onlara. Antarktik denizlerinde yüzülebilecekti artık. Denizin suları da balinaların pek sevdikleri tombul planktonlarla dolu olacaktı. Yavru balina Antarktik'in soğuğuna dayanabilecek kadar yağ bağlamıştı bu arada. Üçü birlikte, buzların arasında son bulacak olan uzun yolculuğa çıktılar.

18

Jubilee, Antarktik'ten kuzeye doğru akan, Güney Amerika'nın girintili çıkıntılı kıyılarını izleyen Humboldt Akıntısına paralel olarak ilerliyorlardı. Humboldt akıntısı, ilkyaz ve güz başlarında Antarktik'e gidip dönen koca balinaların göç yoluydu. Son iki gün içinde fırtınayla ve dalgalarla boğuşmak zorunda kalmışlardı ama şimdi hava bulutsuz, güneş pırıl pırıldı. *Jubilee*, belli belirsiz inip kalkan suların üstünde hafifçe sallanarak yol alıyordu.

Geminin görünüşü çok değişmişti. Gece mavisini gövdenin hemen her yanı bembeyazdı şimdi. Kara Bob, Craig, Ross ve Örümcek güverteden sarkıtılan iplere bağlı tahtalara oturmuş, ellerindeki beyaz boyayı su kesiminin üstündeki saçlara sürmeye koyulmuşlardı. Stereo Bob güver-

teden sarkan ipleri uzatıp kısaltmakla görevliydi. Justin Magnus da geminin burnundan sarkıtılan iplerin üstünde oturuyordu. Büyük bir dikkatle teknenin yeni adını yazıyordu o da. *Jubilee* adının yerinde —biri Latin harfleri, öteki Japon karakterleriyle olmak üzere— iki ayrı yazı okunuyordu: *Deniz Kraliçesi*. Humboldt akıntısının köpürerek akan soğuk sularından bir metre yüksekte, yan yana oturan Kara Bob'la Craig Magnus bir yandan kırk yıllık boyacılar gibi fırça sallıyor, bir yandan da zenci ilâhileri söylüyorlardı. İlâhiler tükenince ilk akıllarına gelen zenci şarkılarını sıraladılar. Şarkıların arkası kesilince bir süre yalnızca fırçaların şakırtısı duyuldu, ardından da Kara Bob söylenmeye başladı:

«Beyaz! Her yanı bembeyaz olacakmış. Apak! Niye beyaz oluyor ki? Kara olsa olmaz mıydı?»

Craig fırçasını saçlara vurarak şaklattı: «Kara buzdağı diye bir şey duydun mu hiç? Kara buzdağı olur mu? Gemiyi beyaza boyuyoruz ki ilk anda buzdağına benzetilsin. Anladın mı şimdi?»

Kara Bob dudaklarını sarkıtmıştı. «Hep beyaz!» diye homurdandı. «Geline de beyaz giydirirler. Kızsa tabii. Kız değilse de beyaz giydirirler ya!»

Craig birkaç saniye kafa yordu bu konuda. «Ne isterdin yani? Gelinler karalara mı bürünsünler? Cenaze mi bu?»

Kara Bob beyaz boyaya batırdığı fırçayı salladı. «Bir de beyaz yalan lafı çıkardılar. Zararsız yalan beyaz yalanmış. Benim bildiğim yalan yalandır.»

Craig ona yardım etmek istercesine sıraladı : «Beyaz köpekbalkları var bir de. Moby Dick de beyazdı. O kötüydü bak.»

«Bizim memlekette her şey karaydı,» dedi Bob. «Kara kara kapkara. Geleceğimiz her şeyden karaydı.» Yeni bir şarkıya başladı: «Giderim... mem-lee-kete, gideriim...»

Şarkıyı yarım bırakması Craig'i düşkırıklığına uğratmıştı. Şarkı söylemeyi seviyordu o; yeniden söylemeye başlayacaklarını ummuştu. «Kesme,» dedi.

«İ-ıh, onu söylemeyeceğim.» Başını iki yana salladı: «O kara kenti düşünmek bile istemiyorum. Güneşin ışığını düşünmek istiyorum ben. Denizi, bu dünyadaki en güzel, en temiz şeyleri. O yüzden ayrıldım o korkunç yerlerden.» Hem boyuyor, hem kafasını sallıyordu: «Birmingham kenti, Alabama eyaleti! Kara! Benim payıma düşen karaydı hep.»

Craig, Kara Bob'un konuşmasını dinlemekten de hoşlanıyordu. «Bana 'Ölüm Yolu' nu anlat,» dedi.

Bob yine kafasını salladı: «Orayı aklımdan geçirmek bile istemiyorum. O sokak öyle berbat bir sokaktı ki polisler bile düşünmek istemiyorlardı. Varlığını unutuverdiler sokağın. Orospular, hırsızlar, katillerle pezevenkler hep orada toplanmıştı. Ne kötülük arasan bulunurdu. İnsanın dostlarıyla akrabaları bile o cins adamlardı. Öff öff! O sokağı yalnız ve yalnız Tanrı'yla Hazreti İsa temizleyebilir.»

«Niye temizlememişler peki?»

«Temizleyecekler, kardeş, temizleyecekler.»

Bob düşünceliydi: «Ben de orada rastlamadım mı onlara? Seni gördüğüm gibi görmedim mi?» Bir an duraladı, ardından, «Nefesdarlığımı iyi eden de onlar değil mi?» diye söylendi.

«Nerede gördün Tanrı'yla Hazreti İsa'yı?»

Bob, sıradan bir olaydan söz edercesine, «Evangelist kilisesinde,» dedi rahatça. «Seni gördüğüm gibi gördüm.»

«Ne yapıyorlardı?»

Kara derili oğlan önündeki beyaz saçlara bakarak gülümsedi: «Bir şey yapmıyorlardı; öylece duruyorlardı. *Oradaydılar.*»

Craig elinde olmadan etkileniyordu bu durumlarda. «Benim sormak istediğim başkaydı,» dedi. «Nasıldılar yani? Gülüyorlar mıydı, yoksa...»

Bob, «Sadece... *sevinçliydiler,*» diye mırıldandı. Ayaklarının altından akan temiz mavi suların sesini dinleyerek, boyadığı saçları gözleyerek içini çekti: «Ben de çok sevinçliydim...»

«İkisi de mi? Yoksa yalnız biri mi?»

«Yalnız İsa,» dedi Bob. «Ama ne fark eder? İkisinin arasında ne fark var? İsa da yeter bana?»

«Ne renkti İsa?»

Craig Magnus'un kendisiyle alay edip etmediğini hemen anlardı Kara Bob. Zaman zaman da delikanlıyı din yoluna döndürmeyi başarabileceğini umardı. «Rengi yoktu,» deyip ekledi: «Beyaz bile değildi. Yalnızca *var* olduğu belliydi.»

«Ne yaptı peki?»

Bob oturduğu yerde biraz yayılıp kamburunu çıkardı; fırçası ayaklarının yanında sallanıyordu şimdi. Havada yankılanan, gür ve kalın bir sesle

—seslerin rengi olsa kahverengi denebilecek bir sesle— konuşmaya başladı: «Robert Clark, sen bu günah ve kötülük yuvasından çıkmaya bak! Orospularla, katillerle, hırsızlar ve pezevenklerle dolu olan bu korkunç sokaktan, yatak odanın altında kaçak içki yapan heriflerden, sokaklarda dövüşüp birbirlerini bıçaklayan zavallılarla haydutlardan, yalancı peygamberlerden uzaklaşmaya çalış. Git Robert Clark! Güneşin ve havanın temiz olduğu yerlere git ve İsa-düşmanlarıyla savaşarak Tanrı'nın yaratıklarına yardımcı ol!...» Öyle dedi. Ben de sordum: 'Nereye gideyim, ey Hazreti İsa?' O da bana dedi ki, 'California'ya git, Robert. İsa-düşmanlarıyla nasıl savaşacağını ben göstereceğim sana!」 Kara Bob bir iki saniye düşündü. «Ben de gittim. O da dediğini yaptı, bana yol gösterdi.»

Craig, «Nasıl yol gösterdi?» diye sordu.

Bob dönüp ona baktı: «Seni çıkardı ya karşıma! Magnus Oceanics'e girmemi sağladı böylece. Ayrıca... nefesdarlığımı da iyi etti.»

Kaptan köprüsünde duran David Cartwright megafonu alarak geminin yeni adını boyayan Justin'e seslendi: «Bay Magnus! İlerde bir gemi var. Önde, sancak tarafında. Bu yana gelmiyor.»

Justin oturduğu yerde dönerek ufku inceledi. İlk anda hiçbir şey göremedi, sonra küçük bir karaltıyı seçecek gibi oldu. Saatine bir göz attı. Boya kutusunun kapağını kapadı, ayağa kalkıp küpeştenin demirlerine tutundu. Kendisini güverteye çektikten sonra Stereo Bob'a seslendi: «Biraz dinlenelim. Çocukları çağır, gelip bir kahve içsinler.»

Ön güverteyi aşp kaptan köprüsüne tırmandı: «Nerede?» David Cartwright'ın elindeki dürbüne uzanmıştı.

David Cartwright parmağıyla işaret ettikten sonra etsiz, sanatçı ellerini birbirine kenetledi: «Sanırım balina avcıları.» Balina avcılarıydı gerçekten. Görünüşe bakılırsa gemilerden biri av peşindeydi. Justin dürbünü gözlerinden çekerken, «Hele durun!» diye söylendi. «Bundan sonra sıra size gelecek namuzsuzlar!»

Şili iş adamlarıyla Japonların ortak olarak kurdukları bir şirketin gemileriydi bunlar. Avladıkları balinaları Şili kıyılarındaki fabrikalara götürürlerdi. Japonya, Uluslararası Balinacılık Komisyonu'na üye olmuş, Şili olmamıştı. Komisyonun aldığı kararlara bağlı kalmak istemeyen Japonlar, Şili'de ikinci bir şirket kurmuşlardı. Böylece, Pasifik Okyanusu'nda, özellikle de Humboldt Akıntısında bütün yıl avlanabiliyor, kımıldayan her şeye zıpkın sallıyorlardı. Cartwright, «Nasıl yapacaksınız?» diye sordu.

Justin dürbünü genç adama geri verdi.

«Rotayı değiştirelim. Beş mil doğuya kayacağız. Bakarsın pezevenklerin bu yana geleceği tutar.»

Cartwright, «Beş mil doğuya,» diye söylendi.

«Nasıl yapacağımı mı sordun?» dedi Justin. «Söyleyeyim. Karadaki fabrikalarını havaya uçuracağım. Oralara girmenin yolunu bulup fabrikaları yok edeceğim! Balınayı işleyecek fabrika olmayınca balina avlamanın da yararı kalmayacak elbette. Sonra da Güney Afrika'ya gelecek sıra. Onların Durban'daki fabrikasını da yok edeceğim.

Ardından da Avusturalyalılarinkini. Yemin ederim ki yapacağım. Tanrı adına yemin ederim!» Kaptan kamarasının arkasındaki telsiz odasına yöneldi.

Katherine kulaklıkları kafasına geçirmiş, yanına koskoca bir Rusça sözlük alarak radyonun başına oturmuştu. Justin omzunu tutunca başını kaldırıp baktı. Gülümsüyordu genç adam: «Merhaba, yoldaş. Gel bakalım, işçilere kahve veriyoruz.»

Katherine kulaklıklarını çıkardı.

«Taşkent radyosunu dinliyordum,» diye açıkladı. «Gelgelelim Arapça mı konuşuyorlardı, Yunanca mı konuşuyorlardı bilmem. Hiçbir şey anlamadım. Şiveleri çok değişik.»

«Balkanlardan balinacı çıkmaz,» dedi Justin. «Balinacılar Kuzey Denizi kıyılarında doğup büyümüş adamlar olacaktır. Şimdi gel de bir kahve iç.»

Genç kadın yerinden kalkıp blucinini çekti, saçlarını eliyle düzelterek yürüdü. «Az önce de Vladivostok radyosunu bulmuştum. Sibirya'daki radyo spikerlerinin hepsi kutup ayısı herhalde.»

Binbaşı Henry Thorogood önündeki kahve ibriğini itip gelenlere baktı. «Ee, Rusya'da durum nasıl?» diye sordu. «Her yerde bolluk ve bereket mi görülüyor yine?»

«Ürün çok iyiymiş,» dedi Katherine. «Durumlarından hoşnut olan işçiler de üretim hedeflerini aşıyorlarmış. Yalnız dediklerine bakılırsa Amerika'daki durum pek iyi değilmiş.»

Kaptan keh keh gülerek bir fincan kahve uzattı.

Justin, «Her zaman öyle mi konuşurlar?» diye sordu.

«Her zaman değil. Ancak haber bültenlerinde pek tarafsız olamıyorlar nedense.»

Justin genç kadının yorgun görüldüğünü düşündü. Aslında herkes biraz gergindi. L. C. Singleton bir tepsi sandviçle çıkıp geldi. Yüzünde beyaz benekler görülüyordu. O da yardım etmişti boya işine. Geçerken Justin'in omzunu okşadı.

«Nasılsın, L. C.?»

Kaptan, Katherine'le konuşmaya dalmıştı. «Bostonlu bir genç bayan Rusçayı nerede öğrenir kuzum?»

Örümcük, Ross ve Kara Bob peş peşe salona girdiler. Hepsinin üstü başı beyaz lekelerle bezenmişti. Ross, «Picasso'lar geldiler!» diye haykırdı.

«Birleşmiş Milletler'de bir iş bulabileceğimi düşünmüştüm,» diyordu Katherine. «Ya da Dışişleri Bakanlığında falan çalışabileceğimi. Babam hariciyeciydi. Çocukluğumun birkaç yılını Moskova'da geçirdim. Amerika'ya döndüğümüzde Rusça öğrenimi yapmamı istedi. Öğrendiğim dili unutmamı gereksiz buluyordu.»

Justin de söze karıştı. «Katherine iki yüz milyon Rusun yanılmış olamayacağını da düşünmüş. Baksana, Bob! Beyaza boyamayı unuttuğun bir yer var alnında.»

«Biliyorum,» dedi Kara Bob. «Orasını en sonunda boyayacağım.»

Katherine hâlâ anlatıyordu: «Yayınevinde çalışırken Rus yazarlarının kitaplarıyla hep ben ilgilendim. Üniversitede de Rus filolojisi okuduğumdan Rusçadan çevrilen kitaplar mutlaka benim elimden geçirdi.»

Stereo Bob bir karış suratla gelip kahve ibriğine saldırdı. Döke saça dört fincan kahve doldururken, «Şimdi de garson olduk!» diye homurdandı.

Justin, «Ötekiler nerede?» diye sordu.

«Sahte manikayla uğraşıyorlar,» dedi Stereo. «İsteseler de istemeseler de şekerli içecekler.» Her fincana bir kaşık şeker attı.

L. C., «Birer tane de sandviç götür,» dedi. «Yensin diye yaptık bu sandviçleri.»

«Kırk tane elim yok ya!» Bob Matthews iyice kararmıştı: «Benim kusurum da bu işte! Topu topu iki elim var.»

L. C., elektronik uzmanının arkasından bağırdı: «Benim gibi hem aşçılık, hem boyacılık yap da ondan sonra konuş!» Bob Matthews dört fincan kahveyi almış, bastığı yeri gümlterek çıkıp gitmişti. Justin avucuna dört sandviç sıkıştırıp onun peşinden çıktı. Kaptan köprüsünün arkasına, yeni makinenin dikileceği yere yürüdüler. Steve, Victor, Örümcek ve Max, halka biçimine sokulmuş ince boruları kaynakla birleştiriyorlardı. Borular çubuklarla birbirine bağlanınca *Jubilee*'nin gerçek makinesine tıpatıp benzeyen ince uzun bir silindir çıkacaktı ortaya. Gerçek makinenin arkasına dikilecek olan bu silindirin çevresine teneke kaplanacak, üstüne de boya çekilecekti. Geminin görünüşü büsbütün değişmiş olacaktı böylece. Max bir yana çekilmiş, Steve'le Victor'un halkalara kaynak yapışını gözlüyordu. Stereo Bob fincanları güvertenin tahtalarına bırakıp, «Hepsi şekerli!» diye havladı. «Birer kaşık.»

Justin, «Sandviç de getirdik,» dedi.

Victor eklemelerini gıcırdatarak doğruldu, ellerini beline dayayıp çarpık gülüşüyle güldü. Steve'in üstünde kısacık bir şorttan başka bir şey yoktu. Pek iri sayılmazdı ama kasları sıırım gibi, teni güneş yanığıydı. Kolları mavi dövmelemlerle kaplıydı.

Max yapılan işi göstererek düşüncesini açıkladı. «Dayanmaz bu. Fırtınada hemen yıkılır.»

Victor, «Dayanır,» dedi alçak sesle. «Köşe demirleriyle vidalayacağız güverteye.»

«Neyle tutturursan tuttur,» dedi Justin. «Al-datıcı bir görünüş versin yeter.»

Max, «Horn burnundaki rüzgârda mutlaka yıkılacaktır,» diye directti. «Vidalasan da durmaz, perçinlesen de.»

Justin hiç bakmıyordu Max'e. Adamın konuşmasından ve sesinden anlam çıkarmaya çalıştı. Çeşitli anlam çıkabilirdi Max'in sözlerinden. Belki kışkırtıcılık edip ortalığı karıştırmaya çalışıyor, belki eleştiriyor, belki de —asıf suratla da olsa— gerçekten yardım etmeye yelteniyordu. Baja California'dan ayrıldıklarından beri böyleydi bu. Kendisinden istenen her şeyi aynı tutumla, aynı suratsızlıkla yapmıştı. Ne var ki *Slava*'ya çıkacak olan beş kişiden başka kimsenin katılmak zorunda olmadığı ve günde üç kez yinelenen jimnastik saatini de kaçırmıyordu. Justin adamın günde bir şişe viski içtiğini biliyordu ama yorucu beden hareketlerinde kimseden geri kalmadığını da fark ediyordu. Fiziksel bakımdan, şaşılacak kadar iyi durumdaydı. Karnındaki ve bacaklarının üst yanlarındaki sarkıklık hesaba katılmazsa, kaslarının hâlâ korkulacak kadar güçlü olduğu söy-

lenebilirdi. Max'in, şu son sözleri yardım etmek isteğiyle söylediğine inanmaya çalışıyordu Justin. Onda öyle bir istek varsa herifin iyi niyetini desteklemek gerekirdi. «Belki de iki tane hazırlasak daha iyi olur,» dedi. «Biri yıkılırsa ötekini dikeriz çabucak. Sen ne dersin, Victor? İki tane yapabilir miyiz şunlardan?»

«Elbette yaparız,» dedi Victor. «Ama bunun yıkılacağı falan yok.»

Max, «Bana izin,» diyerek kalktı, kahvesini alıp merdivene yöneldi. O merdivenden inerken Justin yanında duran Steve'e baktı.

«Eee, sen ne dersin?»

Steve, her zamanki yumuşak sesiyle, «Hiç anlamıyorum,» diye mırıldandı. «Kendisinden isteneni yapıyor ama o kadar. Fazlasını bekleme.»

«Deminki sözleriyle yardımcı olmaya mı çalışıyordu acaba?»

«Sabahtan beri ilk kez ağzını açtı demin. Haa, bir şey daha söylemişti işin başında. 'Bu meret neye yarayacak?' diye sordu sanırım.»

Victor ellerini saçlarının arasında gezdirdi. «Adamı dert edinmeyin kendinize.»

«Dert edinmeyin ne demek! Başka hiçbir şey yapmasa bile çocukların moralini bozuyor.»

«Başka bir şey de yapamaz,» dedi Steve. «Ol- sa korkudan donuma sıçmama yol açar!»

Çocukların morali yerindeydi öyleyse. Justin gemide esen havayı büyük bir dikkatle izlerdi. Bu konuşma yüreğine su serpmiştı; görünüşe bakılırsa kimsenin morali bozulmuş değildi. Gelgelelim kaptandan başka herkes acemiydi bu işlerde. Onun için de belli bir gerginlik olacaktı tabii.

Katherine, bir gece önce Justin'in kollarında yatarken, «Gerginlik var,» demişti. «Orası kesin.»

Genç kadının iç çekişine kulak kabartan Justin onun da gergin olduğunu fark etti. «Öyle olması kaçınılmaz bir şey,» dedi. «Hiçbiri böyle bir iş yapmadı daha önce. Sen nasılsın?» Katherine kaygılandırıyordu Justin'i. Oldukça geç bir saat; sevişme sonrası saati. Nöbetçiden başka herkes yatmıştı. Engin denizi yusuvarlak bir ay aydınlatıyor, yirmi mil hızla giden *Jubilee* bu gümüş pırıltısını yararak ilerliyordu. Justin genç kadının uzun, pürüzsüz sırtını okşadı.

Katherine bir süre düşündükten sonra sıkkin bir sesle karşılık verdi: «İşin sonuna yaklaşınca... Bu konuyu o kadar çok konuştuk, öyle ince düşündük ki alıştık bayağı. Kanıksadık da diyebilirsiniz. Kanıksadık, duyarlığımızı yitirdik... Ben bile. Üstelik geleceğe ait bir tasarıydı, önümüzde çok zaman vardı daha.» Gözlerini yummuştu. «Sonra... Bermuda'daki iş bitince gerçekler biraz daha yakına geldi. Zaman azalmıştı artık. Yakında başlayacaktık. Çok yakında. O zaman gerçeğin ve tehlikenin bilincine varmaya başladık. Evet, tehlikeyi de düşünüyoruz sanırım. Neler olabilir korkusu gitgide büyüyor. O korkuyu bastırmaya çalışıyor insan. İşini yapıyor. Ne olursa olsun gerilemeyeceğini, görevini yerine getireceğini söylüyor kendine. Ötekiler de öyle yapacaktır çünkü. Söz verilmiştir bir kere. Herkes birbirine güveniyor. Ben korktum, bu işten vazgeçiyorum denemez; çünkü hem yapılacak şeyin iyi ve doğru bir iş olduğu kesindir, hem de ötekilere karşı bir sorumluluğu vardır insanın. Herkesi düşkırıklığına uğratmak

olmaz canım! Onur meselesidir artık.» Gözlerini açarak Justin'e baktı. «Seni düşkırıklığına uğratmayacağım, yüzüstü bırakmayacağım. Ama bir an önce bitse de kurtulsak diye düşündüğümü de gizleyemem. Benim durumum böyle işte. Sanırım ötekiler de aynı şeyleri düşünüyorlardır.»

Justin parmak uçlarıyla kızın kaşını okşadı: «Beni düşkırıklığına uğratacağından korkmuyorum. Sinirlerinin dayanmayacağından korkuyorum ben.»

Katherine başını salladı: «Dayanır. Olsa olsa arada bir çığlık atabilirim.»

Justin güldü: «Çığlık atacaksan kaptan köprüsünde atma da burada at. Bana bağır. Olur mu?»

«Olur.» Katherine de gülümsedi: «Az önce de çığlık atacaktım ama onun nedeni başkaydı.» Yattığı yerde doğrularak dirseğine dayandı. «Rusçam iyidir ya bu heriflerin şiveleri şaşırtıyor beni. O yüzden çok korkuyorum. Denizcilik terimlerini de öğrendim; gelgelelim argoyu anlamıyorum.»

«Konuşmaların genel anlamını çıkartabilirsen yeter. Lenin Deniz Akademisi'nden diploma alacak değilsin. Bir şey içelim mi?»

«Sen altı saat sonra kalkmak zorundasın. Allah'ın cezası jimnastik saatine yetişemezsin yoksa.»

«Bomba gibiyim ben!»

Genç adam yataktan kalkıp çalışma odasına geçti. Katherine'e bir martini hazırladı, kendine de buzdolabından bir bira çıkardı. Yatağa döndü, bağdaş kurup genç kadının karşısına oturdu. Katherine, gece lambasının ışığıyla aydınlanan erkeği inceledi, sonra da parmağını Justin'in göğsünde gezdirdi. Martini sinirlerini gevşetmişti.

«Çok doğru,» diyerek gülümsedi. «Gerçekten bomba gibisin, Magnus. Hele o gözlerin yok mu?»

«Göz dediğin seninki gibi olur asıl!» Katherine'in neşelendiğini görünce sevinmişti.

Katherine içkisini yudumluyordu.

«Herkes bomba gibi,» dedi. Kendini inandırmak için konuşuyordu. «Bulunmaz bir ekip toplamışsın. L. C.'yle Victor'a varıncaya kadar herkes bu iş için biçilmiş kaftan. Hele kaptan! Güçlü bir kale sanki.»

«Sağlam bir meşe,» dedi Justin.

«İnsana öyle bir... güven duygusu veriyor ki! Beni şaşırtan, adamın tam bir centilmen olması. Tanrı kraliçeyi korusun, biz de Cenevre Anlaşmasını koruyalım dercesine dolaşıyor ortalıkta. Peki nasıl oluyor da yasadışı bir eyleme katılıyor?»

Justin genç kadını eğlendirmek istiyordu. «Çünkü bir centilmen asla görevden kaçmaz,» dedi. «Yapılacak bir iş varsa yapmalıyız, arkadaşlar! Ruslar bütün balinaları öldüremeyeceklerini anlamalıdır! İngiltere, anavatan, bugün her birimizin görevi başında olmasını bekliyor. Bizim görevimiz de Magnus Oceanics'i ve Magnus Oceanics'in politikasını desteklemektir. Kaptanın onayını kazandık biz! Denizi seviyor amiral; doğanın korunması gerektiğine inanıyor. Onun için, gemiyle birlikte denizin dibini boylamayı bile göze alır. Sulara gömülürken de 'Tanrı Kraliçeyi korusun!' diye bağıracaktır. Bu kadar basit işte.»

«Evet,» dedi Katherine. «Haklısın. Çok iyi anlattın kaptanı.» Bardağın ince uzun ayağını parmaklarının arasında döndürdü, «Bir bakıma David Cartwright da güven uyandırıyor insanda. Bam-

başka bir nedenle. Mizah duygusundan yoksun, dünyayla ilgisi yok; papaz gibi delikanlı. Ama bu özellikleri de güvenilir biri olduğu izlenimini güçlendiriyor. Öyle ağırbaşlı, öyle temiz... ve saf ki, Bay Cartwright bizden yanaysa yaptığımız iş yanlış ya da haksız olamaz diyor insan.»

Gecenin ortasında çırılçıplak oturup konuşmak, karşılıklı içki içmek haz veriyordu ikisine de. Lambanın ışığı Katherine'in saçlarına, çıplak tenine vuruyordu. Göğsüyle kalçası süt beyazıydı. «Örümcek de güven veriyor bana.»

«Örümcek mi?» dedi Justin. «Evet, tabii!»

«Tabii ya! O da çok dayanıklı, çok becerikli. Fiziksel güce dayanan her şeyin altından kalkabilir gibime geliyor. Cangılda herkes yolunu kaybetse bile o yönünü bulup çıkar. Atina'dan Isparta'ya kadar koşabilir. Bak, onda gerginlikten iz yok.»

Justin, «Örümcek bile işi yalnız eğlence olarak görmüyor,» dedi. «Ciddiye alıyor.»

«Evet, hiç kuşkusuz.» Bir an düşündü. «Bir bakıma seni de Örümcek'e benzetiyorum ben. Bu işi sen başaramazsan kimse başaramaz. Sen yapabileceğini düşündüğüne göre demek ki olanaksız değil. Bir yolunu bulacaksın.» Yine gözlerini yummuştu. «Senin... yıkılamayacak, yok edilemeyecek bir adam olduğunu sanıyorum ben.»

Justin gülümsedi. «Gerçekten öyle olmak isterdim.» Söyler söylemez pişman olmuştu.

Katherine arkasına yaslandı. «Evet,» dedi usulca. «Öyle olmanı dilerdim ben de.»

Justin genç kadının bu kaygılı havadan uzaklaşmasını istiyordu ama gecenin o saatında uzun uzun konuşmak olanaksızdı. Üstüne varmamaya

karar verdi. Katherine gözlerini açıp erkeğini süzdü. «Gerçek idealist Justin Magnus!» diye söylendi. Tanrım, şu adamın kesin inancına sahip olabilseydi o da. «İdealist ne durumda?» diye sordu.

«Hepimiz gerginiz, Katie. Ben de sandığımdan daha gerginim belki. Gelgelelim böyle olması olağan. Moralimiz çok iyi.»

«Peki. Ancak bu işi bir an önce bitirmeye bakalım.»

«Yakında biter. Hiçbir aksaklık çıkmayacak.»

«Max'i ne yapmayı düşünüyorsun?»

Justin sigarasından derin bir nefes çekti: «Henüz bilmiyorum. Şimdilik uslu duruyor. En küçük bir terslik çıkarsa kilit altına alacağım. Bakalım, yarın provalar başlayınca anlarız.»

19

Salonun meşe kaplamalı duvarlarından birine Antartik'in büyük boy haritası asılmıştı. Öbür duvarda da *Slava*'nın planları görülüyordu. Bir şövale üstünde duran karatahtaya *Slava*'nın resmi çizilmiş, önemli özellikleri Justin'in elyazısıyla birer birer gösterilmişti. Uzun yemek masasının bir ucunda projeksiyon makinesi duruyordu; *Slava*'nın Cape Town'da çekilen resimleri gösteriliyordu bu makineyle. Salonun halısı, kutularla sandıklardan, ambalaj kâğıtlarından görülmez olmuştu. David Cartwright'la Victor'dan başka herkes oradaydı. Justin duvarın kaplamalarına vurdu.

«Slava'nın planları hep burada asılı duracak. Buzdenizine varıncaya kadar. Herhangi bir aksaklık olur da birileri *Jubilee*'ye çıkarsa bunları bulmamaları gerekir. Onun için de Antarktik'e vardığımızda planlar yakılacaktır. Planları ezbere öğrenmenizi bu yüzden istiyorum. Herkes nereye gideceğini bilsin, bellesin. Gerekirse gözü kapalı dolaşabilmelisiniz *Slava*'da. Gerekirse geri geri yürüyerek dolaşabilmelisiniz. Uykunuzda yürüyerek bile bulabilmelisiniz yerlerinizi!»

Stereo Bob homurdandı: «Kimde uyku kaldı ki!»

«Tasarladıklarımızı herkesin bildiğini biliyorum elbet. Ancak her şeyi bir kere daha gözden geçirmek istiyorum. Sizi üzen, şaşırtan bir şey varsa, anlamadığınız herhangi bir nokta varsa lütfen şimdi açıklayın. Aptalca bir soru olacağını düşünseniz bile! İstedığınız her noktayı yeni baştan açıklayabilirim. Gerekirse on kere açıklayabilirim. Önemli değil. Önemli olan herkesin her şeyi iyice anlaması.»

Kimse ağzını açmadı. Justin herkesi gözden geçirerek sürdürdü: «Hepinizin ilk belleyeceği şey şu: Amacımız, gemiyi tek bir insanın canına kıymadan batırmaktır. Tek bir Rusun bile ölmesini istemiyorum. Kendi canımıza da kıymayalım.»

Masanın başına döndü.

«*Slava*'ya çıkacak olan herkes tepeden tırnağa silahlanacak. Tabancalar, gaz bombaları, otomatik tabancalar... Her türlü silahınız olacak. Antarktik'e vardığımızda hepsinin nasıl kullanılacağını da öğrenmiş olacaksınız. Ancak... bu silahlar karşınızdakini korkutmak için kullanılacak yalnızca. Rus-

ları yola getirmek, gemi batmadan önce cankurtaran sallarına binip oradan uzaklaşmalarını sağlamak için.» Topluluğa dik dik baktı. «Silahları gü-rültü yapmaktan başka bir amaçla kullanacaksınız yalnız ve yalnız kendinizi savunmak için kullanabilirsiniz. O da ancak *çok* darda kalırsanız.

Kimse bir şey demedi. Boşluktaki bir noktaya bakıyordu herkes. «*Slava*'daki güverte işçilerinin yüzde doksanı kadındır,» dedi Justin. «Onu hiç aklınızdan çıkarmayın. Biz terörist değiliz. Gemi korsanı da değiliz. Kadın katili de olacak değiliz. Tek istediğimiz herkesi uzaklaştırıp lanet olasıca gemiyi havaya uçurmak. Bundan böyle asla avlanamamasını sağlamak!»

Antarktik haritasında, kara, beyaz renkte, karayı çevreleyen deniz de mavinin değişik tonlarıyla gösterilmişti. O bembeyaz kara parçasının dört yanındaki deniz, I, II, III, IV, V ve VI numaralı bölgelere ayrılmıştı. Uluslararası Balinacılık Komisyonunun saptadığı bölgelerdi bunlar. Justin masadan kalktı, duvardaki haritaya giderek Güney Amerika'nın en uç noktasına doğru yükselen uzun, beyaz bir burnu gösterdi:

«Birinci bölge, Graham Land'ın kuzeyindeki Drake Boğazı. Avcıların en sevdikleri yer burası. Balinalar en çok burada toplanıyorlar bu günlerde. Kaç tane kaldıysa tabii! Öbür bölgelerde hemen hiç balinaya rastlanmıyor.» Haritaya vuruyordu parmağıyla. «Namussuzları burada bulacağız. Drake Boğazına yakın bir yerde. O bakımdan şanslı sayılırız; çünkü Drake Boğazı, Güney Amerika'yla Graham Land'ın arasındaki dar bir boğazdır. Onun için herifleri bulmamız güç olmayacak.»

Bob Matthews düşüncesini açıkladı: «Onların bizi görmeleri de kolay olacak.»

Justin, Graham Land'ın kuzey ucunu gösterdi. İnce uzun burnun çevresinde sayısız ada vardı.

«Başlangıçta *Jubilee* şurada demir atacak,» dedi. «Şu adanın koyunda. Bu haritada pek iyi görünmüyor ama deniz haritasının paftasını incelerseniz bizim için çok uygun bir yer olduğunu görürsünüz. Şu koyda demirlersek açık denizden geçen gemilere hiç görünmeyiz. Ancak koya girerlerse görebilirler bizi. Koya girmeleri için de hiç bir neden yok. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşacaklarını umuyorlar onlar; çevrede yabancı tekneler bulunup bulunmadığını araştırarak değiller. *Jubilee*'yi radar ekranlarında görseler bile buzdağlarından biri sanacaklardır.»

Yine Stereo Bob konuştu: «Ya gözle görürlerse?»

Justin sabırlı bir tavırla karşılık verdi «O zaman da Nagasaki limanına bağlı, rengi beyaz, makinası çift, adı *Deniz Kraliçesi* olan bir gemi görecekler. Okyanuslarda bilimsel araştırmalar yapan bir ekibiz.»

Herkes susuyordu. Justin yarım kalan açıklamasına döndü: «Önce bu koyda, gözden uzak bir yerde demirleyeceğiz. Rus filosunun yerini saptamaya çalışacağız orada. Pek güç olacağını sanmam. Drake Boğazı'nda dolaşan koskoca bir fabrika gemisiyle yirmi avcı gemisini bulmak zor olmaz. Radyoyla bulacağız yerlerini. Katherine bulacak. Radyo konuşmalarını dinleyeceğiz. Eninde sonunda, bir konuşmada yerini belli edecektir filo. Nerede olduklarını öğrenince helikopteri kullana-

cağız. Yerlerini ve durumlarını gözle görebilmek için. Üç bin metre yükseklikten uçacağız ki motor sesi duymasınlar. Öyle değil mi, Ross?»

Ross, işini bilen bir insan havasıyla açıkladı: «Üç bin metreden uçarsak ses duymazlar. Dürbün kullanmazlarsa bizi görmezler de. Dürbünlü bir gözcüleri olsa bile kafasını hep havada tutup bizi arayan birisi olması gerekir. Oysa gökyüzünü gözlemeleri için hiç bir neden yok.»

«Radar,» dedi Justin. «Onu da anlat kısaca.»

«Peki. O yükseklikten uçarsak radar ekranında da görünmeyiz. Radarlarını yatay durumda çalıştıracaklardır çünkü. Denizi tarayacak, buzdağlarını, kendi gemilerini falan kollayacaklardır. Göğü taramazlar.»

Justin, Stereo Bob'a baktı. «Sen ne dersin, Bob? Doğru mu dedikleri?»

«Eh,» dedi Bob. «Doğru sayılır.»

Steve, «Kesin söyle, Stereo,» diye terslendi. «Doğru mu, değil mi?»

«Doğru dedik ya!» Bob da terslenmişti. Çilli yüzü pespembeydi. «Söyledik bir kere! Yazılı mı vereyim yani?»

Justin gülümsedi. Bob'dan başka herkes sırtıyordu. Bir de Max vardı gülmeyen. Max koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturmuştu. Yüzü anlamsızdı.

«Ross filoyu bulunca bize tam yerlerini, yakınlarındaki buzdağlarının arkasına gizlenerek sokulup sokulamayacağımızı, kısacası, genel durumu bildirecek. Havadan resim çekecek. Ondan sonra da *Jubilee* saklandığı koydan çıkarak filoyu izleyecek. Buzdağlarının arasında gizlenerek elimiz-

den geldiği kadar yaklaşacağız Ruslara. Yirmi beş mil uzakta kalırsak radar menziline de girmemiş oluruz. Zaten buzdağlarının arasında olacağız; onlar radar alanını kısıtlayacaklardır. *Jubilee* filoyu izleyecek, Katherine de bu arada radyoyu dinleyecek hep. Ross helikopterle yükselerek bize kuşbakışı bir resim getirecek.» Başını öne arkaya salladı. «Kolay işler bunlar. Merak etmeyin, filoyu bulmakta güçlük çekmeyeceğiz. Biraz daha erken ya da daha geç olmasının önemi yok. Bekleriz.»

Masanın başına döndü, ellerini cilalı tahtaya dayayarak öne eğildi.

«Ondan sonra, öldürdükleri balinalardan birkaçını bulmak zorundayız,» dedi. «O da pek güç olmayacak. Balınayı öldürdükten sonra karnına ortası delik bir zıpkın saplayarak pompayla hava basıyorlar. Hayvanı iyice şişirip suyun yüzünde bırakıyorlar. Avcı gemisi yoluna gidiyor, çekme gemilerden biri ölü balınayı fabrika gemisine götürüyor. Balinanın yerini radyoyla bildiriyorlar fabrika gemisine; çekme gemisi de oraya gönderiliyor. Fabrika gemi, balinanın ölüsünden elli, altmış mil uzakta olabilir...»

Bob Matthews atıldı. «Yalnız beş mil uzakta da olabilir.»

«Öyle olursa o balinalara hiç ilişmeyeceğiz,» dedi Justin. «Onların bize yararı yok. Biz, fabrika gemisinden elli, altmış mil uzaktaki hayvanları bulmalıyız ki işimizi görecektik kadar zamanımız olsun. Bulacağız, korkmayın. Gerekirse bir ay bekleriz.»

Masanın çevresinde oturanları gözden geçirdi. «Katherine avcı gemilerinin radyo mesajlarını din-

leyecek hep. Çekme gemilerinin gönderilebilmesi için ölü balıkları nerede bıraktıklarını *Slava*'ya bildirmek zorunda onlar. Elimizle koymuş gibi bulacağız balinaları. Zamana bağlı ama mutlaka bulacağız. Benim için, beklemek hiç zor değil. Gerekirse bütün yaz orada kalırım.»

«Orada ne kadar oyalanırsak bizi görmeleri olasılığı o kadar güçlenir,» dedi Steve.

«Dikkatli davranırsak görülmeyiz. Çünkü fabrika gemisinin yerini helikopterle saptadık mı *Jubilee* yine bir yerde gizlenebilir. Şu adaların herhangi bir koyunda.» Justin haritanın başına dönmüştü. Graham Land'ın iki yanındaki mavilikleri göstererek, «Ya da şuralarda,» dedi. «Buzdağlarının arasında. Unutma ki haritada deniz olarak gösterilen yerlerde adım başına bir buzdağına rastlanır.»

Bob Matthews, «Aman ne güzel!» diye söylendi.

Justin, Henry Thorogood'a döndü. «Sen ne dersin, binbaşım?»

Kaptan Thorogood başını sallayarak bu planı onayladığını belirtti. «Evet, tabii. Yerimi seçmek için biraz zaman isteyebilirim olsa olsa. Koskoca bir alan orası; arkasına gizlenebileceğimiz pek çok... ııı... doğal engel vardır.»

Yine Stereo Bob'un sesi duyuldu. «Geminin adını değiştirsek de *Titanik* yapsak bari.»

L. C., «Yetli!» diye bağırды. «Kes artık.»

«Bana biraz zaman tanırsanız gerisi kolay,» dedi Henry Thorogood.. «En uygun yeri arayacaksak, istediğimiz balinaları bulup içine patlayıcı maddeleri yerleştirdikten sonra hiç dolaşma-

dan Güney Amerika yolunu tutabileceğimiz bir noktada demirlemeliyiz.»

Justin masanın üstündeki alüminyum silindiri alarak herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. On beş santim çapında, kırk santim boyunda bir silindirdi bu.

«Patlayıcı maddemiz,» dedi. «Adını açıklayamayacağım bir Güney Amerika ülkesinin levazım dairesinin en iyi dilekleriyle sunulmuştur. Parayla tabii. Imperial Chemical Industries Şirketinin yaptığı mallardan.» Yuvarlak kutuyu okşadı. «Standart sualtı patlayıcısı. Piyasadakilerin en iyisi. Denizde petrol arayanların, sualtı tahrip işlerinde çalışanların falan bol bol kullandıkları bir nesne. Belki öğrenmek isteyeniniz vardır...» Silindirin üstündeki etiketi okudu. «Yüzde doksan bir nitrogliserin, yüzde yedi nitroselüloz, yüzde iki baryum sulfattan oluşmuş.»

Craig, «Çok heyecanlandım,» diye söylendi. «İlk kez yapacağım bu işi. Sualtında patlatmamıştım hiç!»

Herkes gülmeye başladı. Katherine kızarmıştı. Justin gülüşmenin kesilmesini bekledikten sonra sürdürdü:

«Her kutunun ağırlığı on bir kilodan biraz fazla. Altı balina bulabilirsek her birine ikişer tane yerleştireceğiz. Yirmi dört kiloya yakın bir şey yani. Ne dersiniz, kaptan?»

«Yeter,» dedi emekli binbaşı. «Toplam olarak aşağı yukarı yüz elli kilo. Pek güzel bir gümbürtü kopacaktır.»

«Gelgelelim altı balina bulamazsak her birine üçer silindir yerleştirmemiz gerekecek. Yirmi

dört silindirimiz var; on iki balinaya yetecek kadar yani. Altı balina bulursak sevineceğiz; ama üç tane de olsa işimizi görür.» Kısa bir duralamanın ardından ekledi: «Her neyse işte, kaç balina bulursak gerekli ölçüde patlayıcı maddeyi aralarında bölüştüreceğiz. Ateşleme düzeni şu kutuların içinde. Onlar da silindirlerle birlikte yerleştirilecek balinaların içine.»

Masanın üstünde duran küçük madeni kutuyu gösteriyordu bu kez. Beş santim eni, yedi santim uzunluğu olan bir kutuydu elindeki.

«Elektronik ateşleme düzeni,» dedi «Yine o iyiliksever levazımcının deposundan. Uzaktan kontrol edilen patlamalarda her zaman kullanılan, çok basit ve pratik bir mekanizma. Vietnamda'da aynılarını kullanırdık. Bu kutulardan biri, balinanın içine yerleştirdiğimiz silindirlerin sonuncusuna takılacak. Şu kutunun içinde, küçük bir aküyle basit bir radyo alıcısı var. Denizaltıdan, daha önce belirlenmiş bir dalga uzunluğunda sinyal yollayacağız alıcıya. Alıcı, küçük bir düğmeyi harekete geçirecek, düğme de aküyü çalıştıracak. Elektrik akımı patlayıcı maddeye değen ateşleme düğmesine ulaştı mı... Buuummm!» Neşeyle bakıyordu arkadaşlarına. «Tamam mı?»

Kimse bir şey demedi.

Justin ikinci bir madeni kutu almıştı masadan. «Patlayıcı maddeyi yerleştirirken, bunlardan birini de koyacağız balinaların içine.»

Onu da havaya kaldırdı. Ayakkabı kutularının yarı boyunda, küp biçimi kara bir kutuydu bu da.

«Şu gördüğünüz bir radyo vericisi. Verici, de-

nizaltıdaki alıcıyla dinleyebileceğimiz, hiç kesilmeyen bir sinyal verecek. Vericilerin her biri, daha önce saptanan bir dalga uzunluğunda çalışacak, her birinin yolladığı sinyal ayrı. Sinyaller aşağı yukarı iki millik bir alan içinde duyulabiliyor.» Kutuyu masaya bıraktı.

«Şimdii! Balinalarımızı istediğimiz gibi donatınca, denizaltı ekibi son hızla fabrika gemiye yollanacak. Orada bekleyeceğiz. Bu arada çekme gemileri bizim balinaları *Slava*'ya getirmeye başlayacak. Geminin kıçındaki rampadan yukarı çekilmek üzere arkaya bağlanacak balinalar. Aynı saatlarda bizimkilerden başka balinalar da getirilecektir elbette. Ne var ki bizimkilerin gelişini izleyebileceğiz. Radyo vericileri sinyalleri yollamaya başlamış olacak çünkü.»

Max, toplantının başından beri ilk kez konuştu. Gözlerini yere eğmiş, kollarını kavuşturup oturmuştu. «Vericiler çalışmazsa ne olacak peki?»

Adamın konuşmaya katılması Justin'i sevindirmişti.

«Vericiler çalışacaktır,» dedi. «En üstün kaliteyi aldık. Ayrıca da Stereo Bob'un elinden geçti hepsi. Çalışacaklarını garanti etmek onun görevi.» Bob Matthews'a döndü. «Öyle değil mi, Bob?»

Bob Matthews gözlüklerini burnunun üstüne itti, istemeye istemeye doğruladı. «Vericiler çalışacaktır.»

Justin, Max'in yeni bir katkıda bulunacağını umarak, neredeyse mutlu bir bakışla bakıyordu. Gelgelelim Max öylece oturuyordu; başı arkada, kolları kenetli. Herkesin gözü ondaydı. Sonunda Justin açıklamasını sürdürmeye karar verdi.

«Bu arada, denizaltıyla gidenler —yani gemiye çıkacak kişiler— yerlerine varmış olacaklar.» Kaptana bir göz attı.

«Evet,» dedi Binbaşı Thorogood. «*Slava*'nın bir mil uzağına gidip duracağız. Su altından tabii. Yalnızca periskopla radyo anteni kalacak suyun üstünde. O uzaklıkta durursak bizim için herhangi bir tehlike söz konusu olamaz.»

«Patlayıcı maddeyle yüklü balinaların geminin rampa girişine yanaştırıldığını haber aldığımız an bombaları patlatacağız,» dedi Justin. «Radyo vericisini çalıştırarak elbet. Radyoyla belirli sinyalleri verdik mi... buummm!» Elleri şaklattı. «Korkunç bir patlama olacak. Suyla iletilen basınç *Slava*'nın dümenlerini —şansımız varsa aynı zamanda da pervaneleri— tahrip edecek.»

Çıt çıkmıyordu salonda; herkes büyük bir ilgiyle dinliyordu.

«Rusların da aklı başından gidecek tabii!»

Max ikinci kez konuştu. Can sıkıntısını belirten derin bir soluk alarak, kimsenin yüzüne bakmadan sordu: «Rus balinacıları silahlı mıdır?»

«Subayların tabancaları olabilir,» diye karşılık verdi Justin. «Bir yanda kilit altında tutulan otomatik tüfekler de bulunabilir. Herhangi bir ayaklanmada kullanılmak üzere. Ancak bundan fazlası yoktur sanırım. Olanlar da el altında bulundurulmaz her halde; açıkta değildir.»

«Peki ya patlamanın basıncı dümenleri tahrip etmeye yetmezse?»

Justin, Max'i yüreklendirmek için elinden geleni yapmaya hazırdı. «Yetecektir, Max.»

Henry Thorogood da başını salladı. «O kadar

yakında patlarsa mutlaka yetecektir. Yüz kırk, yüz elli kilo Submarex aynı anda patlayacak çünkü. Yetecektir. Kesinlikle! Pervaneleri tahrip etmeye de yetecektir. Almanların pervanelerini daha azıyla parçalardık biz.»

Justin sordu: «Tamam mı, Max?»

Max hiç ağzını açmadan omuz silkmekle yetindi.

«Diyelim ki hepsi birden patlamadı... Ya da radyo alıcılarından biri kusurlu olduğu için balinaların biri patlamadı...» Justin, Stereo Bob'a dönünce elektronik uzmanı kaşlarını çatıp ters ters baktı. «Yine de, geminin hemen arkasında büyük bir patlama olduğunu duyacaklardır. Hiç değilse makineleri durdurup olayı araştırmaya kalkacaklardır.»

Bir an duraladı, sözlerini vurgulayarak, «Bura kadar yapılanların amacı da bu!» diye söylendi. «*Gemiyi durdurmak!* O zaman, denizaltı omurganın altına sokulabilir tehlikesizce. Biz de çıkıp mıknatıslı mayınları yerlerine yerleştirebiliriz.»

Herkes sessizce dinliyordu hâlâ. Katherine gözlerini ona dikmişti.

«*Slava*'daki herkes kış tarafa üşüşecek, orada müthiş bir kargaşalık kopacak. O patırtı gürültü sürüp giderken denizaltı bizi burnuna götürecektir ve suyun yüzüne çıkacak. Gemiye tırmanacağız. Kaptan köprüsünü işgal etmek için... Herkesin cankurtaran sandallarına binip oradan uzaklaşmasını sağlamak için! Tek bir insan öldürmeyeceğiz.»

Sessizlik büyüyordu. Herkes boşluktaki bir noktaya dikmişti gözlerini. Derken, Max, gerçek-

ten ilgilendiği için değil de can sıkıntısından gelen bir merakla sorduğunu belli ederek, «Gemiye çıkmak niçin?» diye mırıldandı. «Niye gemiye el koymak istiyorsunuz? Mıknatıslı mayınları yapıştırıp iki, üç mil uzağa gitseniz, sonra da radyoyla haber yollayıp bombaların patlayacağını, herkesin gemiyi boşaltmasını söylemeniz olmuyor mu?»

Justin adamdan bıkmıştı ama umudunu yitirmemişti henüz. Max'i terslemek istemiyordu.

«Olmaz,» dedi. «Gemi batmadan herkesin oradan uzaklaşmasını istiyoruz çünkü. Herkesin!» Elinde olmadan öfkeyle bakıyordu Max'e. «Hiç kimseyi öldürmeyeceğiz biz. İnsan dolu bir gemiye mayın yapıştırıp adamları kendi hallerine bıraktığımı düşünerek vicdan azabı çekemem. Mayınlar patlamadan herkesin *Slava*'dan uzaklaştığını kesin olarak bilmeliyim. Gerçi mayınlar patladıktan sonra da geminin batması bir saat sürer ama o arada çok şey olabilir. Kazanlar patlayabilir. Mühendisler makine dairesinde kısıp kalabilir. Hասarı onarmaya çalışırken canlarını kurtarmayı düşünmeyen insanlar çıkabilir. Revirde hastalar, çıkan kargaşalıkta ezilen, yaralananlar olabilir. Kadının biri keneftede kilitli kalır. Ya da kaptan gerçek bir denizci anlayışıyla gemisiyle birlikte yok olmayı aklına koyar. Ayrıca...» Parmağını havaya kaldırmıştı. «Karinaya mayın yapıştırdığımızı radyoyla haber verirsek bize inanmayabilirler. Antarktik'in ortasında birilerinin gelip de gemiye sabotaj yapması pek akla yakın bir şey değil elbette. Bakarsın haberin doğru olup olmadığını araştırmak, doğruysa mayınları sökmek için denize dalgıç indirirler. Ya da mayınlar patlayıncaya kadar kararsız kalırlar, sonra da müthiş bir panik başgösterir...»

Max can sıkıntısından kurtulup karşı çıktı. «Siz gemiye tırmanıp otomatik tabancaları sallamaya başlarsanız çok daha büyük bir panik doğacaktır.»

Justin, «O gemide beş yüzü aşkın insan var!» diye haykırdı. «Kendi adıma şunu söyleyebilirim ki, ben, onların her birinin gemiden uzaklaşması için elimden gelen her şeyi yapacağım!»

Max, dudak bükmeyi andıran bir gülümsemeyle sordu: «Ya başaramazsan?»

«Başaracağım!»

«Nasıl?... Yiğitlerin nasıl el koyacaklar gemiye?»

Herkes iki erkeğin konuşmasını izliyordu dikkatle.

«Onu da az sonra açıklayacaktım,» dedi Justin. «Ancak soruna kısaca karşılık vermek için söyleyeyim: Gözyaşı bombalarıyla.»

Max, «Doğrusu merakтан çatlayacağım!», diye söylendi. «Bir şey daha sorabilir miyim? *Slava* modern bir gemidir. Su dolan bölmeleri öbürlerinden ayırmak, geminin batmasını önlemek için her yana su geçirmeyen kapılar yapılmıştır. Orasını düşündün mü hiç?»

«Düşündüm.»

«O küçük sorunun üstesinden gelebildin mi? Ne yapacaksın?»

«Gözyaşı bombaları kapıları ilk anda kapamalarına engel olacak. Gemiye el koyduktan sonra başka yerlere, aşağıdaki işletme katına da bomba koyacağız.» Görünüşe bakılırsa Max kendinden geçerek dinliyordu. «Ayrıca şu bombaları da güverteadaki kazan girişlerinden içeri, balina yağı kazanlarının içine atacağız.»

Masanın üstündeki bombalardan birini alarak havaya kaldırdı, Max'e bakarak açıkladı. «Saatli yangın bombaları. Yüksek ısının etkisiyle saatin-den önce patlamasını önlemek için amyant kılıf içersine konmuş.»

«Yangın bombası mı?... Balina yağı kazanlarına atacaksın ha? Kuzum söyle, neden? Bunlar gemiyi batırmaz ki!»

«Çünkü o lanet olasıca gemiyi göğün yedinci katına uçurmak istiyorum. Balina yağının, o katil geminin alevleri göklere yükselmelidir! Namus-suzların hepsi ellerinin emeği olan o korkunç ürünün çatırdayarak göklere yükseldiğini görsünler! Dünyadaki bütün alçaklar görsünler olanı! Öyle ki bu olay her balinacının aklında kalsın!»

Max inanmaz bakışlarla bakıyordu. «Göze bat-sın diye yapacaksın yani!»

«Gemiye çıkmamızın iki amacı var. Su geçirmez kapıları kapatarak geminin batmasını önle-melerine fırsat vermemek —öteki patlayıcıları ge-rekli yerlere yerleştirirsek başaracağız bunu— ve en önemlisi, bombalar patlamadan herkesin gemi-den uzaklaştığına emin olmak.»

«Sen çıldırmışsın!» dedi Max. Masanın çevre-sinde oturanlara bakarak ekledi. «Hepiniz delisi-niz! Zırdeli!»

Justin sesini yükseltmeden konuştu. «Öyley-se çık git buradan!»

Max masaya bir yumruk indirdi, kıpkırmızı kesilerek toparlandı. «Gideceğim zaten!» Yerin-den kalkarken iskemlesini devirmişti. Kapıya yö-neldi, Katherine'in yanından geçerken nefretle baktı. Parmağını nişan alırcasına uzatıp bağırdı : «En çılgınları da sensin!»

20

Yepyenyiydi her şey; ambalajları az önce açılmıştı. Beşi, *Jubilee*'nin ön güvertesinde, kızgın Pasifik güneşinin altında durarak önlerindeki prova etmeye hazırlandılar. Her birinin ayağının dibinde, elektrikle ısınan bir Dolphin termal-giysi duruyordu. Yeni balıkadam elbiselerinin pilleri bele takılan kemerden sarkacaktı. Hepsinin sırtında ince yelken bezinden biçilmiş, özel olarak diktirilmiş çok cepli bir tulum vardı. Tulumların altına en son model kurşun geçirmez yelekler giyilecekti. Herkesin ayağında yeni koşucu pabuçları görülüyordu.

Tulumların ceplerine yirmi dört tane gözyaşı bombasıyla yirmi dört tane sis bombası sığdırılmıştı. Beşi de beline branda bezinden yapılmış fişeklikli bir kemer takmıştı. 38'lik tabancaların kılıfları kemerlerden sarkıyor, fişekliklerde yüzer kurşun bulunuyordu. Polislerin halk topluluklarını dağıtmak için kullandıkları standart bomba tabancası bir omuza asılmıştı. Küçük gözyaşı bombalarını atan bu tabancalar gerekirse sis bombası da atabiliyordu. Elllerinde, küçük, çift namlulu Experts tabancaları taşıyorlardı. Hem tek, hem de otomatik atış yapan bu tabancaların bir namlusundan gerçek mermi, öbür namlusundan da yine halk topluluklarını dağıtmak için kullanılan kauçuk mermi atılıyordu. Kauçuk mermi insanı yere devirir ancak yaralamazdı.

Bellerindeki kalın kemerlerden, çivili koşucu

pabuçları ve on altı küçük torba sarkıyordu. Torbaların sekizinde kauçuk mermi şarjörleri, sekizinde de gerçek mermi vardı. Yine aynı kemerlere takılı olan öbür eşyalar da şunlardı : Bir lastik cop, dört çift kelepçe, kılıfa sokulmuş büyük bir bıçak, su geçirmeyen bir elektrik feneri, bir çift palet. Her tulumun göğsüne küçük bir alıcı-verici radyo dikilmişti. Radyonun minik alıcısı kulağa yerleştiriliyor, konuşmaların kablo kullanılmadan dinlenebilmesini sağlıyordu. Gaz maskelerini boyunlarına asacaklardı. Radyo vericilerinin biri bu maskenin içine yerleştirilmiş, ikincisi, tulumun yakaya yakın bir yerine dikilmişti. Elllerine de yalıtkan naylon eldivenler giyeceklerdi.

Güvertenin tahtalarına beş tane branda bezi torba bırakılmıştı. Torbaların her birinde bol sayıda gerçek ve kauçuk mermi, gözyaşı ve duman bombası vardı. Bir başka torbada da güçlü bir alıcı-verici radyo duruyordu. Megafonların sayısı üçtü. Justin, güneş altında ter döken arkadaşlarına baktı.

«Çok yakışıklı oldunuz. Şimdi gaz maskelelerini takın, radyolarınızın alıcı düğmesini açın.»

Ekibin büyük çoğunluğu üst güvertede toplanarak bu hazırlıkları izlemeye koyulmuşlardı. Yalnız Katherine görünmüyordu ortalıkta. O, telsiz odasında, görevinin başındaydı. Hepsi gaz maskelerini taktılar, radyoların düğmelerini çevirdiler.

Justin maskesinin içindeki vericiye seslendi : «Hepiniz beni duyuyor musunuz? Tamam.»

Uyumsuz bir koro halinde karşılık verdiler : «Duyuyoruz. Tamam.»

Justin radyosunu alıcı durumdan vericiye çevirdi yine, bu kez Katherine'e seslendi. «Yunus, Bir Numara'yı arıyor. Beni duyuyor musun? Tamam.»

Telsiz odasının bir köşesinde oturan Katherine karşılık verdi : «Çok iyi duyuyorum. Tamam.»

Justin on mil uzakta uçan helikopteri, Ross'u aradı. «Yunus, İki Numaraya sesleniyor. Konuşmalarımızı izleyebildin mi? Tamam.»

«Rahatça izledim, Justin. Tamam.» Ross'un sesiydi bu.

«Adımın Yunus olduğunu unutma lütfen. Ruslardan biri kullandığımız dalga uzunluğunu keşfedecek olursa Justin biraz fazla ipucu verir.» Ross'tan sonra bir başkasına seslendi. «Yunus, Üçü arıyor. Konuşmalarımızı işittin mi? Tamam.»

Beş mil uzakta, deniz yüzeyinin hemen altında bekleyen denizaltıydı Üç Numara. Alıcılardan Stereo Bob'un sesi yükseldi. «Evet, duydum tabii! Bütün aletlerin çalışacağını söylememiş miydin size?» Son anda akıl ederek ekledi : «Tamam.»

Justin gülümsedi. «Bir kere deneyelim dedik, Bob. Seni kızdırdıksa kusura bakma. Çocukların yüreğine su serpmek istedik de. Bunları kullanmaya alışık değiller ne olsa. Eh, canımız da bunların çalışıp çalışmamasına bağlı olduğuna göre... Anlatabildim mi acaba? Tamam.»

Stereo altta kalmaya niyetli değildi. «Çalıştıklarını söylemedim mi ben? Hepsini kendi elimle seçip kontrol etmedim mi? Hem ben sana bir şey diyeyim mi? Bu ıslak elbiselerle burada oturmak bir bela. Tere battım yahu! Ben niçin ıslak elbise giyiyorum sanki? Ben denizaltıya bir kere

girdim mi bir daha çıkacak değilim. Peki, size katılıyorum dediğim zaman Antarktik sularında yüzmek zorunda kalacağımdan hiç söz edilmediydi! Tamam.» Son sözü kısa bir aradan sonra eklemişti yine.

Justin, «Çok haklısın, Bob,» deyip sürdürdü. «Herkes radyosunu alıcı durumda tutacaktır. Söyleyecek bir şeyiniz olursa o zaman başka tabii. Böylece ben —ya da herhangi biri— Bir'le, yani *Jubilee*'de kalan Katherine'le, helikopteri kullanacak olan Ross'la, yani İki Numara'yla ya da Üç Numara'yla, yani denizaltıda bulunan Henry'yle konuşabilir. Haa, Bob'la konuşmak isteyen de olabilir elbette. Radyolarınız alıcı durumda tutulursa bu konuşmaları hepiniz izleyebilirsiniz. Gaz maskelerini çıkaracak olursanız vericiyi ayrı olarak da kullanabilirsiniz gerekirse. Şu ağızlığı kaldırıp, içine konuşacaksınız o zaman. Şöyle işte.»

Vericinin maskeden nasıl ayrıldığını gösterdi.

«Bir kere daha söyleyeyim : En önemli radyo konuşmaları şunlar olacaktır : Önce, *Slava*'ya çıkacak olan beşimizin arasındaki konuşmalar. Ne olup bittiğini, hangi noktalarda yardıma gerek duyulduğunu falan bildireceğiz birbirimize. İkinci olarak, Katherine'in bize gemiden yollayacağı mesajlar. Rus gemilerinin kendi aralarında haberleşmesini izleyecek o. Neler tasarladıklarını, karşı saldırıya geçmek niyetinde olup olmadıklarını bize iletcek. Daha doğrusu onun duyduklarını L. C. iletcek bize. Sonuncu ve en önemlisi, benim Ross'a ileteceğim haber. Rusların hepsini cankurtaran sandallarına bindirip bütün bombaları da yerlerine yerleştirdikten sonra gelip bizi alması için yollayacağım haber yani.

«Yeni bir konuya geçmeden sormak istediğiniz bir şey var mı? Tamam.»

Bell JetRanger gerçekten güzel bir helikopterdi. Normal hızı saatte yüz mildi ama gerekirse yüz elli mil de yapabiliirdi. Orijinal deposu beş yüz millik bir yolculuğa yetecek kadar yakıt alıyordu. Gelgelelim sonradan takılan depolar dokuz yüz mil uzağa gidebilmesini sağlıyordu. Altı bin metreye yükselebiliyor, üç binde hareketsiz durabiliyordu. İniş takımlarında yapılan değişikliğin yardımıyla, istenirse, şişirilmiş kızakların üstüne, yani denize inebiliyordu. Bir pilot ve dört yolcu taşıyacak biçimde yapılmıştı. Justin bir yolcu daha sığdırmak istiyordu helikoptere. Neyse ki o önemli an geldiğinde herkes bir ayak önce tırmanıp kendini bir yana atacağından tıklım tıklım sığılabiliirdi nasıl olsa. Onun için de kapılar sökülmiş, arka yolcu kanepesiyle bagaj rafları yerlerinden çıkartılmıştı. Soğuktan korunmak için tabana polistiren döşemişlerdi. Bob Matthews, beşinci yolcunun kullanacağı mikrofonla kulaklığı da bağlamıştı radyo mekanizmasına. Son iş olarak da gök mavisine boyamışlardı helikopteri.

Denizaltı da şipşirin bir şeydi. North American Electrical Corporation Şirketinin fabrikalarında, denizde petrol arayanların kullanması için yapılmıştı aslında. Dünyanın her yerinde kullanılabilmesini sağlamak amacıyla, ‘uçakla taşınabilecek’ nitelikte olmasına özen gösterilmişti. Boyu dokuz metre, ağırlığı iki tona yakındı. İki kişi tarafından kullanılabilir, ayrıca da üç dalgıç taşıyabiliirdi. Biri kumanda köprüsünde, öbürü burunda olmak

üzere iki kaporta kapağı vardı. İkincisi özellikle dalgıçların kullanması için yapılmıştı. Altta olduğu ve aşağı doğru açıldığı halde içerdeki hava basıncı deniz suyunun içeri dolmasını önlerdi. Dalgıçlar deniz altında bile rahatça girip çıkarlardı bu kaportadan. Denizaltının iki mekanik kolu vardı. Taş ve kaya örnekleri toplamak, ya da dipteki makineleri yerinden oynatmak üzere yapılan bu kollar dışta kalırdı. Dış lambaları olduğu gibi, içerdekilerin dışarda olup bitenleri görebilmesini sağlayan kapalı devre televizyonları da vardı.

Hızı beş mil, en yüksek hızı on mildi. Üç motorun üçü de —her biri on beygir gücündeydi— gövdenin dışındaydı. Elektriği, dört gümüş-çinko aküden (normal olarak yalnız iki tane akü bulunurdu) alıyordu. Gerektiğinde, aküler iki beygir gücündeki bir dizel jeneratörüyle şarj edilebiliyordu. Altı oksijen tüpü, bir insanın üç yüz altmış saatte tüketeceği oksijeni veriyordu mürettebata. Havadaki karbon diyoksitin atılması için üç baryum silindiri kullanılıyor, her silindir kendi püskürtücü motoruyla çalışıyordu. Fazlalık aküler su altında gidebileceği uzaklığı bir kat arttırmıştı. Altı yüz metreye dalabilirdi.

Justin, denizaltının üstündeki gereksiz ağırlıkların hepsini söküp çıkarmıştı. Yalnız dıştaki mekanik kolların çıkarılması bile ağırlığı iki yüz elli kilo azaltıyordu. İmdat şamandırasıyla çapası bile çıkartılmıştı. Beş kişiyi taşıyabilecek nitelikteydi denizaltı. Oysa Justin yedi kişi sığdıracaktı içine.

Gereksiz ağırlıklar atılınca yedi kişiyi kolayca taşıyabilirdi aslında. Gelgelelim içerdekilerin

gerçekten burun buruna oturması gerekiyordu. Denizaltının içi iki ayrı küreden oluşmuştu. İki metre çapındaki küre dalgıçların bölmesi, iki otuz çapındaki küre de asıl kumanda bölmesiydi. İki bölme, ancak emekliyerek geçilebilen, altmış santim çapında yuvarlak bir geçitle bağlanıyordu birbirine. Bölmelerin içindeki her şeyin yerinde kalması gerekiyordu. Dahası, yeni konan iki şey vardı: Karmaşık bir radyo aygıtı, bir de kimyasal tuvalet.

«Aman ne güzel!» dedi Stereo Bob. «Buna bayıldım işte! Sıçarken göz önünde bulunmayı pek severim.»

«Hoşuna gitmediyse sendikaya bildir,» dedi Justin. «Ruslara sabotaj yapmaya gittiğini söylemeyi de unutma.»

Stereo hemen pes etmezdi. «Boğazımıza kadar boka battık deyimi bize çok uygun düşecek demektir.»

Justin, «Tuvaleti kimsenin kullanmayacağını umuyorum,» diye söylendi. «Çünkü oradan oraya dolaşmaya başlarsanız denizaltının dengesi bozulabilir. Onun için, çok rica ederim günü geldiğinde harekete geçmeden önce yapın ne yapacaksınız.»

Steve, «Denizaltının dengesi umurumda değil,» dedi. «Acaba gaz maskesi kokuyu keser mi diye düşünüyorum ben.»

Herkes gülmeye başlamıştı. Denizaltıya girerek kendilerine ayrılan yerlere yerleştiler.

Justin kumanda kabinini gözden geçirdi. Kendisi periskobun başında duruyordu. Bob Matthews radyosunun, Binbaşı Thorogood kumanda tablo-

sunun başına oturmuştu. Steve'le Örümcek kollarını dizlerine dolayarak bir yana sıkışmışlardı. Justin eğilip yuvarlak geçidin ötesindeki bölmeye baktı. Craig'le Kara Bob yedek cephane torbalarıyla öbür radyoları alıp oraya yerleşmişlerdi. Herkes tulumunu giymiş, silahlanmıştı. Justin, «Herkesin rahatı yerinde mi?» diye sordu.

Steve, «O da sorulur mu?» diye alay etti. «Rahatımıza diyecek yok elbet!»

«Hepiniz yerlerinizi bilin. Hep aynı yere oturacaksınız. Bu kadar sıkışık olmanızı istemezdim ama elden gelen bir şey yok. Büyük gün geldiğinde saatlerce bu durumda kalacağız. Gerekirse, bir kişi aradaki geçide uzanabilir.» Çevresine bakındı, sonra da yukarı uzanıp su geçirmeyen kaporta kapağını kapadı. Ağır kolları çevirerek kapağı iyice sıkıştırdı, «Tamam,» diye seslendi binbaşuya. «Periskop derinliğine inelim.»

21

Güneş, Humboldt akıntısının koyu mavi sularını ışılatıyordu. Güney Pasifiğin ılık, güneşli havasında boyuna güneye doğru yol alan *Jubilee* hafifçe yalpalayarak ilerliyordu. Bembeyaz bir gemiydi artık. İki tane uzun, beyaz makinesi vardı. Yalancı makine yakından bakıldığında bile aldatıyordu insanı. Justin, alüminyumdan yapılmış yalancı bir direk dikerek tekneye büsbütün aldatıcı bir görünüş vermeyi düşünmüştü ama kış ta-

rafa dikilecek olan bu direk bir ve iki numaralı ambarların açılmasını, helikopterle denizaltının çıkışını güçleştirecekti. Eski bir hileye başvurmaya da tasarlamıştı bir ara. İki direk arasına yelken gibi gerilen incecik bir teneke perde geminin radar ekranlarındaki görüntüsünü çok değiştirirdi. İkinci direktan vazgeçince o tasarı da suya düştü. Stereo Bob radyoların olağan kontrolunu yaparken Katherine'e anlattı bunları.

«Justin'in düşüncesi de aptalca bir şeydi. Neymiş, teneke perde Rusların radar ekranında daha büyük bir yankı beneği yaratacakmış. Ne akıllıca iş ha!»

Katherine, «Daha büyük bir gemi olduğumuzu sanacaklardı,» dedi. «Öyle değil mi?» Sinirlerini gevşetmek için konuşuyordu aslında. Sinirleri iyice gerilmiş, Moskova radyosunu dinlemekten bıkmıştı. Suratsız, mızımız Bob Matthews da ona güven duygusu verenlerden biriydi. Uzmandı Stereo; tecrübeli bir denizciydi. Üstelik de doğuştan kötümserdi. Stereo Bob kadar kötümser bir insan da bu operasyona katılmışsa kaygılanmaya gerek yok demekti.

«Aslında öyle,» dedi Bob. «İyi ama büyük gemi gibi görünmek isteyen kim? Asıl iş hiç görünmemekte! Radarla yakalanacak olursak da bir buzdağı diye düşünsünler istiyoruz. Bu operasyonun başarıya ulaşması ona bağlı. Anahtar sözcük : Buzdağı! Radarın nasıl çalıştığını bilir misin sen?»

«Evet... Sanırım.»

«Radarın nasıl çalıştığını anlayan anlar, anlamayan hiç anlamaz. Bu operasyon için radarı anlamak çok önemli.»

Katherine yerinden kalktı, adamın peşine takılarak kaptan köprüsündeki radar ekranının başına gitti. Bob elindeki tornavidayı yukarı doğru uzattı.

«Dışarıdaki yuvarlak disk var ya... Oradan oraya dönüp duruyor hani... O radar anteni işte. Ne iş yaptığını biliyor musun?»

«Evet,» dedi Katherine. «Tıpkı bir radyo gibi ses dalgaları yayıyor, sonra da yankıları alıyor.»

«O kadar basit değil! Şimdi iyi dinle yoksa bu işe asla akıl erdiremezsin.» Tornavidayı kızın yüzüne doğru sallıyordu bu kez. Kupkuru bir ses ve gerçek bir uzman havasıyla anlatmaya başladı. «*Aktif* bir radar sistemi. yani dışarıda dönüp duran şu disk, her yöne çok yüksek frekanslı ses dalgaları yayıyor. Bu ses dalgaları bir başka gemi ya da buzdağı gibi bir nesneye çarpınca —bazen çok büyük bulutlara da çarparlar— bir yankı gibi gerisingeri gelirler. Bizim radar sistemimize kadar gelir yankılar. Radar sistemi de bu yankıları alır ve şu radar ekranına yansıtır.» Ekranı gösterdi. «Tıpkı televizyon ekranı gibi.»

«Evet.» Katherine ilgi göstermeye çalışıyordu ama Bob onun söylediklerini yinelemekten başka bir şey yapmamıştı henüz.

«Gelgelelim bu yankılar ekranda donuk, biçimi belirsiz birer ışık olarak görünürler yalnızca. Yankıya yol açan nesnenin büyüklüğü kestirilebilir ama daha fazla bir şey anlaşılmaz. Orada bir nesnenin bulunduğunu anlarız sadece. Antarktik sularında dolaşıyorsak, bu bir gemi de olabilir, bir buzdağı da. Değil mi?»

«Evet.»

«Biz de buna umut bağlıyoruz işte. Ruslar bizi radar ekranlarında görürlerse buzdağı san-sınlar istiyoruz. Öyleyse daha büyük bir buzdağı gibi görünmenin ne yararı olacak?»

Katherine gülmemek için güç tutuyordu kendini. «Zaten vazgeçti,» diye mırıldandı. «İkinci direği dikmeyi düşündüğü için öyle bir şey de tasarlamaştı bir ara.»

«Hepsi saçma,» dedi Stereo Bob. «Gemiye boyamak da, yalancı makineyi dikmek de. Ruslar peşimize düşecek olurlarsa yalnız ve yalnız *Jubilee*'nin yollu bir tekne olması kurtarır bizi. Yakalanırsak, kaç makinemiz olduğuna bakmayacaktır kimse. Nasıl olsa hepimiz Sibirya'yı boylayacağız o zaman.»

«Çift makineyle boya işi, yolda karşılaşılabileceğimiz başka gemileri kandırmak için yapıldı. Ruslar peşimize düşecek olurlarsa kurtulabileceğimizi sanıyoruz.»

Bob biraz homurdandıktan sonra genç kadına tartışma olanağı bırakmayan konuya döndü. «Buzdağlarının arkasına saklanmayı umduğumuzu söylemiştim demin. Neden? Çünkü Rusların radarı buzdağlarının gerisini göremez. Anlıyor musun?»

«Sanırım evet.»

Stereo, kalın gözlük camlarının arkasından öfkeli öfkeli bakarak sürdürdü. «Radarın yolladığı ses dalgaları çarptıkları ilk nesneden geri dönerler. Diyelim ki bir buzdağına çarptılar... Biz o buzdağının gerisindeyse, buzdağı da yeterince büyükse, ses dalgaları bize çarpmayacak, *Jubilee* ekranda görünmeyecek. Tamam mı?»

«Evet,» dedi Katherine. «Onu biliyordum.»

«Radar ufkü denen şeyin ne olduğunu da biliyor musun?» Kendi sesini dinlemekten hoşlanıyordu Bob.

«Hayır.» Genç kadın da onu hoşnut etmek istiyordu.

«Bu operasyonda o da çok önemli. Ufuk ne demek? Görebileceğimiz en uzak yer demek. İnsan gözü ufkun ötesini göremez biliyorsun. Dünyanın yuvarlaklığı oradan ilersini görmemizi engeller. Yüksek bir yere çıkarsan biraz daha uzağı görebilirsin. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Öyleyse, radarın, bulunduğu yerden —kapitan kamarasının üstünden yani— yirmi iki mil uzağı gördüğünü söyleyebiliriz. Demek ki ufkumuz yirmi iki mil ötede. Onun gerisinde, ufkun ötesinde olana radar erişemez. Erişemediği için de orada bulunan nesnelerden yankı alınamaz. O noktanın ötesinde olan nesnelerin 'radar ufkunun dışında' olduğu söylenir. İyice anladın mı bunları? Boyu bizimki kadar olan gemilerin radar ufkü da aşağı yukarı bizimki kadardır.»

«Anlıyorum.»

«Şimdii... Radarı *pasif* olarak da çalıştırabiliriz. O zaman, radyo gibi bir ses alma cihazı olarak kullanırız radarı. Öyle durumlarda bizim radarımız bir başka geminin yolladığı dalgaları alır ve bizim ekranımıza iletir. Kulakla duyulan bir ses çıkar radardan. O ses, bize yirmi iki milden uzak olmayan bir yerde, radarını çalıştıran bir gemi bulunduğunu haber verir. Kolaylık olsun diye pasif radar diyoruz buna. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı.»

«Bu bizim için neden önemli oluyor?» Gözlüklerini burnunun üstüne itti, gözlerini kısıp kalın camların gerisinden baktı.

«Radarımızdan ses gelirse, yirmi iki milden uzak olmayan bir yerde, radarını kullanan bir Rus gemisi bulunduğunu anlayacağız. Arada buzdağları olduğundan gemi ekranda görünmese bile varlığını böylece haber alabiliriz.»

Stereo, istemeye istemeye, «İyi bildin,» diye mırıldandı. «O zaman ne yapacağız peki?»

«Dönüp kaçacağız. Rusların radar ufkunun dışına çıkmaya çalışacağız.»

«Ya da birkaç tane büyük buzdağı bulup onların arasına saklanacağız. Çünkü saklanmazsak Ruslar bizi *aktif* radar ekranında görebilirler.»

Ateşlenen bir tabancanın çatırtısı duyuldu ansızın; ardından da aynı anda atılan altı kurşunun çirkin gümbürtüsü. Katherine birden irkileyerek gözlerini yumdu. Olduğu yerde kaskatı kesilmişti.

Bob Matthews, «Nişan talimi,» diye söylendi ve görülmemiş bir yumuşaklıkla, «Hadi sen işine bak, yavrum,» dedi. «Dön bakalım radyonun başına. Bir şey ister misin? Bir fincan kakao getireyim mi?»

«İstemem, Bob, sağol.» Telsiz odasına girip yerine oturdu. Bob da onun peşinden gelmişti. «Radarı açıkladığın için çok teşekkür ederim,» dedi Katherine.

Kulaklıkları taktı, radyoyu açarak bütün dikkatiyle dinlemeye koyuldu. Stereo omzunun dibinde duruyordu. Derken çarpık, nasırlı parmak-

larını kızın koluna dayadı usulca. Yine yumuşak bir sesle, «Üzülme,» dedi. «Ne yaptığını biliyor o. Ben burada olmazdım yoksa. Kimse ölmeyecek.»

Katherine elini uzatıp o sert parmakları bir kere sıktı. Bob sert adımlarla odadan kaçtı.

Gözleri kapalı öylece oturuyordu genç kadın. Kendini toplamak için derin derin soluk aldı. Gelgelelim tabanca ateşinin tüyler ürpertici çatırtısı ortalığı inletiyordu hâlâ.

İskemlesini döndürdü, yerinden kalkıp kapalı devre televizyon alıcılarının başına gitti. 'Kıç kamera' yazılı düğmeyi çevirip iskemlesine döndü. Gözleri televizyon ekranındaydı.

Geminin kışında sıralanmış duruyorlardı işte. Tulumları giymiş, yüzlerini denize çevirerek sıralanmışlardı. O yüzden de yalnız sırtları görülüyordu ekranda. Kıç güvertenin küpeştesine dayadıkları kocaman kum çuvallarını Baja California'da doldurmuşlardı. Kartondan yapılarak çuvallara tutturulan hedefler delik deşik olmuştu artık. Beş erkek yan yana duruyor, aynı anda ateş ediyorlardı. Lumboz deliğinden gelen tabanca sesleri Katherine'in kulaklarında yankılanıyordu. Derken gürültü kesildi. Beş atıcı çuvalların başına giderek hedefleri incelemeye başladılar.

Katherine bir sessiz film izlercesine izliyordu sahneyi. Justin, Steve, Örümcek, Kara Bob ve Craig. Nişancılıkalarını karşılaştırarak konuşuyorlardı. Kaptan da ekrana girdi bir ara. O da hedef tahtalarını görmek istemişti. Onun ardından Victor sökün etti. Sonra da L. C.. Max ortalıkta görünmüyordu. Kıç tarafta toplananlar kafa kafaya vermiş gülüşüyorlardı. Justin hedef tahtalarının

her birine baktı, herkese birşeyler söyledi. Saçlarını uçuran rüzgâra karşı durarak biraz konuştular. Sonra da kameraya doğru yürümeye başladılar hep birlikte. Genç kadın ekranda gitgide büyüyen Justin'e bakarken içinde derin bir sızı hissetti. Sevdiği erkek oradaydı işte. Bir saniye sonra da kameraya sırtını döndü.

Beşi de yeni bir silah almışlardı şimdi. Kauçuk mermiler atan Expers tabancalarıydı bunlar. Kauçuk mermi atıyordu ama yakından savrulup sopaya çarpan beyzbol topları gibi çatırtı yapıyordu. Bir kauçuk mermi insanı yere deviriyor ve hareket edemez duruma getiriyordu. Ekibin her şeyden çok bu silaha güvendiklerini biliyordu Katherine. Expers tabancalarının gerçekten etkili ve yeterli olması için dua ediyordu.

Denizaltı ambarının yanındaki metaforalardan birine, büyüklüğü bir insan gövdesinin büyüklüğüne eşit olan bir başka kum torbası asılmıştı. Altından da insan bacağı büyüklüğünde iki tahta parçası sarkıyordu. Katherine, Justin'in Expers tabancasını omuz hizasına kaldırdığını gördü. Ardından boşuk bir patlama işitildi. Kum torbası havaya sıçrayacak gibi olmuş, asıldığı kancayı da hafifçe çevirerek ileri geri sallanmaya başlamıştı. Justin'den sonra Örümcek ateş etti, torba bir kere daha yerinden oynadı. Örümcek'in ardından Steve geldi. Katherine yerinden kalkıp televizyonu kapadı, radyonun başına dönerek oturdu.

Önündeki radyoyu görmeden bakıyordu. Ellerini yumruk yapıp dizlerine dayadı, gözlerini kapattı ve dua etmeye koyuldu.

Ulu Tanrı'm, tabancalar olmasın lütfen; gerçek tabancaları kullanmasınlar. Gerçek tabancaları kullanmak zorunda bırakma onları.

Bir solukta çıkmıştı bu dilek.

Ve lütfen, lütfen Tanrı'm bu korkunç önseziden kurtar beni.

Upuzun bir dakika öylece, gözleri kapalı yumrukları sıkılı olarak oturdu. Sonunda gözlerini açtı, kulaklıkları kafasına geçirip kalemını eline aldı. Moskova radyosunu dinleyecekti yine.

Justin sabah akşam jimnastik yaptırıyordu ekibe. Jimnastik saati sona erer ermez de atış talimi başlıyordu. Böylece, soluk soluğa kalmış, yorgun ve terli bile olsalar rahatça silah kullanabilecek duruma geliyorlardı. Çocukların nişancılığına kusur bulamıyordu Justin. Jimnastik, en çok kol, bacak ve omuz kaslarını güçlendirmek amacını taşıyordu. Bütün güçlerini bir anda seferber edecek hale gelmeliydiler. Merdivenlerle iplere tırmanır, yumruk yumruğa dövüşürken öylesi gerekecekti çünkü. Jimnastik saatinin bir bölümü karate çalışmalarıyla geçiyordu. Ross da biliyordu karate, Örümcek de. Öbürlerine öğretmenlik ediyorlardı onlar. Justin ekibe son derece sağlıklı bir besin rejimi uygulamaya, herkese vitamin hapları yutturmaya başlamıştı. Tıklım tıklım dolu bir denizaltıda saatlerce aç oturduktan sonra uzun bir çarşımaya göğüs germek zorunda kalabilirlerdi. Bitip tükenmeyen jimnastiklerle özel yemekler herkesi bıktırmıştı; formda olduğunu söyleyerek sızlanıyordu herkes. Ne var ki on gün sonra hepsinin yüzüne kusursuz sağlığın verdiği bir renk gelmiş, hareketleri yepyeni bir çeviklik kazanmıştı.

Jimnastikten sonra provalar başlıyordu. Şili'nin upuzun girintili çıkıntılı kıyılarını izleyerek yol alırken denizaltıyla helikopter her gün ambarlardan çıkarılıyor, her gün aynı provalar yineleliyordu. Akşam olup da sağlık rejiminin yiyecekleri gövdeye indirildi mi yeni bir çalışmaya geliyordu sıra. Jimnastiğin verdiği yorgunlukla kızaran yüzler salondaki masanın çevresinde sıralanıyor ve herkes Rusça ezberlemeye koyuluyordu. Katherine masanın başına otururdu. Justin'le ikisinin hazırladığı Rusça cümleler altı kopya olarak hazırlanmış, herkese bir kopya verilmişti. Adamlar kâğıtları önlerine alıp bu cümleleri okumaya, ezberlemeye çalışırlardı. Önce kendi başına okurdu her biri, sonra hep bir ağızdan yinelerlerdi. Sonunda her cümleyi bellediler, hiç aksamadan söyleyebilecek duruma geldiler.

Bu gemi işgal edilmiştir.

Bu gemi işgal edilmiştir. Biraz sonra havaya uçacak ve batacaktır.

Bu gemi işgal edilmiştir. Karinaya yapıştırılan mıknaatışlı mayınlar altmış, elli, kırk, otuz, yirmi, on, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir dakika sonra patlayacak ve gemiyi havaya uçuracaktır.

Canelekleriyle muşambalarınızı giyin ve hiç gecikmeden cankurtaran istasyonlarınıza gidin. Bu gemi biraz sonra havaya uçacaktır.

Heyecanlanmadan, itişip kakışmadan cankurtaran istasyonlarına gidin ve filika serdümeninin emirlerine uyarak cankurtaran sandallarına binin. Bu gemiden hemen uzaklaşın. Karşı koyanlar olursa zor kullanacağız.

Kaptanınızla öbür subaylar tutsak edilmişlerdir. Ancak cankurtaran sandalları denize indirildikten sonra serbest bırakılacaklardır.

Korkuya kapılmaya gerek yoktur. Hemen cankurtaran istasyonlarına gider ve olay çıkarmadan gemiden uzaklaşırsanız kimseye zarar gelmeyecektir. Avcı filonuzla tankerinize radyoyla haber yollayacağız. Onlar gelip sizi alacaklardır. Ancak karşı koyan olursa şiddete başvuracağız.

Bu gemi bizim kontrolümüz altındadır. Tekneye bir sürü mayın yapıştırılmıştır. Gemiye kurtarmanın yolu yoktur. Hiç gecikmeden cankurtaran istasyonlarına gidin.

Pencerenin dışındaki ay her gece biraz daha küçülüyor, uçsuz bucaksız karanlık suları her gece biraz daha az aydınlatıyordu. *Jubilee* hep aynı hızla ilerliyordu Humboldt akıntısında. Hava da epey serinlemişti artık.

22

Böyle geçiyordu günler.

Katherine yapacak iş arıyordu her an. Erkeği yanındayken, çalışırken ya da herhangi biriyle herhangi bir konuyu konuşabildiği sürece rahattı ama eli boş kaldı mı yahut radyonun başına geçip dinlemeye başladı mı iş değişiyordu. Aklından Rusça sözler geçiyordu boyuna; kafasının içi uğulduyordu. Rusça rüya gördüğü bile oluyordu sık sık. Rus-

çasının yeterli olduğuna emindi; gelelim ne zaman radyonun başına otursa, ya anlamadığı ya da değişik şivelerden ötürü algılayamadığı sözler duyuyordu. Öyle anlarda paniğe kapılırdı birden. Ona güveniyordu herkes; bütünü arkadaşlarına iyi Rusça bildiğini söylemişti. Oysa saçma sapan bir sözcüğe ya da deyme takılıyor, o yüzden koskoca cümleleri kaçıveriyordu. Buyurun bakalım! *Çocuklara verdiği sözü yerine getirmeliydi; düşkırıklığına uğratamazdı onları!* Sözlükten bulup çıkardığı şeyleri koca koca listeler haline sokmuş, *Jubilee*'nin seyir defterinden uzun bölümleri Rusçaya çevirmişti. David Cartwright'ı ses alma makinesinin başına oturtmuş ve seyir subaylarıyla telsiz ve güverte subaylarının birbirlerine seslenirken neler söyleyebileceklerini, Antarktik'te balina avlarken bu sözlerin nasıl değişebileceğini banda almıştı. Sonra da her şeyi Rusçaya çevirerek kendi söylediklerini geçirmişti banda. Radyoda dinlemeye değer bir şey bulamazsa kendisini bir Rus seyir subayı yerine koyup takır takır konuşuyor, bandı başa alıp kendi söylediklerini dinliyordu. David Cartwright'a her sözün, her terimin anlamını sormuştu. Genç adam da ona ayrıntılı bilgi verdiğinden duyduklarının ne anlama geldiğini çok iyi anlıyordu artık.

Cartwright utangaç bir tavırla, «Yakında iyi bir seyir subayı olacaksınız, Bayan Robinson,» dedi.

«N'olur bana Katherine de.»

«Ah, çok affedersiniz.» Kıpkırmızı kesilmişti Cartwright.

Katherine telsiz odasına oturup dinlemeye de-

gecek bir radyo yayını beklerken Justin'in son kitabını bir kere daha gözden geçirerek bazı düzeltmeler yapmış, *Jubilee*'nin son gelir-gider defterlerini incelemiş, kitaplığa el atarak katalog ve kartlardaki eksikleri tamamlamıştı. Geminin bir başından ötekine dolaşarak ucundan tutabileceği bir iş arıyordu. Yardımda bulunabilir miyim, diye soruyordu herkese. İlk Yardım Elkitabı'nı baştan sona okuyup bitirdi, *Jubilee*'nin enikonu zengin sayılabilecek ilaç dolabındaki her şeyi elden geçirdi. Sık sık mutfığa inerek kahve içmek alışkanlığını edinmişti. «Sana yardım edebilir miyim, L.C.? Bir sonraki yayının başlamasını bekliyorum da... O arada da keçileri kaçırarak gibi oluyorum.»

«Aman, sakın! Biz sensiz ne yaparız, güzelim? Nasılsın bakayım?» Tepeden tırnağa inceliyordu kızı.

«İyiim.»

«İnsanı sıkıyor, değil mi? Yıpratıyor bayağı. Bu bekleyiş yani.»

Katherine, «Sen nasılsın?» diye sordu. «Sen de sinirleniyor musun, L.C.?»

L.C. kendine özgü gülüşüyle güldü. «Ordudaki aşçılar ocakların başında ter dökerek boyuna sövüp saydıklarından tepelerinden geçen top mermilerini farketmezlermiş. Bizimkisi de o hesap işte.» Yalandan göğüs geçirdi. «Kadınların işi hiç bitmez zaten.»

Katherine, aşçının bu sözü niçin söylediğine akıl erdirememişti. Kendini kadın saymıyorsa neden böyle bir söz ederdi insan. «Sen kadınsı bir erkek misin?» diye sormak istedi. «Bana söyleyebilirsin; ben öyle şeyleri kınamam,» diyecekti vazgeçti. «Ötekiler ne durumda?» diye sordu.

L.C. genç kadının duygularını anlıyordu. «Herkes biraz gergin, Katie. Siniri bozulan yalnız sen değilsin. Ama hiç merak etme, aslan gibi çocuklar onlar! Başaracaklardır.»

Katherine yeni bir konuya geçti. «Max ne olacak dersin?»

Aşçı, kızı yüreklendirmek istercesine güldü. «O hiç belli olmaz. Gelgelelim şimdilik uslu duruyor, değil mi? Justin'e sonsuz güvenim var. Sorunu en uygun, en doğru biçimde çözümler o.»

Genç kadın Justin'den söz etmek istiyor, bir şeyler konuşmak gereğini duyuyordu. «Söylenenlere bakılırsa Justin bir zamanlar çok azgınmış,» dedi. «Gerçekten öyle miydi?»

L.C. kuşkulu bakışlarla baktı. «Sen o eski hikâyeleri öğrenmek istemezsin herhalde.»

«Aldırmam ben. N'olur anlat,» dedi ve ekledi: «Güzel sevgilileriyle çekilen resimlerini az görmedik dedikodu sütunlarında!»

«Sen onların hepsinden güzelsin.» L.C. başını yana eğdi. «Bu... bu duruma öyle seviniyorum ki. Sizin birbirinizi bulmanıza yani. Birbirinize çok... yaklaşıyorsunuz. Kusursuz bir çift oldunuz.»

«Sağol, L.C.»

«Niye daha önce olmadığına da akıl erdiremiyorum.»

«İş iştir çünkü. Her şeyden önemlidir. Hâlâ da öyle ya!»

L.C. başını yana eğdi yine. «Anlat hadi! Bana söyleyebilirsin. Evlenecek misiniz?»

«Bilmiyorum.» Katherine konuyu değiştirmeye çalıştı. «Sen bana Justin'i anlatacaktın hani?»

«Doğrusunu istersen gerçekten çok azgındı.

Max'le ikisi bir limana çıktılar mı... eh! Öyle de kumarbazdı ki! Hep kazanırdı sanki. O uçak hikâyesini duymuşsundur değil mi?»

«Hayır,» dedi Katherine. «Kimsenin bana bir şey anlattığı yok.»

L.C. omuz silkti. «Ben anlatırsam kızmaz herhalde. Aslında Ross'tan dinleyeceksin bunu. Ross birkaç kadeh içti mi çok tatlı konuşuyor. Üniversiteye gittikleri yıllarda Justin'in oda arkadaşıydı biliyorsun. Justin'le ilgili hikâye çok onda.»

«Anlat hadi.»

«Anlatayım,» dedi aşçı. «Büyük bir poker partisinde, küçücük, iki kişilik bir uçak kazanmış Justin. O arada da bir kız kolejinin öğrencilerinden biriyle işi pişirmişmiş. Hafta sonları uçağa atlayıp sevgilisini görmeye gider, bu da kızı çok etkilemiş tabii. Her neyse işte, bunların arasında bir kavga çıkmış bir gün. Başka bir kız yüzünden sanırım. Justin gecenin birinde sevgilisinin yatak odasına tırmanmayı aklına koymuş. Kız da dördüncü katta yatarmış haa! Bizimki yağmur olduğundan tırmanmaya başlamış. Tam o kata varacağı sırada oluk duvardan ayrılmaz mı!» Kıs kıs gülmeye başlamıştı.

Katherine de bir kahkaha attı. Biraz Justin'e, biraz da L.C.'nin haline gülüyordu.

L.C. kahkahalarını bastırmaya çalışarak sürdürdü: «Gelgelelim oluk büsbütün ayrılıp yere düşmüyor. Yalnız üst yanı sarkıyor aşağı. Justin de olgun başak gibi orada sallanıp kalıyor... Yatakhane müdiresi pencereden baktığında, o öyle, korku içinde sallanıp dururmuş. Kadın, polise telefon ediyor. Bu arada kızlar da pencerelerden

sarkarak bizimkini alkışlamaya, yüreklendirmeye başlıyorlar. Yalnız Justin'in sevgilisiyle yaşlı karı homurdanıp duruyor. Justin'in sevgilisi pencereden sövüp saymaya başlıyor üstelik!»

Masaya dayanmış katıla katıla gülüyorlardı ikisi de.

L.C., «Derken Justin'in pantolonunun kıcı sökülüyor!» diye haykırdı. «Polisler gelirken oluk da yerinden kopmuyor mu! Hayydaa, Justin gümm diye yerdeki sardunyaların ortasına seriliyor. Fırılıyor yerinden, öyle, kıcı açıkta, çiçek tarhlarının, hokey alanının ortasından kaçıp gidiyor. Polisin biri de peşinde! Kızlar da çığlıklarla, alkışlarla uğurluyorlar oğlanı.»

Kahkahaları mutfığı inletiyordu.

«Senin anlayacağın,» dedi aşçı. «Justin kaçmayı başarıyor. Başarıyor ama uçkurunu tutarak, kıcını göstererek kaçmak zorunda kaldığı için de bozuluyor. Ondan sonra ne yapsa beğenirsin?» L.C. gülraklarını kaldırmış kıza bakıyordu. «Uçmağınatlayıp kolejin üstünde numara yapmayı aklına koyuyor. Göge dumanla yazı yazmak numarası vardı ya hani...» L.C. karnını tutarak bağırıyordu artık. «Bizimki ne yazmaya başlıyor bilir misin? 'Bu gece aynı saatte, güzelim!' Nasıl ama?»

Ekmek bıçağını elinden attı, masaya abanarak çılgınca gülmeye başladı.

«Gelgelelim motoru arızalanıyor birden! Justin yere inmek zorunda kalıyor!»

Katherine de duvara yaslanmış kah kah gülüyordu.

«Hokey alanına inmeye çalışıyor. Telefon kablolarının altından geçmeyi beceriyor ama oradaki

çite katılınca tekerlekler kopuyor...» L.C. masayı yumrukluyordu. «*Hokey alanı uçağın kışını sıyırıp alıyor, otlar da Justin'in pantolonunu yok ediyor sürtünmeyle!... Bizimkini ot yeşili çıplak kışıyla sedyeye koyup götürüyorlar!*»

Katherine kasıklarını tutarak gülüyordu. Anlatılanların ne kadarının doğru, ne kadarının uydurma olduğu hiç önemli değildi. Yüreği hafiflemişti bayağı.

23

Humboldt akıntısı boyunca yol alan gemi Moskova saatinden apayrı bir saat ayarıyla hareket ediyordu. Moskova radyosunun akşam yayınlarını dinlemek isteyen Katherine —en uzun ve en çeşitli programlar akşam yayınlarında sunuluyordu çünkü— tan ağarmadan yataktan çıkmak zorunda kalıyordu. Çalar saat zırlayınca gözlerini açtı. Çıplak gövdesi Justin'in tenine değiyordu. Justin çalar saatin sesini duyar duymaz uyanırdı. Bir iki dakika hiç kımıldamadan yattı kadın. Tenine değen teni algılayarak, aklını toplayarak erkeğin yeniden uykuya dalmasını bekledi. Sonra da usulca kalktı. Dağınık saçları, uykulu gözleriyle banyoya geçti giyinmeden. Sıcak su musluğunu açtı, göğüslerini kollarıyla örterek borudaki soğuk suyun boşalıp sıcak suyun akmasını bekledi. Sonra da duşun altına girdi. Başına ve omuzlarına çarpan sıcak damlaların altında durdu bir dakika.

Ardından derin bir soluk alıp soğuk suyu açtı. Soğuk suyun değmesiyle soluğu tıkanacak gibi olmuştu ama dayandı. Moskova radyosunu dikkatle dinleyebilecek kadar zinde ve uyanık olması gerekiyordu.

Kaptan Henry Thorogood da erkenciydi. Onu kaptan köprüsünde bulmak sevindirirdi Katherine'i. Ağaran karanlığı yarararak ilerleyen gemi sessizlik içindeydi. Boş mutfağa inerek binbaşıyla kendisine çay yaptı, fincanları kaptan köprüsüne çıkardı. «Teşekkür ederim, yavrum,» dedi kaptan. «Bu çok iyi oldu işte.»

Şafağın soğuk gerçeğine katlanmayı kolaylaştırıyordu binbaşı; huzur veriyordu insana. Katherineine, onun donanmada geçirdiği yıllarla ilgili sorular sorardı bazen, «Neden herhangi bir savaş gemisinde görev yapmadınız, Henry?» diye sordu o gün. «Niçin denizaltıcı oldunuz? Ben olsam denizaltılarda çalışmaktan korkardım.»

«İnsan ya denizaltıcıdır, ya değildir. Kişiliği denizaltıcılığa uygunsa büyük bir istekle yapar işini. Denizaltıcılar dünyanın en iyi çocuklarıdır. Hangi denizaltıda çalışırsan çalış, en acemi erine varıncaya kadar herkesin birinci sınıf dost olduğuna güvenebilirsin. Her biri kendine özgü bir tiptir üstelik; hatta biraz kaçıktır. Zaten denizaltı sınıfına yazılmak için insanın birazcık çatlak olması gerekir herhalde. Yine de herkes son derece güvenilir bir dost, birinci sınıf bir denizcidir. Öyle olmayanlar kısa zamanda denizaltıcılıktan çıkarılır. Sevilmeyen kişileri, güvenemediğimiz kişileri tutamayız denizaltılarda. Denizin dibinde olay çıkmasını göze alamayız. Sonuç? Denizaltıda

çalışan herkes yerinden, arkadaşlarından hoşnuttur, herkes mutludur. Kumandanla erler arasında bile bir dostluk havası eser.» Sakalını sıvazlıyordu keyifli keyifli. «Önemli şeylerdir bunlar. İnsanın yerinden ve çevresinden hoşnut olması büyük önem taşır hayatta. *Jubilee*'de de aşağı yukarı aynı ortam içinde yaşıyoruz.»

Katherine, «Savaş yıllarında durum nasıldı?» diye sordu. «Siz mini-denizaltılarda çalışıyordunuz, değil mi? Düşüncesi bile korkunç geliyor bana.»

«Unutulmaz günlerdi onlar.» Eski günlerden söz etmeye bayılıyordu kaptan. «Eski X-araçları. Bütün mürettebat beş kişi! O zamanlar on dokuz yaşındaydım ben; çiçeği burnunda bir subaydım. Acemi subay da denizcinin en alçak türüdür haa! Ama ne adamlarla çalışıyordum bir bilsen! Her biri kendi özel yasasına göre yaşırdı. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı bile pek karışmazdı bize. X-araçlarında çalışanların başına buyruk çılgınlar olduklarını bilirdi komutanlık. Başka türlü de olamazdı aslında. X-araçlarında çalışanlar genellikle her istediklerini elde ederlerdi... Aylıkların artırılmasını ya da görevin hafifletilmesini istemediğimiz sürece tabii!» Genç kadına baktı. «Bir düşün! Göreve yollandığımız günlerde bütün yiyeceğimizi tek bir elektrik ocağının üstünde pişirmek zorundaydık. Bütün yiyeceğimiz de elden ele dolaştırılan bir tas çorbaydı çoğunlukla. Tası elden ele geçirirken biraz fazla eğilsek denizaltının dengesi bozulurdu neredeyse! Gemide nereye gideceksek emekleyerek gitmek zorundaydık. Ya o yağ kokusuna karışan ter kokusu! Yatak,

hamak, falan arama haa! Uyuyacaksan makine-lerin arasına kıvrılır oracıkta uyurdun. Görevimiz Alman limanlarına girmek, savaş gemilerinin altına mıknaatıslı mayın yapıştırmaktı.» Sakalını sıvazlıyordu yine. «Elbette işimize karışmıyordu komutanlık! Bizim gibi adamlar bulabildikleri için yatıp kalkıp şükrediyorlardı.»

Katherine, *elbette ederler*, diye düşündü. «Siz de yapıştırır mıydınız mayınları? Siz de denizaltıdan çıkıp Alman limanlarında yüzer miydiniz?»

«Gençken, evet.»

«Ne duyardınız öyle zamanlarda? Nasıl bir işti?»

«Her gün yaptığımız bir işti.» Genç kadına baktı. Sorunun niçin sorulduğunu anlamıştı. «Pek güç bir şey değildir aslında. Güç olan, denizaltıyı Alman limanına sokmak. Genellikle gece gider, karanlıkta, körlemesine yol alırdık. Sonarı pek kullanamazsın; pasif radarları ting ting seslerini alır çünkü. Denizaltı ağlarına takılmak tehlikesi içindesin her an. Bir iskeleye falan da toslayabilirsin tabii. İşin o yanı biraz sinir bozucuydu doğrusu. Arada bir periskobu çıkarıp nereye gittiğini göreceksin ister istemez. Onun biraz yararı olurdu. Her neyse, sonunda yönünü bulur, hedefi karşında görürsün.» Omuzlarını kaldırdı. «O zaman hoop, dalacaksın derine. Geminin karinasının altına. Tamamdır, yerimize gelmişizdir dedin mi antenleri uzatacaksın.»

«Ne anteni?»

«Teleskop gibi uzayan üç ayak,» dedi binbaşı. «Çok basit bir iş. İçerden bir düğmeye basarsın, üç anten yukarı doğru uzanır. Pahalı arabaların

radio antenleri var ya hani. İçerden basıyorsun anten kendiliğinden yükseliyor... Onun gibi bir şey. Antenler geminin saçlarına değ er, durur. Gemiden uzaklaşmadığını bilirsin o zaman. *Jubilee*'nin denizaltısına da öyle bir şey taktırmayı düşündük ama bizim denizaltının üç motoru üç ayrı yönde dönebildiğ inden o küçük tekne hiç kılmıdamadan durabiliyor yerinde. Eski X-araçlarıyla karşılaştırılırsa bizim denizaltı bayağı lüks bir gemi sayılır.»

«Sonra ne yapardınız?»

«Biz gemiye yaklaşırken zavallı dalgıcımız da mıknatıslı mayınları alıp içine su dolacak olan bölmeye yerleşmiştir. Eski araçlarda o bölmeleri tuvalet olarak da kullanırdık. Oysa bizim küçük denizaltının kaporta kapağı ön bölmeye su doldurulmasını gerektirmiyor. Neyse iş te, dalgıcı oraya oturtup ara kapağı kaparsın. Küçük bölmeye su dolunca dalgıç tepedeki kaporta kapağını açarak dışarı çıkar. Serveti de kolunun altında tabii. Mayınlar yani! Hepsi bu iş te. Gemiye sokulur, karınaya yapış an midyelerle yosunları kazır. Mayınları yerine yapış tırdıktan sonra ateşleme düzenini denizaltının oradan uzaklaşmasına olanak verecek bir saate ayarlar. Sonra da sıcak yuvasına döner. Su dolan bölmeye girerek kapağını kapar. Geliş ini iç erdekilere haber vermek için aradaki su geçirmez kapağı tıklatır üç kere. Oradaki suyu basınçlı havayla dışarı püskürtürüz, ara kapağı açıp her yanından sular akan oğ lanı içeri alırız. O da yakınıp sızlanmaya başlamıştır bu arada. Eline bir fincan kakao tutuşturursun, sesini keser.»

Katherine korku duyduğu için utanmaya başlayacaktı neredeyse. Arkadaşları *Slava*'nın altında uğraşıp dururken, o, gemideki telsiz odasında rahatça oturacaktı oysa.

«Kaç yıl çalıştınız o X-araçlarında?»

«Savaş yıllarının çoğunu öyle geçirdim. Bir ara da iki kişilik torpidolarda görev yaptım. Bilir misin onları? Torpidonun üstüne yatarsın... Ya da ata biner gibi oturursun. Vızz diye Alman limanlarına girersin torpidoyla birlikte. İş aynı iş,» deyip ekledi: «X-araçlarından biraz daha rahatsız tabii.»

Katherine bu adamdan çok hoşlandığını farketti. Binbaşının gemide bulunması iyiydi. «Peki göreviniz bitip de İngiltere'ye döndüğünüzde ne yapardınız?»

Kaptan dişlerini göstererek güldü. Tombul, kırıışık yüzünde çocuksu bir ifade belirmişti. «Kor-karım o zaman epey azgınlık ederdik.»

Nasıl azgınlık ettiklerini düşünmek hiç güç değildi.

Yeni bir soru sordu: «Savaştan sonra ne oldu?»

Binbaşı içini çekti. «X-araçlarını hurdaya çıkardılar ne yazık. Bana kalsa hiç ayrılmazdım o görevden. Ondan sonra nükleer denizaltılarda çalıştım.»

Katherine radyonun başına geçmek istemiyordu hâlâ. «Emekliye ayrılınca ne oldu?» diye sordu. «Neden Amerika'ya yerleştiniz?»

«Karım bombardımanda ölmüştü. Bir daha evlenmedim. Connecticut'ta bir kızkardeşim vardı. Ondan başka kimsem de yoktu ya! İşçi Partisi

yönetimi ele geçirmiş, İngiltere yaşanacak bir yer olmaktan çıkmıştı. Şu, bu derken göçmeye karar verdim.»

«Justin'in dediğine bakılırsa küçük bir çiftlik almışsınız.»

«Sebzecilik yapacaktım aklımca. Gelgelelim benim ektiğim bitkiler büyümüyor nedense. Başka işlere de girdim ama karada yaşayamıyorum. Denizci adam denizcidir. Gerisini beklememeli bizlerden.»

«Ya şimdi? Donanmayı, denizaltıları özlüyor musunuz?»

«Oceanics'in yaptığı işe öteden beri hayran dım ben. Donanmadayken bile İhtiyar Magnus'un kitaplarını okurdum. Cousteau'nunkileri de okudum. Bütün filmleri gördüm. Dünyanın geleceği denizlerde. Dünyanın yüzde yetmişi denizlerle kaplı. Yüzde yetmişi! Koskoca bir servettir bu! Bir cennettir! Bu sorumsuz sömürüyü bir yana bırakıp denizlerde çiftlikler kurmalıyız. Sevmeliyiz denizleri! Irzına geçeceğimize korumalıyız.» Başını sallıyordu. «Balık çiftlikleri kurmalıyız. Yenebilen balıkları bilimsel yöntemlerle üretip ölçülü ürün almalıyız. Balinaları bile... Balinalar bilimsel yöntemlerle üretilip öldürülse dünyadaki herkese yetecek kadar et çıkar. Gerçi düşünce korkunç... Kesimlik at ve fil üretmek gibi bir şey ama şimdiki katliamdan iyidir öylesi. Oceanics'teki işimi çok seviyorum. Ömrümün son günlerini yararlı bir şeyle geçiriyorum hiç değilse.»

Hiç kararsızlık çekmiyordu kaptan; hiç kuşku yoktu. Hepsinde aynı kesin, kararlı tutum görülüyordu. Kendi korkularından ötürü utanç duyuyordu Katherine.

Yine de korkuyu yok edemiyordu. Telsiz odasına girince boş bir kâğıt alarak stenoyla doldurdu :

Bu günlerden aklımda kalacak, hiç unutulmayacak bir şey varsa silahların gümbürtüsü. Justin sabah akşam atıcılık talimi yaptırıyor çocuklara. Tabanca sesleri kulaklarımda uğulduyor, çığlıklar atmak istiyorum. Tanrı'm, tabancalar olmasa olmaz mı? Ulu Tanrı'm, tabanca kullanmak zorunda bırakma onları. Lütfen, Tanrı'm, tabancaları bu işin dışında tut. Ve lütfen içimdeki bu sıkıntıyı, bu korkunç önseziyi sil, bitir.

Ulu Tanrı'm, hiç kimseyi öldürmeyeceklerine inandır beni. Bu görevin kan dökmeden yerine getirilebileceğine inanayım, çılgınca bir umuda kapılmadığımı bileyim.

Yüce Tanrı'm, çok korkuyorum. Buz gibi bir uyuşukluk çöküyor üstüme, yüreğim katılıyor. Onu o kadar seviyorum ki nefret edeceğim geliyor bazen. Kendisini tehlikeye attığı için, korkumdan ve aşkımdan ötürü bana delilik gibi görünen ülküsü için benden ayrılmayı göze aldığından nefret edeceğim geliyor. Onu sevmek, katlanılmayacak kadar büyük bir acı oluyor artık. Bütün gücümle savaşmak, onu bu işten döndürmek istiyorum. Başaramayacağımı bildiğim için de nefret ediyorum ondan. Sevgimin yükünü taşıyamıyorum. Yüksek sesle bağırmak istiyorum sana : «Ulu Tanrı'm, şunun yaptıklarına bir göz at! Onu yolundan döndür! Bu çılgınlıktan vazgeçsin, yine bana dönsün!

Max Hagen ilgisiz ve soğuk bir tavırla dolaşıyordu gemide. Herhangi bir olay ya da tatsızlık çıkarmamıştı. Yemeklerin çoğunu kendi kamarasında yiyor, öylesi Justin'in de işine geliyordu. Suratsız insan istemiyordu masada. Max yine günde bir şişeye yakın viski içiyor, Justin ona da aldırış etmiyordu. Kendi kamarasında oturduğu ve tatsızlık çıkarmadığı sürece, isterse sızıncaya kadar içebilirdi Max.

Günün sonunda, hepsi Justin'in çalışma masasının başında toplanmış, silahlarını temizlemeye koyulmuşlardı. Ross, Justin'e bakarak sordu : «O herifi ne yapacağız kuzum?» Başıyla kamaranın duvarını gösteriyordu.

Justin buzdolabına gidip dört şişe bira aldı. «Salondaki bardan üç şişe daha getirir misin. Örümcek?» Kapakları açmış şişeleri dağıtıyordu. «Yarından sonra Macellan Boğazına gireceğiz,» dedi. «Ne olur ne olmaz diye gizli bir yakıt deposu hazırlayacağız orada. Teknedeki yakıtın bir bölümünü bir yerde bırakacağız. Max'i de bir yere kilitlemek zorunda kalacağız o gün. İlk kez arkada delil bırakmış olacağız çünkü. Nerede olduğumuzu bilmemeli. Bizi ele vermeye kalkışırsa bıraktığımız yakıtın nerede olduğunu açıklayamamalı kimseye.»

Ross, «Herifi uyutsak da olur,» dedi.

Steve sordu : «Göz yaşartıcı bomba kullanmak olmuyor mu?»

Ross, «Asıl günü gelince ne yapacağımızı düşünmeliyiz,» diye mırıldandı.

«O gün ambara tıkarız,» dedi kaptan. «Kesinlikle.»

Justin de aynı kanıdaydı. «Evet, o gün kilit altına almamız gerekecek. Biz savaşmaya gidince gemide Cartwright, Victor, L. C. ve Katherine kalacak yalnız.»

Örümcek biraları alıp gelmişti. Birini Ross'a uzattı, birini de Justin'e. Buğuluydu şişeler. Justin şişeyi tepesine dikti; bira, bir dağ pınarının suyu gibi akıyordu boğazından aşağı. Günlük çalışmanın sonunda içilen ilk bira şigaraya bile yiyecek tadı veriyordu.

Ross, «Beni düşündüren başka,» dedi. «Dönünce ne yapacağız herifi?»

Justin sigaranın dumanını ciğerlerine çekti. «Ben düşündüm onu. Daha önce de konuştuk ya!»

Ross, ellerini seyrelen saçlarına bastırdı. «Konuştuk ama düşüncemiz doğru mu bakalım? Herifin iyi niyetine güveniyoruz.»

Kaptan, «İyi niyetine güvenmiyoruz,» diye karşı çıktı. «Adam ekonomik baskı altında olacak.»

Justin, Expers tabancasını sökmeye başladı. «İşi başarıyla sonuçlandırırsak bizi ele vermekten ne kazanır?» diye sordu. «Hiç! Bir kere söylediklerini kanıtlaması gerekecek. Oysa Max tanıklık etmeye kalkışırsa biz mahkemede onunla alay ederiz. Doğrusunu isterseniz yalan yere yemin ettim diye kaygılanacak değilim. Öyle düşünecek kimse var mı aramızda?»

«Kara Bob,» dedi Craig. «Dindar vatandaş Kara Bob.»

Kara Bob, «Beni hiç düşünmeyin,» diye homurdandı. «Yalan yere yemin etmeye korkmam ben. Nedenini de kendim bilirim.»

«Ya Cartwright?» dedi Ross. «İyi düşünün. O çocuk da çok dindar çünkü.»

Justin'le kaptan aynı anda karşı çıktılar.

«Mahkemeye düşersek o bizim en iyi tanığımız olur,» dedi Justin. «O çocuğun sabotajcı olabileceğine kim inanır? Sizler, evet. Siz zaten haydut gibi heriflersiniz. Ama David Cartwright? Ya Katherine? Ya ben?» Elindeki bezi tabancanın namlusundan geçirdi, Ross'a bakarak sürdürdü:

«Anlattıklarını kanıtlayacak durumda olsa bile bizi ele vermekle bir çıkar sağlayamaz. Bir kere, Magnus Oceanics'in batacağını bilir. Biz hepimiz tutuklanır da mahkemelerde sürünürsek Oceanics ayakta kalamaz. Sözleşmelerimizin gereğini yerine getirmemize olanak kalmaz çünkü. *Balina* filmini bile bitiremeyiz. Bir servet kaybederiz o yüzden. Bizim kaybımız Max'in kaybı demektir. Onun elindeki hisse senetlerinin değeri şu anda yarım milyon dolar. Şirket batarsa bir daha toparlanamaz. Bizi ele vermekle şirketin başına geçmeyi de umamaz. Kitap yazmayı beceremez, bizimki gibi bir ekibi kolay kolay bir araya getiremez. Kısacası, Oceanics batarsa bitti! Magnus Communications de batar o zaman. Max de işsiz kalır. Öyle bir şeye yeltenmesi için deli olması gerekir.»

Ross homurdandı. «O adamın deliliği, akıllı halinden iyi olabilir bence.»

Kara Bob, «Onun derdi zoru para,» dedi. «Parlak Hollywood hayatından ayrılmak istemez O.»

Justin, «Max hiç aptal değildir,» diye söylendi. «Çabuk öfkelenir, müthiş gururludur ama kafası yerindedir.»

«Tamam,» dedi Ross. «Gururludur. Sen de gururuyla oynadın. O da bir yolunu bulup hıncını alacaktır. Hepimiz tersini söylesek bile, bildiği her şeyi açıklarsa jüriyi etkileyebilir.»

«Ben de gururlu olmasına güveniyorum. İşini... elinde avucunda ne varsa, hepsini birden kaybetmek ağırına gider. Onurunu korumak zorunda. Koruyor da! Şimdilik. Kilit altına alınmadı. Biz ona nazik davranıyoruz, o da terbiyesini bozmuyor. Bize katılmasını istedik. Önce katılacak gibi oldu, sonra vazgeçti. Tamam, güzel. Tutumunu belli etti, onurunu korudu. Bu operasyona katılmamak korkaklık da değildir, utanılacak bir şey de değildir. Yasaları çiğnemek istemiyor. Şirketin yetkili kişilerinden biri olarak da tasarıyı onaylamadığını belirtiyor. İyi, güzel. İş bittikten sonra bizi ele verirse hiçbir kazancı olmaz. Tam tersi; her şeyini kaybeder.»

Ross, «Bu varsayım,» dedi. «Gerçeklerin varsayma uyacağını umalım.»

«Daha iyisini düşündüm diyen var mı aranızda?»

Kimse ağzını açmadı. Derken Steve alçak sesle söylendi : «Beni sıkan, herifin bütün ayrıntıları öğrenmiş olması.»

«Gizleyemezdik ki. Tasarıyı genel olarak bildikten sonra ayrıntıları kendi de düşünebilirdi. Her şeyi gizleyelim dersek kulaklarına pamuk tıkayıp bir ay süreyle hep kamarasında hapsetmemiz gerekirdi.»

«O da hiç kötü olmazdı hani.»

Steve, «Küpeşteden aşağı da fırlatabilirdik,» dedi.

Herkes güldü.

Binbaşı Thorogood, «Justin haklı,» diye söylendi. Sakalını çekiştiriyordu. «Amacımızı açık seçik ortaya koyalım bir kere : Bu operasyonu başarıyla scena erdirmek. Onu yapabilmek için Max'i ya kendi tarafımıza çekmek ya da tarafsız kalmasını sağlamak zorundayız. Hiç gereği yokken kilit altına alsaydık tarafsız kalmazdı. Onun da onuru var çünkü. Ayrıca da Magnus Oceanics Şirketinin adamı. *Kötü* bir insan değil; hain değil. Onun emrinde çalışmak istemezdim ama bu şirkete yıllarca hizmet ettiğini, başarıyla hizmet ettiğini de unutmayalım. Daha uzun yıllar da edecektir. Durum akıllıca idare edilirse tabii. İncelik gösterelim, psikoloji kurallarını unutmayalım yeter. Bu adam gururlu bir adam. Kaybedecek pek çok şeyi var. Bu iki gerçekten yararlanmaya bakalım.» Elini sallayarak ekledi : «Daha uygun bir söz bulamadığım için şöyle diyeyim : Elden geldigince, suyuna gidelim. Dostumuz olmasını istiyoruz, düşmanımız değil.»

«Çok iyi anlattın,» dedi Justin.

Herkes çıkıp duş almak ve giyinmek için kendi kamarasına yöneldiğinde Ross geride kaldı. Justin'in koltuğuna yayıldı, düşünceli bir havayla ikinci birasını içmeye başladı. «Ne düşünüyorum bilir misin?» dedi. «Ashında Max'e pek aldırıldığım yok. Beni sıkıyan Steve'in hali.»

«Steve'in mi?»

«Evet. Yanlış anlama, hainlik eder ya da bizi

yüzüstü bırakır demek istemiyorum. Tersine, aşırılığa kaçabilir diye üzülüyorum.» Alt dudağını ısıırıyordu. «Gözü dönerse gereksiz yere tehlikeye atılabilir bence. Sonunda da ya kendini öldürür, ya başkasını.»

«Bırakın bunları yahu! Geçende Katie de aynı konuyu açtı. Dediğine bakarsan Steve'de ölüm isteği varmış. Onunla mı konuştun sen?»

«Ashını ararsan bana da aynı şeyden söz etti ama ben üstünde durmadım. Steve sapına kadar güvenilecek adamdır dedim. Silah arkadaşı olarak gerçekten güvenilecek adamdır gerçi; gelgelim bir çılgınlık yapmayacağına güvenemiyorum. Çılgınlık demek de yanlış belki...» Huzursuzca kıpırdanıyordu oturduğu yerde. «Tehlikeye çanak tutabilir diyorum. Onun önüne çıkacak Rusun Tanrı yardımcısı olsun. Doğrusunu istersen Japonya'ya giderken de aynı kaygılara kapılmıştım ben. Ancak orada kimseyle yüz yüze gelmeyeceğimizi düşündüm sonradan. Hep su altında çalışacağımıza göre orada öyle bir tehlike söz konusu değildi. Ama *Slava*'ya tırmanacağımıza göre...»

«Hadi hadi, saçmalama. Steve doğuştan se-rüvencidir. Dövüşçü olmasına dövüşçüdür; ne var ki budala değildir. Kimseye zarar vermemenin ne kadar önemli olduğunu biliyor. Sen o köpekbali-ğın olayını düşünüyorsun yine.»

Ross oturduğu yerde kıpırdandı. «Steve'in durup dururken dövüşe başlayacağını söylemiyorum ben. Kargaşalık çıkarsa olabileceklerden korkuyorum. İşe başlamadan önce onu karşına alıp ciddi olarak konuşmanı istiyorum. Sen konuşmazsan ben konuşacağım.»

«Hepsiyle konuşacağım zaten.»

«Onunla özel olarak konuş. Katie haklı. Gerçekten bir ölüm isteği var Steve'de.»

Justin, «Aşırı güvenden başka bir şey değil,» dedi bezginlikle. «Öyle bir inancı var biliyorsun. Hayvanlara istediğini yaptırabileceğine inanıyor. Düşman hayvanlara.»

Ross karşı çıktı. «O köpekbalığına istediğini yaptıramadı ama. Çılgınlıktı o! Kabaetindeki yara izlerini bırakan gergedana da yaptıramamış istediğini. Öyle şeylerden söz ederken bakışlarının nasıl değiştiğine dikkat et bir kere. İnsan sarrafıyım ben. Gülme, ahbap. Katie haklı. Oğlan kendi de farkında olmayabilir ama ölüme 'gel' diyor bayağı. O gergedan hikâyesini bir daha anlatsın, sen de gözlerine bak.»

Justin güldü. «Seninki neye benziyor bilir misin, arkadaş? 'Benle senden başka herkes delidir, aslında senin de bir tahtan eksik,' diyen adamın haline.»

«Bana bak! Ben şaka etmiyorum. Steve'i gözden uzak tutma. Ve lütfen otur bir konuş.»

«Peki, konuşurum. Yine de Steve'den yana kaygım olmadığını bilmeni isterim. Max'ten yana da kaygım yok.»

«Dilerim ki haklı olasın.»

Haklı olduğuna inanıyordu Justin. Steve'i anlıyordu. Max'i iyi tanırdı. Haklı olmanın, yapmak zorunda olduğu şeyi yaptığını bilmenin rahatlığı ve huzuru içindeydi. Akşamları, silahlarını temizleyen arkadaşlarının arasında oturup hepsini gözden geçiriyor, her birini ayrı bir sevgiyle sevdiğini, hepsiyle övünç duyduğunu hissediyordu. Da-

ha iyi bir ekip bulunamazdı bu dünyada. Tanrı adına yemin ederdi ki onlardan daha iyi hazırlanmış bir ekip de bulunamazdı. Günün sonunda herkesin mutlu olmasını istiyordu Justin.

Ertesi akşam, Craig ağabeysinin ağzından bir söz almayı başardı. Bir iki arkadaşının adına konuştuğunu söylüyordu ama aslında kendi isteğini dile getiriyordu. Baja California'dan dönerlerken ne yapıp yapıp biraz zaman ayıracaklar, *Jubilee* gemisi bir süre Acapulco limanında kalarak ekibe dinlenmek ve eğlenmek fırsatını sağlayacaktı. Justin söz verdi.

Craig, «Dünyanın en güzel kızları Acapulco'da,» diyordu. «Ssss-Söyleme Otelinin barında ve restoranında bulunuyorlar.»

«Dünyanın en güzel kızları Montevideo'dadır,» dedi Steve. «Gece ve Gündüz barında.»

Justin kardeşine baktı. «Sen kadınlara para vermezdin hani? Beleşe konardın?»

«Öyle tabii! Ssss-Söyleme Otelindekilere de para vermeyeceğim.»

Kara Bob, yayık, zenci konuşmasıyla, «Tabii vermez,» diye söylendi. «Ama beleşe konacağım diye bir servet harcar. Kaç kere gördüm.» 'Günah' kapsamına giren cinsel ilişkilere karşıydı Kara Bob. O gece de içkiyi biraz fazla kaçırmıştı. Justin belirtileri çok iyi tanıyordu artık. Zenci delikanlı az sonra Tanrı ve din konularını açardı. Craig de onu kışkırtıp konuşturmaya hazırlanıyordu.

Ross da bilirdi belirtileri. Justin'e baktı göz ucuyla, sonra da Steve'e seslendi: «Sen de yara izlerinden utanıyordun yanılmıyorsam! Donunu indirmeye utanan sen değil miydin, Steve?»

Steve şakaya katıldı. «Bendim elbet. Kızları gözümle okşarım ben.»

Justin arkadaşının niyetini sezmişti. Bıyık altından gülerek bekledi. Ross, yapmacık olduğu ilk bakışta anlaşılan şakacı bir havayla sürdürdü : «Gergedan boynuzunun cinsel gücü arttırdığını söylerler bir de! Aslında müthiş bir sembolizm var burada! Düşün şimdi, donunu indirirken gergedanın boynuzlarından söz etmeye başlıyorsunuz...»

Justin yüksek sesle gülecekti az kalsın. Ross diretiyordu. «Yanılmıyorum değil mi? Gergedan boynuzunun cinsel gücü arttırdığına inanırlar. Yüzyıllardır süren gergedan avcılığının nedeni bu değil mi?»

«Öyledir,» dedi Steve. Ross'un bunları çoktan öğrendiğini bildiğinden şaşkın bakışlarla bakıyordu. «Aslında cinsel gücü arttırdığı falan yok. Orası masal. Gelgelelim gergedan avı yasaklandığı halde kaçak avlananların hâlâ gergedan vuracağız diye didinmelerinin nedeni o.»

Justin söze katılmak isterdi. «Steve,» diyecekti, «Ross şu gergedan hikâyesini bir kere daha anlatmanı bekliyor. Anlat da ben de gözlerindeki ölüm isteğini göreyim. Adamı üzme de anlat hadi.» Kendini tuttu.

Ross biraz daha üsteledi. «Gergedan çok tehlikeli bir hayvanmış, değil mi? Boyu da insan boyuna yakınmış. Duyduğuma göre kımıldayan her şeye saldırır, hem de öldürmek amacıyla saldırırmış. Onları, iyi korunan doğal hayvan parklarına sürmek isteyen orman görevlilerine bile aman vermezlermiş.» Cartwright'a döndü, aklınca önem-

semez bir tavırla konuşarak sordu : «Steve'e saldıran gergedanın hikâyesini duymuş muydun sen?»

Bir anda ilgi merkezi haline gelen Cartwright utangaç bakışlarla bakıyordu Ross'a. «Evet, duydum,» diye mırıldandı.

Justin gırtlğından yükselen kahkahayı bastırdı, Steve'e dönerek açıkça sordu: «Senin bu konuda bir inancın vardı, değil mi? Hayvanlara istediğini yaptırabileceğini söylüyordun. Nasıl yapıyorsun onu?»

Ross suratını asıp koltuğına yaslandı. «Anlatırken gergedan olayını örnek olarak kullan,» diye homurdandı.

«Çok basit,» dedi Steve. «Telepatiden başka bir şey değil aslında. İki insan arasında da olan bir şey. Çok iyi tanıdığınız birini karşınıza alıp deneyin. Aklınızdan geçenleri karşınızdakine iletebilirsiniz. Yanılmıyorsam son yıllarda Ruslar bu konuda epey çalışma yaptılar.»

Kara Bob, «Yine o Ruslar,» diye mırıldandı. «Düşünceleri de kontrol altına aldılar demek. O kötü işte! İsa düşmanlarının işi bu.»

Ross, «Sen anlat, Steve,» dedi sabırsızca.

Steve, «Hayvanla insan arasında da aynı şey oluyor,» diye sürdürdü. «Benim beynim hayvanın beyninden daha güçlü olduğundan düşündüğümü onun kafasına yerleştirmek de daha kolay.»

Ross, «Nasıl bir düşünce?» diye sordu.

Steve ona baktı; mavi gözlerinde sonsuz bir güven vardı. «Basit bir düşünce elbette. 'Geri dön', ya da 'O çalıktan çık,' yahut 'Yerinde kal' gibisinden bir düşünce.»

«Ve sen bunu yaptın, öyle mi?»

«Çok yaptım,» dedi Steve. «Afrika'da orman hayvanlarıyla çalıştığım yıllarda. Hayvanlara ilaçlı oklar atmak gerektiğinde. Hasta hayvanı bakılacağı yere götürmek için uyuşturucu ilaca batırılmış küçük oklar atardık. Fillere çok uyguladım bu yöntemi. Koca bir sürü dururdu karşıda, içlerinden birinin —hasta ya da katil bir hayvan olduğu için— sürüden ayrılmasını sağlardık. Sonra da okla uyuştururduk. Gergedanlara da yaptım aynı şeyi. Çok kez hem de.»

«Başarabiliyorsun yani?» Justin, Steve'in bakışlarını inceliyordu.

«Elbette,» dedi Steve. Cartwright'la Örümcek Webb büyülenmiş gibi bakıyorlardı Steve'e.

Ross, «Gelgelelim o gergedanda başarısızlığa uğradın,» diye söylendi.

Steve sorguya çekildiğini anlamıştı. En küçük bir gerginlik belirtisi göstermeden karşılık verdi. «Yoo, hiç başarısızlığa uğramadım. Yüzlerce gergedanı yerinden uzaklaştırıp başka yere taşıdım ben.»

«Ya seni yaralayan gergedan?»

Herkes büyük bir dikkatle dinliyordu. Kara Bob bile kulak kesilmişti.

«O bölgedeki son gergedandı. Çok vahşi bir bölgeydi. Son gergedan olduğunu kendisi de biliyordu. Korkudan çılgına dönmüştü. Üç gündür izini sürüyordum. Üstelik de huysuz bir hayvandı. Katil dediğimiz hayvanlardan. Kaçak olarak avlanan heriflerin tuzağına yakalanmış iki kere. Bir bacağına saplanıp kalan paslı tel ta kemiğe dayanmıştı. Öbürü de boğazına gömülmüştü. Güç

soluk alıyordu hayvan. Çaresizlik içindeydi artık. Üstelik de doğuştan katildi. Bana pusu kurdu.»

Ross, «Demek gafil avlandın,» diye mırıldandı.

«Hayır,» dedi Ross. «Orada olduğunu, yakında bir yerde olduğunu biliyordum.»

«Nasıl bildin?»

«Varlığını hissediyordum.»

«Nee?»

«Tabii. Hayvanı görmesem bile varlığını sezerim ben.»

«O nasıl oluyor?»

Steve güldü. «Telepatiyle. O bir yana sinmiş beni bekliyor. Öldürmek için bekliyor. Ben o düşünceyi algılarımla. Alıcı insanım çünkü.»

Justin keskin bakışlarla süzüyordu Steve'i. Yine Ross sordu: «Sen de kendi düşünceni ona iletip pusudan çıkmasını sağlasaydın ya. Niye öyle yapmadın?»

«Yaptım,» dedi Steve. «Çıktı geldi.»

«Nereden geleceğini de biliyor muydun?»

«Aşağı yukarı. Sağda bir yerde olduğunu hissediyordum. Soldan gelmeyeceğini biliyordum en azından.»

Bu kez Örümcek sordu: «Ve oraları hep sık ağaçlık, cangıl falan ha?»

«Sık çalılık,» dedi Steve. «Dört yan çalılık.»

Ross, «Peki nasıl oldu?» diye sordu. «Nasıl oldu da habersiz saldırdı birden?»

«Habersiz saldırmadı ki! Ben istedim saldırmasını. O da üstüme geldi.»

«Ve?»

«İyice yaklaşmasını bekledim. Tam yanıma

geldiğinde bir adım sola çekilip oku kaba etine batıracaktım. Hep öyle yapardım.»

Ross hemen atıldı. «Boğa güreşçileri gibi yani. Herkes öyle mi yapar?»

«Hayır,» dedi Steve. «Her korucu, her orman-cı kendi yöntemini uygular.»

«Sonra ne oldu peki?»

«Ayağım kaydı. Geçerken boynuzunu taktı. Bacağımın üst yanına.»

«Sonra?»

«Sonrasını biliyorsunuz, Havaya uçurdu beni. Yere düştüğümde bir kere daha saldırdı, bir kere daha boynuzladı. Öbür bacağımdan bu kez. Sırtından geriye fırlattı beni. O zaman ben de oku saplayabildim. Sırtına sapladım. Birden sersemledi, kaçıp gitti.»

Ross istediği sonucu alamadan iskemlesine yaslandı. Justin'in gözü Steve'deydi. Herif çok sakin, çok serinkanlıydı; hep aynı güven dolu bakışlarla bakıyordu çevresine. «Benim yöntemim her zaman sonuç verir,» diye söylendi. «Ne var ki o gün ayağım kaydı.»

Herkes etkilenmişti.

Ross adamın peşini bırakmayacaktı. «Ya o köpekbalığı olayı? Onu niye yaptın sanki?»

Justin biraz sıkıldı. Steve onun canını kurtarmıştı ne olsa. Araya girmeye hazırlanırken, Steve, «Yaptığım neymiş?» diye sordu.

«Kafesin kapısında geri çekilip önce Justin'in girmesini bekledin,» dedi Ross. «Kibar evlerinde toplantıya gitmiştiniz sanki!»

Steve en ufak bir sıkılganlık göstermeden açıkladı: «Çünkü hiçbir hayvan beni öldürmez.»

Şaşkın bir sessizlik çöktü salona. Steve doğru Ross'a bakıyordu. İlk kez duyuluyordu böyle bir söz ettiği. Justin, «Nereden biliyorsun?» diye sordu.

Steve başını çevirip ona baktı. «Biliyorum işte.» Alnının ortasına dokunarak, «Buramda biliyorum. Kesin olarak.»

Herkes göz kırpmadan onu gözlüyordu. Örümcek hipnotize olmuştu. Ross ölçülü bir sesle sordu: «Bir insan öldürebilir mi peki?»

«İnsan da bir hayvandır. Tıpkı başka hayvanlar gibi. Öbür hayvanlardan biraz daha kötüdür olsa olsa.»

Ross üsteledi : «İnsan da seni öldürmez yani? Öyle mi?»

«Evet, öyle.»

Ross yine arkasına yaslanıp Justin'e baktı.

Daha sonra, ikisi yalnız kaldıklarında, «Ee, ne dersin?» diye sordu. «Ne düşünüyorsun?»

Justin, «Bence ölüm isteği değil,» dedi. «Ne var ki tehlikeli bir tutum. Ben konuşurum onunla.»

O gece keyifli bir yorgunluk içinde masaya dizilmişler, şarap içerek, konuşup gülüşerek, gerginlikten kurtulmaya, önlerindeki işi düşünmemeye çalışarak eğlenmeye hazırlanmışlardı. Ancak Kara Bob'un söyleviden, kurtulmanın yolu olmadığını da anlamışlardı. Delikanlı ne yapıp yapacak, eninde sonunda din ve Tanrı konularını açacaktı. Craig de eğlence olsun diye onu kışkırtıyordu. «Hadi anlat, Bob! Suç ve günah işlemeye karşı olduğun halde niçin bizim aramızda bulunduğunu açıkla herkese.»

O kadarı yetmişti Kara Bob'a. «Ben İsa düşmanlarına savaş açtım,» dedi. «Bu suç değildir. Hepsi İncilde yazılıdır, kardeşler. Doğru değil mi, Justin?»

Justin gülümsedi, başını sallayarak doğru olduğunu belirtti.

Craig ağabeyisine döndü. «Sen Tanrı'ya inanmazdın hani?»

«Ben Tanrı'dan söz etmedim. İncilde yazılı olduğunu kabul ettim yalnızca.»

Kara Bob, «İsa düşmanı sıkıntılı bir zamanda ortaya çıkacak,» diye başladı. «İnsanlığın kurtarıcısı olarak görünecek. Dünyayı bölecek, insanları ayıracak. Hemen hemen bütün uluslar ona saygı gösterecek. Sonra da İsa olduğunu ileri sürecek o. Ve hemen herkesi inandıracak.»

Craig suflörlük görevini yerine getirdi. «Oysa aslında bu adam hiç de iyi bir insan değilmiş.»

«Evet,» dedi Kara Bob. «Bu İsa düşmanı aslında çok kötü bir yaratık. Tam bir despot.» Ellerini iki yana açarak gözlerini belertti. Gözünün ak-ları ve dişleri bembeyaz duruyordu esmer yüzünde. «Ve dünyaya *kötülük* yayılacak, dinsizlik yayılacak!»

Craig sordu : «Ne zaman olacak bunlar?»

«Yakında,» dedi Bob. «Dünya çok sıkıntılı günler geçirmiyor mu?»

«O bay kim peki? O İsa düşmanı?»

Bob ona doğru eğildi. «Orasını kendin bul bakalım.» Dramatik bir hava yaratmak için bir dakika sustu. Herkesin ona baktığını görünce de kendinden bekleneni yaparak açıklamaya başladı. «İncil'de ne diyor? İsa düşmanı gelmeden önce

dünya çok sıkıntılı günler geçirecek diyor! Şimdi de çok sıkıntılı günler geçirmiyor mu dünya? Hiç bu kadar kötü duruma düşmüş müydü?»

Craig karşı çıktı. «Söylenene bakılırsa dünya her zamankinden iyi durumdaymış bu yıllarda.»

Bob gözlerinin aklarını göstererek bağırdı: «Her zamankinden çok daha *kötü* durumda! İsa düşmanı gelmeden önce öyle olacaktı zaten. Şimdi...» Öne eğildi, yine ellerini açarak sürdürdü: «Başka ne yazıyor İncilde?. İsa, havarilerine ne demişti? 'Kudüs yıkılacak, ümmetim dört yana dağılacak. Sonra Kudüs yeniden kurulacak ve ümmetim bir araya gelerek yeni bir devlet kuracak' O da olmadı mı? Romalı denen adamlar Kudüs'ü yıktılar. İkinci Dünya Savaşından sonra da İsrail Devleti kuruldu.» Anlamlı bakışlarla bakıyordu çevresindekilere. «Başka neler yazıyor kitabımızda? İncil diyor ki Avrupanın en kuzeyinde olan devlet —yani Rusya— Araplarla birlik olup İsrail'i yıkmaya çalışacaktır. *Yalan* mı? Olmuyor mu o da? Amerika, İsrail'i tutuyor, Ruslar da Arapları tutuyor... Ve bu savaşı İsrail kazanacaktır. Başka neler olacağını yazıyor İncil?»

Craig hemen atıldı. «Başka ne olacakmış?»

«İncil, Avrupa'da Ortak Pazar kurulacağını bile yazıyor. On devletin üye olacağını da belirtiyor.»

Justin sesini yükseltmeden düzeltti. «İncil, Avrupadan on boynuzlu bir ineğin çıkacağını yazıyor sadece.»

Bob, «Güzel söyledin!» diye haykırdı. «On boynuzlu inek Ortak Pazardan başka ne olabilir?»

«Anladık,» dedi Craig. «Gelgelelim Ortak Pa-

zara üye olan devletlerin sayısı on değil dokuz. Buna ne buyrulur, din kardeşim?»

«Ahaa!» Kara Bob işaretparmağını uzatıyordu. «Üye olmak için başvuran kim? İspanya! İspanya'da Ortak Pazara üye oldu mu gözünü dört aç, din kardeşim.»

Craig, «O zaman ne olacak?» diye sordu. «Kimdir bu İsa düşmanı?»

«Birazdan anlatacağım,» dedi Bob. «Siz şunu düşünün şimdi: Bu sıkıntılı zamanda herkesten güçlü olmaya çalışan kim?»

Craig beklenen soruyu sordu : «Kimmiş?»

«İngiltere'ye bir göz atalım... Orada en güçlü olanlar kim? İşçi sendikaları değil mi? İşçi sendikalarının arkasındakiler kim? Komünistler değil mi? Öyle değil mi?» Justin'in onaylamasını bekliyordu ama o omuzlarını kaldırmakla yetindi. «Fransa'da, İtalya'da, Portekiz'de... Avrupa'nın her yerinde kargaşalık çıkaranlar kimler?»

Bu kez Steve atıldı. «Komünistler.»

Bob sevinmişti. «Tamam!» diye haykırdı. «Peki Yahudilere savaş açan Arapların arkasında kim var? Bütün Avrupa'yı işgal etmek isteyenler kimler? Asya'yı ele geçirmek isteyenler kimler? Kimlerdir o koca koca nükleer füzelerin burnunu Amerika'ya çevirenler?»

Craig'le Steve aynı anda karşılık verdiler: «Komünistler!»

Bob büyük bir heyecanla sürdürdü : «Evet, öyle! Şimdi Justin'in Acapulco'da söylediği sözleri düşünün. Hani dünyanın doğal kaynakları yetersiz kalıyor, doğal servetleri boş yere harcıyoruz falan filan demişti. Falan filan dediğime bak-

mayın, doğru konuştuğunu biliyorum elbet. Diyeceğim şu ki bu yetmezliği ya da kıtlığı ortadan kaldırmanın çaresi nedir?» Gözlerini iri iri açarak duraladı. «Tek çare denetimdir!» Masayı yumrukluyordu. «Denetleyeceksin, el koyup kontrol edeceksin. Elde bulunanı sınıftaki çocuklara dağıtan öğretmen gibi davranacaksın. 'Her şey benimdir,' diyeceksin, 'sana ne kadarı gerekliyse o kadarını vereceğim.' Peki böyle bir kontrol mekanizması kurmayı nasıl başarırısın? Serbest girişimle mi, yoksa komünizmle mi?» Tükürürcesine söylemişti son iki kelimeyi.

«Komünizmle,» dedi Craig.

Bildirisinin sonuna yaklaştığı için sevinen Bob, «Komünizmle!» diye haykırdı. «Devlet kontroluyla! Küçüğün ne alabileceğini, ne yapabileceğini büyük belirleyecek!» Gözlerini kısmıştı. «Komünizm!» derken yılan gibi ısıklık çalıyordu. «İyi dinle, din kardeşim! Yakında gelecek olan İsa düşmanı komünizmdir! Tanrısız, maddeci devlet! Tanrı devlettir! Devlet verir, devlet alır!»

Steve mırıl mırıl söyleniyordu. «Biliyordum canım! Ben Rusların kötü adamlar olduklarını zaten biliyordum.»

Bob bas bas bağırdı: «İsa düşmanlarıyla savaşıyorum ben!»

«Hay Allah,» dedi Steve. «Bayağı karışık bir iş.»

«Çünkü İsa düşmanı birkaç yıl hüküm sürdükten sonra savaş başlayacak!» Yine ateşlenmişti Bob. Ellerini havaya kaldırarak anlattı. «Tanrının orduları bütün güçlerini toplayarak İsa düşmanının ordularına savaş açacaktır! Neden? Çün-

kü İsa düşmanı iblistir! Şeytanın ta kendisidir!» Gırtlığını yırtıyordu. «Bu uluslararası kargaşalıklar... Bu kadın erkek çekişmesi hep şeytanın işi! O savaş bitince dünyanın sonu gelecek! Tanrı şeytanı yenecek ve o günden sonra yine cennette yaşayacak insanlar!» Arkasına yaslanarak sırttı. «Ben İsa düşmanına karşı savaşıyorum.»

25

Justin'le Katherine akşamları birlikte giriyorlardı banyoya. Justin genç kadını kucağına oturarak köpüklü sıcak sulara gömülüyor, gemi sağdan sola yalpaladıkça gövdelerini örten köpükler bir alçalıp bir yükseliyordu. Islaklık Katherine'in güçlü omuzlarına, iri beyaz göğüsleriyle uzun bacaklarına bir ipek pırıltısı verir, Justin ısının bedeninin derinliğine işlemesini beklerken yanağını kızın yanağına dayayarak, bacaklarıyla onun bacaklarını okşayarak, göğsüne değen sırtın yumuşağından haz duyarak otururdu. Onun yanındayken epey rahatlıyordu Katherine. Justin kaygan beyaz göğüsleri avuçlar, yanağını öper, konuşur ya da hiçbir şey düşünmemeye çalışırdı. Bazen birer bardak soğuk bira içerler, bazen de birbirlerini yıkarlardı. İnsanın sevgilisini, sevdiği kişinin bedenini, kıvrımlarını, güzelim çizgilerini ve girintilerini sabunlaması büyük bir zevkti. Öpüşürlerken ağızlarına birazcık sabun tadı, burunlarına ılık, temiz insan teninin kokusu gelirdi.

Ve her günün sonunda, akşam yemeği için giyinmenin töreni yaşanırdı. Katherine'in giyinmesini seyretmekten çok hoşlanıyordu Justin. Tenine değen temiz, ütülü giyeceklerin, midesine indirdiği soğuk biranın tadına vararak koltuğuna ya da yatağına yaslanır, genç kadının giyeceği elbiseyi seçişini, saçını fırçalayıp yüzünü boyayışını, sırtının yuvarlaklığını gözlerdi. Kimi zaman da o saçını fırçalarken başını kucağına yaslar, kızın kalçasını okşar, yanağını yumuşak karnına dayardı. O zaman Katherine de onu öpmek için eğilir, uzun saçları başının iki yanından perde gibi sarkardı. O giyinirken de Katherine martinisini içerek onu izlerdi çokluk.

Katherine'in gerçekten güzel olduğunu düşünüyordu Justin. Tanıştıklarından beri güzeldi ama o zamanlar ondan uzaktı, ayrı bir insandı. Oysa şimdi onundu bu kadın; ölünceye kadar da onun olacaktı.

Bir akşam bambaşka bir hava esti aralarında. Justin iki kişilik yatağa uzanıp gözlerini tavana dikmişti. Bir gece önce başlayan fırtınanın etkisiyle şahlanan bir denizde yol alıyordu gemi. Katie kamaraya girerek onun yanına uzandı, başını da göğsüne yasladı.

«Merhaba.» Justin genç kadına sarılmıştı. «Merhaba, tatlı kızım.»

Katherine sımsıkı tutuyordu erkeği. Justin kafasını kaldırıp baktı. «Ne var?»

Kızın bakışları sıkıntılıydı. «Bir şey yok,» dedi. «Seni çok seviyorum, hepsi bu.»

«Ben de seni seviyorum.»

Bir süre sonra, Katherine, «Nasıl olur da Tan-

rıya inanmazsın anlamıyorum,» dedi usulca. «Bana kalırsa varlığı o kadar kesin ki.»

Justin konuşmanın nereye dayanacağını kestiremiyordu. Yan dönerek yüzünü kıza çevirdi. «Tanrıya inanmıyor değilim,» diye karşılık verdi. «Ne var ki dinlerin öğrettiği gibi bir varlık olduğunu sanmıyorum.»

«Niçin?»

«En azından duaların yararı olmadığı için. Tanrı her şeyi bilir çünkü. Geçmişi de bilir, şimdiki zamanı da, geleceği de. Her şeyi bildiğine göre gelecekte vereceği kararları da bilir. Kararını değiştiremez bile. Çünkü kararını değiştirip değiştirmeyeceğini önceden bilmektedir. Yani Tanrıyı şaşırtmak, düş kırıklığına uğratmak ya da umutlanmasına yol açmak hiç olacak şey değildir. Yardımını dilenmek ya da bağışlamasını istemek için dua etmenin yararı da yoktur. Çünkü yardım edip etmeyeceğini, bağışlayıp bağışlamayacağını milyarlarca yıl öncesinden biliyor. ‘Eğer’ diye bir söz yoktur sözlüğünde. ‘Eğer iyi insan olurlarsa şöyle yaparım, eğer kötülük ederlerse böyle yaparım,’ diyemez asla. Zaten biliyor çünkü. Onun için de Tanrıyı hoşnut etmek, gücendirmek ya da düş kırıklığına uğratmak söz konusu olamaz.»

Gözleri kapalı, dişleri kenetli öylece yatıyordu Katherine. Bu liseli agnostisizmine kolayca karşı çıkabilir, o da kendi düşüncelerini savunabilirdi ama tartışmak istemiyordu. Delice bir çılgılık atmak istiyordu. «Justin...» diye fısıldadı. «Tanrının var olduğunu *biliyorum* ben. Amaçların, başvuru-
lan araçları doğrulamadığını da biliyorum.»

Kolu hâlâ genç kadının omuzlarında olan

Justin yattığı yerde kaskatı kesilmişti. Bir dakika hiç kımıldamadı; sonra da dirseğinin üstünde doğrularak Katherine'in gözlerine baktı. «Ne söylemek istiyorsun sen? Bu operasyonda, amaç, aracı doğrular mı diye metafizik bir tartışmaya girmek olanaksızdır. Tanrının varlığı ya da yokluğu bizim yapacağımız işle ilintili değil.»

Katherine gözlerini açarak haykırdı. «Henüz çok geç değil, Justin! Asla çok geç değildir. Demin söylediğin söz de yanlış. Tanrı vardır ve bu iş de Tanrının varlığıyla ilintilidir.»

Justin, «Şimdi mi karar değiştirecektin?» diye haykırmamak için kendini güç tuttu. Öfkesini bastırarak, «Anlıyorum,» diye söylendi sertçe. Yerinden fırladı, yatağın yanında durarak Katherine'e baktı. Kızı yatıştırmaya çalışması gerekiyordu. Onun farkındaydı ama kendisi de çok gergindi. «Ne yapmamızı öneriyorsun, Katherine? Geri mi dönelim?»

«Ben sadece bu işin yanlış olduğunu söylüyorum, Justin. Onu aklımdan çıkaramıyorum bir türlü. Amacın, başvurulmuş aracı doğrulamayacağını da unutamıyorum.»

«Onu diyen kim?»

«Dinimiz. İsa da öyle demişti. Ben de öyle diyorum!»

«Amacı Tanrı kendisi gerçekleştirsin öyleyse! O niye bir şey yapmıyor? Dünyanın içinde bulunduğu pisliği ve kargaşalığı, vahşeti ve çevre kirlenmesini o niye önlemiyor? Mademki her şeyi bilir ve gücü sonsuzdur neden bizim gibi zavallı, aşağılık ölümlü yaratıklara yaptırıyor bu pis işleri? Nedenini ben söyleyeyim, Katie. Çünkü Hristi-

yanlığın öğrettiği gibi bir varlık değildir Tanrı? Onlar bir masal. Bizim yapacağımız işin Hristiyanlığın ilkeleriyle hiç ilintisi yok. Bir aldatmaca onlar!»

Katherine, «Senin sözlerin de bir aldatmaca,» diye haykırdı. «Kendi yasana uygun olarak yaşamak ne demek! Yasaları kendine uygun olan...»

«Ne yasası?» diye bağırdı Justin. «O namussuz Ruslar da orman yasasını uyguluyorlar! Güçlü olan haklıdır yasasını. Öyleyse ben de aynı yasayı tanırım. O yasayla alt edeceğim onları. Onlar bu oyunda hangi kuralları uyguluyorlarsa ben de aynı kurallara göre hareket edip mahvedeceğim herifleri!»

«Barbarlık edeceksin! Tanrının buyrukları vardır ve hepsi çok açık seçiktir. Yalnız İncilde yazılı olan buyruklar değildir onlar. İnsanlık tarihinde, deneyler sonucu kabul edilmiş kurallardır. Yüce bir ülkü uğruna da olsa, amacına ulaşmak için kötülüğe başvuranlar sonunda kötü sonuçlarla karşılaşır.»

«Ortada bir haksızlık, bir kötülük varken eli kolu bağlı bağlı oturmak da kötülüğü büyütmekten başka sonuç vermez. Senin Hristiyan Tanrının kendini sıkıntıya sokup harekete geçmesini bekleyemeyiz. Her şeyi bilir, her şeye gücü yeter de neden doğal afetlerin önüne geçmez? Tayfunların! Kuraklıkların! Kıtlıkların! Salgın hastalıkların! Bunları önlememesi zalimlikten başka bir şey değil! Haydutların bir ihtiyarı dövüp soymasına niçin engel olmaz? Orada senle benle bulunsak yardıma koşarız hemen; Tanrı niye koşmuyor? Bir çocuğun merdivenden düşüp kafasını kırmasını ni-

ye önlemiyor? Niçin yapmıyor bunları? Bengaldeş'te tayfunlar binlerce insanı —aralarında suçsuz bebekler de bulunan binlerce insanı— öldürürken neden kurtarmıyor onları? İnsanların birbirlerini öldürmelerine bile engel olmuyor? Niçin? Bu güzelim dünyayı yaratmış. İnsan soyunun o dünyayı sömürmesine, kirletmesine, denizlerin ve karaların ırzına geçmesine boyun eğiyor. İnsan demeye değen insanlar o konuda ellerinden geleni yaparken Tanrı parmağını kımıldatmıyor! Niçin?» Başını sallıyordu öfkeyle. «Bunlara engel olmayışı öyle *mantıksız* bir şey ki insanın aklı almıyor. İnanamıyorum bir türlü. Tanrının varlığına inanmak mantığa aykırı, ortadaki kanıtlara aykırı bir şey oluyor.»

Katherine, «Hayır!» diye haykırdı. «O da yardım ediyor bu işe. İnsanlar doğayı korumanın, insanca yaşamamanın önemini anlıyorlar artık. Bütün dünya bilinçleniyor. Senin gibi, Cousteau gibi insanlar... her yerde kurulan dernekler... Tanrı insanlığı eğitmeniz için yaratmış sizi. İstersen sizi kendine araç edinmiş de diyebiliriz. Ancak bu senin her istediğini yapabileceğin, kendi yasalarını koyabileceğin anlamına gelmez!»

«Saçmalıyorsun, Katherine! Kendini koruma, savunma diye bir şey olduğunu düşün. Savaşları düşün! Adolf Hitler'i unutma. Altı milyon Yahudi-yi gaz odalarından kurtarmak için Hitler'e suikast yapmaya değmez miydi?»

«Justin, Tanrı adına yalvarırım! Balinaları altı milyon Yahudiyle bir tutamazsın!»

Justin yatağı yumrukladı. «Tutabilirim! Tutmak gerekir üstelik! Prensipte ikisi aynı şey çünkü. İki olayda da bir ırkı, bir türü ortadan kaldır-

mak amacıyla girişilen katliam söz konusu! Öldürülenler insan da olsa, başka canlılar da olsa, jenosid asla savunulamayacak kadar vahşettir.»

Katherine çığlık çığlığa bağııyordu. «İnsan öldürecek olan sensin, Justin! Başkalarını da öldüreceksin, kendini de!»

Çektiğı acının parıltısı vardı gözlerinde. Parıltının birazı da öfkeden ileri geliyor, Justin'e ateş püsküren bakışlarla bakıyordu. Erkeğıyle konuşup anlaşmanın yolu kalmamıştı artık. Olsa olsa gövdeleri anlaşabilirdi. Justin'i yakalayıp tartaklamak, yumruklar atmak gerekiyordu. Ona yaptıklarının dehşetini ancak böylece anlatabilirdi sevgilisine.

Justin yatağına çökmüş, kızı sırtüstü yatırarak üstüne abanmıştı. Dudaklarını öpüyordu hoyratça. Katherine biraz boğuştu, adamın dudağını ısırarak ağzının içine bağırmaya başladı : «Seni nasıl sevdiğimi anlamıyor musun, eşek herif? O yüzden nefret ediyorum senden! Kendini tehlikeye attığın için, aşkımızı tehlikeye attığın için! Söyle, yalvarırım söyle! Ne yaptığının farkında değilsin?»

Yolculuğun on beşinci günü *Jubilee* dümeni doğuya kırdı ve kimselerin uğramadığı Macellan Boğazı'nın küçük koylarından birine girdi. Şili'nin güney sınırını oluşturan kıyı boyunca bir yerdı burası.

Max Hagen kamarasına kilitlenmişti. Nereye yanaştıklarını, ne yaptıklarını öğrenmesine ancak bu yolla engel olabilirlerdi.

Helikopter kıyıdaki yüksek düzlüklerden biri-

ne indi. Çalılıarın arasına yiyecek maddesiyle helikopter yakıtı gizlediler. Güç bir durumda kalırlarsa buraya uğrayabilir, uzunca bir yolculuk için gerekli olan yakıt ve erzağı kolayca alabilirlerdi. Buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Herkes kalın ceketlere sarınmıştı.

Gemiye döndüklerinde Justin bütün ekibi toplayarak haritanın başına geçti. «İşin sonu kötüye giderse helikopterle *Jubilee* tam bu noktada buluşacak.» Haritadaki küçük bir noktayı gösteriyordu. «Buradan doksan kilometre uzakta küçücük bir kasaba var: Fuente Bulnes. Buluşamayacak olursak —sözgelimi Rusların avcı gemileri peşimize takılmış olursa— karaya çıkıp Fuente Bulnes'e varmayı başaran herkes kuzeye doğru yol alarak bütün kıtayı aşar, New York'a kadar gidebilir.» Sırıtiyordu. «Yolculuk belki iki yıl sürer ama yapılmayacak iş değildir. Herkese üç bin dolarlık yolculuk çekiyle sahte pasaport vermemizin amacı da bu. Aslında öyle bir duruma düşmeyeceğimizi biliyorum. Ne olur ne olmaz diye açıklıyorum bunları.» Bir an duraladıktan sonra ekledi. «İşimizi bitirince o çekleri geri vereceksiniz ha!»

Jubilee, Macellan Boğazından çıktı, Şili'nin güneyinde sayısız kayalık adanın arasından geçerek Güney Pasifiğin soğuk sularına, Antarktik Batı Rüzgârı Akıntısına girdi. Hava pırıl pırıl, güneş ısıdan yoksun, akıntının suları köpüklü bir lâci-vertti.

O günün sonuna doğru ilk buzdağını gördüler. Göz alıcı beyazlıkta, yüksek, sivri bir dağ; dik açılarla yükselen yamaçlarında mavili yeşilli çizgiler uzanıyor, her düzlük, her çizgi açık seçik görölüyor-

du.Ertesi gün buzdağlarının sayısı epey arttı. İri-
li ufaklı tepelerle beneklenmişti deniz; dağlar uf-
ka kadar yayılıyordu. *Jubilee*, Drake Boğazının
sularını yarararak,hep güneye doğru yol alarak buz-
dağlarına yaklaşıyordu. Madenî bölümlerine el sür-
düğünde buza değdiğini sanıyordu insan. Herkes
kalın, kışlık giyeceklere bürünmüştü artık.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gökbalina ailesi yaz başında vardı buzlara. Kendilerinden başka gökbalina görmemiş, kendi türlerinin sesini duymamışlardı.

Yavru altı aylık olmuştu. Boyu on yedi metreye yaklaşıyordu. Anasından emdiği tonlarca sütle beslenmiş, ağzındaki balina çubukları plankton yemesine olanak sağlayacak kadar güçlenmişti. Üstündeki yağ da buzun soğununa dayanmasını sağlayacak ölçüdeydi. Anasını pek ender olarak emiyordu. Antarktik'in plankton bolluğu içinde yüzüyor, koca ağzını açarak deniz suyuyla dolduruyordu keyifle. Ağzını kapatıp da suyu iki yandaki çubukların arasından boşalttı mı bu tüylü fanonların arkasında binlerce karides kalıyordu. Karidesleri küçük bir otomobil büyüklüğündeki diliyle toplayıp yutardı. Rengi pembeye çalan sığ sularda gerçek bir plankton bolluğu vardı. Güney Pasifik'te aç olarak geçirdikleri ayların acısını çıkaran balinalar oburca tıkınıyor, önlerindeki uzun kışı geçirmelerine olanak verecek yağı depo ediyorlardı.

Yavru balina büyükler kadar hızlı yüzebiliyordu ama hâlâ yavruydu ne olsa; göz altında bulundurulması gerekiyordu. Anne, yavrusunun yanından uzaklaşmasına izin vermiyor, gece uyurken de gövdesini onun gövdesine değdirerek uyuyordu.

Oyunu çok seviyordu yavru. Oradan oraya kaçar, yatar yuvarlanır, dibe dalıp birden yüze fırlar, sudan dışarı sıçramaya, annesinden uzağa kaçmaya çalışırdı. Kuyruğunu cırparak hızlı hızlı kaçmaya başlayınca annesi de hemen - buraya - gel seslerini çıkararak onun peşinden gitmek zorunda kalıyordu. Küçük balina bu emre kulak asmayınca anası ona yetişip yavrusunu geri çevirirdi. Yüzgeçleriyle ya da kuyruğuyla tokatlar atarak yola getirdiği de olurdu. Söz dinlemesini öğrenmeliydi küçük. Yankıyla yön ve nesne saptama yetisi yakınlarda başka balinalar da bulunduğunu haber veriyordu. Derinlerdeki kocaman mürekkepbalıklarını yutmak için dalan dev yapılı ispermeçet balinaları, kamburbalinalarla çatakkuyruklar, balina japonika türünden 'sei'lerle 'minke'ler. Yavru balina onların peşine takılıp oyun oynamaya kalkışırdı hep. Öbür türlerin arasında da küçükler varsa büyüklerin sağından solundan kayarak bir kovalamaca tutturlardı. Akşamüstü, karınları doyup da keyfe geldiler mi anne gökbalinayla erkeği de katılırlardı yavrunun oyunlarına. Küçüğü aralarına alarak derine dalar, sonra da büyük bir hızla yüze çıkarlardı. Havalara sıçrar, derken yine günbatımı renklerine boyanan sulara devrilerek derine kaçarlardı. Bütün bu süre içinde de sevinçli oyun sesleri çıkarırlardı. Avcı gemisinin çanaklığına yerleştirilen Rus denizcisi solunum organlarından püskürttükleri buhar sütunlarını gördüğünde, anne baba ve yavru bu akşam eğlencelerinden birine dalmışlardı.

Önde gelen üyelerinden biri Rusya olan Uluslararası Balinacılık komisyonu, gökbalinanın ko-

runan türlerden biri olmasına karar vermiş, sonunda, Rusya'yla Japonya bile bu kararı onaylamışlardı. Çünkü gökbalinaların sayısı öyle azalmıştı ki o türü öldürmemek balinacılar için büyük bir zarar sayılmazdı. Rus avcı botunun kaptanı dürbününü kaldırıp dikkatle baktı. Havaya yükselen buhar sütunlarının boyu ve açısı önündekilerin gökbalina olduklarını açıkça belli ediyordu. Ne var ki balina avı da çok kötü gitmişti o yıl. Nicedir kötü gidiyordu zaten. Üç gündür bir balina avlayamamıştı kaptan. Gemisi çok düşük bir prim alacaktı devletten. Onun için de alarm düğmesine bastı, gemiye tam yol verilmesini emretti. Dümenci de dümeni on beş derece iskele tarafına kırmak emrini aldı.

Ziller çalıyor, denizciler yerlerine koşuyor, makineler git gide daha hızlı bir tempoyla zonk-luyordu. Balinaların püskürttükleri buhar sütun-ları görünmez olmuştu ama kaptan hayvanların ikinci çıkışlarında nerede bulunacaklarını kestire-biliyordu. Deneylerinden edindiği bilgiyle seziyor-du bunu. Dört dakika sonra sütunlar havaya yük-seldi yine; ikisi büyük, biri daha küçük. Avcı ge-misinin iki mil ötesinde, sancak tarafında. Tek-ne saatta yirmi mile yakın hız yapıyordu.

Yaklaşan gemiyi ancak yarım mil yakına ge-lince fark ettiler balinalar. Soluk almak için sula-rı yararlanarak yüzeye çıktılar, kafalarını dışarı çık-a-rıp baktılar. Burnuyla suları köpürten, hızla üst-lerine gelen siyahlı beyazlı tekneyi aynı anda gör-düler üçü de. Dişiyile erkek önlerindeki ne ol-duğunu anlamışlardı. Buna benzer gemileri çok kez görmüşlerdi çünkü. Ne var ki yavru merak do-

lu bir ılık atarak anasının altına dalmış, karşıdan gelen nesneyle oynamak için sevinçle ileri atılmıştı.

Avcı gemisine doğru koşuyordu küçük balina; kaptan da onun öyle yapacağını biliyordu. Dişi, yavrusunu uyarmak amacıyla korkunç bir dehşet çığlığı attı, kuyruğunu kıvrarak küçüğün peşinden gitti. Erkek de onların arkasından. Tehlike tehlike seslerini çıkararak yüzüyordu baba. Gelgelelim yavru oyun derdine düştüğünden onlara hiç aldırmadı.

Aynı zamanda zıpkıncılık yapan Rus kaptan köprüden inip geminin burnundaki zıpkının başına gitti. Yavru balina iki yüz metreye kadar yaklaşmıştı. Zıpkıncı, silahının başına çömeldi. Anası yanında belirdiğinde, küçük balina ancak yüz metre uzaktaydı avcılardan. Anne, geri dön diye sesleniyordu çılgınca, umarsızca. Yavru bu kez duydu. Dişi kendini küçüğün önüne atmış, yavrusuyla tehlikenin arasına girmeye çalışıyordu. Yavru soluk almak için yüzeye çıktı; anne de onun peşinden çıkararak iğerlerindeki havayı boşalttı. Avcı gemisi altmış metre uzaktaydı. Anayla yavru geri dönüp erkeğe doğru koşmaya başlamışlardı. Erkek de onlara doğru geliyordu. Derken dişisiyle yavrusunu geride bıraktı ve ne atıldı. O da dişisiyle yavrusunu koruyarak tehlikeyi kendi üstüne çekmek istiyordu. Avcılar elli metre kadar yaklaşmışlardı. Hızla geliyorlardı. Erkek kendini göstermek için buhar püskürttü havaya. Bir kere kendini gösterdi, sonra da kaın kaın kaın sesleriyle dişisinin ve yavrusunun peşinden gitti. Derken sola kaçtı birden. Avcı gemisinin onu izle-

mesini, öbürlerinin bir an önce kaçabilmelerini istiyordu. Yüzeye çıkarak kendini gösterdi bir kere daha, ardından yine derine daldı. Dişinin ters yön-
de kaçmasını belirten sesi hiç kesilmiyordu. Çanaklıktaki gözcü, erkeğin iskele tarafında, dişiyle yavrunun tam önde olduğunu rahatça görebiliyordu. Dümendeki denizci dümen kırarak erkeğin peşine düşecek olduysa da kaptan dişiyle yavrunun izlenmesini emretti.

Uluslararası Balinacılık Komisyonu yavrulu dişilerin avlanmasını yasaklamıştı gerçi; ne var ki yasakları uygulamanın olanağı yoktu. Zıpkıncı kaptan dişinin izlenmesini uygun görmüştü. Erkeğin, avcılar dişiyle yavrusundan uzaklaştırmak için her çareye başvuracağını bilirdi çünkü. Erkeğin peşine düşerlerse dişiyle yavruyu kaçırlardı. Oysa dişinin peşinden giderlerse erkek gerisin geriye dönerek eşini korumaya çalışacaktı. Böylece üç balina bir arada kalmış olacaktı. Erkeğin, vurulan dişisinin yanından ayrılmayacağını da biliyordu kaptan. Balinalar çok sadık hayvanlardır; erkek, eşine yardım etmek için çırpınacaktı mutlaka. O zaman onu da avlayabileceklerdi.

Dişi, yavrusuyla birlikte suyun altından yüzüyor, korkulu kaç kaç sesini hiç kesmiyordu. Yavru da elinden geldiğince hızlı yüzüyordu ama anası kadar hızlı gidemiyordu ne olsa. Anne küçüğün kendine yetişmesi için yavaşlamak zorunda kalıyordu. O zaman da gözcü rahatça görebiliyordu yerlerini. Avcı gemisinin peşine takılmadığını farkettiğinde dört yüz metre uzağa kaçmıştı erkek. Yüzeye çıktı hızla, kafasını olduğu gibi

sudan dışarı çıkardı. Geminin suları köpürterek yol aldığını, bambaşka bir yönde ilerlediğini görünce yalnızca balinaların işitebileceği öfkeli bir nara attı. Zıpkıncının düşündüğü gibi, gerisin geri dönerek eşiyile yavrusunun bulunduğu yöne doğru yüzmeye başladı. Dişi de erkeğinin sesini işitmişti. Yüreği yerinden oynadı, hemen eşine yöneldi. Yavru da dönüp anasını izledi. Gemi de dümen kırarak tam yolla onlara doğru ilerledi. Dişiyile erkek son hızla yüzüyorlardı suyun altında. Birbirlerini bulmak için umarsız çığlıklar atıyorlardı. Karanlık suları yararlanarak birbirlerine sokuldular, sonra da dönüp birlikte kaçmaya başladılar. Yavruyu aralarına almışlardı. Avcılar da kırk metre gerideydiler.

Erkek, gelin gelin gelin sesleri çıkararak derinlere, derinlere daha derinlere gidiyordu. Dişiyile yavru da onun peşinden yüzüyorlardı çaresizlik içinde. Derinlere avcılarının dalamayacağı karanlık sulara indiler. Yukarıda kalan gemi hız kesti. Balinalar iki yüz metre inerek seslendiler, gelen yankılara kulak verdiler. Erkek yön değiştirerek güneye döndü. Dişiyile yavru da arkasından. Bir dakika kadar son hızla yüzdüler. Derken yavru yüze çıkıp soluk almak gereğini duydu. Müthiş yorulmuştu, ciğerleri çatlayacaktı. Daha fazla dayanamayacağını sesiyle belli ederek yüze yönel-di. Dişiyile erkek onun iki yanına geçtiler, havaya kavuşmak için hep birlikte yükseldiler. Suları yararlanarak denizin gümüş yüzeyine fırlayan üç koca gövde aynı anda görüldü, havaya buhar sütunları yükseldi. Çanaklıktaki gözcü bağırmaya başladığında dümenci de dümeni kırmıştı. Gemi hâlâ

elli metre yakındaydı. Balinalar ses kanalında pek fazla yol almamışlardı çünkü. Zıpkıncı, zıpkın fırlatan topunu otuz derecelik bir açıyla çevirse yetecekti. Buhar püskürten üç yarattığın yuvarlak sırtları hemen önündeydi. Dişiye nişan aldı, top gürleyince zıpkın namludan fırlayıp uçtu.

Uzun, alçak, korkunç bir yay çizerek uçtu. Ucunda patlayıcı madde, iki yanında, şu anda katli duran dikenli iğneler bulunan elli kiloluk bir çelik çubuk, uzun, kalın, beyaz naylon ipi peşinden sürükleyerek uçtu. Bir an için, balinaların üstünden uçup boş denize düşecek gibi göründü. Balinalar sırtlarını kamburlaştırıp yeniden dalmaya hazırlanmışlardı. Ne var ki o korkunç yayı çizen zıpkın da birden alçaldı ve erkeğin sırtına saplandı. Yanına saplanarak kaburgalarını parçaladı. Ucundaki bomba korkunç bir gümbürtüyle patlar-ken zıpkıncı sövüp sayıyordu. Korunması gereken bir yavrusu olduğundan dişi kaçmaya bakacaktı şimdi. Koca erkek, içinde bin parçaya ayrılan bombanın basıncıyla sarsıldı. Sonra da bu müthiş yumruktan kaçıp kurtulmaya yeltendi. İleri atılınca naylon ip gerildi, çelik çubuğun üstündeki iğneler iki yana açılarak bağırsaklarına gömüldü. İp onu geri çekiyordu. Korkudan ve acıdan deliye dönmüştü balina. Yalnızca öbür balinaların işitebileceği çığlıklar atıyordu.

Çığlıklarını kesmeden, kan dökerek, bağırsaklarına gömülen zıpkınla birlikte karanlığa daldı çırpınarak. Sonra da soluk almak için boğuşarak yüzeye çıktı yine. Gövdesini silkeleyerek zıpkından kurtulmaya çalıştı. Ne var ki gemideki elektrikli bocurgat naylon ipi sarmaya hazırlanıyordu. Ba-

lina bir kere daha daldı. Arkasından kan bulutları bırakıyordu. Öyle bir güçle çırpınıyordu ki avcılar ipi boş bırakmak zorunda kaldılar. Kalın naylon ağıp gidiyordu.

Yanılmıştı zıpkıncı. Yavrusunu alıp kaçmaya yelteneneğine eşinin yanında kaldı dişi. Dehşet dolu kaç kaç kaç sesleri çıkararak erkeğinin çevresinde dolanıyor, öne geçip onu bu tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Onu başaramayınca geri dönerek erkeğini yüreklendirecek seslerle seslendi. Dişi çılgınca sesleniyor, yavru annesinin hareketlerini izliyordu. Rus gemisindeki denizciler dişiye vurmak için yeni bir zıpkın yerleştirmişlerdi topa. Ne var ki zıpkıncı erkeği öldürmeden dişiye vuramazdı. Koca bocurgat erkeği gemiye çekmek için zorlanıyordu; yakına gelirse bir zıpkın daha yollar, ölümü hızlandırılabilirdi. Yavruyla dişi erkeğin acısını paylaşırcasına, çaresizlik içinde yüzüp duruyorlardı oralarda. Eşinin başına gelenleri anlamıştı dişi. Bu olaya pek çok tanık olmuştu çünkü. O koca yüreği sızlıyordu. Erkek soluk almak isteğiyle yüzeye çıkıyor, sonra yine dalıyordu. Asılarak, boğuşarak, çırpınarak, çığlıklar atarak debeleniyordu.

İki saat süreyle boğuştu. Damarlarından boşanan kanlar denizi kızıla boyamıştı. Avcı gemisini bu kanlı denizde oradan oraya sürüklüyordu. Kaptan, hayvanın gücünü tüketmek amacıyla makinelerin tornistan edilmesini emretti. Balina hâlâ sürüklüyordu gemiyi. Ve her gittiği yere peşinden gidiyordu dişi.

Erkeğin ölmesi hiç kolay olmadı. Uzun bir süre sonra hareketleri ağırlaştı, eski gücüyle asıla-

maz hale geldi. Dişi onun altından sokularak gövdesini yukarı itiyor, eşine soluk almak fırsatını sağlamaya çalışıyordu. Derken balina avcılarının çok kez tanık oldukları bir davranışta bulundu. Kan dökerek debelenen yaralı erkeğinin yanına uzandı ve karnını ona çevirdi. Kol yüzgecini sudan çıkarmış o kanlı gövdeye bastırıyor, eşini denizin derinliklerine, tehlikeden uzak bir yere indirmek için çırpınıyordu.

Erkek balina iki saat süreyle debelendi; acıyla, kan ve dehşet içinde. Sonra da gövdesine ölüm titremeleri yayıldı. Anlamıştı dişi; güzelim erkeğinin öldüğünü biliyordu. Geminin onu bocurgatla çekip götürdüğünü, ardından yavrusuyla kendisinin avlanacağını biliyordu. Tek isteği o güzel erkeğin yanında dolaşarak çığlıklar atmak, ağlamaktı. Gelgelelim yavrusunu bu tehlikeli yerlerden uzaklaştırmak zorunda olduğunu da unutmu-yordu. Küçük balınayı çağırdı derinlere, derinlere bu korkunç yerlerden uzaklara gitmek gerektiğini bildirdi. Yalnız balinaların duyabileceği sesiyle ağlıyor, hıçkırıyordu. O kocaman yüreği paralanı-yordu.

26

Antarktik bölgesinin yaz aylarıydı bunlar. Güneş uzun saatler ufkun üstünde asılı kalıyordu. Uzun günlerin öğle saatlerinde gökyüzü buz mavisine, sular ısıltılı bir gök maviye, buzlar da kö-

relibc bir beyazlığa boyanıyordu. Daha geç saat-lerdeyse batan güneşin ışınları buzlarda kırılarak yedi renge ayrılıyor, değişik renkler beyaz düz-lklerin üstünden kayıp gidiyordu. Batı ufkunun flamingo kızılını göğe de yansıtıyordu buzdağları; gökyüzünde ağır ağır yol alan kırmızı, pembe, tu-runcu çubuklar grlyordu.

Sayırsız buzdağı vardı çevrede. Kimi bir ev ka-dar küçük, kimi kilometrelerce uzunluktaydı. Ba-zılarının tepesi sivri, bazılarının tepesi yassı, ba-zılarınıninki de sıradağlar gibi inişli ıkışlıydı. Ve hepsinin onda dokuzu suyun altına gizlenmişti. Güneyde, Antarktik kıtasının kuzey kıyısından yukarı uzanan Graham Land yarımadası vardı; buzdan yamaçlar, buzlu kumsallar ve sayırsız k-k ada. Ne var ki buzdağlarıyla buzdağlarını an-dıran adalar Graham Land'i görmelerine engel oluyordu. *Jubilee*, Güney Shetland Adaları adını taşıyan adaların en büyüğünün önünde, bir ko-yun girişinde bekliyordu.

Geminin güverteleri incecik bir kar tabaka-sıyla rtlyd. Helikopter kı güverteden hava-lanınca esintiyle karlar da havalandı. elik bir zincirin ucunda sallanan dört varil yakıt taşı-yordu helikopter. at-at-at sesleri çıkararak yk-seldi, pırılıtlı denizin üstünden uçup koyun girişi-ni geride bıraktı. Az sonra burnun arkasında g-rnmez olmuştı.

Justin'le Ross koyu inceliyorlardı helikopter-den. Bulunmaz bir yerdi burası; gerektiğinde, *Ju-bilee* hiç korkmadan demirleyebilirdi koyda. Bur-nu döndü m açık denizden görünmesine olanak yoktu. Karanın başıladığı yerdeki kayalar çıplak,

daha yüksektekiler karla örtülüydü. Alçak bir tepenin gerisinde uçak yakıtını saklamaya elverişli bir nokta buldular. Helikopter varilleri karaya indirdi, Justin pervanenin yarattığı rüzgârın içinde atladı. Helikopter olduğu yerde dururken varillerin bağlı olduğu zinciri çözdü. Ross yükünden kurtulunca yana çekilerek helikopteri de karaya indirdi. Kalın demir çubuklar kullanarak varilleri kayaların önüne yuvarladılar birlikte. Ardından, helikopterden iki kürek çıkardı Ross. Varillerin üstü karla örtüldü. O iş de on dakikada bitmişti. Helikopter yine çat- çat çat sesleriyle havalandı, ıssız koyun üstünden geçerek *Jubilee*'ye döndü.

Rus balina filosunun radyo konuşmalarını işitebilecek bir bölgeye girdiklerini sanıyorlardı artık. Stereo Bob telsiz odasında oturmuş, düğmeleri ağır ağır çevirerek Rusların kendi aralarında kullandıkları dalga uzunluğunu saptamaya çalışıyordu. Bir saat sonra filodaki gemilerin birbirlerine seslendiklerini işitti. Gerisi zamana bağlıydı. Hep o dalga uzunluğunu dinleyecek, Rus gemilerinden birinin enlem ve boylam derecelerini açıklayarak yerini belli etmesini bekleyecekti. Avcı gemilerinin yerlerini Slava'ya bildirmeleri zorunluydu çünkü. Sabırla beklenirse, eninde sonunda bütün avcı gemileri —hatta Slava'nın kendisi— nerede bulunduklarını radyoyla açıklayacaklardı.

Harekât masasını da telsiz odasında kurmuşlardı. Dokuz metrekarelik bir masaydı bu. Beşer santimetrekarelik karelere bölünmüş, enlem ve boylam dereceleri tebeşirle işaretlenmişti. Masanın üstü, Weddell Denizi'nin kırk iki bin milkare-

lik alanını temsil ediyordu. Bir yanı yüz elli mil olarak hesaplanmıştı.

Karelerin üstünde, numaraları birle yirmi arasında değişen işaretler vardı; her biri bir avcı gemisini temsil ediyordu. Ötekilerden daha büyük olan kırmızı işaret *Slava*'ydı; yine aynı büyüklükte olan mavi işaret de Rusların yakıt tankeri *Tretchka*. Henüz masanın üstüne konmayan, biri yeşil, biri sarı, biri siyah olan üç işaret daha vardı. Yeşil *Jubilee* olacaktı; sarı helikopter, siyah da denizaltı. Masanın sağına soluna yerleştirilen beyaz işaretler de yerleri bilinen belli başlı buzdağlarını simgeliyordu. Rusların radyo konuşmalarını dinlemek, gemilerin yerlerini öğrenip işaretleri masanın üstündeki karelere yerleştirmek bulmaca çözmek gibi bir iş olacaktı. Her şey zamana bağlıydı bundan böyle. İlk gün bütün ekip telsiz odasında toplandı. Kaptanın masanın başında çalışmasını, bulmacanın parçalarını yerlerine yerleştirişini gözlediler. Katherine kulaklıklarını elleriyle örtmüş, kamburunu çıkarıp radyonun önüne oturmuştu. Rusça sözlüğüyle ses alma makinesi yanında açık duruyordu. Alnını kırıştırarak, dudaklarını kıpırdatarak, büyük bir dikkatle dinliyordu genç kadın.

Arkasında duran kaptana yüksek sesle bilgi verdi. «Sekiz Numara. Enlemi altmış dokuz derece, otuz dört dakika; boylamı, batı, kırk üç derece, yirmi sekiz dakika. Doğuya doğru kaçan bir çatalkuyruğu izliyor.»

«Hah şöyle!» dedi Thorogood sevinçle. «Sekiz de yerini belli etti sonunda! Enlem altmış dokuz, boylam kırk üç. Doğuya yönelmiş.»

Sekiz numaralı işareti abartılmış bir hareketle yerleştirdi karesine. Harekât masasından çok hoşlanıyordu binbaşı. Yeniden savaş günlerine döndüğünü sanıyordu. Aslında, o ilk gün herkesin hoşuna gitti masa. Ayaklarının ucuna basarak girip çıkıyor, içtikleri sigaraların sayısını unutarak kareleri inceliyorlardı. Tek istedikleri Rusların biraz daha konuşması, Katherine'in biraz daha bilgi verebilmesiydi; bunu isteklerinin gücüyle gerçekleştireceklerdi sanki. Kaptanla genç kadının arasındaki konuşmanın akışını bozmaktan kaçındıkları için fısıltıyla sesleniyorlardı birbirlerine. Emekli binbaşı, henüz yerlerini bulmayan işaretleri domino gibi dizmişti önüne. Hepsini bir kareye oturtmak için sabırsızlanıyor, Katherine yerini değiştirenlerden biriyle ilgili bir haber verirse karton parçasını eski yerinden alarak bir başka kareye sürüyordu.

Genç kadın, kime seslendiğini belli etmeden konuşmaya başlamıştı birden: «Bu günlük paydos etme emri verildi... Bütün avcı gemileri balina vuramadıklarından yakınıyorlar. Tankerden yakıt alacaklar sırayla.»

İşaretlerin en önemlilerinden ikisi, —pembe renkli iki karton— bir yere yerleştirilememişti henüz. Balinaları fabrika gemiye çeken iki tekneydi bunlar. Avcıların şişirip bıraktıkları ölü balinaların bu teknelerden ve *Slava*'dan ne uzaklıkta olduklarını bilmek çok önemliydi. Çünkü tekneler avlanan balinaların yanına gitmeden Justin'le adamları *Jubilee*'den ayrılıp ölü hayvanlara ulaşabilmeli, bombaları yerleştirip —yine o teknelerden önce— *Slava*'ya varabilmeliydiler. Gemiden

balinaların bulunduğu yere helikopterle, oradan *Slava*'ya denizaltıyla gideceklerdi. Gelgelelim avlanan balina sayısı çok düşük olduğundan çekme gemilerine pek iş çıkmıyordu. Bütün zıpkıncılar durumun kötülüğünden dem vuruyorlardı.

«Söylenin, namussuzlar,» dedi Justin. «Vurduklarınız bile çok size!»

Oysa onun için de gerekliydi balinaların öldürülmesi. Hem de istediği yerde bulunmalıydı ölü balıklar. Justin çekme gemilerinden önce varabilmeliydi yanlarına.

Harekât masasında görünmeyen bir başka önemli işaret de *Jubilee*'yi temsil eden yeşil kartondu. *Slava*'nın büyük kırmızı işareti Weddell Denizi'nde, ortadaki karelerden birindeydi. Fabrika gemisi avcılarının balinaları bulup vurmasını beklerken kuzeye doğru yol alıyordu ağır ağır. *Jubilee*, *Slava*'dan, hâlâ iki yüz mil uzakta olduğundan masada görülmüyordu. Gemi Weddell Denizi'ndeki buzdağlarının arasında dikkatle ilerliyor, *Slava*'ya her an biraz daha yaklaşıyordu.

Kaptan, *Jubilee*'nin yeşil kartonunu harekât masasının batı kıyısına yerleştirdiğinde gecenin oldukça geç bir saatiydi. Masanın çevresinde toplananlardan heyecanlı mırıltılar yükseldi.

27

Göğün kızılımtırak yüksekliğinden, dört bin metrede uçan helikopterden bakılınca aşağılarda-

ki deniz kapkara görünüyordu. Günbatımının pembeliği yalnız en yüksek buzdağlarının sivri tepelerinde kalmıştı; siyahlığı benekleyen pembe ışınlar. Justin kulaklıktan Ross'un sesini duydu ansızın: «İşte! Şurada! Biraz solda.»

Gerçekten de ta aşağılarda bir yerde, denizin karanlığının arasında topluiğne başı kadar bir ışık seçiliyordu. Tek bir topluiğne başı Justin'in midesinde bir yumru yaratmaya yetmişti. «Evet, gördüm.» Ross, «O yana gidelim mi?» diye sordu.

Bizi «göremeyeceklerine emin misin?» Dört bin metrede uçtuklarından helikopter günbatımının aydınlığı içindeydi hâlâ; kızılımtırak altın rengine boyanmıştı.

«Gerçekten aramıyorlarsa görmezler.»

«Öyleyse gidelim,» dedi Justin.

Antarktik aydınlığından, pilot yerine vuran altın kızılı ışıktan korunmak için gözlerini kısarak, aşağıdaki karanlığı inceleyerek ilerlediler. Aşağı yukarı yirmi mil ilerde ikinci bir topluiğne başı görüldü. Derken bir daha, bir daha. Buzdağlarının arasında uzanan siyah denizde beş altı tane ışık noktası vardı şimdi. Ve ansızın bir küme ışık birden görüldü. Justin'le Ross, «İşte orada!» diye bağırıldılar bir ağızdan.

Koca *Slava* oradaydı gerçekten. Justin titreyen dürbünüyle inceledi gemiyi. *Slava*'nın güverteleri, kaptan köprüsü ve lombozları pırıl pırıl ışığa boğulmuştu. Çevresindeki denizi bile aydınlatıyordu kahpe. Geminin sesini ve kokusunu duyar gibi olmuştu Justin. Ta aşağılarda kesilen, parçalanan, dilimlenen, dumanlar ve kokular saçan balina etinin varlığını seziyordu. Gemiye baktıkça yapacağı işten ötürü sevinç duyuyordu.

«Yerini saptayabilir misin?» diye sordu.

«Aşağı yukarı.»

«Gidelim,» dedi Justin. «O tankeri bulalım. Hızımız kaç mil?»

«Yüz on mil.»

Tankerin ışıklarını on beş dakika sonra gördüler; *Slava*'nın doğusundaydı. Çevresinde altı yedi topluığne başı daha vardı. Avcı botlarıydı bunlar; tankere yanaşıp yakıt almak için sıra bekliyorlardı. Justin radyonun verici düğmesini açarak seslendi: «Yunus, Bir'i arıyor. Yunus, Bir'i arıyor. Beni duyuyor musun? Tamam.»

Kulaklıktan Katherine'in sesi yükseldi. «Bir, Yunus'a sesleniyor. Çok iyi duyuyorum. Tamam.»

«Eh, bulduk onları... Tanker *Slava*'nın yirmi beş mil doğusunda. Yakıt veriyor sanıyorum. Avcı gemilerinin de yarısını gördük sayılır. Çekme gemilerinin hangileri olduğunu bilmek isterdim ama bu gece onlara iş düşmeyecektir. Karanlıkta avlanamayacaklarına göre sabaha kadar hiçbiri pek kıpırdamayacaktır yerinden. Sende haber var mı? Tamam.»

«Yok,» dedi Katherine. «Yakıt ve erzakla ilgili konuşmalar yapılıyor yalnızca. Haa, On Dokuz Numara, *Slava*'ya çenesi kırılan bir denizci götürüyor bir de. Merak edersen yemekhanede kavga çıktığını da açıklayabilirim. Tamam.»

Justin sırttı.

«Çenesi kırılan herifin zıpkıncı olmasını dilerim,» deyip ekledi. «Görebildiğim kadarıyla bizim harekât masasındaki işaretlerin yerleri doğru. Gerçi yarın sabah durumda değişiklik olacaktır elbette. En batıdaki avcı botundan yüz mil uzakta

olduğumuzu hesapladık. Radarı korkusuzca kullanabiliriz yani. Avcılardan üçü, *Slava*'nın otuz, kırk mil uzağında bir dizi halinde sıralanmışlar. Demek ki sizden doksan, yüz mil uzaktalar. Bizim masadaki durum buna uygun mu? Tamam.»

«Biraz bekle,» dedi Katherine. Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, «Evet,» diye söylendi. «Aşağı yukarı senin dediğin gibi. Tamam.»

«Peki. Siz yarım yolla doğuya doğru ilerleyin. «Bir an duraladıktan sonra ekledi. «Sen de git yat artık. Canın çıktı bugün. Sabaha kadar Rusça bilgisi gerekli değil bize. Bir başkası geçsin senin yerine. Anladın mı? Tamam.»

«Yarım yolla doğuya. Sen ne zaman döneceksin? Tamam.»

«Hemen dönüyoruz. Bir buçuk saat sonra orada oluruz. Sen yat, sevgilim. Bu bir emirdir,» diye ekledi. «Gün ağarırken dipdiri olmalısın sen. Anlaşıldı mı? Tamam.»

«Döndüğünüzde beni uyandırır mısın? Zaten uyuyamam ya! Kafamın içinde Rusça cümleler uğulduyor. Haftalarca Rusça dinleyeceğim uykumda. Tamam.»

Justin, «Radyonun başına birini oturt ve yat,» dedi. Kızın sözü uzatmasına fırsat bırakmamak için, «Tamam, kapatıyorum,» diye bitirdi.

Ross gözlerini Justin'e dikmiş sırtıyordu. «Bulunmaz bir kız.»

«Evet,» dedi Justin. «Evet, gerçekten öyle.»

«Dönelim mi?»

Genç adam dönmek istemiyordu aslında. Namussuz gemileri gözüyle görmüştü artık; dönüp gitmek kolay değildi.

«Evet, dönelim,» diye karşılık verdi.

JenRanger yan yatarak geldiği yöne döndü.

Helikopter karanlık göklerden alçalıp *Jubilee*'nin ışıklarına yaklaştığında gece yarısını geçmişti. Onlar sallana sallana güverteye inerken kış tarafı yerleştirilen küçük ışıldaklar da yanmıştı. Ross, JetRanger'i yerine indirip güvertedeki karları dört yana uçurdu. Motoru söndürdüler, pervanenin durmasını beklediler. Justin helikopteri bağlamak işini Ross'a bırakıp koştu. Kış güverteyi geçti, kaptan köprüsünün merdivenlerine yöneldi. Merdivenin altındaki kapı açılınca Katherine'in eşikte durduğunu gördü. Genç kadın koyun postu kürküne sımsıkı sarılmıştı. «Merhaba,» diye mırıldandı. Justin merdivenin ilk basamağında durdu. Katherine'i karşısında bulmak çok güzeldi.

«Hemen yat ve uyu dememiş miydim ben sana?»

Katherine merdivenin altından çıkarak erkeğin boynuna sarıldı. «Sen gece yarıları oralar da uçup dururken ben nasıl uyuyabilirdim acaba? Ne diyorsun, arkadaş, akşam duasını bile Rusça okudum bu gece.»

Justin genç kadını kısaca, hoyratça öptü. «Uçaksavar topu taşımadıklarını bilmiyordun demek. Telsiz odasına içecek bir şeyler getirir misin bize?»

Sırtını dönüp basamakları ikişer ikişer tırmandı, kaptan köprüsünün gerisindeki telsiz odasına daldı. «Emrinizdeyim, binbaşım!»

«Gemiye hoşgeldiniz,» diye karşılık verdi binbaşı. «Nasıl gitti?»

«Ne kadar iyi olabilirse o kaçır iyi.» Karşısındaki adamın 'Kraliyet Donanması subayı' tavrını inceleyerek kendi kendine mırıldandı : «*Seni aramıza kattığı için Tanrıya şükredelim, amiralim.*» Ellerini oğuşturarak harekât masasına yanaştı, sonra da bileklerini beline dayayarak masanın üstündeki işaretlere baktı keyifle.

«Çok güzel! Her şey çok iyi gidiyor!» Bakışlarını kaptanın yüzüne çevirdi. «Her şeyin ne kadar iyi gittiğinin farkında mısın sen? Harekât masasının üstündeki durum hemen hemen yüzde yüz doğru.»

Henry Thorogood, «Bayan Robinson'un yardımıyla oldu,» dedi alçak gönüllülükle. Masaya bakarken yüzü aydınlanmıştı. Katherine üç şişe bira ve üç bardakla çıkıp geldi.

«Güzel söyledin,» diye onayladı Justin. «Katie olmasa olmazdı!» Kalın palto ve kürklü çizmeleleriyle çok güzeldi Katherine. Ne var ki çok da yorgun görünüyordu. «Dinle,» dedi Justin. «Her şey tasarladığımız gibi yürüyor. Bulduk onları! Yerlerini saptadık. Şimdi yapacağımız tek şey yetmiş mil daha yakınlarına sokulup birkaç balina vurmalarını beklemek.»

Katherine sinirli bir havayla sordu: «Yetmiş mil mi?»

Justin, «İşin orası kolay,» diye karşılık verdi.

Birasından koca bir yudum aldı. «Arkasına gizlenebileceğimiz bir sürü buzdağı olacak. Her yanda buzdağları var. Bazıları bir ada büyüklüğünde. Yarın sabah gün doğarken Ross'la ikimiz helikopterlerle çıkıp buzdağlarının yerlerini haritaya işaret edeceğiz. Havadan bazı resimler de çe-

keçeğiz.» Genç kadına sarılıp yanağından öpmek, teninin kokusunu içine çekmek isteğini duyuyor, bu isteği güçlkle bastırıyordu. «Sabahın ilk saatlerinde filonun yeni yerini iyice öğrenmiş olacağız. Onun için sen biraz daha çok uyuyabilirsin yarın. Gücünü daha sonrası için sakla. Sen de öyle, Henry. Cartwright kalsın kaptan köprüsünde. Balina bulmak derdine düşünceye kadar en az on saatimiz var daha. Ancak ondan sonra yeterince yaklaşmış olacağız filoya. Bu on saati iyi değerlendirebilir. Çünkü istediğimiz koşulları elde ettik mi işin sonuna kadar kimse gözünü kırpmak fırsatını bulamayabilir.»

Katherine, «Biraz da sen uyu,» dedi. «Tan ağarmadan helikoptere atlamak nereden çıktı şimdi? Sen kendin gitmesen de fotoğraf çekebilecek birini yollasan olmuyor mu?»

Kaptan masanın üstünü inceleyerek söylendi. «Aslında uyunacak zaman tam bu zaman. FILONUN yeri pek değişmeyecektir gece boyunca. Yedi saat süreyle radar menzilinin dışında kalacağız. On mil hız yaparsak ne radar ekranlarında görünürüz ne de pasif radara yakalanabiliriz. Ancak şu üç avcı gemisinden biri...» gemileri gösterdi, «karanlıkta bize doğru yol almaya başlarsa o zaman iş değişir.»

Justin, «Bize doğru yol alsalar da önemli değil,» diye söylendi. «Radar ekranında fazladan bir yankı görünürse ne çıkar sanki? Onlar önlerindeki buzdağlarıyla ilgileniyorlar sadece. Düşman gemi değil, balina arıyorlar. Zaten o tehlikeyi göze almak zorundayız,» dedi kesinlikle. «Tehlike demek bile doğru değil; çok zayıf bir olasılık.»

Binbaşı başını sallayarak söylenenleri onayladı. Justin, Katherine'e bakıyordu. Katie isteksizce gülümsedi. «Sen bugün çok iyi iş gördün, Katie.» Katie'nin gülüşü biraz canlandı.

Justin kaptana döndü. «Cartwright'a söyle o çıksın kaptan köprüsüne. Sen de git yat. Cartwright radyodan herhangi bir geminin yayını duyar sa beni uyandırır sa.»

«Beni de uyandır sa olur.»

«Peki,» dedi Justin. «Kaygılanacak olursan sen de beni uyandırır sa. Cartwright sabah ilk iş L.C.'yle konuşsun. Herkese koskoca bir ıskara et ve yumurta verilsin kahvaltıda. Boyuna et ve yumurta yemekten bıktıklarını biliyorum ama yarın saatlerce aç kalabilirler. Herkesin gücü yerinde olmalı.»

O güzelim harekât masasından hiç ayrılmak istemiyordu Justin.

Kamaraya girince genç kadını kollarına aldı. Kalın paltoya sarınan Katherine tombul kızlar gibi kollarını dolduruyordu. Yüzü sıcak, yumuşak ve boyasızdı.

«Artık düşünme,» diye mırıldandı Justin. «Yatağa gel hadi.»

Genç kadın erkeğin kollarından sıyrılarak kemerini çözdü, paltoyu sırtından attı. Helikopterin dönüşünü duyunca yataktan fırlamış, paltoyu çıplak tenine geçirivermişti. Justin o dolgun, uzun gövdeye bakınca soluğunun kesildiğini fark etti.

Gözlerini yumduktan üç saat sonra kendiliğinden uyandı. Saatlerce uyumuş kadar zindeydi. Gün ağarmıştı; lumboz deliğinde belirgin bir kızılık vardı. Katherine mışıl mışıl uyuyordu yanında. Altın renkli saçları dört yana dağılmıştı. Justin bir iki dakika öylece yattı; sonra da kızı uyandırmamak için usulca yere kaydı.

Jubilee'nin karla örtülen sessiz güverteleri şafağın kızılığını yansıtan buzdağlarının pembeliğine boyanmıştı. Justin kış tarafa doğru giden iki çift ayak izi gördü. Ross ve Craig helikopterle havalanmış olmalıydılar. Birkaç saniye olduğu yerde durdu. Alnındaki gerginliği soğğun etkisiyle yok etmeye çalışarak, derin soluklar alarak bekledi. Sonra da basamakları tangırdatarak kaptan köprüsüne tırmandı.

Binbaşı Thorogood ondan önce gelmişti yerine. Cartwright'ı da yatmaya göndermişti. Dümeninde Kara Bob duruyordu. «Hani sen de uyuyacaktın, Henry?»

«Günaydın.» Kaptan kafasını haritalardan kaldırıp baktı. «Üzülme, yeterince uyudum ben. Yaşlıların uykusu azdır.»

«Sen nasılsın, Bob?»

Bob bir elini dümenden ayırarak denizi gösterdi. «Şu ışığa bakın hele. Şu buzdağlarına bakın. Birkaç resim çekemezsem çatlarım.» Leica makinesi boynundaydı.

«Kusura bakma ama resim çekmek yok, Bob. Bu yolculuktan anı, andaç kalmamalı.»

«Kuzey Kutbunda çektim derim yahu! Bu renkler, bu ışık boşa gitmesin.»

«Gitsin, Bob. Gidecek de. Çanaklıktaki kim? Orada gözcü bulundurmamıza gerek var mı?»

«Hiç yok,» dedi Henry Thorogood. «Örümcek o. Gereği yok dedim ama buzları oradan görmek istiyormuş.»

«Hiç balina gördünüz mü?»

«Henüz hayır.»

Kara Bob, «Resmini çekmek istediğim şeylerden biri de buzların arasındaki balinalar,» diye söylendi.

Justin başını iki yana salladı. «Bunda kahve kaldı mı?» Termosu yokluyordu. Kahve tükenmişti. «Ben şimdi gidip biraz kahve yaparım. Nereleyiz kuzum?» Geri dönüp telsiz odasına, harekât masasının başına gitti. *Jubilee*'nin yeşil işareti bir yana bırakılırsa, her şey geceki durumdaydı. *Jubilee* aşağı yukarı kırk mil daha yaklaşmıştı Ruslara.

Henry Thorogood da oraya gelerek açıkladı. «Gün doğarken Cartwright saptadı yerimizi.» Yeşil kartonu gösterdi. «Tam şuradayız sanırım.»

Justin gözlerini o yeşil işaretten ayıramıyordu. Ortalık aydınlandığına göre gemilerin yerleri değişmeye başlardı yakında. Justin masayı işler hale getirmek için can atıyordu. Gelgelelim Katherine'i uyandırmanın anlamı yoktu. *Jubilee*'nin Ruslara yeterince yaklaşması için en az iki saat isterdi daha. O zamana kadar helikopterdekilerin vereceği bilgiyle yetinebilirlerdi. Justin avuçları-

nın karıncalandığını hissediyordu ama keyfi yerindeydi.

Yine kaptan köprüsüne dönerek radar ekranının önünde durdu.

«Buzdağlarından başka bir şey yok,» dedi binbaşı.

Buzdağları. Yalnızca buzdağları. İbre ekranı taradıkça ortaya çıkan, biçimi belirsiz, gri renkli ışık benekleri. Her yanda buzdağları.

«Geminin gizlenebilmesi için büyük kolaylık,» diye söylendi Henry Thorogood. «Bütün yol böyleyse Ruslara görünmeden yaklaşabilmek hiç güç olmayacak.»

«Evet.» Her şey çok iyi gidiyordu. Ne var ki Justin sabırsızlanıyordu. Biraz daha hızlı gidebilmek isterdi. «Saatte on beş mile çıkamaz mıyız acaba?»

Henry Thorogood kuşkulu bakışlarla baktı. «Bu buzların arasında ha? Hızımız iyidir. Aşağı yukarı beş saat içinde... yani saat dokuzda Rusların tepesinde olacağız. Bize doğru gelirlerse daha erken tabii. Bu sularda on mili aşmayı doğru bulmuyorum ben.»

«Peki.» *Peki, tamam,* diye düşündü Justin. *İşler bu kadar iyi giderken tehlikeye atılmak neden sanki? Katie'nin uykusunu alması gerekir zaten.* Saatine baktı. «Helikopter ne zaman havalandı?»

«Yirmi dakika önce. Bizim onları aramamıza gerek yok; onlar arayacaklar zamanı gelince.»

Harekât masasının harekete geçmesini istiyordu Justin. Filonun o andaki durumunu bilmek istiyordu. Ruslar makineleri çalıştırıp yola çıkmışlardı belki de. Hay Allah, neden Rusça öğrenmemişti zamanında?

Kaptan, «Hadi sen kamarana in,» dedi. «Heyecanlı bir şeyler olursa ben uyandırırım seni.»

«Bir şeyler oluyor!» dedi Justin. «Her şey heyecan verici.» Binbaşıya bakarak gülümsedi. «Öyle değil mi?»

«Evet, gerçekten öyle.»

Justin sevgi ve dostluk belirten sert bir hareketle yaşlı adamın omzunu sıktı. «Ben gidip kahve yapayım.»

Termosu alıp boş mutfığa indi. Elektrikli çaydanlığı prize taktı, kollarını kavuşturup masaya dayanarak sabırsızlık içinde suyun kaynamasını bekledi. Sinirleri hiç gergin değildi ama biraz daha uyuyabilmiş olmak isterdi. Herkes biraz uykusuzdu aslında. İşe başladıklarında, uykusuzluktan sinirli bir hale girmiş olmamaları gerekirdi. Bakarsın o gece canlarını dişlerine takıp boğuşmak zorunda kalırlardı. Bir kere başlandı mı saat gibi işlemeliydi her şey. O namussuzlar silahlı olmazlardı nasıl olsa; gaz maskesi olmadıkça da kimse gözyaşı bombasıyla baş edemezdi. Gemilerde maske diye bir şeyler bulunsa bile olsa olsa itfaiyecilerin kullandığı yangın maskesi olabilirdi. Silahları da birkaç tabancayla birkaç otomatik tüfekten öteye geçmezdi. Çaydanlık kaynayınca kahveyi iki termosu doldurdu. Birini kaptan köprüsüne bıraktı, ötekini alıp çıktı. Karlara basarak yürüdü, kış taraftaki makine dairesinin kapısını açtı. Kapıyı açar açmaz motorların uğultusu çarpmıştı kulaklarına. Victor eski hasır koltuğuna oturmuş kitap okuyordu. Justin madenî basamaklardan inerken demir tangirtisi da eklendi gürültüye. «Merhaba, Vic. Sana kahve getirdim.»

Mühendis, gözlüklerinin üstünden baktı. «Büyük incelik göstermişsin. Yalnız adım Vic değil, Victor'dur. Salonuma buyur.»

Koltuğundan kalkıp atelyesine geçti. Pırıl pırıl parlayan uzun torna tezgâhı bir uçtaydı. Rafalarda meslek kitaplarıyla öbür kitaplar diziliydi. Ne var ki kalın ciltlerden oluşan *Shakespeare'in Bütün Eserleri* dizisi hepsinden çok göze batıyordu. Karşiki duvarda öğle uykularını uyuduğu yatak, köşede de küçük lavabosuyla diş fırçası, saç fırçası ve kolonya şişesi görölüyordu. Zarif bir hareketle hasır iskemleye işaret etti. «Ayakta kalmasaydın.»

«Kaptan köprüsüne dönmek zorundayım,» dedi Justin. «Bir merhaba demeye gelmiştim. Dün hiç görmedik seni.»

«Evet, öyle oldu. Buzların arasında bir ileri bir geri, tornistan, alabanda gittiğimizden makine dairesinde çokça iş çıktı.» Gür kırçıl saçlarını sıvazlayarak tepsisinden iki küçük çay fincanı aldı. «Dışarısı çok güzel, değil mi?» Kahveyi incecik porselen fincanlara dolduruyordu. «Gerçekten eşine rastlanmayacak bir güzellik.»

«Akıl almaz bir güzellik. Victor, sen biraz daha sık gelsene yukarı.»

«Eh işte,» dedi Victor. «Huyumu bilirsin. Ka- buğumda çok rahatını ben.» Utangaç bir tavırla elini salladı. «Üstelik kendi uğraşım da var. Ak- lımdayken söyleyeyim, bir buzdağı için sone yaz- dım».

«Görebilir miyim?»

«Aa, yoo, bitmedi daha.» Ayaklarını oynatıp duruyordu. «Yalnız başına gezen bir buzdağı. Ku-

zeye doğru gidiyor hep. Kaçınılmaz bir yazgı bu. Ve kaçınılmaz ölüme kavuşuyor tabii.»

«Çok sembolik bir şeye benziyor.»

«Öyle. Her dizesinde sembolizm var.»

«Neyi simgelediğini pek anlayamadım aslında.»

Victor tepesini avucuyla ovuşturarak güldü. «Anlaşılmayacak yanı yok canım. Yaşam denen şeyi simgeliyor. Bu zavallı gezegendeki yaşam.» İblis kaşlarının altındaki gözlerinde utangaç bir pırıltı belirmişti. «Tıpkı bizim gezegenimiz gibi, o güzelim buzdağı da kopuyor anasından. Cam saflığındadır ayrıldığında. O tertemiz, ışıltılı haliyle bağımsız bir hayat yaşamaya başlıyor. Ve hayatın denizi onu kirletiyor, aşındırıyor, ufaltıp yok ediyor. Bir hiç oluyor o güzellik.» Gözlerindeki pırıltı da yok olmuştu. «Bir kere gitti mi gitmiştir artık. Hiç kimse geri getiremez eşsiz güzelliğini. Yalnızca Tanrı yapabilir ama onun da yapmayacağına eminim.»

Victor'u severdi Justin. «Çok güzel düşünmüşsün. Tıpkı bana anlattığın gibi yaz. Magnus kitaplarından birine sokarız.»

«Yoo, olmaz,» dedi Victor. «Önemli bir şey değil. Yayımlamaya değmez.»

Justin konuyu orada kapatmak gerektiğini bilirdi. Gitmek zorundaydı zaten. «Kahvaltıya çıkacak mısın?» diye sordu.

«Evet. Sanırım çıkacağım.»

Güverteye doğru yürürken kendi kendine gü-lüyordu Justin. Kafasını kaldırıp kaptan köprüsüne seslendi: «Henry!» Binbaşı dışarı çıktı. «Ben çanaklığa tırmanacağım,» dedi Justin. «Ross ararsa çağırırın.»

Direkteki yatay çubuklara basarak tırmanmaya başladı. Çelik çubuklar buz gibiydi. Justin de eldiven giymemişti ama ellerinin derisi kupkuru olduğundan madene yapışmıyordu. Yükseldikçe görüş alanı da genişliyordu. Hiç kanıksamadığı bir heyecandı bu; kendi gemisinin direğine tırmanmak, güverteyi ta aşağılarda bırakmak. Çanaklığa varınca kollarını parmaklığa dayadı. «Merhaba, Örümcek. Nasıl gidiyor?»

«Merhaba, Justin. Çok iyi.»

«Nasıl buldun?»

«Ah, ah! Görmese hiç inanmaz insan. Doğa dediğin buymuş asıl!»

«Ne yapacaksın böyle doğayı? Yalın ayak gezemezsin, iki değneği birbirine sürterek ateş yakamazsın. »

«Ağzını açıp bakarsın, arkadaş. Ağzını bir karış açar, ne müthiş bir güzellik dersin. Ve insanlar buralara kadar gelip bunları yok edemedikleri için, Tanrı'ya şükredersin.»

«Orası belli olmaz. Hiç balina gördün mü?»

«Hayır. Deminden beri bakıyorum oysa. Birkaç tane fokbalığıyla penguen gördüm.» Çevresine bakınıyordu. «Ey be, yaşanacak yer burası işte. Eskimolar gibi buzdan bir kulübe kuracaksın bir yana, bir yıl burada oturup bölgedeki canlıları inceleyeceksin. Bir kızakla birkaç kutup köpeği olursa kıtayı da gezebilir insan. Oralarda hiç görülmemiş şeyler vardır herhalde. Buz formasyonları falan... Öyle bir işe kalkışsam ilk ben mi olurum?»

«Oraları keşfe gidenler, coğrafi araştırmalar yapanlar olmuştur,» dedi Justin. «Kaptan Oattes da o kıtanın bir yerinde gömülüdür. Buza gömülü.»

Örümcek, «Kaptan Oattes kimmiş?» diye sordu.

«Kaptan Oattes, Kaptan Scott'un ekibindeydi. Yanlarına köpekler alarak yayan gitmişlerdi Güney kutbuna. Dönerken çok kötü duruma düştüler. Oattes ekibin hızını kesiyordu. Elleri ve ayakları donmuştu çünkü. Bir türlü kapanmayan yaralar vardı ayaklarında. Yolculuğun son bölümünde —gemi on bir mil uzaktaydı artık— kimsede hal kalmamıştı. Korkunç bir fırtına koptu. Yakacak bir şeyleri kalmamış, yiyecekleri de tükenmeye yüz tutmuştu. Herkesin eli ayağı donmuştu bu arada. Oattes arkadaşlarıyla kalırsa gemiye asla varamayacaklarını anladı. Ötekilerin kurtulma şansını yok ediyordu. Onun için de bir gece kalkıp çadırdan çıktı, Antarktik'in o korkunç kar fırtınasına dalıp gitti. Bir daha da geri dönmedi.»

Örümcek büyülenmiş gibi bakıyordu Justin'e. «Gidip kendi canına kıydı ha?»

Justin başını salladı. «Yürekli adammış. Biraz uzaklaşarak yere yatmış ve donarak ölmeyi beklemiş. Cesedi de bulunmadı.»

«Hâlâ buralarda ha?»

«Evet. Buzlara gömülü. Öldüğü günkü kadar taze. Kokmaz, çürümez. Dünya durdukça öyle duracak. Antarktik'in bir parçası oldu. Yaraşanı da o aslında. Bir anıt sayılır artık. Korkusuzluk anıtı.»

Örümcek, «İşe bak!» diye söylendi. «Ne adammış!» Birkaç saniye düşündükten sonra sürdürdü. «Aslında benim istediğim başka. Afrika'ya gidip yerliler gibi yaşamak istiyorum ben. Kongo'da. Kendimi bildim bileli Kongo'ya gitmek istemişim-

dir. Yahut Zambezi Vadisi gibi bir yere. Şunun adına bakın! Zambezi Vadisi! Bütün o hayvanları yakından tanımalı. Nasıl yaşadıklarını falan öğrenmeli. Kendini kabul ettirinceye kadar o hayvanların içinde yaşamalı insan. Ne güzel olurdu, değil mi?»

«Çook! Çok güzel olurdu.»

«Çok ender rastlanan hayvanların resimlerini çekeceksin... Öyle böyle fotoğraf değil ama! Gerçekten içlerinde yaşamakla çekilebilecek fotoğraflar. Hani ceylan-adam, fil-adam diyorlar ya... Ya da maymunlar kralı Tarzan gibi. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?» Kısa bir duralamanın ardından, «Steve bana Afrika'yı anlattı.» diye sürdürdü. «Kaçak olarak avlanan herifleri falan anlattı. O da korkunç bir şey hani! Gergedanlarla filleri avlayanları söylüyorum. Bir tek dış için o koca hayvanları öldürüyorlar yahu! Hey Allah, keşke ben de o konuda bir şeyler yapabilsem. Steve'in dediğine bakılırsa bazı ülkelerde ne fil kalmış artık, ne de gergedan.»

«Şu anda, yok olmak tehlikesiyle karşı karşıya kalan binden fazla hayvan türü var,» dedi Justin. «İsa'nın yaşadığı yıllarda, her yirmi yılda bir, omurgalı hayvanlardan biri yeryüzünden yok olurdu. Şimdilerde, ortalama olarak *her yıl* bir türün soyu tükeniyor.»

«Yaa... Ben Afrika'ya gidip bu işlerde çalışayım diyorum. Müthiş bir şey yahu! Bir şeyler yapmak gerekir. Filleri yalnız hayvanat bahçesinde gördüm ben.»

Justin, «Bir şeyler yapıyorsun,» dedi. «Şu anda bir şeyler yapıyorsun. Üstelik bir balina otuz

filin büyüklüğüne eşittir. Sen belki de oradaki ormanıcılardan biri olmalıydın, Örümcek. Hayvanların korunması işinde çalışanlardan.»

«Evet, o tam bana göre iş ama hep aynı yerde çalışmak gerekiyor. Bir bölgeye yolluyorlar seni, yıllarca orada kalıyorsun. Oysa ben her yere yetişmek isterdim.» Başını sallayıp duruyordu. «Her yere. Kaçak avcılar şurada işi azıttılar diye bir söz duydum mu oraya koşabilmeliyim hemen. Oradan başka bir bölgeye. Nerede durum kötülerse oraya!»

«Gidince ne yapacaksın peki?»

«Pezevenklerden birini ele geçirirsem... Ne diyorsun yahu, her halde vururum herifi! Steve'de öyle söylüyor... Pezevenkleri ele geçirdin mi vura-caksın diyor. Çünkü adalete teslim edeyim dersin birkaç ay içeri tıkarlarmış bunları. Çıktılar mı yine başlarlarmış! Ne acı çektiriyorlar hayvanlara! Evet, sanırım benim için en iyi iş... gezginci-detektif-koruculuk.»

«Eh, şimdi de o işi yapıyorsun,» dedi Justin. «Ben gidip eldivenlerimi alacağım.»

«Burada kalmak istiyorsan benimkileri al. Ben iniyorum.» Eldivenleri çıkardı. Justin güçlkle geçirdi eldivenleri eline; soğuktan eklemleri sertleşmişti. Örümcek çanaklıktan çıktı, gövdesini ustaca bir manevrayla kıvrarak Justin'in arkasına geçti. Justin çanaklığa girdi. «Hadi hoşçakal,» dedi Örümcek. Maymun gibi iniyordu direktten aşağı.

Justin ona bakarak gülümsedi. Örümcek tam örümcekti. Kaçak avlananları ele geçirirse hiç kuşkusuz vururdu. Rusları vurmaya kalkışmasında!

Çevresine göz gezdirdi. Tanrım, müthiş bir güzellikti bu. Her yanda buz dağları vardı. Ufka kadar buz dağıyla doluydu deniz. Umduklarından çok daha elverişliydi koşullar. Akıllarını kullanırlarsa Ruslar gemiyi asla göremezlerdi. Kıç taraftan doğan güneşe, pervanelerin yarattığı köpüklerin üstünde yanan kızılımtrak pırıltılara baktı önce. Sonra da baş tarafa çevirdi bakışlarını. *Jubilee*'nin pruvası bu engin, ıssız, uzak denizleri yarıyor, Justin gördüklerinden sevinç duyuyordu. Bu gemide yaşamayı seviyordu. Bu yaşam biçimini, bu gemiyi, arkadaşlarını ve işini çok seviyordu. Uzaklara baktı; buzdağlarının arasında tek bir buhar sütunu gördü. Dürbünü gözüne dayadı telaşla. Hâlâ püskürüyordu balina. Heyecanından midesi altüst olmuştu. *Bir gökbalinaydı gördüğü.* Bir gökbalina! Sütun küçük olduğuna göre yavruydu herhalde. Anayla babanın nerede bulunduklarını araştırmak için dürbünü oradan oraya çevirdi, heyecanla arandı. Küçük balina bir kez daha boşaltıyordu ciğerlerindeki havayı; gelgelelim havaya yükselen sütunların sayısı artmıyordu. Justin dürbünü denize çevirerek küçük balinanın yeniden görünmesini bekledi. Ama hayır, görünmüyordu artık. Buzdağlarının arasına saklanmıştı. Önündeki deniz bomboştu. Justin dürbünü indirip derin bir soluk aldı.

Oralarda, ta uzaklarda, buzdağlarıyla beneklenen ufkun gerisinde bir yerdeydi namussuz kaptanlar. Justin de burada, hemen şuracıktaydı. Ve yakında günlerini gösterecekti onlara. O katil gemiyi denizin derinliklerine gömecekti.

Çanaklıktaki telefon zırlıyordu. Katherine'di arayan. «Günaydın!»

Justin olduğu yerde dönerek aşağı baktı. Kaptan köprüsünde görünmüyordu genç kadın. «Sen niçin kalktın?» diye sordu. «Bugün dipdiri olman gerekeceğini bilmiyor musun?»

«Bana baksana sen! Biz üniversitedeyken, sınavlardan önce bir ay süreyle uyku kaçırarak haplarla beslenirdik yalnızca! Üstelik son zamanlar öyle çok biftek yedim ki şimdi o zamankinden çok daha iyi formdayım.»

«Formun gerçekten bitirim.»

«Senin formuna da diyecek yok, Magnus. Biz kaptanla çalışmaya başlıyoruz. Harekât masasının yeni durumunu saptayacağız.»

Saat altıda herkes uyanmıştı. Saat yedide, herkes —istese de istemese de— L. C. Singleton'un pişirdiğı bifteklerle yumurtaları yemek zorunda kaldı. Aşçı masanın başında durmuş, isteksizce yavaşan herkesin tabağına bir biftek fırlatıyor, ardından yağda pişmiş iki yumurta ekliyordu.

«Yiyin!» diye kükredi. «Her ordu midesiyle savaşıyor.»

«Biz Kraliyet Donanmasındayken,» dedi Henry Thorogood, «göreve çıkmadan önce bir tas çorba bulsak kendimizi şanslı sayardık.»

L. C. «Çorbayı denizaltıda giderken içeceksiniz,» dedi. «Etsuyuna sebze çorbası koyuyorum termoslara. İçerken vitaminlerin ağzınızda çıtırdadığını duyacaksınız.»

«Etsuyuna çorba mı?» dedi binbaşı. «Etsuyuna çorbayla denizaltı bile yapılır yahu.»

Stereo Bob homurdandı. «Sabahın yedisinde biftek yiyebilir mi insan! Hele bir aydır her sabah aynı şeyi yemişse!»

«Karnınız tok, gücünüz yerinde olmalı. Sen farkında mısın bilmem ama üç saat sonra hepiniz denizaltıda bulunabilirsiniz.»

Stereo Bob, Justin'e döndü. «Bana bak, ciddi bir şey söyleyeceğim. Düşündükçe dertleniyorum. Sen her şeyin çaresini bulduğunu sanıyorsun ama bence öyle değil. Çok kaygılandığımı şimdiden bildirmek isterim.»

«Nedir gene?»

«Denizaltıya bindikten sonra birimizden biri *gerçekten* kenefe gitmek zorunda kalırsa ne yapacağız?»

L. C. gözlerini belertti. «Ayy, ne iğrenç adamsın!»

«Şaka etmiyorum,» diye karşı çıktı Stereo. «Otulumları gözünün önüne getir bir kere. Ne yaparız ki? Üstümüzdekileri bileklerimize indirip milletin arasından sürünerek yol mu ararız? Balık istifi oturuyoruz denizaltıda! Bana kalırsa birtek yiyeceğimize oruç tutmalıydık biz. Herkes hintyağı içmeliydi dünden.»

L. C. yine haykırdı: «*Ayy, çok iğrenç adamsın!*»

İç-haberleşme aygıtının oparlöründen Katherine'in sesi yükseldi. «Justin, telsiz odasına lütfen.»

Justin ağzındaki lokmayı yuttu, iskemlesinden fırlayıp kaptan köprüsünün merdivenine seğirtti. Genç kadın radyonun üstüne abanmıştı. Cartwright harekât masasının yanındaydı.

Katherine başını kaldırarak, «*Slava* doğruya yöneliyor,» diye açıkladı. «Uzaklaşıyor bizden. Radyoyla verdiği habere bakılırsa hızı on milmiş.

Denizin yüzeyini buzlar kaplamış. Karşı tarafta kalan On İki Numara'yı kurtarmak için buzları kırıp bir geçit açmaya çalışacak. On İki'den başkaları da varmış o yanda.»

Justin yıkılmaz bir engelle karşı karşıya gelmişçesine sarsıldı.

«Allah kahretsin! Neredeymiş bu buz tabakası?»

«On İki'nin dediğine bakılırsa onlardan elli mil uzakta.»

«Hay Allah! Beş saat de oradan eklenecek.»

Justin masanın başında duran Cartwright'a yaklaştı. «*Slava* bizden ne kadar uzakta şu anda?»

Cartwright çap pergelile hesapladı. «Aşağı yukarı doksan mil.»

«Yine on iki mille mi gidiyoruz?»

«Evet.»

«Şu batıdaki avcı gemileri ne yapıyor? Onların hızı nedir? Bize en yakın olanları soruyorum.»

Katherine karşılık verdi. «Onlardan hiç ses çıkmadı bugün.»

«Bildiğimiz kadarıyla nerede olmaları gerekir?»

«En yakındaki...» İkinci bir hesap yaptı Cartwright. «Tam doğumuzda, aşağı yukarı kırk mil uzakta.»

Genç adam Katherine'e seslendi. «Ross'u bul bana.»

«O da biraz sonra dönecekti. Bir, İki'yi arıyor! Biraz bekle...» Vericiyi Justin'e uzattı.

«İki numara! Neredesin? Tamam.»

Ross'un sesi duyuldu. «Üç bin metredeyim.

Sanırım sizin yirmi beş mil doğunuzda. Tamam.»

«İşittiğimize göre onlar da doğuya yöneliyorlar. *Slava* elli mil uzağındaki bir buz tabakasını kırmaya çalışacakmış. O yana git ve durumlarını bize bildir. Özellikle en yakınımızda olan üç avcının durumunu. Tamam.»

«Olur. Tamam.»

«Tamam, kesiyorum,» dedi Justin. «Allah kahretsin!» diye söylenerek Cartwright'a döndü. «Hızımızı arttırmaya bak.» Bir dakika olduğu yerde durarak düşündü, sonra da salona döndü.

Herkesin gözü ondaydı. «Hiç heyecanlanmayın,» dedi. «Doğuya kayıyorlar. Onlara yaklaşılabilmek için en az beş saat daha bekleyeceğiz.»

Stereo Bob Matthews, «Ey Yarabbi!» diye haykırarak ağzındaki eti tükürdü.

L. C. bas bas bağırıyordu. «Ye onu! Çabuk!»

29

Balina filosu balina arıyordu. Avcı gemileri dört yana dağılmışlardı. *Slava* da onların arkasından gidiyor, buzlu denizlerde ağır ağır yol alıyordu. Yıldan yıla kötülüyordu balinacılık. Gelecek yıl daha da kötü olacaktı durum. Ondan sonraki yıl büsbütün berbat.

Jubilee'nin telsiz odasındaki harekât masasının üstü karmakarışıklı. Yerleri kesin olarak bilinen iki gemiden biri *Slava*, öbürü de onun doksan mil gerisinden gelen *Jubilee*'ydi. Avcı ge-

mileri balina aramak için dağılmışlardı. Katherine radyonun başından ayrılmıyordu ama avcılarının bildirecek bir şeyi olmadığından yerlerini de bildirmiyorlardı. Son dinledikleri konuşmalar, en yakındaki üç avcı gemisinin otuz mil ötede, doğu, güneydoğu ve kuzeydoğu yönlerinde ilerlediklerini belli etmişti. Yine de, *Jubilee*'nin pasif radarından hiç ses çıkmıyordu henüz. Avcı gemileri epey uzakta oldukları gibi *Jubilee*'yle onların arasında sayısız buzdağı da vardı. *Jubilee* sekiz mil hızla yol alarak filoyu izliyordu. Avcılar balinaları vurmadan daha yakına sokulmanın anlamı yoktu.

Katherine, «On Yedi Numaradaki Yoldaş Korsky'ye Leningrad'dan telgraf çekildi,» diye söylendi. «Belki merak etmişsinizdir, gerisini de öğrenin: Karısı bir oğlan doğurmuş.»

«Aslan Korsky!» dedi Justin. «Erkek adammış. Biz de bir telgraf çekelim mi ona?»

Öğle saatlerini geride bırakmışlardı. Justin hem düşkırıklığına uğramış hem yorulmuştu ama sıkkın değildi. Kiminle konuştuğunu belli etmeden söylendi. «Yakınılacak bir şey yok aslında. Peşlerinden gidiyoruz işte.»

Nöbeti olmayan herkesin gidip uyumasını istemişti. Katherine'e de, «Git uyu,» dedi. «Uykunu alman gerek.» Katherine başını çevirmeden karşılık verdi. «Sen niye gidip yatmıyorsun? Kimbilir sabah da kaçta kalktın!»

Justin hiç ses çıkarmadı. Katherine bu kez arkasına dönerek söylendi. «Saat iki daha. Güneşin batmasına, ortalığın kararmasına dokuz saat var. Birinden biri bir balina vuracak olsa bile

hayvanın ölmesi en az iki saat sürer. Biz de daha önce sokulamayız yanlarına.»

Justin harekât masasına baktı. Operasyonu o gün gerçekleştireceklerse, *Jubilee*'ye en yakın olan üç geminin balina vurması gerekliydi. Öbürleri çok uzaktaydılar şimdilik. Balinaları öldüren en arkadan giden üç gemi olmalıydı mutlaka. Balinaların sayısı da öyle azalmıştı ki günün geri kalan bölümünde yeterince balina vurmaları hemen hemen olanaksızdı. İyi düşünülürse, bunun başka günlerde bile kolay olmayacağı sonucuna varıyordu insan.

Justin iyi düşünmek istemiyordu. Helikopterin çekme gemilerinden önce varabilceği üç ölü balina için kaç gün beklemek zorunda kalacaklarını düşünmüyordu. İşin orası hiç umurunda değildi. Dönüp Katherine'e baktı. Onun umurunda değildi ama bu kadın günün yirmi saatini radyo başında geçirmeye ne kadar dayanabilecekti acaba? Balinalar bulununcaya kadar, içlerindeki en önemli kişiydi Katherine. Ruslar balinaları nerede bıraktıklarını bildirecekler, Katherine de ölü hayvanların yerini onlara söyleyecekti. Katie olmazsa kendi başına iş yapamazdı Justin. Telsiz odasının ucuna yürüdü, eğilip kızı yanağından öptü. Kalın sarı kazağıyla kumlu yünlü etekliğini giyiyordu Katherine. Justin kızı kollarına alıp sarılmak isteğiyle kıvranıyordu. Katie'nin gözlerinden okunuyordu yorgunluğu. «Keşke Rusça bilen biri daha olsaydı,» dedi Justin. «Senin yatağa girmen gerekiyor.»

Katherine genç adamın gözlerinin içine bakarak gülümsedi. «Justin Magnus, ben senin ne

mal olduğunu bilirim! Bir kadın gördün mü hemen yatağa atmak istersin!»

«İyi olmaz mıydı sanki?»

Katherine yumuşacık bir sesle mırıldandı :

«Hem de ne iyi olurdu.»

Güneş alçalmaya başlamıştı. Ne var ki saatlerce sonra batacaktı ancak. Justin helikopteri uçuşa yollamıştı yine. Durumu kuşbakışı görmelerini istiyordu. Craig, Ross'la birlikte gitmişti.

Yüz mil ötede ve üç bin metre yüksekte olan Ross'un sesi duyuldu radyodan. «İki, Bir'i arıyor. *Slava*'nın masadaki yeri çok doğru. Sizden doksanya da yüz mil ilerde. Düşük hızla doğruya ilerliyor. Beni duyuyor musunuz? Tamam.»

«Bir, İki'yi duyuyor. Bize en yakın olan avcı gemileri hangileri? Tamam.»

«Hâlâ masadaki gibi durum. Size en yakın olanlar, kuzeydoğu — doğuda bulunan Beş Numara — aşağı yukarı otuz beş mil uzakta doğuda, otuz mil uzakta bulunan Sekiz ve güneydoğu-doğu yönünüzde, yaklaşık olarak kırk mil uzakta bulunan On Numara. Bir çizgi üzerine yayılmışlar. Birbirlerinden otuz mil uzakta onlar da. Tamam.»

«Öbür avcı gemileri? Tamam.»

«*Slava*'nın çevresinde bir halka olacak gibi dağılmışlar. On Yedi'den başka hepsi fabrika geminin önünde gidiyorlar. Yalnız On Yedi onunla aynı hizada. İskele tarafında, seksen mil açığında. Hepsinin yerini haritaya işaretlemiştim. Şimdi bildireyim mi? Tamam.»

«Hayır,» dedi Justin. «Döndüğünüzde görürüz. İyi ama çekme gemileri nerede? Tamam.»

Ross, «Çekme gemileri *Slava*'nın önünde,» di-

ye karşılık verdi. «Yirmi, yirmi beş mil önden gidiyorlar. Filonun hızını aşmıyorlar. Buzdağlarının sayısı da epey yüksek. Eskisi kadar sık değil ama sayıları yüksek. Bazıları çok büyük. Resim çekmemi ister misin? Tamam.»

«Evet, isterim. Başka bir şey göremezsen dön gel sonra. Tamam.»

«Tamam,» dedi Ross. «Kesiyorum.»

Justin bir süre öylece durarak çenesini oğuşturdu. Sonra da , «Kahve içer misin?» diye sordu.

«Evet, lütfen,» diye karşılık verdi Katherine.

Genç adam düşünceli bir tavırla telsiz odasından çıktı, merdiveni inip salona girdi. Bob Matthews yalnız başına oturuyordu içerde.

Justin, «Hani yatacaktın?» diye sordu.

«Bu gemide uyku uyunabiliyor mu ki?»

Justin mutfağa geçti. Keyfi yerine gelmişti.

Aradan bir saat geçmiş, Ross dönüş yolculuğuna başlamıştı. Katherine yıkanıp taranmak için kamarasına indi. O yokken radyodan Rusça sesler duyulacak olursa ses alma makinesi konuşmaları banda geçirecekti. Birdenbire, *Jubilee*'nin pasif radarından tıng tıng sesleri yükseldi. Kaptan Thorogood, «Justin!» diye haykırarak aktif radarı durdurdu.

Justin koşarak girdi kaptan köprüsüne.

Henry Thorogood, «Pasiften sesler geliyor,» dedi. «En arkadan giden üç avcı gemisinin radarı olmalı. Adamların radar menziline girdik demek... Öyleyse onlara yetişmek üzereyiz.»

Justin, «Geminin yolunu keselim!» diye bağırdı.

Makine dairesine kumanda veren kolların başına giderek hızı kesti. Binbaşuya baktığında yüreği güm güm atıyordu.

«Ne yapıyorlar acaba?»

«Kimbilir? Çok yavaşladılar herhalde.»

Justin iç-haberleşme aygıtının mikrofonuna seslendi: «Katherine, lütfen telsiz odasına gel. Çabuk ol!»

Yine telsiz odasına dönerek radyonun mikrofonuna uzandı. «Bir, İki'yi arıyor. Neredesiniz, İki? Tamam.»

Ross, «Tam tepenizdeyim,» diye karşılık verdi. «Üç bin metrede. Birkaç dakika sonra ineceğim. Tamam.»

«Sakın inme. Filoyu görebileceğin yere dön. En arkadaki üç avcı gemisinin ne yaptığını söyle bana. Hepsinin ne yaptığını bilmek istiyorum. Olduğun yerden bir şey görebiliyor musun? Tamam.»

«Bir saniye bekle... Hayır, pek bir şey görünmüyor. Buzlar engel oluyor tamam.»

«Hemen kıcını kaldır ve bir şeyler görebileceğin noktaya dön. Tamam, kesiyorum.»

Radyo konuşmasını bitirince iç-haberleşme aygıtına seslendi yine: «Katie!»

«Geldim!» Katherine telsiz odasına girmişti. Elindeki saç fırçasını bırakmayı akıl edemedi. Koşmuştu kız.

«Bir dinle bakalım ne oluyor? Arkadaki avcı gemilerine yetişiyoruz. Birdenbire radar menziline girdik.»

Katherine radyonun önündeki iskemleye çökerek kulaklıkları kafasına geçirdi.

Justin kaptan köprüsüne koştu. «Bizim radarı kullanmayı göze alabilir miyiz?»

«Hayır,» dedi kaptan. «Buzdağları aktif radarlarında görünmemize engel olsa bile pasif radarlarında ses duyabilirler. Sesin hangi yönden geldiğini de bilirler, arkalarında başka gemi olmadığını da.»

«Pasif radarlarını niye çalıştırsınlar ki? Düşman gemisi aramıyorlar onlar, balinalarla buzdağlarını gözlüyorlar.»

Kaptan karşı çıktı «Ya çalıştırıyorlarsa?»

«Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Peki.»

Dürbünüyle ufku gözlemeye başladı. İyice yakına gelen buzdağlarında başka bir şey görünmüyordu merceklerde. Buzdağlarının arasında epey aralık vardı. Çevrede bu kadar çok buzdağı bulunması da bir şanstı. Onlar arada oldukça *Jubilee* Rusların radar ekranlarında görünmezdi herhalde. En az on buzdağının gölgesine giriyordu gemi. Denizde yüzen yassı buz kitlelerinin sayısı da az değildi. Onların arasından geçerlerse hiç bir radar ekranında görünmezlerdi. Ruslar sadece buz kitlelerinin yankısı olan iri benekleri görebilirlerdi. Sancak tarafında göz alabildiğince uzanan bir buz kitlesi vardı. Aşağı yukarı sekiz mil ötede. Tam aradıkları gibiydi böylesi.

Kaptana seslendi. «Sancak tarafındaki şu yassı buzdağını görüyor musun, Henry? Önünde ucu bucağı görünmeyen bir buz kitlesi olanı söylüyorum. O yana kıralım dümeni.»

Telsiz odasına geçti yine. Katherine kulaklıkları elleriyle bastırıyordu kafasına. Justin tepesine dikilince başını kaldırıp baktı. «Ben aşağıdayken konuştular belki. Şu anda önemli bir şey yok.»

«Dinlemeye ara verme, Katie.»

Kaptan Thorogood telsiz odasından içeri uzatmıştı kafasını. «Justin!»

«Efendim?» Justin adamın peşine takıldı, kaptan köprüsünün dışına, kimsenin kendilerini duymayacağı bir yere çıktılar. Binbaşı, «Oradaki buz kitlesinin arasına gizlenmek benim hoşuma gitmeyecek,» diye söylendi. Yassı buzdağını gösteriyordu.

«Neden?»

«Belki biz avcı gemilerine yetişmedik de onlar geri döndüler. Bu yana geliyorlar belki.»

«Hay Allah! Kuşkulandılar mı dersin? Helikopteri gördüler, pasif radarda bizim tıng tıngları duydular ve araştırmaya mı geliyorlar sence?»

Binbaşı, «Olabilir,» dedi. «Çok akla yakın değil ama olmayacak şey de değil. Her neyse, ben böyle durup beklemek istemiyorum.»

Justin sordu: «Beklersek onlarla burun buruna gelebiliriz demek istiyorsun, öyle mi?»

«Evet. Onlar bize yetişebilirler bu kez. Biz buzların arasında otururken o üç avcı gemisini karşımızda bulabiliriz ansızın. Radarımızı kullanamayacağımıza göre yaklaştıklarını ancak gözü-müz görünce anlayacağız. Yalnız yaklaşırsalar yine iyi; belki de bizi çembere almaya kalkarlar. Eğer bir şeyden kuşkulandıkları için geliyorlarsa geri kalan gemiler de az sonra sökün edecektir.»

Justin'in kafası son hızla çalışıyordu. «Ne kadar zamanımız var?» diye sordu, karşılığını yine kendisi verdi. «En az bir saat. Radar menziline girdiğimize göre aramızda yirmi mil falan olması gerekir.» Gemi güneydeki büyük, yassı buzdağına doğru yol alıyordu şimdi. Doğuda, avcı gemileri-

nin bulunduğu yönde, ufka kadar uzanan sayısız buzdağı vardı. «Bu buzdağlarından *birinin* gölgesinde olmamız gerekir,» dedi. «Hiç değilse birinin!»

Telsiz odasına dönerek Katherine'e baktı. Genç kadın başını iki yana sallıyordu. Justin ikinci radyonun önüne geçerek verici düğmesini çevirdi.

«Bir, İki'ye sesleniyor. Ne görüyorsun? Tamam.»

Ross'un sesi cızırtılıydı. «Şimdilik hiç bir şey görmüyorum. Hâlâ yoldayım. Tamam.»

«Hadi git öyleyse! Çabuk! Tamam, kesiyorum.»

Justin bir anda karar vermişti. «Geri döneceğiz,» dedi. «Alabanda! Tam yol ileri! Radar menzilinden çıkıp defolacağız!»

Kaptan, Örümcek'e seslendi. «Rota değişiyor! Yeni rota iki yedi sıfır.»

Makine dairesine kumanda veren kolları kaldırdı tangırtıyla, makine dairesinin sıcak havasını soluyarak bekleyen Victor da kendi önündeki kolları oynattı. Motorların zonklayışı güçlendi. Örümcek dümeni kırdı, gemi hafifçe yan yatarak yerinde dönmeye başladı.

Justin kaptan köprüsünden çıkmış, gözlerini dikip kıç taraftaki ufku incelemeye başlamıştı. Buzdağlarından başka hiç bir şey görünmüyordu denizde.

Pasif radarın başına geçti. Tıng tıng sesleri kesilmemişti henüz. Kaptana dönerek, «O gemilerle aramıza ne kadar çok buzdağı koyabilirsek o kadar iyi,» dedi. «Buzdağlarının arasından geçmeye bakalım hep.»

Telsiz odasına girerek Katherine'e seslendi: «Bir şey var mı?»

Katherine başını iki yana sallıyordu yine.

«Kimse kimseye bir şey söylemiyor mu?»

«Hayır.»

Genç adam binbaşı Thorogood'un başına dikildi. «Radyoları sustu. Raslantı olabilir mi bu? Yirmi tane avcı gemisiyle gezen bir fabrika gemi, bir de tanker... Herhalde bir şeyden kuşkulandılar. Böyle sessizlik olmaz.»

Kaptan, sakın görünmek için çaba harcayarak, «Olabilir,» dedi. «Hiç bir filo her dakika radyo bağlantısı kurmaz. Gereği yoktur.»

Justin gözlerini denize dikmişti. «Hey Allah!» diye mırıldandı. «Hay Allah! Hadi be Ross, çabuk ol biraz!»

Yine açık havaya çıktı ve bu kez gemisine seslendi: «Sen de biraz daha hızlı gidemez misin, kahpe!»

Jubilee o buzdağlarının arasında yarım yolla gidiyordu oysa. Batıya doğru uzaklaşıyordu. Genç adam telsiz odasına dönünce Katherine olumsuz bir baş hareketi yaptı yine. Justin ağzını açıp konuşmaya hazırlanırken kaptan köprüsünden binbaşının sesi duyuldu: «Pasif radarın sesi kesildi! Radar menzilinin dışına çıktık demektir.»

Justin rahat bir soluk aldı. Kaptan köprüsüne girerken sırtıyordu.

«İkinci bir olasılık da var,» dedi Henry Thorogood. «Belki de buzdağlarının gerisinde kaldık lyice.»

«Evet, olabilir.» Gerisingeri gidiyordu Justin; bir kere daha geçti radyonun başına. *Hadi be Ross*

hadi! Mikrofona uzandı sabırsızlıkla. «Bir, İki'yi arıyor. Ne görüyorsun? Tamam.»

Helikopterin boğuk gürültüsünün arasından Ross'un sesi işitildi. «Bir dakika bekle. Şimdi görüş açısının içine giriyorlar.»

Justin soluk almadan bekledi. Katherine'le kaptan onunla birlikte bekliyorlardı.

«Üç avcı gemisinin üçü de rota değiştirip güneybatıya yönelmişler... On Dört, Beş ve Sekiz Numaralar. Duyuyor musun? Tamam.»

«Güneybatıya mı? Tamam.»

«Evet, öyle. Tamam.»

Justin kafasını kaldırmadan inledi. «Hey Yabancı... Pasif radardan ses var mı, binbaşım?»

«Hayır.»

Ross bir şeyler söylüyordu yine. Sesindeki değişikliği kolayca farkettiler. «Öteki avcı gemilerini de görebiliyorum artık! Onlar da güneybatıya yönelmişler. Bütün filo güneye doğru yol alıyor. Anlaşıldı mı? Tamam.»

Justin ciğerlerindeki havayı bir anda boşalttı. «Evet.»

Katherine'le kaptana bakarak, «Bütün filo güneye yönelmiş,» diye söylendi. «Balina arıyorlar... Hepsi bu kadar. Tam bir kare çizerek tarıyorlar denizi.»

Binbaşı da derin bir soluk aldı. Katherine gözlerini yummuştu. Radyodan cızırtılar geldiğini duyunca işinin başına döndü. Justin, «Ne dersin, Henry?» diye sordu. «Biz bu rotayla batıya doğru gitsek biraz daha... Yirmi mil daha uzaklaşırsak radar menzilinden çıktığımızı kesin olarak biliriz. Sonra biz de güneye yöneliriz. Ne dersin ha?»

O gün öyle geçti. Rus balinacıları güneye doğru yol alıp Weddell Denizi'nin dört yanına dağılarak balina aradılar. Gelgelelim aradıklarını bulamadılar bir türlü. *Jubilee* fazla yaklaşmamaya, buzdağlarının gerisinde kalmaya özen göstererek, radar menziline girmeden izledi filoyu. Antarktik güneşi gecenin oldukça geç bir saatinde battı. O zaman Rus gemilerinin makineleri de stop etti. Karanlıkta balina aranamazdı çünkü. Ayışığında gümüş rengine boyanan *Jubilee* de olduğu yerde kaldı.

Balinaları gün doğarken gördüler avcılar. Ne var ki o koca yaratıklar *Slava*'nın yüz mil güneyinde, *Jubilee*'den hemen hemen iki yüz mil uzaktaydılar. Ruslar o gün on bir balina öldürdüler ama on biri de ulaşamayacak kadar uzaktaydı.

Ertesi gün balinalar görünmez oldular yine. Ondan sonraki gün de öyle.

30

Koskocaman, kara gövdeli bir gemiydi. Kari-nanın büyük bir bölümü suyun üstünde kalırdı. Güvertesi bir uçtan ötekine uzanır, görünüşü bütün yükünü boşaltıp hafifleyerek yükselen bir tan-keri andırırdı.

Kıç tarafında, bir trenin sığabileceği genişlikte, uzun, eğimli bir tünel vardı. Ölü balinalar geminin kıç tarafına yanaştırılır ve bu tünelden yukarı, kesim güvertesine çekilirdi. Tünelin iki

yanında, su kesiminin altında makine daireleri bulunurdu. İki büyük pervaneyi buhar türbinleri döndürürdü. Makine dairelerinin üstünde mürettebat kamaraları yer alıyordu; uzun koridorların iki yanına dizilen dört ranzalı kamaralar. Kamaraların üstünde de makinelerle cankurtaran sandallarının bulunduğu güverte vardı.

Kaptan köprüsü geminin öbür ucunda, pruva ya yakın bir yerdeydi. Pruva direği olmayan, yalnız bir ambar kapağı olan baş güverteye bakardı. Subay kamaralarıyla bürolar kaptan köprüsünün altındaydı. Onların altında yemekhanelerle mutfaklar, en altta yine mürettebat kamaraları vardı. Burundaki kaptan köprüsüyle kıç taraftaki tünelin arasında, o kocaman kesim güvertesi uzanırdı. Fabrika ya da işletme bölümü de kesim güvertesinin hemen altındaydı.

Kesim güvertesine çekilen balinalar, uzun konçlu çizmeler ve balıkçı muşambaları giyen, süpürge sopasına takılmış tırpan büyüklüğündeki uzun bıçakları ustalıklı kullanmasını bilen kadınlarla erkekler tarafından parçalanır, kesilir, dilimlenirdi. Kan gölcüklerinin içinde yürürlerdi bu insanlar; muşambaları, yüzleri gözleri kana bulanırdı hep.

Uzun güvertenin iki yanında, et parçalarının atıldığı büyük kazanların ağızları sıralanmıştı. Deliklerden aşağı fırlatılan etler aşağıdaki fabrika katına, insan boyunun birkaç katı olan çelik kazanlara düşerdi. Balina yağı çelik kazanlarda kaynatılarak pişirilir, balina eti kıyma makinelerinden çekilerek dondurulurdu. Çelik kazanlarla, kıyma makineleriyle, sıra sıra borular ve çeşitli

göstergelerle dolu bir çelik hangardı bu kat. Çelik griliğiyle yağ buharının pırlıltısı görülürdü her yanda. Kazanlarla makinelerin arasındaki çelik geçitler yağdan kayganlaşır, havaya, makinelerin hisırtısıyla uğultusu, kızgın hayvan yağının ağır, yapışkan kokusu yayılırdı. Yağlı buhar kazan ağızlarından dışarı tüter, yukarıdaki soğuk havaya karışır, kesim güvertesindeki kıyımın, kana bulanmış kadınlarla erkeklerin, kesilen, testerelele parçalanmış et yığınlarının, savrulan balina bıçaklarıyla vinç ve testere gıcırtilarının, nara-ların, oparlörlerden yükselen cızırtılı müziği arasına karışır, üstüne çökerdi. Antarktik'in buzlu denizlerinde keserek, parçalayarak, tangırdayarak, ezip ufalayarak, kan kokusu ve yağlı buhar saçarak dolaşırdı koca *Slava*.

Slava'yla avcıları on gün süreyle Weddell Denizi'nde, günün yirmi saati gökte kalan güneşin altında dolaştılar, *Jubilee*, radar ufkunun dışın-da kalmaya özen göstererek, buzdağlarının kuleleriyle buz tabakalarının arasında, sessiz bir beyazlık içinde kayarak onları izledi. Katherine kam-burunu çıkarıp oturarak radyonun başında bekledi, masanın üstündeki küçük karton parçaları oradan oraya kaydırıldı. Balinacılık iyice kötüleşmişti; Rus filosu bir günde on balinadan fazlasını vuramıyordu. Ve öldürülen hayvanların hepsi çok uzaktaydı. Denizaltının *Slava*'ya zamanında varmasına olanak bırakmayacak kadar uzakta.

ALTINCI BÖLÜM

Gökbalinayla yavrusu buzdağlarının arasından geçerek, planktonların bolca bulunduğu yerleri izleyerek geziyorlardı karanlık, buzlu mavi denizin derinliklerinde. Erkeğine yanıyordu dişi; yüreği sızlıyordu. Dolaşırken boyuna tiz çağırma sesleri çıkarıyordu ama niye seslendiğini, kime seslendiğini bilmiyordu. Eşinin öldüğünü anlamıştı gerçi; ne var ki ağlayıp sızlanmadan, onu çağırmadan edemiyordu. Bazen, çok uzaklardan gelen balina seslerini duyuyordu. Gelgelelim onların başka türlerden olduklarını biliyordu. Gökbalina sesi duyulmuyordu bir yanda. Kederli dişi yavrusunu hiç ayırmıyordu yanından. Ekolokasyon yetisine de güvenmiyor, küçüğü hep görebileceği bir yerde tutuyordu. Yavrusu gözden uzaklaşacak olursa yüreği yerinden oynuyordu korkudan; bağırıp çağırarak hemen geri dönmesini söylüyordu. Yavru da yaşadıkları olayın korkunçluğunu sezmişti. Dünyada ne gibi tehlikeler bulunduğunu anlıyordu artık. Onun için de annesi çağırdı mı hemen geri dönerdi. Anne bu korkulu denizlerden uzaklaşmak, katillerin gelmediği güneşli Güney Pasifiğe dönmek istiyordu ama o uzak, sıcak denizlerde yavrusuyla kendisini besleyecek bol yemi, küçük karides sürülerini bulamayacağını bilmez değildi. Yalnızca bu buzlu sularda bulunuyordu yiyeceği. O da yal-

nız buzlar çözülünce, yalnızca yılın belli aylarında. Uzun Güney Pasifik kışına hazırlanmak için beslenmek zorundaydılar ikisi de. Orada kalmak gerektiğini biliyordu. Elden geldiğinde, halkalar çizecek yüzmeye çalışıyordu. Böylece, ekolojisiyle dört yanı tarayabiliyor, katillerin yakınlarda bulunup bulunmadığını araştırıyordu. Buzdağlarının arasında kalmaya özen gösteriyordu ama zaman zaman karides sürülerinin peşinden açık denizlere çıkmak zorunda kaldığı da oluyordu.

Dürbünüyle denizi gözleyen Rus balinacı millerce uzaktaki buhar sütununu gördüğünde buzdağlarının arasından çıkıyordu gökbalina. Bir saatlik bir kovalamacanın, yavrusuna kaç kaç kaç diye seslenerek, açık denizle buzdağlarının arasında umarsızca, çılgınca koşarak geçirdiği bir saatin sonunda, o muazzam, yuvarlak sırtı zıpkıncının silahına hedef oldu. Top gürleyince koca zıpkın havada uçtu, çelik çubuğun ucundaki bomba müthiş bir gürültüyle patlayarak bağırsaklarını paraladı. Beyaz naylon halat gerilmişti iyice; dikenli iğneler yaralı gövdesine saplanıyordu. Önce bir sarsıldı, bir çığlık attı, sonra da çılgına dönerek derinlere daldı.

Deliler gibi gidiyordu karanlık sularda. Yarasından boşanan kan kırmızı bir bulut olmuştu. Yavru, anasının yanında koşuyordu dehşet içinde. Yaralı dev çırpınarak yüzeye çıktı. Kıvrılıp bükülüyor, kuyruğunu çırpıyor, naylon halatı ağzına alarak çekip çıkarmaya çabalıyordu. Bütün deniz kana boyanmıştı artık. Küçük balina bu kan denizinde yüzyordu. Annesinin çevresinde dolanarak, onun acısını paylaşarak yüzyor, bir yandan yü-

reklendirici sesler çıkarırken bir yandan da korku çığlıkları atıyordu.

Koca dişi bir saatten fazla boğuştu. Avcı gemisini denizin üstünden çekip götürdü, ses kanalına inerek bağırdı, yine yüzeye çıkıp soluk aldı. Avcı gemisi de her an biraz daha yakına çekiyordu avını. Bir buçuk saat sonra balinanın gücü tükenmeye yüz tuttu. Yavrusu çıkıp onun yanına uzandı, yan dönerek kol yüzgecini sudan çıkardı. Anasının üstüne bastırıyordu yüzgecini; onu derinlere çekmeye çalışıyordu. Uğraştı, didindi, kuyruğunu çırptı, anasının kanıyla kızaran, güneşte pırıl pırıl parlayan yüzgeciyle şaplaklar indirdi ama başaramadı. Avcılar her saniye biraz daha yakına çekiyorlardı yaraklı hayvanı. Hareketleri ağırlaşmıştı artık; zorlukla çırpınıyor, yüzgeçleri kızıl denize güçsüz tokatlar indiriyordu. Derken son soluğunu verdi. Ciğerlerinden boşanan kan, yakut rengi bir sütun, bir kızılık olarak yükseldi havaya ve yağmur gibi dört yana serpildi. Koca gövde ölüm seyirmeleri içindeydi. Can çekişiyordu.

Yüzgeçleriyle kendi kanını dalgalandırarak yuvarlanıyordu kızıl sularda. Yuvarlandı, yuvarlandı, naylon ipi kendi gövdesine sardı. Çok uzun süre bir dakika boyunca hep yuvarlandı. Sonra da kımiltısız kaldı. Avcılar balina kanıyla kırmızıya boyanan beyaz halatı toplayıp sarıyorlardı. Yavru anasının çevresinde dolanıyor, yüzgecini sudan çıkararak onu aşağıya çekmeye uğraşıyordu hâlâ. Zıpkıncı da topa yeni bir zıpkın takıyordu.

Geminin çelik gövdesinin yanına çekmişlerdi ölü balinayı. Hayvanın boyu onu öldüren tekneninkinden uzundu. Çukurlu tümsekli karnı yuka-

rı dönmüştü. Çelik zıpkının saplandığı yaralı böğ-rü su hizasında, kuyruğu aşağı sarkık, gülümse-yen yüzü yana devrilmiş öylece yatıyordu. Avcı ge-misinin alçak güvertesindeki denizcilerden biri içi boş bir mızrak tutuyordu elinde. İnce bir boru denebilecek olan bu mızrağın bir ucu sivri, öbür ucu bir hortuma takılıydı. Hortum da basınçlı hava basan bir kompresöre bağlıydı. Denizci, mızrağı gökbalinanın karnına batırdı, iyice gömülmesini sağlamak için üstüne abandı. Yeterince gömül-düğüne karar verince arkadaşlarına işaret verdi. Birkaç saniye sonra da kompresörün patırtısı baş-ladı. Basınçlı hava hortumdan mızrağa, mızrak-tan o koca gövdeye geçiyor, balinanın karın boş-luğunu dolduruyordu. Üç yüz metre uzunluğun-daki barsaklar hava basıncı altında ezilmeye baş-lamıştı. Hava yavaş yavaş hayvanın göğsüne yük-seliyor, o koca karın şiştikçe şişiyordu.

Gemidekiler küpeşteye dayanmış öldürdükleri muazzam yaratığı inceliyor, kompresörün pat-pat-ları sürüp gittikçe şişen gövdeye, anasının ölü-sünün çevresinde dolanıp duran, onu burnuyla dürtükleyen, bir dalıp bir çıkan yavruya bakıyor-lardı. Öldürdükleri hayvanın bir gökbalina oldu-ğunu çok iyi biliyorlardı denizciler. Çok heyecan-lanmışlardı. Bu avın alacakları primi ne ölçüde arttıracacağını düşünüyor, hep o konuyu konuşuyor-lardı. Gökbalina, filonun o mevsim vurduğu bütün çatalkuyruklardan daha iriydi. Gökbalinalardan çıkan etin ve yağın çatalkuyruklardan çıkanın iki katı olduğunu herkes biliyordu. Denizcilerden ba-zıları Antarktik sularının bu gökbalinalarla dolu olduğu eski günleri anımsıyorlardı. Aslında o ka-

dar da eski değildi bu eski günler. Şişirme işleminin bitip balinanın çekme gemilerine bırakılacak duruma gelmesini bekliyordu herkes. Ondan sonra yavrunun peşine düşebilirlerdi. Yavru da anasının yarı büyüklüğündeydi çünkü; erişkin çattalkuyrukların çoğu ondan ufaktı. Kamburbalinaların boyu da bu yavrununkini geçmezdi genellikle.

Denizcilerden biri zıpkını topun ağzına yerleştirmiş, zıpkıncı da yerini almıştı. Ölü balinanın şişirilip şamandıra gibi bırakılmasını bekliyordu o da. O koca yarattığı hortumun ucunda sürükleyerek kovalayamazlardı yavruyu. Kompresör patpat-pat ettikçe hayvanın karnı belirgin bir yuvarlaklık kazanıyordu. Birkaç dakika sonra iyice şişirilmiş ve gemiden ayrılmış olacaktı. Yavru da suları şapırdatarak oralarda dolanıyordu hâlâ; yüzgecini kaldırıp kaldırıp anasının üstüne bastırıyordu. Gemideki herkes güvertede toplanmıştı; makine dairesindekilerle aşçı bile oradaydı. Herkes küpeşteden sarkmış, gülerek şakalaşarak balinanın şişirilişini gözlüyordu. Şişirme işleminin bir an önce bitirilmesini diliyordu her biri. Yavru korkuya kapılıp kaçmadan davranmalıydılar. Kompresör gümlüyor, gök balina gittikçe şişiyordu. Az sonra havayı kesip hayvanı gemiden ayırabilirlerdi.

Zıpkıncı bir şeyler söyledi bağırarak, kompresörün sesi kesildi. Denizcilerden biri hortumu mızrağın ucundan çekti ve havanın boşalmasını önlemek için deliği tıkadı. Mızrağın ucuna bir radar reflektörü takıldı. Hayvanın şiş karnından bayrak direği gibi yükseliyordu mızrak. Kaptan köp-

rüsünde bekleyen ikinci kaptan, makine dairesine kumanda veren kollara asıldı. Gemi tornistan etti, zıpkıncı da topun başına çöktü. Gemi ölü balinanın yanından kayarak gerileyince yavruya nişan almak fırsatını bulacaktı. Herkes heyecanla izliyordu sahneyi. Gemi yavaş yavaş geriliyordu; pruvası ölü hayvanın başıyla aynı hizadaydı şimdi ve zıpkıncı topunu yan döndürmüştü. Birkaç saniye sonra nişangâha girecekti yavru. Pruvanın az önündeydi; zıpkıncı nişan almış, parmaklarını sıkarak çömelmişti ve bir saniye sonra uçacaktı zıpkın. Yavru ansızın korkuya kapılarak daldı. O suyun altında kaybolurken zıpkın da yerinden fırladı. Top gürledi, zıpkın uçtu ve denize gömülerek küçük balinanın sırtından az yukarıda kaldı. Denizcilerin ağzından düşkırıklığı belirten ünlemler yükseliyordu.

Korku sesleri çıkarıyordu yavru balina; avcının karinasının altına girdi, dehşet içinde kaçarak kış taraftan uzaklaştı. Annesinden öğrendiği kaç kaç kaç sesleriyle uzaklaşıyordu. Dört yıl gidiyordu su altında. Katil gemiden uzaklaşarak buzdağlarına yöneldi. Avcı gemisi dönüp onu aramaya geldiğinde yok olmuştu.

Annenin ölüsü kırmızı suların üstünde yüzyordu; şiş karnı yukarı bakıyor, güleç yüzü aşağı sarkıyordu. Gövdesinden yükselen radar reflektörüyle çekme gemilerini bekliyordu öylece. Yavru üç saat sonra oraya döndü yine. Bütün gün orada kaldı. Anasının çevresinde dönüp dolaşıyor, ağlıyor, yüzgeciyle bastırarak onu denizin derinliklerine indirmeye çalışıyordu.

Üç gün süreyle yolunda gitti balinacıların şansı. Üç gün içinde otuz altı balina avlanmıştı. Ne var ki hepsi *Slava*'nın önünde giden avcılar tarafından vurulmuştu. *Jubilee*'den yüz elli mil uzakta olduklarından Justin Magnus'un işine yaramıyordu bu hayvanlar.

Yapılacak tek şey beklemektir. Bütün ekip, bunun sonu gelmeyen bir bekleme olduğu duygusu içindeydi. Gecikme Justin'i hiç tedirgin etmiyordu ama arkadaşlarının gerginliği onu üzüyor, Katherine'in durumundan ötürü kaygılanıyordu. Katherine günün on sekiz saatini radyo başında geçiriyordu. On beş gündür böyle gidiyordu bu. Operasyonun sinir merkeziydi genç kadın. Daha ne kadar dayanabilirdi? Justin iki üç gün buzdağlarının arasına gizlenip onu dinlendirmeyi düşünüyordu artık. Salondaki masanın başında durmuş, ellerinin üstüne yaslanarak iki saat önce çekilen siyah beyaz resimleri incelemeye koyulmuştu. Üç bin metre yüksekten çekilen resimler buz dağlarıyla Rus filosunun son durumunu gösteriyordu. Stereo Bob fotoğrafların banyosunu az önce bitirmiş, Justin de hepsini birbirine ekleyip yapıştırarak bir metrekare büyüklüğünde bir resim elde etmişti.

Balina kasaplarının gemisi buzlu denizin kara yüzeyinde bulanık bir leke olarak görülüyordu. Büyülteçle bakınca, arkasında sıralanan beş altı

balinanın silik beneklerini de seçebiliyordu insan. *Slava*'nın dört bir yanında buz dağları, onların arasında da avcı gemileri vardı. Saat sabahın on birini geçmediği halde avcılar şimdiden yedi balina vurmayı başarmışlardı. Gelgelelim bu son balinalar da *Slava*'nın ilersinde, *Jubilee*'nin epey uzagındaydı.

Justin yüksek sesle düşünürcesine mırıldandı. «Olasılık kurallarına göre istediğimizi yakında bulmamız gerekir. Kısa zamanda, bizim erişebileceğimiz bir yerlerde de balina avlanacaktır mutlaka.»

Beklemenin yarattığı gerginlikten herkes kadar etkilenen Max kamarasına kapanmaktan vazgeçmişti. Justin, Örümcek'i, Kara Bob'u ve Kapitan Thorogood'u yanına alıp fotoğrafları incelerken, yayıldığı koltuktan kalkmadan seslendi: «Bir soru sormak istiyorum. Hepimizi ilgilendiren bir soru.»

Justin de kafasını kaldırmadan, «Sor bakalım,» diye karşılık verdi kuşkuyla.

«Bu operasyonun şirkete kaç patladığını hesapladın mı hiç?»

Herkes Justin'e baktı.

«Evet, hesapladım.»

Max genç adamın sırtını inceleyerek sürdürdü. «Soruyorum, çünkü ben hesapladım. Günde yarım milyon dolar gibi bir sayı buldum. Özellikle bu gecikmeden ötürü. Helikopterin her gün havalanması bile bir servete pathıyor. On dört gündür buralarda dolanıyoruz. On dört günde Atlantığı iki kere aşmış olabilirdik. New York-Southampton arasını.»

Justin yerinde doğruldu, bacağına masaya dayayarak Max'e baktı. Mantığa uygun bir açıklama yapmak zorundaydı. «Hesap çıkarırken iki yöntem uygulanabilir,» dedi. «Birincisinde, günlük giderlerin hepsini, ekibin aylıklarını, yiyecek paralarını, makinelerle cihazların yıpranma payını...»

Max araya girdi: «Ayrıca da bu operasyon için özel olarak aldığın araç gerecin fiyatını!»

Justin, «Yeni alınan araç gerecin parasını cebimden ödedim,» dedi. «Yalnız denizaltının gümmüş-çinko aküleri yazıldı şirketin hesabına. Onlar da şirketin malı olacak ve uzun yıllar iş görecek.» Öfkeden gözleri parlamıştı. «Öbür türlü hesap yaparsan ekibin aylıklarını, yiyecek giderlerini ve yıpranma payını işin dışında tutman gerekir. Çünkü Baja California'da kışımızın üstüne oturarak gri balina beklesek de harcanacaktı bu paralar. Gerçekçi bir kafayla düşünürsen hesabın doğrusu budur. Ve bu yolla hesaplanırsa günlük giderlerimizin yarım milyonun çok altında olduğu anlaşılır. Fazladan harcanan tek şey yakıt! İstersen onun parasını da cebimden öderim.»

«İsterim,» dedi Max.

«Oldu öyleyse! Oldu bil!» Sırtını dönerek dikkatini masadaki fotoğraflara yöneltti yine. Öfkesinden titriyordu.

Max'in söyleyecekleri bitmemişti. «Şirketin hissedarı olarak, bu operasyon süresince harcanan yemek paralarını ve aylıkları da senin ödemeni istiyorum.»

Ross, Max'e döndü. Pembe melek yüzü öfkeliydi. «Öyleyse şunu bil ki ben kendi yemek paramı kendim öder, bu süre içinde aylık da istemem.»

«Çok iyi,» dedi Max. «Buna çok sevindim.» Yerinden kalkıp kapıya yöneldi. «Benim aylığımı da sen ödeyeceksin!» deyip çıktı.

Ross, «Hay Allah!» diye homurdandı.

«Boşver,» dedi Justin. «Aldırma.»

Binbaşı, «En doğrusu o,» diye söylendi. «Aldırmamak gerek. Bu tür olayların çıkması gerginliğin sonucu. Kaçınılmaz bir şey. Çok gördüm böyle şeyleri. Harekete geçildi mi hepsi unutulur.»

Ross, «O herif hiç bir şeyi unutmaz,» dedi.

Justin göğüs geçirdi. «Önemli olan onunla tartışmaya girmemek. Ben de başlayacaktım az kalsın. Haklısın, Henry, gerginlik hepimizi etkiliyor.»

Steve, «Bir önerim var,» diye söylendi. «Balina sorunuyla ilgili.» Yakışıklı, güneş yanığı yüzü çok sakindi. Havadan çekilen resimlere bakıyordu o da.

«Avlanan balinalar *Slava*'nın doğusunda bulunuyor hep. Açık denizde.» Fotoğrafa dokundu. «Bizse Graham Land Yarımadasının yanından, bu kıyılardan ve buzdağlarından uzaklaşmıyoruz. Niye? Niye doğuya gitmiyoruz biz de?»

Justin gözlerini oğuşturarak sigara paketini arandı.

Binbaşı, «Onu biz de düşündük,» diye mırıldandı.

Justin bir sigara yakmış dumanını üflüyordu. «Henry'yle ben onu da konuştuk,» dedi. «Yakında öyle bir yol tutmak zorunda kalacağız belki. Gelgelelim bazı güçlükler var. Bir kere, *Jubilee*'yi oraya götürmek gerek. Dolaşarak gitmemiz gerekecek. Filonun uzağından, radar ufkunun dışın-

dan geçmek, sonra da bir yay çizerek doğudan sokulmak zorunda kalacağız. O yandaki buzdağlarının durumunu bilmiyoruz. Ardına saklanabileceğimiz buzdağlarının sayısı azsa o iş birkaç gün sürebilir. İkincisi, doğudaki buz tabakası daha ince, buzdağları daha alçak. Orada saklanmamız daha güç olur. Graham Land Yarımadasının batısında kaldığımız sürece saklanmamız kolay oluyor oysa.»

Binbaşı, bu sözleri onayladığını belirtmek için başını salladı.

Justin, Steve'e bakarak sürdürdü. «Ayrıca, kaçma günü geldiğinde buradan kaçmamız çok daha kolay olacak. Buzdağlarının arasından yol alarak Graham Land Yarımadasının kuzey ucuna varacağız. Drake Boğazı'nı aştık mı Güney Amerika'nın, Şili'nin güney sınırı olan kıyıların önünde bulacağız kendimizi. Topu topu altıyüz millik bir yolculuk. Oysa *Slava*'nın açığından dolaşarak doğudaki denizlere çıkarsak tek kaçış yolu kuzeyde. Weddell Denizi'nden çıkıncaya kadar dosdoğru kuzeye gitmemiz gerekecek. O yanda buzdağlarının arkasına saklanmak da kolay değil. Weddell Denizi'ni aşınca da gerisingeri dönüp Drake Boğazı'na yönelmemiz gerek. Peşimize düşecek olurlarsa tehlikeli denebilecek kadar uzun bir yolculuk sayılır.»

Henry Thorogood, «Batıdaki avcı gemileri de yolumuzu kesebilir.» diye söylendi. «Şurada kalan gemiler.» Piposunun sapıyla işaret ediyordu fotoğrafa.

Justin, «Balinaların batıda, bizim bulunduğumuz bölgede dolaşmamaları için hiç bir neden

yok,» diye sürdürdü. «Karides sürülerinin peşine takılarak geziyorlar. Filonun bu yanda değil de doğuda av bulması bizim şanssızlığımızdan başka bir şey değil. Bizim yapacağımız en iyi iş beklemek.»

Steve'in yüzü sakindi hâlâ. Örümcek de çocuksu bir saygıyla dinliyordu.

Binbaşı piposunu ağzından çekmeden mırıldandı. «Sabır. Gerillacılığın ilk kuralı sabretmesini bilmektir.»

Justin çenesini sıkmış resimlere bakıyordu. Sabır. Kendi gerginliğini ve sabırsızlığını farkediyordu genç adam. Ötekilerin ne durumda olduklarını da anlayabiliyordu. Beklemek, her sabah şafak sökerken, bu gün o önemli gün olabilir diye düşünerek beklemek. Sonu gelmeyen bekleyişin yarattığı birikim. İşin en kötü yanı buydu işte. Herkesin moralini bozuyor, herkese, kuşkuya ve kaygıya kapılma fırsatı veriyordu. Namussuz Max de büsbütün bozuyordu çocukların moralini. Ve yapılacak işin bilincinde olmanın verdiği o gerçek korku... Gemiye çıkıp şimdiden kestirilemeyen bir durumla, beş yüz Rusla karşı karşıya gelmek, onları oradan uzaklaştırıp lânet olasıca tekneyi batırmak... Yıpranan sinirler bu düşünceyle yüz yüze geldi mi insanın da eyvah, aman Allah diyeceği geliyordu.

«Bir gün daha bekleyelim,» dedi yüksek sesle.

Steve'e baktı. Steve hâlâ sakindi: dudaklarını kısmış resimlere bakıyordu. Steve'in ne düşündüğünü, Örümcek'in ne düşündüğünü biliyordu. Ve şu anda hiç kötü gelmiyordu onların düşüncesi; bayağı çekici geliyordu hatta. Bitirelim bu işi. Bir

gece, helikopterden inen bir yıldırım hızıyla bas-kın verebilirlerdi *Slava*'ya. Göz yaşartıcı bomba-larıyla gemiye iniverirlerdi. Balina bulacağız diye beklenmeyebilirdi pekalâ. Evet ama o zaman da bir sürü insan ölür, helikopter delik deşik olurdu.

Ross Evans yapacağını çok kesin bir tutum-la yapardı. Sorunu inceler, düşünüp taşınır, karar verdikten sonra da hiç oyalanmadan, kuşkuya ka-pılmadan harekete geçerdi Hidrobiyoloji öğreni-mi yaparken de aynı tutumla başlamıştı, üniver-sitenin yüzme takımına girerken, öğretmenlik ya-parken de. Aynı tutum içinde Mary'le evlenmiş, Magnus Oceanics'e ve Antarktik operasyonuna katılmıştı.

Max Hagen'in kamarasına giderek kapıyı tık-lattı. «Girin,» diye seslendi Max. Ross içeri girip durdu. Max koltukta oturuyordu. Başını kaldı-rıp şaşkın şaşkın baktı. «Ziyaretini neye borçlu-yum acaba?»

«Oturabilir miyim?»

«Birbirimize söyleyecek pek fazla bir şey ol-duğunu sanmıyorum. Konuşmamız uzun sürmez herhalde.»

Ross ikinci koltuğa oturdu. «Buraya kendili-ğimden geldiğimi bilmeni isterim, Max. Niyetinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Son bir dene-me yaparak seni de bizden yana çekmeye çalışa-cağım.»

Max gülümsedi. «Son bir deneme ha? Üstelik Büyük Justin Magnus'tan habersiz geldin, öyle mi?»

«Benim düşünceme önem vermediğini bilirim

ama şunu söylemek istiyorum: Birbirimizden hoşlanmasak da, senin yaptıklarına öteden beri saygı duyarım. Çalışmanı her zaman çok beğendiğimi bilmeni isterim.»

«Sağol, ahbap. Diyeceğin başka bir şey var mıydı? Kitabın çok güzel bir yerinde kaldım da...»

Ross öfkesinin kabardığını hissediyor, kendini tutmaya çalışıyordu. «Max,» dedi, «gel bize katıl sen de.»

Max ne düşündüğünü belli etmeden bakıyordu. Derken şöyle bir doğruldu, öne eğilerek konuşmaya başladı. «Sen şimdi Magnus Oceanics'in genel müdürü oldun, değil mi? Bak, ahbap, o işi ben yıllar önce yapmıştım. İhtiyar'ın zamanında. Genel müdürlüğe yükselmek için yıllarca çalıştım, dünyanın her denizine daldım. Binlerce saat su altında kaldım. *Sen...* sen çocuksun daha. Ve *beni*, uluslararası bir suça ortak etmek istiyorsun ha? Uçak kaçırın, elçilik basan o uzun saçlı sabotajcılara, o yeniyetme haydutlara benze-teceksin beni!»

Ross karşı çıktı. «Bu bambaşka bir iş!»

Max duymazlıktan gelerek sürdürdü. «Birbirimizden hoşlanmadığınızı söyledin. Çok doğru! Neden biliyor musun? Kişiliklerimiz farklı olduğundan değil, ahbap. Birbirimizden hoşlanmamamızın nedeni, senin gibi, Justin gibi gençlerin bir hidrobiyoloji diploması aldıkları için her şeyi bildiklerini sanması! Herşeyi siz bilirsiniz, dünyayı siz değiştireceksiniz! Hey babam hey!» Başını iki yana sallıyordu. «Siz ana okuluna yazılmadan bu işte bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiştim ben! *En güç yollardan öğrendim hem de! Şu iki elimle çalışarak!*»

Ross, «Konuştuğumuz konunun bunlarla ilgisi yok,» diye söylendi.

Max, rol kesen bir aktör gibi yığıldı koltuğuna. «Burada bulunuyorum, çünkü burada bulunmak zorundayım. Patronun seçme hakkı tanımadı bana. Her şeyi düşündüm. İyi niyetli olduğunuzu da biliyorum. Ne var ki kendimi sizin yapacaklarınızın dışında tutmaya kararlıyım.»

Ross'un gözlerinde öfkeli pırıltılar belirmişti. «Döndüğümüz zaman ne yapacaksın peki?»

«Orasını da sizin gibi akıllı hidrobiyologlar düşünsün artık.»

Ross öfkesini belli etmemeye çalışarak kalktı. «Pekalâ. Biz düşünelim.»

«Düşünün ya.» Max yine kitabına dönmüştü görünüşte. «Düşünün de kaygılanın.»

Craig Magnus, Max'in sessizliğinden ötürü değil, adamın sağlığı ve rahatı için kaygılanıyordu. Max Hagen'i severdi Craig; ona acıyordu. *Jubilee*'de ikilik çıkmasından da tedirgin oluyordu. Max ellerini arkasına kavuşturmuş kıç kasarasını arşınlarken delikanlının karları çiğneyerek yaklaştığını gördü. «Merhaba, Max,» dedi Craig.

«Merhaba, ufaklık.»

«İyi misin sen?»

«Elbette! Çok iyiyim!»

«Ciddi söyle, iyi misin gerçekten?»

Max'in Craig'le alıp veremediği bir şey yoktu; hiç bir zaman da olmamıştı. «Günde üç öğün yemek yiyorum,» dedi yumuşak bir sesle. «Vicdanım rahat olduğundan deliksiz uyku da uyuyorum. Sen nasılsın?»

«İyiyim. Bu bekleyiş sinirimi b zuyor biraz.»

Max delikanlıyı inceledi. İhtiyar Magnus'un kopyasıydı Craig. Üstelik de hainlik nedir bilmezdi. Elini delikanlının omzuna koydu. «Craig? Nasıl bir i e bulaştığının iyice farkında mısın acaba?»

Craig bu konuyu konuşmak istemiyordu; aslı aranır sa, Justin, Max'le konuşmasını yasaklamıştı. «Evet,» deyip kesti.

«Bütün Magnus Oceanics yok olabilir bu yüzden. Babanın ömrünü verdiğ  her şeyin sonu gelebilir. Senin de sonun gelebilir. Ya da ölünceye kadar hapiste   r rs n.» Bir an durakladıktan sonra ekledi. «Katherine de  yle.»

Craig yaşı ı adamın karşısında direncini yitiyordu. Max'i babasının sağı kolu olarak tanımıştı hep; serüvenci bir amca yerine koymuştu. «Hiç birimize zarar gelmeyecek,» dedi. «Alnımızın akıyla  ıkacağı z bu i ten. Justin her şeyi inceden incede düşündü.»

« yle mi dersin? Böyle bir operasyonda önceden d   n lemeyecek çok şey vardır. Beklenmedik olaylar gerçekten olur! Birinizden biri d   p bacağını kırar. Ya da bombalardan biri patlamayıverir. Yahut kaptanın tabancası üstündedir ve birinizi öldürür. Gemilerdeki subayların mutlaka silahı vardır. Balinacılardan biri kaptanın arkasına gizlenerek size pusu kurar. Herhangi bir şey olabilir, evlat. O zaman da i i yüzünüze gözünüze bulaştırırsınız.»

Craig, «Bunun yapılması gerek,» dedi huzursuzca. «O söylediklerin göze alınması gereken tehlikeler.» Başını  evirdi. «Bu konuyu konuşmak istemiyorum artık. Hadi gidelim de bir içki içelim.»

Max, «Hayır...» diye başlayınca Craig cümleyi bitirmesine fırsat bırakmadı.

«Peki, sen bilirsin. Ben gideyim artık. Senin için yapabileceğim bir şey varsa... Herhangi bir şey... Konuşmak ya da kâğıt falan oynamak istersen beni çağır,» deyip ekledi. «Salona da daha sık gelsen sevinirim.»

Max delikanlıya bakarak yine aynı yumuşak sesle mırıldandı. «Beni düşündüğün için teşekkür ederim, evlat.»

Craig utanmıştı. «Tamam. Hadi hoşçakal. Ben gitsem iyi olacak.»

O giderken Max arkasından seslendi: «Craig!»

Craig olduğu yerde durup baktı, Max birkaç saniyelik bir gecikmeyle konuştu. «Unutma, herhangi bir şey çıkabilir. Beklenmedik olaylar *gerçekten* olur.»

Justin, filonun büyük resmine bir kere daha göz atmak düşüncesiyle salona girerken iç-haberleşme aygıtının hoparlöründen Katherine'in sesi yükseldi. «Justin! Justin telsiz odasına lütfen!»

Justin kaptan köprüsünün merdivenlerini ikişer ikişer çıktı. Genç kadın radyonun başında iki büklüm olmuştu. Bir eliyle ona sus işareti yapıyor, öbürüyle bir şeyler karalıyordu. O, kâğıda bir takım sayılar yazarken Justin heyecanla bekledi. Nabızı hızlanmıştı. Katherine başını kaldırdı; iri iri açılan gözleri endişeliydi.

«On iki Numara bir çatalkuyruk avladı. Çatalkuyruk sürüsü varmış o yörede. On iki bize yakın bir yerde değil mi?»

«Canına yandığımın! Harika!» Justin harekât

masasının başına varmıştı bile... ve, evet! On İki, *Jubilee*'den yalnızca otuz mil uzaktaydı. Katherine, «Bütün bir sürü varmış,» diye söyleniyordu. «Sekiz balina dediler. Yedi Numara aynı sürünün peşine düşmek üzere o yana gidiyor. Balinalar da güneye yönelmişler.» Bakıyordu Justin; yüreği güm güm atıyordu. Yedi'yi arıyordu masada. Tanrım, evet! Yedi Numara, On İki'nin on mil doğusundaydı. Binbaşı, Steve ve Örümcek koşar adım girdiler telsiz odasına. Justin, «Otuz mil ötede bir çatakkuyruk sürüsü varmış!» diye haykırdı. «On İki sürünün peşinde. Yedi Numara da yarım saat kadar orada olur.»

Katherine ellerini kulaklarına bastırarak radyonun üstüne eğilmişti. «Lütfen susun!» diye haykırdı, ardından, «Dört Numara...» diye söylendi. «Evet, Dört Numara da bir çatakkuyruğun peşinde. İkinci bir çatakkuyruk sürüsü... Enlemi... Allah Kahretsin, enlem derecesini duyamadım! Bir sürü daha görünmüş.»

Harekât masasının çevresinde toplanmışlardı. Dört Numara'nın On İki'nin yirmi mil güneyinde bulunduğu saptandı. Üç avcı gemisi de *Jubilee*'nin doğusunda, merkezi şu buzdağlarının hemen gerisinde, yarıçapı otuz mil olan bir dairenin içindeydiler. Hey güzel Allahım, bundan iyisi olamazdı!

«Tanrı'dan tek bir dileğim var: O herifler şu balinaları avlasınlar! Çekme gemileri nerede?»

«Şurada ve şurada,» dedi kaptan. «Bilinen son durumları bu. Sabahın erken saatlerinde edindiğimiz bilgiye göre *Slava*'nın doğusundaki balinaları çekiyorlardı.»

«Katie, çekme gemileriyle ilgili yeni bir şey duydu mu?»

«Ne dedin?» Genç kadın çılgınca bir telaşla dönmüştü. Söylenenleri işitebilmek için kulaklığın birini kaldırdı.

«Çekme gemileri hakkında yeni bilgi var mı?»

«Hayır.» Notlarını karıştırdı. «Son beş saat içinde hiç sesleri çıkmadı. Sabah altı on beşte verdikleri habere göre, On Yedi, Altı ve On Beş Numaraların avladıkları balinaları çekmeye gidiyorlardı. Enlem ve boylam derecelerini vereyim mi?»

«Hayır, masada görülüyor.» Saatine baktı. «Ross'la ikimiz dört saat önce havadan izledik onları. Dört saat değilse bile üç buçuk saat önce. O balinaları almışlardır şimdiye kadar. *Slava*'ya dönmeye hazırlanıyorlardır.» Çap pergelini aldı, bir ucunu fabrika gemisini simgeleyen işarete dayadı. Öbür ucunu da çekme gemilerinin getirmekte olduğu üç balinanın bulunduğu noktaya uzattı.

«En az elli mil,» dedi kaptan. «Saatte on mil hızla gitseler beş saat sürer. *Slava*'ya vardıklarında balinaları bırakma işlemi de var. Sonra da bu yana gelip bizim balinaları alacaklar. Otuz mil de o... O da en az iki saat yani. Ardından *Slava*'ya dönüş var yine. Üç saat de oradan eklenir.»

Justin, «Beş artı iki,» diye mırıldandı. «Üç daha, eder on saat. Ey güzel İsa, bundan iyisi can sağlığı! Çekme gemileri bizim balinaları *Slava*'ya götürdüklerinde aradan on saat geçmiş olacak. Bize ne kadar zaman gerekli?» Yüksek sesle hesapladı. «On İki Numara'yla öbür iki avcı gemisinin o balinaları öldürmeleri en az iki saat sürer. Hayvanları hiç gecikmeden vurabilirlerse o da. Bizim

ölü balinaları bulup patlayıcı maddeyi yerleştirmemiz de en az iki saat sürer. Oradan denizaltıya gideceğiz... Bir saat o. Denizaltıyla *Slava*'ya varışımızı da hesaplayalım. *Slava* saatte üç mil hızla gidiyor bu durumlarda. Denizaltıya bindiğimizde aramızda otuz mil olsa gemiye yetişmemiz en az dört saat alır. Hepsi ne ediyor? Yedi mi?»

«Yedi saat,» dedi Steve. «Durumumuz çok parlak.»

«Evet, gerçekten öyle. Çekme gemileri bizim düşündüğümüz yerdeyse tabii.»

Ross da telsiz odasına çıkmıştı. «Ne oluyor?» diye sordu.

Justin, «Gel, Ross,» diye seslendi, arkadaşının kolunu yakalayarak masadaki bazı işaretleri gösterdi. «Her şey oluyor, dostum! On İki şuradaki bir çatalkuyruğun peşinde. Yedi şurada, o da bir çatalkuyruk vurmaya çalışıyor. Biz buradayız, *Slava*'da burada. Dört Numara şurada. O da çatalkuyruk peşinde. Anladın mı durumu?»

«Anladım.» Göz kırpmadan bakıyordu Ross.

«İki sürü var bu sularda. Şansımız yolunda giderse öbür avcı gemilerinden bir ikisi de vurgundan pay almak için koşup geleceklerdir. Şuradaki Sekiz'le Altı Numara gelebilir.» Dostunun kolunu tartaklıyordu. «Helikoptere atla da çık bakalım. Craig'i de yanına al. Bizim asıl bilmek istediğimiz çekme gemilerinin şu andaki yeri. Anladın mı? Koş git hadi!»

«Gidiyorum,» dedi Ross, telaşla dönüp kapıya yöneldi.

«Ross, gel bir dakika!»

Ross geri döndü.

Justin, kaptanla arkadaşına bakarak sordu: «Sizin düşünceniz nedir? Bence, şuraya, şu buzdağı kümesine gidelim gemiyle.» Fotoğraftaki bir noktayı gösteriyordu. «O nokta, On İki Numara'nın şimdi bulunduğu yerden aşağı yukarı yirmi mil uzakta. Yarım yolla gidersek iki saatte falan varırız.»

Ross, «Ben sizi bulurum,» diye söylendi.

Justin Henry Thorogood'a döndü. «Sen ne dersin? Hızımız fazla mı sayılır yoksa?»

«Ben de onu söyleyecektim. Radar ekranlarında çok hızlı giden bir buzdağı görülecektir birdenbire. Dikkati çeker.»

«Onların hepsi av peşindedir şimdi. Radar ekranında görünen yankıyla kim ilgilenecek!»

«Buraya kadar her şey çok iyi gitti,» dedi kaptan. «On beş gündür kendimizi belli etmeden dolışmayı başardık. Havanın kararmasına dört saat var daha. Vurulan balinalar da ölmeden en az iki saat boğuşacaklardır. Bol bol zamanımız var.»

«Orası çekme gemilerinin bulunduğu yere bağlı.» Justin kaptana bakarak, «Ey Tanrım!» diye söylendi, ardından harekât masasındaki durumu inceledi. «Peki, ağır yolla gidelim öyleyse. O buzdağlarına varmamız üç dört saat sürecek demektir.»

Ross, «Ben sizi bulurum,» dedi yine.

«Sen git de o kahrolasınca çekme gemilerini bul!»

Katherine ellerini kulaklıklara bastırıyordu. Justin, «Ne var?» diye sordu.

Genç kadın oturduğu yerde dönerek açıkladı. «On İki Numara bir çatalkuyruk vurdu.»

«Evet, evet! Tam yolla ileri!» diye bağırarak istiyordu Justin. Bütün yüzüne yayılan bir gülüşle Ross'a seslendi. «Fırla hadi, kaldır kıçını! Git de o meret çekme gemilerini bul!»

Kaptan köprüsüne geçerek makine dairesine kumanda veren kollara asıldı. Gemiye tam yol vermemek için güç tutuyordu kendini. Bir titreme almıştı gövdesini. Heyecanla, utanç duymadığı bir korkuyla titriyor, Tanrı'ya şükrediyordu. *Ey Tanrım, olsun bu iş artık... Lütfen Tanrım, bugün olsun. On İki, Dört ve Yedi Numaralara da yardım et, gördükleri balinaları vursunlar!* «Steve, sanırım günü geldi,» diye haykırdı.

Steve, binbaşının peşine takılıp kaptan köprüsüne dalmıştı. Justin ellerini açarak sürdürdü. «Saati, günü geldi! Koşullar bundan daha iyi olmaz. Dua et de o namussuzlar kovaladıkları balinaları vursunlar.»

Katherine içerden seslendi: «Justin!»

Justin telsiz odasına döndü koşarak.»

«On Yedi de balina peşine düştü.»

«Çok güzel!» diye bağırıyordu genç adam. Harekât masasına yürüdü. Masadaki duruma bakılırsa, On Yedi, *Slava*'nın yirmi mil güneyindeydi. Sessiz çılgınlık atıyordu Justin. *Evet, evet! Bundan iyisi düşünülemez, çünkü çekme gemilerinden biri ta oraya gitmek zorunda kalacak şimdi. O balınayı getirmek zorunda kalacak.* Bağırarak dua etmek istiyordu: *Lütfen Tanrım, o balinaları vurmalarını sağla!*

İkinci radyoya gitti, verici düğmesini açarak seslendi: «Bir, İki Numaraya sesleniyor! *Slava*'nın ötesine geç ve bana On Yedinin yerini bildir. Bir

kere daha söylüyorum On Yedinin şu andaki durumunu bildir. Tamam.»

Alıcıdan Ross'un sesi yükseldi: «Anladım. On Yedinin yeri. Yalnız daha havalanmadım.»

«Öyleyse havalan, arkadaş. Oyalanma! Git ve hemen dön. Tamam.»

«Başüstüne, kumandan! Tamam, kesiyorum.»

Justin radyoya sırtını çevirerek odadakilere baktı. Katherine de sırtını odaya dönmüş konuşmaları dinliyordu. Justin, Steve'e seslendi: «Tamam artık! On Yedi o balınayı vurur da çekme gemilerinden biri hemen o yana giderse büsbütün eşsiz bir durum doğacak. Fazladan zaman kazanmış olacağız.»

«On Yedi balınayı vurmasa da iyi sayılır durumumuz.»

«Dua edin de Yedi'yle Dört avlarını kaçırmasınlar. Çanaklıkta kim var?»

«Kara Bob. Alarm düğmesine basayım mı?»

«Hayır.» Ömründe böylesine mutlu olmadığını düşünüyordu Justin. «Yedi'yle Dört avlarını vursunlar önce. Daha bir iki saatimiz var.»

Katherine'in sırtını inceliyordu. Genç kadın bir elini saçlarının arasına sokmuş, öbürüyle kulaklığı bastırıyordu. Justin onun yanına giderek ensesini tuttu. Katherine çukura kaçmış gözlerle baktı erkeğe. Justin kızın alnını öptü, kulaklığı kaldırarak, «Çok büyük bir iş başardın, Katie,» diye mırıldandı. «Çok, çok büyük! Sen olmasan yapamazdık.»

Katherine gülümsemeye çalıştı. Korku okunuyordu gülüşünde. Justin o yumuşak, yorgun dudakları öptü önce, sonra da gözkapağını.

«Seni seviyorum,» diye fısıldadı.

«Tanrım,» diye mırıldanıyordu genç kadın.
«Tanrım, Tanrım! Lütfen dikkatli olun.»

Yedi ve Dört Numaralar yarım saat içinde vurdular avlarını. Altıyla Dokuz da onlara katılmak üzere batıya yönelmişlerdi. Radyonun cızırtısı hiç kesilmiyordu. Her yanda balina görünüyordu sanki. Otuz mil uzaktaki sular kan kırmızısına boyanmıştı mutlaka; dev yaratıklar, boğuşarak ölüyorlardı. Avcılar büyük bir sevinçle bildiriyorlardı ölü hayvanların yerlerini. Harekât masasına da ölü balinaları simgeleyen küçük kırmızı bayraklar dikilmişti. Telsiz odasındaki herkes duvara dayanarak sessizce bekliyor, Katherine'in söyleyeceği sözlere kulak kabartıyordu. Justin'le binbaşı masanın başındaydılar. Katherine balinaların yerini bildirdikçe işaretleri bir kareden ötekine itiyor, küçük kırmızı bayrakları dikiyorlardı. Odanın havası keskin bir dikkat ve sigara dumanıyla yüklüydü. Bekliyordu herkes. Uzun, çok uzun bir zamandan beri bunu beklemişlerdi ama balinalar vuruldukça sevinçli naralar yükselmiyordu.

Ross araştırmasının sonucunu bildirdi: İki çekme gemisi hâlâ *Slava*'nın doğusunda, *Jubilee*'nin yakınında vurulan beş balina ölüsünün aşağı yukarı seksen mil uzağında çalışıyordu. Odadaki herkesin derin bir soluk aldığı işitildi.

Justin de rahat bir soluk alarak vericiye seslendi: «Çok güzel! Bundan iyisi olamaz. Artık dön gel. Buzdağlarının durumu nasıl? Gizlenmemize olanak verecek mi? Tamam.»

«O da çok iyi. *Slava*'nın, şimdi gizlendiğiniz

buzdağı kümesinden on mil uzakta olduğunu hesapladım. Bu on mil içersinde de epey buzdağı var. Tamam.»

«İyi. Büyüklerini haritana işaret et ve dön. Tamam.»

Justin odadakileri gözden geçirdi. Pırıl pırıl bir güneş vardı dışarda; uzun Antarktik öğleden sonrasının ortasındaydılar daha. Önlerinde, rahatça çalışabilecekleri on saat vardı. «Evet, baylar,» diye söylendi. «Herkes yerine. Ross'un dönmesi bir saat sürer, ondan sonra yola çıkarız. Denizaltıyla Zephyr'i suya indirelim. Yarım saat sonra da bifttek saati!»

32

Jubilee'nin pervaneleri durmuş, gemi hareketsiz kalmıştı. Kaptan köprüsündeki pasif radardan ses çıkmıyordu. Doğuda, otuz mil uzakta, gövdelelerine radar reflektörleri yerleştirilen altı koca ceset yüzüyordu kanlı sularda.

Yalnız kaptanla Stereo Bob'u, bir de silahlarla cephaneyi taşıyan denizaltı, yüzeydeki buzların arasında tombul bir kadın gibi kayıp dalarak gemiden uzaklaşmıştı. Patlayıcı madde ve yedek helikopter yakıtıyla yüklenen Zephyr suyun üstünde, yine patlayıcı maddelerle yüklenip yenden yakıt alan helikopter kış kasarasındaki yerindeydi.

Ekip telsiz odasında toplanmıştı. Üstlerinde

elektrikle ısınan Dolphin balıkadam elbiselerinden başka bir şey yoktu. Harekete geçmeyi bekleyen kişilerin gergin, ciddi yüzleriyle bakıyorlardı. Örümcek Webb'in çocuksu yüzü bile gergindi. Justin son hatırlatmalarını yaparken göz ucuyla süzüyordu arkadaşlarını. Her zamanki sakinliğini koruyan tek kişi Steve'di; gözlerini kısarak sigarasının dumanını ciğerlerine çekiyordu. Aslanların, fillerin saldırısını geçiştirmeyi başarmış bir adamdı o; kendisi de hayvanlara özgü bir gevşeklikle, yarı eleştiren bakışlarla bakıyordu. Kara Bob terlemişti; kara derili yüzü pırıl pırıldı.

Craig, «Unutma ki İsa düşmanıyla savaşıyoruz, Bob,» dedi şaka edercesine. Bob, «Hıı, öyle,» diye karşılık verdi. Bir an için, sinirlenecek gibi olmuştu. Craig de umursamaz bir havayla kapıya yaslanmıştı ama sinirli olduğu Justin'ın gözünden kaçmadı.

Odanın havası sigara dumanından mavileşmişti. Justin kendi sinirlerinin de gerildiğini hissediyordu. Avuçları nemliydi; dudaklarını yaladıkça diline tuz tadı geliyor, aşırı sayıda sigara içiyordu. Ne var ki işi bitirinceye kadar içebileceği son sigaralardı bunlar. Ey Tanrım, şu işi bitirince...

Radyonun önünde oturan Katherine döner iskemlesini çevirmiş onları izliyordu. Bacak bacak üstüne atmış, eline de bir sigara almıştı. Justin sigaranın belli belirsiz titrediğini farkettil. Genç kadının yüzü de solgundu. Justin'e bakıyor, onun söylediklerini dinlemeye çalışırken aklı başka yerlere kaydığı için korkuya kapılıyor, korkunç düşlere dalınca söylenenlere dikkatle kulak vererek düşlerinden sıyrılmaya çabalıyordu.

Justin sordu: «İçinizde avuçları terleyen var mı benden başka?» Balıkadam elbisesine siliyordu avuçlarını, «Hepiniz harekât masasının başına gelin lütfen.»

Herkes harekât masasına yanaştı.

Kauçuk kokusu yayılmıştı ortalığa.

«*Slava* şurada.» Kırmızı karton parçasını gösterdi. «Biz de buradayız. Tam batısında. Aramızda aşağı yukarı elli beş mil var. Şu ve şu...» *Slava*'nın doğusundaki iki kartona dokunuyordu, «... çekme gemilerinin son bulundukları yerler. Bayraklarla gösterilen noktalar da bizim hedefimiz olan ölü balinalar.»

Herkes gözünü masaya dikmişti; işaretleri ilk kez görüyorlardı sanki. Justin çevresindekileri gözden geçirerek sürdürdü. «Kendimizi kutlasak da yeri var. Her şey kusursuz bir biçimde gerçekleşiyor. Çekme gemileri balina hedeflerinden aşağı yukarı seksen mil ötede; oraya varmaları beş altı saat sürecektir. Karanlık da bizden yana olacak. Bol bol zamanımız var.» Bir sigara daha yaktı. «Bizden en uzakta kalan balinalar şu, şu, şu ve şuradaki.» Ross'a döndü. «Onları sen, ben Steve ve Örümcek paylaşmalıyız. Bunlar bizim balinalarımız çünkü helikopterle çok çabuk gidebiliriz biz. A, B, C, D diye adlandırıyorum onları.» Gözlerini masadan ve işaretlerden ayırmadan dinleyerek başlarını salladılar. «Bu arada,» dedi Justin, «Bob'la Craig de yakındaki şu iki cesede gidecekler Zephyr'le. Onlara da E ve F diyelim.» En yakındaki iki işareti gösterdi. «Yapılacak işi biliyorsunuz tabii.»

Kara Bob'la Craig başlarını sallayarak bildik-

lerini belirttiler. Kara Bob'un yüzü parlıyordu terden. Craig asık suratla dinliyordu. «Evet,» diye söylendi.

«Biz balinalarla uğraşırken, binbaşıyla Stereo denizaltıyla *Slava*'ya doğru yol alacaklar.» Elindeki denizaltı maketini masaya koydu. «Şimdiden çıktılar. Aşağı yukarı otuz millik bir yolculuk yapacaklar. Aküleri kullanmamak için genellikle su yüzünde gidecekler. Sanırım iki buçuk saatte yerlerine varırlar. Şimdi şu fotoğrafa bir göz atın.» Havadan çekilen bir resmi alarak bembeyaz bir buzdağına işaret etti. «*Slava* şu anda yerini biraz değiştirmiştir ama denizaltı bu buzdağına gidecek. Buluşma yerimiz burası. Helikopter de oraya gelecek, Zephyr de. Belirgin bir biçimi var görüyorsunuz; tepesi yamyassı olduğu halde ucunda sipsivri bir tepecik yükseliyor. O yöredeki en büyük buzdağı. Yerini iyi belleyin. Şu anda *Jubilee*'nin tam doğusunda, otuz mil uzakta.» Kardeşine dönerek, «Sizin ikinci balina hedefinizin güneydoğusunda ve on iki mil uzağında bulunuyor,» dedi. Masanın üstündeki kırmızı bayraklardan birine dokundu önce, sonra da buzdağının bulunduğu noktaya. «Tamam mı, Craig?»

Craig, «Haritama işaret ettim,» diye karşılık verdi.

«Bizi bulmakta güçlük çekerseniz radyoyla haber verin. Helikopterle gelir sizi alırız.»

«Korkma, kaybolmayız,» dedi Craig.

«Arayacağız diye zaman kaybetmeyin. Kuşkuyla kapıldığınız an bize haber verin. Sağ kalma sınavı değil bu.»

Kara Bob, «Çok haklısın,» diye söylendi.

Herkes güldü. Justin'i sevindirmişti bu tepki. Daha iyi hissediyordu kendini artık. «Patlayıcı maddeyle radyo vericilerini balinalarımızın içine yerleştirdik mi hepimiz bu buzdağına yöneleceğiz. Denizaltı orada değilse —olacaktır ama gecikebileceğini de hesaba katalım— bekleyeceğiz. Denizaltı gelince Ross'tan başka herkes binecek.» Çevresine bakındı yine. «Herkes denizaltıdaki yerini biliyor, değil mi?»

Herkes başını salladı. Craig, «Kenefin bitişiğinde Stereo oturacak, » diye söylendi. Bir kez daha gülüştüler. Katherine parmak uçlarıyla alnını oğuşturuyordu.

Justin bıraktığı yerden başladı. «Buluşma yerine vardığında denizaltının akülerini şarj etmek gerekebilir. Dipten gelirse yani. Ama sanıyorum ki bütün yol boyunca yüzeyde kalıp dizel motorlarla gidebileceklerdir. Helikoptere de yakıt dolduracağız orada. Zephyr'deki bidonlardan.» Masanın çevresindekileri gözden geçirdi. «Sonra da denizaltıyla *Slava*'ya yaklaşacağız.» Durakladı. «Buraya kadar sormak istediğiniz bir şey var mı?»

Kimse bir şey sormak istemiyordu. Justin, Ross'a döndü. «Seni helikopterde yalnız bırakacağız, dostum. Zephyr'in havasını boşaltıp batıracağız. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Sonra da sen o sıcak helikopterde rahat rahat oturarak karını düşünür, bizden haber beklersin. Şansın açık olsun.»

«Sağol.»

Justin kolunu arkadaşının omzuna dayayıp sımsıkı sarılmak isteğini duyuyordu.

«O arada...» Cartwright'a sesleniyordu bu kez. «Sana radyoyla haber yollamış olacağız, David. Biz denizaltıya binip yola çıkacağız, sen denizaltının buraya dönmesini bekleyeceksin. Sonra dümen kırıp Güney Shetland'lara yöneleceksin. Bizden yeni bir emir alırsan o zaman başka tabii.»

«Evet, tabii.» Cartwright'ı hiç bu kadar solgun görmemişti Justin. Sırça eşya kadar nazik ve ince görünüyordu delikanlı; koca koca açılan gözlerinin bakışları anlamlı, duyguluydu. Justin bu sinirli çocuğa karşı büyük bir sevgi duydu ansızın.

«Denizaltının geldiği yönde ilerleyip onu karşılamak emrini alabilirsin sözgelimi. Ya da bizi belli bir noktadan almanı isteyebiliriz. Böyle bir durumun doğmayacağını umalım. Çünkü bu tür bir değişiklik başımızın derde girdiği anlamına gelecektir.»

Katherine'e bir göz attı, özellikle ona duyurmak amacıyla, «Ama bunların hiç biri olmayacaktır,» diye ekledi. «Bu operasyonda hiç bir aksaklık çıkmayacak. Bütün koşullar son derece elverişli. Bundan iyisi olamazdı.»

Kimse ağzını açmadı.

«Bu arada biz de denizaltıyla *Slava*'ya yaklaşıacağız. Akülerin boşalmaması için, iyice yakına gelineye kadar dalmamaya çalışacağız. O bakımdan da şanslıyız, çünkü biz giderken hava kararacak. Deniz de çok durgun; suyun yüzü ayna gibi. O da ayrı bir şans.»

Bir sigara daha yaktı. Ellerin titremesi dinmişti artık. Duman gırtlakını yaktı. Hay Allah, canı içki istemişti birden.

«Hedefimize ulaşıp gemiye tırmandığımızda denizaltı hemen dalışa geçecek ve tam yolla *Jubilee*'ye dönecek. Kaptanla Stereo Bob'dan başka kimse kalmayacak içinde. Rusları cankurtaran sandallarına bindirip gemiden uzaklaştırır uzaklaştırmaz Ross'a haber vereceğiz. Helikopter gelip bizi alacak, doğru *Jubilee*'ye döneceğiz. Aslında onları yanıltmak için ters yönde uzaklaşacağız önce; sonra da Antarktika kıtasının üstünden uçarak büyük bir yay çizecek ve *Jubilee*'ye döneceğiz. Ruslar da gemimizin doğuda beklediğini sanacaklar böylece.» Arkadaşlarına bakarak sııttı. «Bu kadar kolay işte.»

Odada toplananlar gözlerini hem masaya, hem de boşluğa dikmişlerdi. Justin konuşmaya son vermek istiyordu artık. Herkesin görevinin başına gitmesi gerekirdi; kısa kesmek daha iyi olacaktı. Çocuklar ne yapacaklarını çoktan öğrenmişlerdi zaten. «Hepsi bu kadar,» dedi. «Sormak istediğiniz bir şey var mı? Söyleyecek bir şey demiyorum, öneride bulunacak zaman geçti çünkü.» Gülümsüyordu.

Kara Bob'un sesi duyuldu. «Benim bir önerim var.»

«Nedir?»

Craig arkadaşının adına karşılık verdi. «Hepimiz vatanımıza, yuvamıza dönelim, diyecek!»

Kara Bob'la Katherine'den başka herkes güldü. Kara Bob meydan okurcasına bakıyordu Craig'e. «Dua etmemizi öneriyorum ben.»

Şaşkın bir sessizlik oldu odada. Ardından, köşesinde oturan Katherine'in yüksek sesle konuştuğu işitildi. «Bob'un önerisine ben de katılıyorum.»

«Tabii, Bob,» dedi Justin. «Senden rica edebilir miyiz?»

Loşluğa gömülen odada utangaç bir tavırla, kımıldamadan bekliyordu herkes. Kara Bob gözlerini yumdu ve hiç ses çıkarmadan durdu. Justin şaşkınlığa kapıldı bir an için. Bob herkesin kendi kendine, sessizce dua etmesini mi önermişti acaba? *Niye olmasın?* diye düşündü. *Dua etmek hiç fena iş sayılmaz şu anda.* Gözlerini kapatarak dikkatini toplamaya çalıştı. *Yüce Tanrım, gerçekten varsan, sana inanmadığım için beni suçlamaya-cağını umarım ... Beni bağışlasan da bağışlama-san da, iyilik, insanlık ve merhamet denen şeyler adına, Senin yaratıklarını kurtarmaya çalışan bu insanlara yardım etmeni dilerim. Bu yardımı kendi yaratıklarından esirgememen gerekir.*

Kara Bob'un gür zenci sesinin coşkuyla yükseldiğini duydu ansızın. «Ya, ya, evet, evet Tanrım!» diye başlamıştı Bob. «Burada bulunanların hepsi senin aydınlığına kavuşmuş olmayabilirler ama onları bağışla ey Tanrım, hepsi iyi insanlardır. Bak ben söylüyorum sana, bana güvenebilirsin. Bugün burada yapacağımız iş de doğru bir iştir, Tanrım, senin adına yapıyoruz, dünyanın iyiliği için yapıyoruz. Ulu Tanrım, sen bu güzel dünyayı vermişsin bize; dağları ve denizleri, gökleri ve pırıldayan yıldızları, tarlalarla ırmakları ve ormanları, gökte uçan kuşları, denizde yüzen balıkları, bu güzel dünyada yürüyen, dolaşan, sürünen her bir şeyi vermişsin. Bunları bize bağışlamıştın değil mi, güzel Tanrım? Ve insana üstünlük vermiştin, öbür yaratıklara söz geçirmesini istemiştin. O zamanlar gerçekten çok güzeldi her

şey. İnsanların bu dünyayı böyle berbat bir duruma düşürmesini istemediğine çok eminim. Öyle bir niyetin yoktu değil mi, yüce Tanrım? Ama senin de bildiğin gibi insanlar böyle yaptılar işte, Şimdi bak, yüce Tanrı efendim, bu duayı çok uzatmak istemiyorum; ancak şunu söylemek isterim ki bizim yaptığımız iş *doğru* bir iştir. *Birinin* bu işi yapması gerekir yoksa balinaların soyu tükenecek. Sen de o eşsiz hayvanları yaratırken her birinin vahşiçe katledilmesini buyurmamıştın herhalde. Öyle bir şeyi sen de istemezsin, güzel Yaradanım. Biz de onlara engel olmaya çalışıyoruz işte. Yaptığımız iş de güzel ve *haklı* bir iştir, onun için de hepimizin adına yalvarıyorum sana. Yardımını ve rahmetini bizden esirgeme. Sen yardımını esirgeme, biz görevimizi başarmayı biliriz. Hepsi bu kadar, yüce Efendimiz, teşekkür ederiz.»

Kara Bob, iri, kara gözlerini açarak çevresine bakındı. Odadakilerin hepsine birden seslenerek, «Bitti,» dedi. «Hepsi bu kadar. Amin.»

Katherine'in oturduğu loş köşeden candan gönülden bir «Amin!» yankısı geldi.

«Amin,» dedi Justin de. «Teşekkür ederiz, Bob,» Hiç kımıldamadan duruyorlardı odadakiler; bakışları yere çevrilmişti. Derken ayak değiştirmeye, sağa sola kaymaya başladılar. Justin, «Bob'un söylediklerine eklemek istediğim bazı şeyler var,» dedi. «Bizim hızlı bir denizaltımız var. Onların yok. Bizim helikopterimiz var. Onların yok. Bizim son model silahlarımız var. Onlarda o da yok. En önemlisi, bizde gözyaşı bombalarıyla maskeler var... onlarda yok. Baskın basanıdır kurallıyla gecenin karanlığı bizden yana çalışacak. Bi-

zim gemimiz saatte otuz mil hız yapabilir. Onların en hızlı gemisi yirmi iki milden fazlasını yapamıyor. VE... biz haklıyız, onlar haksız.»

Bakışlarını odanın dumanlı havasında dolaştırdı. «Kenefe gitmek isteyebileceğini düşünen varsa şimdi gitsin. On dakika sonra kış güvertede toplanalım.»

Ağır başlı bir havayla birer birer çıkmışlardı telsiz odasından. Katherine köşesindeydi. L.C. Singleton dümene geçmiş, Cartwright kaptan köprüsüne dönmüştü. Salonda dolaşanların ayak sesleri bir yana bırakılırsa, çıt çıkmıyordu gemide. Arkadaşlarının sonuncusu merdivenden inerken Justin genç kadına baktı. Gözleri iri iriydi Katherine'in; yorgundu, korku doluydu. Yürekli görünmek için büyük bir çaba harcıyordu. Justin uzun uzun baktı kıza; sonra da ona doğru yürüdü. Katherine erkeğin gelişini gözledi.

«Merhaba,» dedi Justin. Gülümseyerek elini uzattı. Katherine uzatılan eli tuttu.

«Merhaba. Sevgilim.»

Justin genç kadının elini çekti. «Gel.»

Ağır ağır ilerleyerek Justin'in çalışma odasına indiler. Katherine sırtını dimdik tutuyor, yürürken ondan uzak duruyordu. Justin kapıyı kapatınca geri dönerek yüzünü erkeğe çevirdi. Justin, genç kadını kapıya yasladı usulca. Yüzünün çizgilerini inceliyordu.

«Seni seviyorum,» diye mırıldandı.

Katherine içini çekerek gözlerini yumdu. «Tanrım, lütfen dikkatli ol.»

«On iki saat sonra buraya dönmüş olacağız,»

dedi Justin. «Hiç gecikmeden Güney Amerika'ya yollanacağız. Bol bol içki içip kafayı bulacağız, sonra da uyuyacağız, uyuyacağız, uyuyacağız.»

Genç kadın bu sözleri başıyla onayladı.

«Ondan sonra da hep mutlu olacağız, Katie. Ölünceye kadar. Her şey yolunda gidecek.»

«Evet.»

«Gerçekten! Anca başlıyoruz yaşamaya. Çok güzel bir hayat yaşayacağız, Katie. Dünyadaki en önemli işleri başaracağız. Çok eğleneceğiz üstelik. Hep güleceğiz. Ve on iki saat sonra döndüğümüzde, bu en önemli işlerden biri tamamlanmış olacak. Balinaların öldürülmesi sona erecek.»

«Biliyorum,» diye mırıldandı Katherine. «Biliyorum, sevgilim.»

Justin kızı alnından öptü. «Hiç bir terslik çıkmayacak, aşkım. *Hiç bir terslik çıkmayacak.*»

Katherine'in gözlerine gözyaşlarının pırlıltısı yayılmıştı. «Lütfen beni düşünme,» dedi. «Tanrı adına yalvarırım, yalnız kendini düşün ve dikkatli ol.»

Justin de gözlerinin yandığını farkettil. «Öyle yapacağım. Niyetim bu işten sapasağlam çıkmak.»

O zaman Katherine kapıdan ayrılarak genç adama sarıldı. Dişleri kenetlenmişti. Justin'in kollarını tutmuş sarsıyordu. «Dikkatli ol, Magnus! Sensiz edemeyecek olan dünya değildir yalnızca.»

Justin boğuk bir kahkaha attı, kızın dudaklarını öptü hoyratça. «Ben de sensiz yapamam.»

«Ben buradayım. Telsiz odasında oturup radyo dinleyeceğim, teleks gibi takır takır dua edeceğim.» Hırsıyla öptü erkeği. «Hadi git artık. Askerlerin bekliyor. Güle güle git.»

«Hoşçakal,» dedi Justin. «Hoşçakal, sevgilim.»

Katherine bir kez daha öptü Justin'i. Soluğu bile titriyordu. «Evet, hoşçakal. Şimdilik güle güle.»

Justin, Max'in kamarasının kapısındaki kilidi çevirdi. Max başını kaldırıp hayretle baktı; sonra da yüzü bir maske halini aldı yine. «Evet, ne var»? diye sordu.

«Biz gidiyoruz, Max.»

Max hiç ağzını açmadan bakmakla yetindi.

«Bu kamaradan çıkmaya çalışmayacağına söz vermeni istiyorum. Namus sözü. Öyle bir şeye kalkışırsan çocuklar zor kullanacaklardır.»

Max hâlâ susuyordu.

«Hoşçakal, Max.»

Kapıyı kapatıp kilitledi, sonra da Victor'un dış tarafa taktığı dört demir sürgüyü yerine sürdü. Dönüp güverteye çıktı.

Zephyr denize indirilmiş ve yüklenmişti. Büyük Mercury motoru pat-pat-pat sesleriyle çalışıyordu. Kara Bob sert bir yüzle dümende oturuyor, Craig, *Jubilee*'nin güvertesinde filika parimasını çözmeye hazırlanıyordu. Justin, «Küçük!» diye seslenince yerinde doğruldu.

Justin kardeşinin karşısında duruyordu. Oğlan öyle genç görünüyordu ki Justin gözlerinin yandığını hissetti yine.

«Şansın açık olsun, Craig.»

Craig ağabeysinin ne düşündüğünü anlamıştı. «Bizim için üzülme,» dedi. «Hiç birimiz için üzülme. Sağ salim döneceğiz. Senin de şansın açık olsun.»

Justin kardeşinin omzunu sıktı. «Seninle övünüyorum, Craig. Sen de kendinle övünebilirsin.» *Kardeş dediğin böyle olmalı,* diye düşündü. *Çok çabuk olgunlaştı üstelik.*

Craig sıırttı; yüzü kızarmıştı. «Övünüyorum zaten. Övünmez olur muyum! Beni düşünme sen.» Başıyla Kara Bob'u gösterdi. «Unutma ki İsa da bizden yana.»

Justin de gülümsedi. «Alayı bırak, küçük. İsa'nın bizden yana olduğuna ben de inanacağım neredeyse.»

Craig, «Alay etmiyorum,» dedi çarçabuk. «İnan ki beni de din yoluna döndürecek neredeyse.»

Justin kardeşinin omzunu sarstı. Gırtlığı sıkıştıyordu. «Hadi git,» diye mırıldandı ve Steve'i aramaya başladı.

Helikopter hazırlanmış, Ross pilot yerine geçmişti. Örümcek de binmeye hazırlanıyordu. «Steve!» diye seslendi Justin. «Bir dakika buraya gelir misin?»

Steve kafasını kaldırıp şaşkın bakışlarla baktı, sonra da yürüyüp geldi. İnce, kısa, güçlü gövdesini saran balıkadam elbisesi parlıyordu. «Efendim?»

«Sana söylediklerim aklında mı, Steve? Kendini tutmayı bileceksin, değil mi?»

Steve arkadaşının yüzünü inceliyordu. Gözlerinde alaycı bir gülüş belirmişti. «Elbette.»

Steve'in kolunu bırakmıyordu Justin. «Deli-lik etme, kendini tutmayı bil. Hadi gidelim.»

Ross onları gözlüyordu. Helikoptere doğru yürüdüler. Örümcek, bir zamanlar yolcu koltuklarının bulunduğu arka tarafta, tabana döşenen po-

listiren tabakasının üstünde oturuyordu. Hepsi kauçuk elbiselerin ısıtma düğmelerini açmış, eldivenleriyle paletlerini takmışlardı. Justin'le Steve de yerlerine geçtiler. En arkada patlayıcı maddelerin bulunduğu silindirler, radyolar ve üstüne balıkağı gerilmiş olan şişirilmiş bir iç lastik vardı. Helikopterin kapıları da sökülmüş olduğundan buz gibiydi içersi.

Katherine, Cartwright ve L. C.'yle birlikte kaptan köprüsünden bakıyordu. Victor makine dairesinin kapısında durmuştu. Justin öndeki yolcu koltuğuna oturmuş, kemerini bağlayıp kulaklıkları kafasına geçirmişti. Ross motoru çalıştırdı, pervane dönmeye başladı. Katherine paltosunun yakasını kulaklarına kaldırmış öylece duruyordu. Justin ona bakıp gülümseyince başını salladı usulca.

Helikopterin motoru homurdanıyor, pervane'nin yarattığı rüzgâr içeri doluyordu. Helikopter ağır ağır yükselmeye başlamıştı; kaptan köprüsü geride kalıyordu artık. Derken bütün gemi aşağılarda kaldı. Kaptan köprüsündeki yüzler havaya çevrilmişti. Buzdağlarının tepesinden uçuyordu helikopter. Buzdağları vardı her yanda; buzdağları, yine buzdağları ve *Jubilee* aşağılarda bir yerdeydi.

Katherine ta yukarlardan geçen helikoptere elini salladı. Sonra da gözlerini yumarak heyecandan kısılan sesiyle mırıldandı: «Tanrım, şu on iki saat çabuk geçsin n'olur!»

Gelgelelim Tanrı bu dileği yerine getirmeyecekti.

Çok soğuktu içerisi; saatte yüz mil hızla giden helikopterin kapılarından buz gibi bir rüzgâr doluyordu kabine. Denizin ısıltılı suları üç metre aşağıdaydı. Buzdağlarının beyazlığı daracık bir vadinin yamaçları gibi yükseliyordu yanlarda. Buzdağlarının radar gölgesine sığınarak iyice alçaktan uçuyordu helikopter. Justin dürbününü gözüne dayamış, koltuğunda büzülüp oturmuştu. Helikopter buzdağlarından birinin yanından kıvrılınca önlerine bomboş uzanan bir deniz çıktı. Buradan sonraki buz tepeleri epey ötedeydi. Ufku tarayarak yakınlarda gemi bulunup bulunmadığını araştırdı. Gemiler görünürde değildi. İlk ölü balının bulunduğu noktaya yaklaşıyorlardı artık. Önlerindeki denizi dikkatle inceleyince balınayı da gördü. Havaya yükselen tek bir madenî direk ve küçük dalgaların okşadığı gri renkli, çizgili bir karnın.

«İşte orada.» Parmağıyla işaret ediyordu.

O zaman herkes gördü; epey uzakta duran madenî bir direk, ucunda kafesli radar reflektörü. Helikopter yön değiştirdi ve homurdanarak o yana doğru uçtu.

Dev yaratığın iyice yanına sokuldu Ross. Pervanenin rüzgârı denizin yüzeyinde belirgin bir çirpinti yaratıyor, sivri uçlu küçük dalgalar hayvanın şişkin karnına çarpıyordu. Güleç yüzü suyun altında kalmıştı. Kuyruğu da bir yana sarkıyor-

du. Erkekti avlanan balina; iki metre uzunluğundaki erkeklik organı da suya sarkmıştı: Ross, helikopteri balinanın beş metre uzağına indirdi. Justin kemerini çözüp kulaklıklarını çıkardı, başlığını kafasına geçirdi. Koltuğundan kalkıp helikopterin denize inebilmesini sağlayan kızaklı iniş takımlarının yatay düzlüğüne atladı. «Motoru durdur,» diye bağırdı. «Gel bakalım, Örümcek.»

Örümcek de aynı düzlüğe indi. Derin bir soluk aldı, suratını buruşturup buzlu sulara daldı. Deniz, soğuk bir şakırtıyla aşağı çekmişti onu. Yüze çıkınca, güçlkle soluk alarak, «Brrr,» diye homurdandı. Yüzüstü döndü ve balinanın göğsüne doğru yüzmeye başladı.

«Lastiği ver.» Steve, şişirilmiş iç lastiği Justin'e uzattı, Justin de denize bıraktı.

«Patlayıcı madde.» Yirmi iki kiloluk silindirlerin ilkinı alıp lastiğin ortasındaki ağı fırlattı. İkincisini dikkatle yerleştirdi, üçüncüyü koyarken olduğu yerde çömelerek öbür ikisinin üstüne bıraktı usulca. İç lastik hemen hemen yarıya kadar suya gömülmüştü.

«Ateşleme düzeni.» Steve çoktan hazırlamıştı küçük kutuyu.

«Radyo.» Radyoyu da uzattı Steve. Justin onu da lastiğin ortasındaki ağı bıraktı.

«Hadi gel, Steve.» Denize atladı. Soğuk, bir tokat gibi inmişti yüzüne.

Sersemleten bir tokat yemiş, soluğu daralmıştı. Yüze çıkarak kafasını salladı. Steve helikopterin kabininden iniş takımının düzlüğüne indi. Justin lastiğin bir ucunu yakalamış, onu ilerdeki dev cesede doğru itiyordu. Steve de atla-

dı denize; suları köpürterek Justin'e yetiştı. Lastiğın bir ucundan da o tuttu. İterek, çekerek balınaya yanaştırdılar yüklerini. Örümcek hayvanın göğsüne varmıştı çoktan. Küçük bir kömür küreğini andıran, ancak üç kenarı da keskin olan kesici aletiyle balınanın derisini yarıyordu. Justin lastiğı bir eliyle çekerek o koca cesede sokuldu. Hayvanın makatını buldu ve parlarını o deliğe geçirdi. Bacaklarını sallıyor, dişlerini sıkıyor, soluk almakta güçlük çekiyordu. Bir bacağına sudan çıkardı ve homurdanarak balınanın üstüne attı.

Steve lastiğı tutuyordu. «Ver bakalım!» Steve silindirlerin ilkinı uzattı. Justin sımsıkı kavradı Submarex'i. Serbest olan elini balınanın makatından içeri sokmaya çalıştı. Kolay olmuyordu bu iş; yumruğuyla zorlaması gerekti. Sonra da yumruğunu çekti, onun yerine silindiri yerleştirmeye çalıştı. Ne var ki hayvanın makatı çok sıkıydı. Justin ölümün sfenkte kaslarını gevşeteceğini sanmıştı ama yanıldığını anlıyordu. İtiyor, kakıyor, yerinde sallanıp zorlanıyordu. Sonunda bıçağını çekerek yuvarlak deliğın bir yanına beş santim uzunluğunda bir yarık açtı. Sonra yine uğraştı. Silindir yerine girecek gibiydi bu kez. Bütün ağırlığıyla abanınca silindir içeri kaydı; kolu da ardından. Omzuna kadar cesede gömülmüşü kolu. Hayvanın iç organları sıcaklığını koruyordu hâlâ. «Ötekini ver!» Steve ikinci kutuyu uzattı. Justin onu da yerleştirdi dikkatle. En önemlisi üçüncüsüydü. Bıçağıyla kutunun dibine küçük bir delik açtı, ucu dışarıda kalacak biçimde yerleştirdi. Steve ateşleme düzenini verdi son olarak. Justin bu küçük kutunun ucundaki çıkıntıyı öbürünün deli-

ğine oturttu.. Büyük bir dikkatle çalışıyor, sık sık soluyordu.

Örümcek, «Radyo!» diye bağırdı. Radyonun konacağı deliği açmıştı o da.

«Götür radyoyu.» Steve radyoyu ağdan aldı, bir elini havada tutarak o uca yüzdü. Örümcek'e uzattı radyoyu. Delikanlı açtığı taze yarayı örten deriyi kaldırıp kara kutuyu o kanlı çukura bıraktı. Yalnızca küçük anten kalmıştı dışarda.

Justin de üçüncü silindirle ateşleme düzenini makattan içeri itti. Oradan da sadece ateşleme düzenindeki alıcının on beş santimlik ince çubuğu çıkıyordu. Yaptığı işe baktı. Olmuştu işte. Örümcek'ten yana bir göz attı.

«Nasıl gidiyor?»

«Bir saniye sonra tamam.»

Bu kez Steve'e seslendi Justin. «Sen helikoptere dön.» Steve bir tekmeyle ayrıldı balinanın yanından. Boşalan lastiği ipinden çekerek, bacaklarıyla suları köpürterek helikoptere yöneldi. Justin soluğunu tuttu, balinanın üstünden denize kaydı. Buzlu suları yararak o koca gövdenin yanısına yüzdü. «Nasıl gidiyor?» diye sordu Örümcek'e. Suyun soğukluğu soluk almasını güçleştiriyordu.

«İyi gidiyor.»

Örümcek, incecik, dikenli bir çubuğu derinin altına batırdı, hayvanın etinden geçirerek öbür taraftan çıkardı. Kaldırılan deri radyoyu güzelce örtmüştü şimdi.

«Peki öyleyse.»

Justin de geri döndü ve bacaklarını çırparak helikoptere yöneldi.

Steve iniş takımının düzlüğüne tırmanıyordu. Sudan çıkınca lastiği de çekti, kendinden önce helikoptere yerleştirdi. Ross gelenlere bakarak gülüyordu. Justin'le Örümcek suları şakırdatarak yaklaştılar. «Çıkalım!» dedi Justin soluk soluğa. Kendini yukarı çekti ve ön koltuğa oturdu. Örümcek hemen arkasındaydı.

Ross, «Çok iyi çalıştınız!» diye haykırdı.

Justin dişlerinin takırdamasına engel olmaya çalışarak, «İyi çalıştık,» diye karşılık verdi. «Gidelim.»

Helikopter uğultuyla yükseldi denizden, Justin kırmızı kauçuk başlığını çıkarıp elini yüzünü sildi, sesli sesli burnunu çekti. Sonra da kulaklıkları kafasına geçirip Ross'a döndü. «Ne kadar sürdü?»

«On bir dakika,» dedi Ross. «Tam tamına.»

Justin bir iki kere daha burnunu çekti, ardından radyonun düğmesini açtı.

«İki Numara, Dört'ü arıyor! Ne durumdasınız? Tamam.»

Craig'in sesi kıçtan takma Mercury motorun homurtusuna karışıyordu. «Dört, İki'ye sesleniyor. Birincisini az önce gördük. Üç dakika içinde varmış oluruz. Tamam.»

«Dinle! Ortağına haber ver, silindirleri sığdırmak için makatı kesmek zorunda kalacağını bilsin. Beş santim kadar kesse yetecektir sanırım. Göze batmayacak bir kesik olsun. Anlaşıldı mı? Tamam.»

«Anladım,» dedi Craig. «Tamam.»

«Hadi bakalım, gösterin kendinizi. Tamam, keşsiyorum.»

Ross'a baktı. Ross denizi gözlüyordu dikkatle. Justin'in kendisine baktığını göz ucuyla gördü, bakışlarını arkadaşına çevirerek gülümsedi. Justin de gülümsedi. Sonra da dostunun bacağına bir şaplak indirdi.

«Becerdik, değil mi, ahbap?»

«Becerdik ya!»

Örümcek'le Steve'e döndü Justin. Öylece oturuyorlardı ikisi de; ıslak ve donmuş bir durumda. Hey koca İsa, şu heriflerin ikisini de güçlü bir sevgiyle seviyordu. Aynı soruyu onlara da sordu : «Becerdik, değil mi?»

Ross, «Zavallılar,» diye söylendi. «Biraz sonra bir kere daha becermek zorundasınız.»

Justin radyonun düğmesini açtı yine. «İki Numara, Bir'i arıyor. Beni duyuyor musunuz? Tamam.»

L.C.'nin sesi karşılık verdi. «Evet, bütün konuşmalarınızı dinledik. Kutlarınız. Her şey yolunda mı? Tamam.»

Justin, «Her şey yolunda,» dedi ve ekledi: «Arkadaşın nasıl? Tamam.»

«O da iyi. Çok iyi çalışıyor. Düşman radyosunu dinliyor şu anda. Konuşmak ister miydin? Tamam.»

Konuşmak isterdi Justin. Gülerek konuşabilmek, «Katie, seni çok seviyorum, her şey çok iyi gidiyor,» diyebilmek isterdi. «Hayır,» dedi. «Sen sevgilerimizi iletirsin. Sizden sık sık haber bekliyorum. Denizaltının durumu nedir? Tamam.»

«Denizaltı da rotasında ilerliyor,» dedi L.C. «Her şey yolunda.»

«Bizi habersiz bırakma. Tamam, kesiyorum.»

Çok alçaktan uçuyordu helikopter; suyun he-
men üstünden.

On dakika sonra ikinci balinalarını gördü-
ler. İşlerini bitirip helikoptere döndüklerinde Ross
güzel bir haberle karşıladı onları. Craig aramıştı
Ross'u. Birinci balinadaki işlerini bitirmişlerdi on-
lar da; ikincisini bulmaya gidiyorlardı.

Justin, Steve ve Örümcek ikinci balinanın ya-
nında yalnız dokuz dakika oyalanmışlardı.

Sonuncu balinadan uzaklaşırlarken saat doku-
zu yirmi geçiyordu. Justin helikoptere tırmandı,
başlığını çıkarırken Ross'un bağırdığını duydu:
«Kara Bob'la Craig'den hiç ses yok! L. C. on beş
dakikadır onları arıyormuş. Hiç karşılık alamadı-
ğını söylüyor!»

Justin olduğu yere çömeldi. «On beş dakika
mı? Bir kere daha ara.»

Helikopter on dakika daha olduğu yerde kaldı.
Ross, «İki, Dört Numara'yı arıyor,» diye sesleni-
yordu boyuna. «İki, Dört'ü arıyor. Sesinizi duyur-
un lütfen. Tamam.»

Gelgelelim Craig sesini duyurmadı.

34

Islak elbisesinden buzlu sular süzülen Kara
Bob dev boyutlu cesedin üstünde oturup ateşleme
düzenini silindirin ucunda açtığı deliğe değdirin-
ce elindeki elektronik kutunun içinden çıt diye
bir ses gelmişti. Craig Magnus küçük radyoyu ba-

linanın göğsüne yerleştirme işini az önce bitirmiş ve Zephyr bota dönmüştü. Henüz çıkıyordu sudan; karnını botun şişkin yanına dayamış içine atlamaya hazırlanıyordu. Kara Bob ateşleme düzenini üçüncü silindire dayayıp elektronik ateşleme düğmesi o küçük çıtırtıyla elektrik akımını yolladığında Craig o durumdaydı işte. Silindir aynı anda patladı.

Kulakları sağır edici bir gümbürtüyle Kara Bob'un elinin altında patladı. Kulak zarını yırtan, köreltici bir patlamayla Antarktik göğüne fırlattı delikanlıyı. On iki metreye yükselen Kara Bob'un göğsüyle karın boşluğu, temizlenmiş bir hayvanın ki gibi bomboş kalmıştı. Ensesi çatırdayarak kırıldı. Kafası arkaya kaydıldı, eti ve kanı balinanınkilerle birlikte yükseldi, gövdesi taklalar atarak havada uçtu. Patlamanın etkisiyle Zephyr de havaya uçmuştu. Yakıt bidonlarıyla radyo denize düşmüş, Craig Magnus kendini kaybetmişti. Neye uğradığını anlamadan, ciğerlerinde tek bir soluk bulamadan, kan ve balina yağı yağmuru içinde yükselmişti Craig. Patlama, balinanın karnıyla göğsünü ve belkemiğini de koparıp atmıştı. Kara Bob, kendi etinden ve kanından oluşan bir yağmurun altında taş gibi indi gökten. Ve karanlık denize gömüldü.

Craig de baygın durumda düştü denize. Buzların soğukluğuyla ayıldı. Burnuna ve boğazına dolan suyun amansız boğuculuğunu algıladı önce. Dehşete kapılan içgüdülerinin bildiği tek şey suyun altında olduğuydu. Tekmeler atıp kollarını sallayarak yüzeye çıkmaya çabaladı. Kafası suyun üstüne çıktığında boğulacak gibi öksürüyordu.

Çılgınca debelendi, öğürdü, boğazını temizlemeye, kulaklarının çınlamasıyla başının dönmesini durdurmaya çalıştı. Uzun bir süre sonra solukları düzeldi ve akli başına geldi. Olanları anlayamıyordu hâlâ; çılgınca bir telaşla çevresine bakındı. Derken Zephyr'i gördü. Terskepçe gelmişti sandal; yüzdüğü bile söylenemezdi. Kıçtan takma Mercury motor yok olmuş, tahtadan yapılan kıç tarafı parçalanıp dağılmıştı. Tekmeler atarak sandala yöneldi ve şişkin kauçuğa tutundu. Kafasını deliler gibi oradan oraya çeviriyor, Kara Bob'u arıyordu.

Ne Kara Bob vardı ortalıkta, ne de balina. Çılgın bakışlarla bakıyordu Craig.

«Bob! diye haykırdı, sesi boğuk bir inilti halinde çıktı. «Bob!»

Gelgelelim Kara Bob yoktu. Denizin üstündeki et kırıntılarıyla bulanık kanlı sular vardı yalnızca.

«Bob!» diye inliyordu Craig. Oysa Kara Bob diye bir insan yoktu artık. «Bob!» Olanların dehşetini o zaman anladı. O zaman farkettti dostunun başına gelen korkunç olayı. Hiç kırılmadan bir noktada dikilen şaşkın gözlerinin önünde et parçaları yüzüyor, denizin dibinden kan bulutları yükseliyordu. Derken dostunun böyle bir ölümle ölmesine olanak veren Tanrı'ya, Kara Bob'un Tanrısına karşı sessiz bir öfke duydu. Yüreğini öfke bürüdü. Craig Magnus uzun öylece durdu; şiş kauçuğa tutunarak, omuzları hıçkırıklarla sarsılarak. Ardından başı dönmeye başladı hırsından; ciğerlerini havayla doldurdu, yüzünü buruşturarak inlemeye koyuldu. «Niçin fırsat verdin böyle bir şeye, ey Tanrı? Neden engel olmadın? Ne biçim Tan-

rısın? Ne yapmaya çalıştığımızı bilmiyor musun? Onun ne biçim bir insan olduğunu anlayamadın mı? Duymadın mı gemide nasıl dua ettiğini? Ne yaptığının farkında değil misin» Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Tıkanarak, ağlayarak, hıçkırıklarla sarsılarak tutunuyordu Zephyr'e. Helikopter kara denizin üstünden, beyaz buzdağlarının arasından uçarak onu aramaya geldiğinde Craig bu durumdaydı.

Helikopterdekiler, terskepçe olan, yarı yarıya denize gömülen Zephyr'i ve sandala tutunan tek karaltıyı gördüler. Balina yoktu. ikinci bir insan yoktu. Göz kırpmadan bakıyorlardı. Justin, «Tanrım!» diye söylendi. «Ey Tanrım...»

35

Korkunç olay herkesi şaşırtmış, sersemletmiş, sarsmıştı. Justin çökük omuzlarla oturuyordu ön koltukta. Üzüntü, aklını başına toplamasına engel oluyor, bu beklenmedik durum karşısında ne yapılabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Gözleri önüne dikilmişti. Buzdağlarının arasında duran *Jubilee* görünüyordu. artık; küçücük, bembeyaz bir tekne. Derken kaptan köprüsünde bekleyen Cartwright da göründü. Helikopter güverteye değer değmez yere atladı Justin. Pervanenin altından geçerken iki büklüm oldu ve «Telsiz odasına gelin!» diye bağırdı. Steve onun arkasından atlama-ya hazırlanıyordu. O da Justin'in peşinden koş-

tu. Craig bir iki dakika oturduğu yerde bekledi, sonra da sarsak hareketlerle Örümcek'in yardımıyla indi.

Justin salonun kapısını menteşelerinden sökecekmiş gibi açmış, geçitte ilerleyerek konuk kamarasına yönelmişti. Anahtarı çevirdi, demir sürgüleri çekerek kapıyı açtı. Max yine koltuğunda oturuyordu; yine aynı şaşkın bakışlarla baktı. Justin, «Lütfen telsiz odasına gel!» diye bağırdı. Max'in ağzı açık kalmıştı. «Hemen gel, lütfen!»

Max ağır ağır doğrularak kalktı.

«Çabuk ol, Max!»

«Nedir bu? Ne oluyor?»

«Yukarda söylerim. Aynı şeyleri iki kere açıklamak istemiyorum. Zamanımız kıt.»

Hızlı adımlarla yürüyerek geçitte ilerledi. Max onun arkasından giderken saçlarını düzeltiyordu. Justin salondan geçti, basamakları koşarak tırmanıp telsiz odasına daldı. Ötekiler toplanmışlardı bile.

Katherine radyonun başındaydı. Ağlamaktan gözleri kızarmış, yüzü çökmüştü. Victor külgrenini alan keskin çizgili yüzüyle bir yanda duruyor, Cartwright'in sinirli parmakları bir kenetlenip bir açılıyordu. Öbürleri sessizce, kıpırtısızca bekliyorlardı. Justin merdivenin başında durarak Max'in yetişmesini bekledi. Max telsiz odasına girince çevresindekileri gözden geçirdi. «Ne oluyor?» diye sordu Justin'e. «Beni linç etmek için mi toplandınız?»

Justin başını iki yana salladı. Onun da yüzü solgun, sesi titrekti. «Kara Bob öldü. Patlama sonucu.»

«Öldü mü?» Max'in bakışları Justin'in yüzüne dikilmiş, güzel gözlerinde hüznü bir şaşkınlık belirmişti. «Nasıl olur...?»

Justin, «Dinle, Max,» dedi öfkeyle: titrek ve yumuşak bir sesle. Batı yönünde uzanan parmağı da titriyordu. «*Slava* kırk mil ötede. Denizaltı yirmi mil uzakta bizi bekliyor. Kaptanla Stereo Bob oradalar. Denizin ortasında da çok etkili patlayıcı maddeyle doldurulmuş olan beş tane balina var. Tam üç dakika sonra, beşimiz helikopterle havalanacağız yine. Dördümüz denizaltıya geçecek ve *Slava*'ya çıkıp o katil gemiyi batıracağız... Hayır, Max, lütfen dinle! İyi dinle. Tartışacak zaman da yok, yalvaracak zaman da... Gemiye dördümüz çıkacağız, Max. Oysa bu iş için beş kişi gerekli, Kara Bob gerekliydi bizim için. Kaptan köprüsünü tutacaktı o; radyonun başında kalacaktı. Katherine'le olan bağlantımızı kesmemeliyiz çünkü öteki gemilerin ne yaptıklarını ancak ondan öğrenebiliriz. İşimiz bitince helikopteri çağırmak görevi de ona düşüyordu.» Duraksadı. «Belki dört kişiyle de başarı sağlayabiliriz, Max. Ancak yalnız dört kişi gidersek hem planımızı tehlikeye atmış olacağız hem de kendi canlarımızı. Seni buraya çağırmamın amacı tek bir soru sormaktı: Bizimle gelip Kara Bob'un yerini alır mısın?»

L. C. boğuk bir sesle atıldı: «Ben gelirim.»

Justin gözlerini Max'ten ayırmıyor, Max de hiç kımıldamadan ona bakıyordu. Justin, «L. C. gönüllü çıktı,» diye söylendi. «Ona karşı büyük saygım var, bu yürekli davranışını da hayranlıkla karşılarım. Ancak şunu belirtmek isterim ki o bizimle gelebilecek durumda değil. Taşımak zo-

runda olduğumuz eşyaları yüklenip tırmanamaz; silah konusunda tecrübesi yoktur; şeker hastası olduğundan yemek saatlerini ve ensülin saatlerini geciktirmemek zorundadır...»

Max ağzını açarak bir şey söylemeye hazırlandıysa da Justin fırsat bırakmadı. «Cartwright da gelemmez, çünkü o, gemiye kaptanlık etmek zorunda. Victor gelemmez; makine dairesinde kalması gerekiyor. Stereo gelemmez çünkü denizaltı buraya dönerken o periskobun başında olmalı. Gelebilecek olan tek bir kişi var, o da sensin, Max!»

Katherine köşesinden seslendi: «Ben gelirim.»

Justin genç kadına göz ucuyla bakıp yine Max'e döndü. «Katherine'in gelemeyeceği apaçık ortada. Rusların radyo konuşmalarını ondan başkası dinleyemez.»

Max, «Bu işten vazgeç, Justin,» dedi. «Olanlar benim suçummuş gibi konuşmaktan da vazgeç. Bana sorsaydın böyle bir şeyle karşılaşabileceğinizi başından söyledim.»

Justin, «Sen de suçu düşünmekten vazgeç!» diye haykırdı. «Suçlu olan biri varsa ateşleme düzenini yapan fabrika. Ya da her birini kontrol etmeyen Stereo Bob. Belki de balinaların yok olmasını engellemeye çalıştığım için ben suçluyum. Kimin suçlu olduğu hiç ilgilendirmiyor beni! Şu anda düşündüğüm tek şey o lanet olasıca gemiyi kimseye zarar vermeden batırmak ve arkadaşlarımla canını tehlikeye atmamak. Kara Bob'un parçaları Antarktik denizinin dibinde yatıyor şu anda! O çocuk boşuna ölmüş olmayacak.»

Yine Katherine'in sesi duyuldu. «Rusların konuşmalarını *Slava*'nın radyosundan da dinleyebilirim ben.»

Justin, «Sen bizim için gereklisin, Max,» dedi. «Hepimiz için. Benim için gereklisin. Magnus Oceanics için. Gemiden kazasız belasız uzaklaştırmak istediğimiz *Ruslar* için bile gereklisin sen. Ve en önemlisi...» Duvarı yumrukluyordu artık. «İnsanlık için, doğayı korumak için gereklisin. Şu anda, Max... Ölüm kalım noktasına geldiğimiz şu anda, Max Hagen her şeyin merkezi olma durumunda.»

Max kararsız bakışlarla bakıyordu Justin'e. Dümdüz anlamsız bir sesle, «Ben Katherine için de gereклиyim,» diye söylendi. Önce genç kadına bir göz attı, ardından başıyla Justin'i gösterdi. «Onun sağ salim dönebilmesi için...»

Katherine de Max'e bakıyordu. Gözlerini kırpıştırarak, «Hepsinin sağ salim dönmesi için,» dedi. «Evet, gidersen ömrünün sonuna kadar sevgiyle, minnetle anarım seni.»

Derin bir sessizlik oldu. Max gözlerini Katherine'in yüzünden ayırmıyor, genç kadın da yalvaran bakışlarla bakıyordu. Max kaşlarını kaldırmak, «Sevgiye bir diyeceğim yok,» diye söylendi. «Ama minnet borcunu istemem.»

Justin'e baktı dik dik, sonra da sert bir hareketle kafasını salladı. «Hadi gidelim. Kurşun geçirmeyen yeleklerin yedeği var mıydı?»

Justin orta yaşlı adamın sırtına dostça bir tokat indirdi. «İyi adamsın be Max!»

Antarktik'in uzun süren günbatımı saatle-riydi. Ufkun üstünde asılı duran güneş, alçaktan uçan helikopterin içine doluyor, yolcuların gözle-rine giriyordu. Arka tarafta büzülerek oturan dört kişi üç güvenlik kayışına tutunmuşlardı. Max or-tadaydı; Craig onun önüne çömelmişti. Delikan-lının yüzü eski rengine kavuşmuştu artık. Ancak şokun etkisini atlatamamıştı. Patlamanın basın-cıyla berelenen gövdesinin sağ yanı acıyor, sağ ku-lağı hâlâ çınlıyor, başının ağrısı geçmek bilmiyor-du.

Ön koltukta kamburunu çıkararak oturan Jus-tin mikrofona seslendi: «İki, Üç Numara'yı arıyor. İki, Üç Numara'yı arıyor. Ses verin. Neredesiniz? Tamam.»

Kulaklıklara Stereo Bob'un cızırtılı sesi geldi. «Üç, İki'ye sesleniyor. Az sonra orada olacağız. Buzdağını gördük. Bir on dakika daha. Tamam.»

«Tamam, kesiyorum.»

Justin verici düğmesini kapatıp alıcı düğmesi-ni açtı, rüzgârdan korunmak için gözlerini kısar-ak oturdu. Soğuktan ağzı burnu uyuşmuştu. Olanları düşündükçe midesi altüst oluyordu. Düşüncelerin akışını engellemek isteğiyle duyarlılığını yitiren alnını oğuşturdu uzun uzun. *Düşünmemeli, işi bitirdikten sonra yas tutup kederlenmek için bol bol zaman bulacağız. Şimdi düşünme artık.* İç-haberleşme mikrofona eğilerek bağırdı: «He-piniz beni dinleyin! Şu anda Bob için yapılacak tek

bir şey var, o da zavallıyı aklımızdan çıkarmak. Şimdilik hiç düşünmeyin onu. Unutun!»

Craig, «Unutmak ne demek!» diye haykırdı. «Nasıl unutulur?»

«Öyle olması gerekiyor, küçük! O da öyle yapmamızı isterdi. Dinle şimdi. Max? Beni duyuyor musun?»

«Evet.» Max kollarını kavuşturmuş, gözlerini kapatıp oturmuştu. Karşılık verirken gözlerini açmadı.

«Dinle öyleyse. Ne yapacağını anlatayım. Denizaltıya binince silahları da elden geçiririz. Senin asıl görevin, kaptan köprüsünü tutmak ve rehin alacağımız kişiler olursa onları gözaltında bulundurmaktır. Bir yandan da Katie'yle radyo bağlantısı kuracaksın. Ruslardan bazıları kaptan köprüsüne çıkmayı başaracak olurlarsa, göz yaşartıcı bombayla ve kauçuk mermi atan Experts tabancasıyla korkutacaksın herifleri. Çok darda kalmadıkça gerçek tabancanı kullanmayacaksın' Söylediklerimin hepsini işittin mi?»

«Evet. Planınızı biliyorum zaten.»

«Avcı gemilerinden biri yaklaşmaya kalkışırsa otomatik tüfekle ateş açarsın. O tüfeklerin bir buçuk millik menzili varmış. Geminin iki yanındaki suları mermi yağmuruna tut, gövdesine ateş ederek bol bol patırdı çıkar, yalnız kimseyi öldürme.»

Max hiç karşılık vermedi. Gözleri kapalı öylece oturuyordu.

«Neler yapacağını birer birer anlatacağım şimdi. Denizaltıya bindiğimizde bir kere daha anlatacağım...»

Büyük buzdağını on beş dakika sonra gördüler. Ross helikopterin hızını saatte elli mile indirdi. Hız kesilince rüzgâr bir anda azalmış, helikopterdekiler ılık bir hava tabakasına girdikleri izlenimine kapılmışlardı. Justin dürbününü gözlerine dayayarak buzlu denizin yüzeyini inceledi. Buzdağından üç mil uzaktayken gördü denizaltıyı. Hemen hemen denizle aynı renkte olan mavi-kara bir gövde. Yalnızca kumanda kulesiyle güvertesi görünüyordu suyun üstünde. Ayna tutulmasını andıran bir parıltı gördü Justin. İşaret yinelenmedi.

Genç adam soluğunu boşaltarak, «İşte orada,» diye mırıldandı.

37

Buzdağının yamaçları denizaltının gerisinde yükseliyor, deniz yüzeyinden elli metre yükseğe ulaşıyordu. Yamaçların, yarların yapısındaki değişik buz dokularıyla çizgiler ayrı ayrı seçilebiliyordu. Gün ışığının çarptığı pürtüklü buz parçalarında binlerce minik ebemkuşağı parlıyordu. Helikopter tek bir halatla bağlanmıştı denizaltıya. Helikopterden inerek denizaltıya geçtiler birer birer. Elektrikle ısınan balıkadam elbiselerini çıkarıp kurşun geçirmez yeleklerle tulumları giydiler. Kaptan Thorogood küçük güvertede duruyordu. Kayalık tepeleri anımsatan sakallı yüzü kederliydi. Ross helikopterin pilot yerinden ayrılmamıştı.

Justin radyonun vericisine seslendi. «İki, Bir'e sesleniyor. Beni işitiyor musun? Tamam.» Katherine hiç gecikmeden karşılık verdi. Gerginliği sesinden seziliyordu. Justin genç kadının L. C.'yle radyo başında bekleyişini gözünün önüne getirdi. Katie'nin altın renkli saçları darmadağın, gözleri yorgundu mutlaka. «Çok iyi duyuyorum. Tamam.»

«Beş dakika sonra buluşma yerinden ayrılacağız,» dedi Justin. «En az bir saat dalışa geçmeden yol alacağız. Belki de bir saatten fazla. Dalarsak da periskop derinliğine ineriz olsa olsa. Radyo antenini suyun üstünde bırakır, yol boyunca seninle bağlantı kurabiliriz. Daha derine inip radyo bağlantısını kesmek zorunda kalırsak önceden uyarmaya çalışırım seni. Anlaşıldı değil mi? Tamam.»

Katherine'in derin bir soluk aldığı işitildi kulaklıktan. «Anlaşıldı. Tamam.»

«Helikopterden *Slava*'yı gördük. Aşağı yukarı yirmi beş mil ötemizde; tam batıda. İlk on beş mil içersinde bir sürü buzdağı var; rahatça gizlenebiliriz. Ben on beş diyorum ama belki de yirmi mildir. *Slava* hakkında yeni bilgiler var mı sende? Ya da çekme gemileri hakkında? Tamam.»

«Hayır. *Slava* ağır yolla gidiyor. Ne hız değişikliği, ne de yön değişikliği yaptığı var.» Justin genç kadının tuttuğu notları karıştırdığını, sayfaların hışırdadığını duydu. «Çekme gemileri de oradadırlar sanırım. İlk vurulan balinaları götürmüşlerdir. Kimse yeni bir balina vurmadığına göre az sonra sizin balinaları almak üzere yola çıkacaklardır. Tuttuğum notları okumamı ister misin? Aslında önemli bir şey de yok. Tamam.»

«Şimdi okuma. Hele yola çıkalım, ondan sonra isterim. Tankerden ne haber? Tamam.»

«Yakıt alacak olan avcılara emirler yağdırıyor ama başka bir şey yok. Tamam.»

«İyi.» Justin bu konuşmanın sürüp gitmesini, köşesinde oturan Katherine'in görüntüsünü hep gözlerinin önünde tutabilmeyi diliyordu. «Tamam, kesiyorum,» dedi birden.

Dönüp Ross'a baktı. «Evet, ahbap. Saat gelip çattı işte.»

Ross başını salladı. Sonra da ağırbaşlı gülüşüyle gülümsedi.

Justin kaptana döndü. «Aşağıdakiler hazır mı?»

Henry Thorogood küçük kuleden aşağı baktı. «Evet.»

«İyi öyleyse.» Justin helikopterden denizaltının güvertesine atladı, bacağını kuleden aşağı sarkıtarak kumanda kabineine indi dikkatle. Stereo Bob değişik göstergeleri, türlü düğmeleri olan radyoların başındaydı. Örümcek'le Steve yere oturmuş, sırtlarını, denizaltının gövdesinin yuvarlaklığına uyan duvara yaslamışlardı.

Stereo Bob dönen taburesini çevirip Justin'e baktı. Suratı kararmıştı. Gözlüklerini burnunun yukarsına iterek, «Herkes burada olduğuna göre bir 'açıklama yapmak istiyorum,» diye söylendi. «Ateşleme kutularını elimden geldiğince inceledim. Bunlar piyasada bulunanların en iyileri. Ancak her birini açıp içine bakmanın olanağı yok, çünkü kutular su geçirmeyen kutular. Açılırsa su geçirmez garantisi kalmıyor. Birini açtım, en küçük bir kusur bulamadım. Fabrika da malının kususuz olduğunu garantileyen belgeler veriyor.»

Justin, «Tamam, Bob,» dedi. «Bunları bırakalım şimdi.»

«Ben elimden geleni yaptım,» diye sürdürdü Bob Matthews. «Her birini açıp kutuların su geçirmezliğini bozmadan yapabileceğim ne varsa yaptım.» Çaresizlikten kıvrılır gibiydi. İlk kez duyuluyordu yalvarırcasına konuştuğu.

Justin yaşlı adamın omzunu tuttu. «Seni suçlayan yok, Bob. Dinle... Bu iş bitinceye kadar Kara Bob'u hiç düşünmeyeceğiz.»

Ön bölmede, gözden uzak bir yerde oturan Craig'in acı acı bağırdığı duyuldu: «Açtığın o kutu var ya... Zavallı Bob'un canına okuyan o kutuydu herhalde.»

Stereo da bağırmaya başlamıştı. «O kutunun hiç bir kusuru yoktu diyorum! Kapatırken de büyük bir dikkatle çalıştım. Su geçirmez hale getirmek için özen gösterdim!»

Justin, «Kesin!» diye haykırdı. «İkiniz de kesin artık!»

Craig kesmeyecekti. «Mademki su geçirmez duruma getirebilecektin niçin hepsini açıp kontrol etmedin?»

Justin bir nara attı. «Craig! Kes dedim!» Ortalık sessizlik çöktü. Justin kaşlarını çatarak Bob Matthews'a baktı, sonra da eğilip ön bölmeye göz attı. Craig sırtını duvara dayamış oturuyordu. Gözleri kırmızı, yüzü şiş şişti. Justin, «Bu konuda başka söz istemiyorum,» diyerek balıkadam elbisesini çıkarmaya koyuldu.

Kuleden tırmanıp güverteye atladı yine. Binbaşıyla Ross konuşmaya dalmışlardı. Justin'in yüzü kıpkırmızıydı hâlâ; aşağıdaki sahnenin etkisinden kurtulamamıştı.

Binbaşı, «Aşağıda neler oluyor?» diye sordu.

«Craig, Stereo'ya verip veristirdi. Çok üzgün oğlan. Neyse, sonunda sustular.»

Ross, «Max ne yapıyor?» diye sordu.

«Hiç ağzını açmadı. Max'i düşünme; üstüne düşeni yapacaktır o.»

Ross başını sallıyordu. «Onu radyonun başına oturtmakla yanlış bir iş yapmadıysak iyidir. O görev operasyonun can damarı sayılır. Sizinle birlikte ön hatlarda çarpışarak canını korumak zorunda kalsa daha iyi olurdu bence.»

«Yok canım, bu işte her görev aynı derecede önemli. Üstelik silah kullanmakta tecrübesi olmadığından o iş Max için en uygunu. Hiç merak etme, o gemiden bir an önce çıkmaya can atacaktır Max de. Gemiyle birlikte havaya uçmayı o da istemez. Yaka paça götürülerek Moskova'da yargıcın önüne çıkmayı da istemez.»

«Hiç değilse şimdi o da suç ortağı oluyor,» dedi Ross. «Bizi ele vermeye kalkışamaz artık.»

Binbaşı, «Onu ben de düşünmüştüm,» diye söylendi.

«Evet,» dedi Justin. «Ben de aynı şeyi düşündüm. Adama hayran oldum aslında. Tasarı ondan çıkmadı, bu işin yapılmasını da istemiyor. Bizi düşündüğü için geliyor.»

Binbaşı, «Çok doğru,» diye söylendi. «Altın gibi yüreği varmış aslında.»

Ross, «Öyle ama kendimizi aldatmayalım,» dedi. «Gözümü ondan ayırmadım ben. Katherine'i hoşnut etmek için geldi bizimle. Daha doğrusu Katie'den utandığı için.»

«Uzatma artık.» Justin elinin tersiyle Ross'un

omzuna vurdu. «Niçin geldiyse geldi, geldi ya. Hiç buluşmak istemediği bir işe girip canını tehlikeye atmayı göze aldı. Neden ileri gelirse gelsin, şövalyelik şövalyeliktir.» Binbaşuya baktı. «Hadi gidelim.»

Yaşlı adam Ross'a el salladı. «Şansın açık olsun.»

«Senin de, Henry.»

Binbaşı denizaltıya girdi. Tıknaz gövdesini tek bir hareketle, ustaca bir hareketle kaydırmıştı kuleden aşağı. Justin, Ross'a döndü.

«Sen iyi misin, ahbap?»

«İyiyim. Benim için üzülme sen. Sonunda yapıyoruz işte! Günü, saati geldi; tasarımızı gerçekleştiriyoruz!»

«Beni asla üzmeyen biri varsa o da sensin zaten. Şansın açık olsun, dostum.»

«Şans benden çok size gerekli.» Helikopterin Perpex camını tıklattı. «Arkadaşların dediğine göre kurşun geçirmiyormuş bunlar.»

Justin dostuna bakarak gülümsedi. Sonra da kuleye girip iki aracı birbirine bağlayan halatı çözdü. Ross helikoptere atladı. Justin, belinden yukarıya kulenin dışında, olduğu yerde duruyordu. Aşağıya eğilip seslendi: «Herkes yerine yerleşti mi?»

«Evet,» dedi binbaşı.

Justin, «Kaporta kapağı açık kalsın, dizel motorları çalıştır,» diye söylendi.

Binbaşı emri yineledi: «Kaporta kapağı açık, motorlar çalışıyor.»

Önce marş düğmesinin gacirtısı işitildi, ardından da güçlü dizellerin tatlı homurtusu. Gürültü-

yü bastırarak bir sesle bağırdı: «Rotamız sıfır, sıfır, beş, yarım yol ileri.»

«Sıfır sıfır beş, yarım yol.»

Justin kış taraftaki pervanenin dönmeye başladığını hissetti. Denizaltı denizi yarararak ilerliyor, lacivert sular yuvarlak gövdenin iki yanından kayıp gidiyordu. Ross'a bakıp el salladı. Ross pilot yerinde oturuyordu. Batan güneş yüzüne vurmuş, buzdağının yanında asılı duran helikopteri ısıltıya boğmuştu. Denizaltının dümen suyunu izleyerek yola koyulan Ross da elini salladı.

Buzdağının dik yamaçları denizaltının sancak tarafından geriye kayıyordu. Justin kuleden aşağı seslendi: «Hızı arttıralım mı, Henry?»

Yüzünü soğuk rüzgâra verip dururken midesinin yerinden oynadığını fark etti. Gerçekten başladıklarına inanmak kolay değildi; sıradan bir sualtı çalışmasına gittikleri duygusu vardı içinde. Derken, hey Allah, yaptıkları işin bilincine varıyordu yeni baştan. Gerçekten, *gerçekten* başlamışlardı işte. «Tam yol ileri!» diye bağırdı ve dizel motorların git gide güçlenen homurtusuna kulak kabarttı.

İlerde, kuzey yönünde, oraya buraya dağılmış sayısız buzdağı vardı. Doğuda da açık ve başka buzdağları. Ancak bunlar birbirlerinden epey uzaktılar; kilometrelerce aralık vardı aralarında. Yirmi mil ötede de göze görünmeyen *Slava* bekliyordu.

Justin ayazda durarak karanlık doğu ufkunu gözledi dürbünüyle. Sonra da öbür yönleri inceledi. Hiç bir ışık görünmüyordu ufukta. «Rota, sıfır dokuz sıfır,» diye bağırdı.

Denizaltı tam yolla rota değiştirerek doğuya döndü. Justin büyük bir dikkatle inceliyordu ufku. Eğilip aşağıya seslendi: «Görünürde hiç bir gemi yok, binbaşım. Dalışa geçmemiz gereksiz.»

Saatine baktı. On bire geliyordu. Üç yüz altmış derecelik ufku boydan boya inceledi. Güneş batıyordu artık.

Kaporta kapağını açık bırakarak kumanda kulesine indi. İçerinin havası bayağı sıcak geldi yüzüne. Balıkadam elbiselerinin kauçuk kokusu seziliyordu belli belirsiz. Stereo Bob'un da sırtı görünüyordu yalnızca. «Her şey yolunda mı, Henry?»

Binbaşı kafasını çevirmeden karşılık verdi. «Elbette.»

«Senden ne haber, Bob?»

Bob da kafasını çevirmedi. Önündeki radyoları gözlüyordu asık suratla. Justin elini elektronik uzmanının omzuna koydu; Stereo yine dönmedi. Örümcek'e baktı Justin. Örümcek kısa, güçlü bacaklarını binbaşının döner taburesinin altına uzatmış kımıldamadan oturuyordu. Haşarı çocuk suratı anlamsızdı. «Örümcek, iyi misin?»

«İyiyim.» Delikanlının gerçek duygularını anlamak olanaksızdı. Bilmediği bir şeyi öğrenirken gösterdiği ilgiyle heyecanın dışında hiç bir şey anlaşılmazdı onun yüzünden. Oysa ne gözlerinde heyecan vardı şimdi, ne de gülüşünde canlılık. Ama Örümcek için kaygılanması gerekmezdi. Steve için kaygılanmak da gereksizdi aslında. Steve gözlerini yummuş, büyük bir gevşeklik içinde oturuyordu.

Justin, «Kaporta kapağı kapanıncaya kadar sigara içebiliriz, Steve,» dedi.

«Sağol.» Steve gözlerini açarak Justin'in paketinden bir sigara aldı, Justin'in uzattığı çakmakla yaktı.

«İyi misin?»

Steve, o tembel, hatta baygın denebilecek bakışlarıyla baktı. «Elbette.»

Justin olduğu yere çömeldi. «Örümcek, sen kafanı kaportadan dışarı uzat da bir iki dakika gözcülük et.» Dirseklerinin üstüne uzanarak iki bölmeyi ayıran dar geçide girdi sürüne sürüne. Kafasıyla omuzlarını öbür uçtan çıkarıp baktı. Max, anlamsız bir yüzle, gözü kapalı oturuyordu. Craig ağabeyine baktı. Justin kolunu uzattı, kardeşinin ayağını tutarak sarstı.

Craig'in bakışları ateş püskürüyordu. «O büyür pezevenğin yüzünden oldu!» Sesi de kısılmıştı.

Justin kardeşini susturmaya çalıştı. «Stereo'nun suçu olduğunu söyleyemeyiz! Kimin suçu olduğunu bilmiyoruz, küçük. Sanırım ki yapan fabrikanın kusurudur! Onu unut artık. Bu iş bitinceye kadar aklından çıkar.»

Max gözlerini açmadan söylendi: «Ateşle oynayanlar parmaklarını yakmayı göze almalıdırlar.»

Craig öfkesini ona yöneltti. «Sen de o kırılınca çeneni tut! Sen Bob'u hiç sevmezdin zaten.»

«Tam tersine,» dedi Max. «Çok severdim.»

Craig, «Bu iş bitince Stereo Bob denen o büyür pezevengi tepeleyeceğim,» diye söylendi. «*Jubilee*'nin güvertesine çarpa çarpa, oradan oraya uçurarak tepeleyeceğim. O çocuk dünyanın en iyi insanıydı.»

«Olur,» dedi Justin. «Bu iş bitince istediğin

gibi tepeleyebilirsin Stereo'yu. Ancak önce lanet olasıca *Slava*'yı batıracağız! Artık kendini topla, Craig.» Kardeşinin bacağına bir şaplak indirdi. «Tamam mı?»

Craig kafasını çevirdi; yüzü kızarmıştı. Justin, Max'e döndü. «Sen iyi misin, Max?»

Max birkaç saniyelik bir gecikmeyle açtı gözlerini. «Tabii. Güzel bir yolculuk yapıyoruz.»

Justin adamın korktuğunu, ancak gururunun bu korkuyu belli etmesine engel olduğunu anlamıştı. «Beş dakika sonra yine gelirim,» dedi. «Planımızı bir kere daha gözden geçirelim seninle.»

«Allahın cezası planınızı çok iyi biliyorum ben.»

«Her şeyi adım adım gözden geçiririz,» dedi Justin. «Silahlarını nasıl kullanacağını da gösteririm.»

Max yerinde doğruldu. «Bak başından söylüyorum! Ben kimseyi öldürecek değilim. Hepimizin hayatı buna bağlı olsa yine öldürmeyeceğim! Şunu da başından bildireyim ki birinizden biri adam öldürecek olursa o kişiyi defterimden sileceğim. Adam öldürmeyeceğinizi söylediğin için geldim sizinle. Gerekirse mahkeme de bu yolda tanıklık ederim. Senin beni desteklemeni, sözlerimin doğru olduğuna yemin etmeni beklerim. Beni savunmanı beklerim yani. Anlaşıldı mı?»

«Bunlar haklı istekler,» dedi Justin. « O konuda söz verebilirim. Kimse adam öldürmeye niyetli değil zaten. Bu kadar karmaşık bir plan kurmanızın tek amacı insan öldürmemek.»

Max, dik bakışlarla, hıncını ve düşmanlığını belli eden bakışlarla bakıyordu. «Gerçi bana bir

yararı olmayacaktır ama şunu da herkesin önünde açıklamak istiyorum: Ben terörizmden *nefret* ederim! Uçak kaçırmak, elçilik basıp içindekileri tutsak etmek gibi yöntemlere başvuran bu modern vurucu kırıcı anlayıştan da nefret ediyorum. Vahşet bunlar! Sizin yaptıklarınızın da o türden bir eylem olarak yorumlanacağını ve o yolu tutanlara örnek olacağını düşündükçe büsbütün dehşete kapılıyorum, tutsak ettiğiniz kişilere falan kötü davranırsanız döndüğümüzde hepinizi adalete vereceğim! Katherine'i de! O da anlaşıldı mı?»

Justin başını salladı. Bu adamdan ne kadar hoşlandığını unutmuştu nicedir. «Anlaşıldı. Biz de senin gibi düşünüyoruz. Bizim isteğimiz vahşeti arttırmak değil, doğayı korumaktır.»

Max elinin tersiyle ağzını sildi; eli titriyordu. «Öyleyse tamam,» diyerek konuyu kapattı ve gözlerini yumdu.

Justin uzanıp adamın dizini tuttu. «Geldiğin için teşekkür ederim, Max. Yürekliliğine saygı duyuyorum.»

Max ne gözünü açtı, ne de karşılık verdi.

Justin kumanda kabinine döndü. Örümcek merdivene tırmanıp kafasını kaportada dışarı uzatmış gözcülük ediyordu. Justin içeri dolan havanın serinliğini hissetti yüzünde. Örümcek'in bacağını tuttu. «Görünürde bir şey var mı?»

Örümcek eğilip aşağı seslendi: «Hayır. Karanlık bastırıyor artık.»

Justin içerdekilere sırtını dönüp oturan Stereo'ya sokuldu. «Bana *Jubilee*'yi bağlar mısın lütfen, Bob.»

Stereo verici düğmesini açtı. «Üç, Bir Numa-

ra'ya sesleniyor! Biraz bekle.» Mikrofonu Justin'e uzattı.

Justin derin bir soluk aldı, bürosunda mektup yazdırırcasına ağır ağır konuşmaya başladı. «Her şey yolunda. Tam yolla gidiyoruz. Dalışa geçmedik. Deniz sakin. Görüş uzaklığı çok iyi. Henüz hiç bir ışık görmedik. Şu anda gizlenmemiz olanaksız ama doğuda bir sürü buzdağı var. Filoyu ancak bir saat sonra görebileceğimizi sanıyorum. O buzdağlarını aştıktan sonra yani. *Slava*'nın yanına varmamız da iki saat sürer.» Duraksadı. «Hep-sini duydun mu? Tamam.»

Katherine'in sesi yükseldi alıcıdan. «Çok iyi duydum. Tamam.»

«Üçten, İki'ye. Sen de duydun mu? Tamam.»

«Evet.» dedi Ross. «Tamam.»

«Çekme gemileriyle ilgili yeni bir şey var mı? Ya da *Slava*'yla? Tamam.»

Katherine, «Hiç bir şey yok. Tamam.» diye karşılık verdi.

«Bizim keyfimiz yerinde. Sen nasılsın, İki? Tamam.»

«Üşümüş durumdayım.» Justin, Ross'un helikopterde tek başına bekleyişini gözünün önüne getirdi. Buzdağına —daha doğrusu aysberge— uyak olacak bir söz arıyorum,» diye sürdürdü Ross. «Tamam.»

«Sen nasılsın, Bir?» Katherine'in sesi gergindi. «Bizler iyiyiz. Tamam.»

«Ben de iyiyim, sevgilim. Tamam, kesiyorum.»

Bir iki saniye hiç kımıldamadan durdu, sonra da Örümcek'in bacağına dokundu yine.

«Aşağı gel, Örümcek.» Örümcek merdiven-

den inerek küçük kumanda kabinine döndü. Soğuktan yüzü kızarmıştı. «Kara Bob'un silahlarını Max'e götür,» dedi Justin. «Nasıl kullanıldıklarını göster. İyice anlat. Sonra da beni çağır. Planımızı bir kere daha gözden geçirelim onunla. Tamam mı?»

«Tamam.»

Justin delikanlının elindeki dürbünü alarak kuleye tırmandı.

Gerçekten karanlık bastırıyordu artık; batı ufkunda, yalnızca sıra sıra dizilen buzdağlarının karaltısını belli eden hafif bir kızılık kalmıştı. Gökte sayısız yıldız vardı. Saatine baktı Justin. Ardından tulumun başlığını kafasına geçirerek çevreyi gözlemeye koyuldu.

38

Günbatımının son izleri de silinmiş, ortalık iyice kararmıştı. Hava büsbütün soğumuştur. Dizel motorların boğuk homurtusuyla denizaltının suları yararken çıkardığı hafif şırıltı bir yana bırakılırsa, koca Antarktik'te hiç bir ses duyulmuyordu. Önlerindeki buzdağı dizisi aşağı yukarı bir mil ilerdeydi; dürbünle bakılınca ürkünç karaltılar halinde yükseliyorlardı göz önünde. Justin ilk ışıkları gördüğünde saat on ikiye yirmi vardı.

Görkemli *Slava*, öndeki büyük bir buzdağının gerisinden kayarak çıkmıştı ansızın. Aydınlığı kolayca görülüyor, güçlü dürbünle bakıldığından

kaptan köprüsündeki ışıklar ayrı ayrı seçilebiliyordu. Justin midesinin kasıldığını fark etti. Kumanda kabineine doğru eğilerek, «*Slava* önümüzde,» diye söylendi boğuk bir sesle.

Nabız hızlanmıştı bir anda. Gözlerini dikip gemiye baktı, sonra da pusulayı inceledi. Pusuladaki işaretleri anlamakta güçlük çekiyordu neredeyse. «Rota değiştir,» diye haykırdı. «Sıfır yedi sıfır!»

«Sıfır yedi sıfır!»

Yüreğinin gümbürtüsünü dinleyerek dürbünüyle gemiye baktı yine. Işıldaklarla aydınlatılan kesim güvertelerini de seçebiliyordu şimdi. Derken kış taraftaki ışıklarla manikalar da göründü. Kontrol kabinindekilere seslendi bir kez daha: «Aşağı yukarı on bir mil uzakta. Ağır yolla gidiyor. Biz de en az yarım saat daha dalışa geçmeden gidebiliriz. Radarında görüleceğimizi hiç sanmıyorum.»

Karşılık beklemedi. Karşılık verilmesini istemiyordu. İstedığı tek şey, denizaltının dalışa geçip aküleri kullanmaya başlamadan son hızla yol alabilmesi, *Slava*'ya bir an önce yaklaşmasıydı. Kahpe gemiyi gözleriyle gördükten sonra oraya bir ayak önce varmak, işi bir ayak önce bitirmekten başka isteği kalmamıştı. Dürbünü gözünden ayıramıyordu. Midesi kasılmış, ağzı kurumuştur. *Oradaydı işte!* Gözleriyle gördükten sonra, bu işe gerçekten başlamış olduklarına inanması da güçleşmişti. *O gemiyi batırmak.* Yakınlarda başka ışıkların bulunup bulunmadığını anlamak için dürbünü her yöne çevirdi. Başka ışık görünmüyordu ama önlerindeki buzdağlarının sayısı az değildi.

Kuleden aşağı seslendi: «Örümcek, biraz sen gel gözcülüğe.»

Aşağı atladı. Kaptandan başka herkes kaygıyla onu gözlüyordu. Justin, Örümcek'e seslendi. «Tam önümüzde, buzdağlarının arasında bir geçit var. Aradan bakarsan *Slava*'yı açık seçik görebilirsin. Tam ortadan gitmeliyiz biz de. Önümüzde buz tabakası bulunup bulunmadığına dikkat et.» Dürbünü uzattı, Örümcek kuleye tırmandı.

«Eh, namuzsuzları bulduk işte,» Stereo Bob'a döndü. «Bana Katherine'i verir misin, lütfen?»

«Üç, Bir'i arıyor. Bir dakika bekle.»

Justin, sakın bir sesle, «Göründü,» diye söylendi. «On, on bir mil uzakta. Kuzeye ya da kuzeydoğuya gidiyor ağır yolla. Biz hâlâ buzdağlarının arkasındayız. Dalışa da geçmedik henüz. Bir saat daha yüzeyde kalabiliriz. Bir buçuk saat sonra yetişiriz sanırım. İkiniz de duydunuz mu? Tamam.»

Katherine'in sesi, «Çok iyi duydum,» diye karşılık verdi. «Tamam.»

«Çok iyi duyuldu,» dedi Ross da. «Tamam.»

Justin, «Çekme gemileri hakkında yeni bilgi var mı?» diye sordu. «Tamam.»

Katherine, «Yeni bir şey yok,» dedi. «Yirmi on beşte ayrılmışlardı *Slava*'dan. Sanırım sizin balinaları alıyorlardır şimdi. Tamam.»

«Evet.» Justin saatine bakarak yüksek sesle hesapladı. «Saatte yirmi mil hızla gitseler... Otuz milden fazla yolları olduğuna göre en az bir buçuk saat eder. Varmışlardır şimdi. Balinaları almaları da bir saat sürer. Dönerken on, on iki milden fazla yol yapamazlar... *Slava*'ya dönmeleri en

az iki buçuk, üç saat sürer daha. Bol bol zamanımız var.» Bir an düşündükten sonra ekledi: «Anlaşıldı mı, İki? Tamam.»

Alıcıdan Ross'un sesi yükseldi: «Anlaşıldı. Ancak iki buçuk, üç saat sonra başlayabileceksiniz. Tamam.»

Justin, Katherine'e bir şeyler söylemek isteğini duyuyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu. Sözlerini işitebilecek kimse olmasa bile, seni seviyorum, seninle övünüyorum sözlerinden başka bir şey düşünemezdi. Gerginliği düşünmesine engel-
Eşi bulunmaz bir kadınsın, Katie; sana tapıyorum, diyeceğine, «Tamam, Bir, tamam, İki,» diye söylendi. «Kesiyorum.» Gözlerinin yandığını hissediyordu.

Düğmeyi 'alıcı' duruma getirip mikrofonu Stereo'ya verdi. Yere eğilerek yuvarlak geçidin ucundaki bölmeye bir göz attı. Craig'ın gözlerindeki şişkinlikle kızarıklık silinmişti.

«Siz ikiniz de duyduunuz mu söylediklerimi?»

«Evet,» dedi Craig. Max'in gövdesi görüş açısının dışında kalmıştı; yalnızca bacaklarını görebiliyordu Justin. Craig, «O da duydu,» diye söylendi.

«İyi misiniz siz? Bir saat sonra çorbayla sandviç vereceğiz herkese.»

«Elbette iyiyiz.» Craig ağabeysine baktı, derin bir soluk alıp şarkı söylemeye başladı usulca: «Yatarız her gün sırtüstü, şarkı söyleriz... Kadınla dolu olsa gemimiz... Ey, Ölüm, neerde senin hançerin, nay nana nay nay...»

Justin gülümsedi. Tamam, iyi. Doğrulup kap-
tana baktı. «Senden hiç ses çıkmıyor, Henry? Nasıl görüyorsun durumu?»

Gösterge tablosunun sarılı, yeşilli ışıkları binbaşının yüzüne vurmuştu. «Şimdiye kadar her şey kusursuz,» dedi. «Bundan büyük şans olamazdı. Bu buzdağlarının burada bulunması da eşsiz bir kolaylık. Olsa olsa yolun sonunda dalmak zorunda kalacağız belki.»

«Evet, öyle.»

Gösterge tablosuna bakıyordu Justin. İbre, akülerin dopdolu olduklarını gösteriyordu. Bundan iyisi olamazdı gerçekten. Yapılacak tek şey beklemektir.

Gidip Örümcek'in bacağına bir şaplak indirdi. «İn bakalım, Örümcek! Ben geçiyorum nöbete.»

Kulede durarak dürbünüyle *Slava*'yı aradı. *Oradaydı işte*. Denizaltı son buzdağlarını da geride bırakıp açık denize çıkmıştı. Karanlıkta başka buzdağı göremiyordu Justin. Her şey yolunda gidiyordu. İlerde, beş mil kadar ötede radar gölgesine sığınabilecekleri bir buzdağı daha bulunursa daha da iyi gidecekti her şey. O zaman dalışa geçmek zorunda kalmayacak, aküleri hiç kullanmadan yolculuğu bitirebileceklerdi. Dürbünü *Slava*'ya çevirdi. Bütün istediği o kahpe gemiyi hep gözünün önünde bulundurmak, suyun üstünde kayarak, dizelleri çalıştırarak ona yetişmektir. Ve ey Tanrım, yapacağı işi düşündükçe yüreğine kıvanç doluyordu.

Yüzü donmuştu soğuktan. Diyelim ki on mil; demek en az bir saat. Yalnızca dizel motorların boğuk dam-dam-dam sesleri. Ve ışık saçarak, keserek, biçerek, parçalayarak, sarımtırak dumanlar kusarak ağır ağır yol alan o koca, kara, kasap

gemi. Ve onun peşinden giden, sinsi sinsi yol alarak onu öldürmeye giden küçük denizaltı. Saatine baktı.

Denizaltının küçük kulesi kimin dikkatini çekecekti radar ekranında? En önemlisi aküleri dolu tutmaktı.

Dürbünü indirerek soğuktan uyuşan gözkapaklarını ovuşturdu. Sonra yine gözlerine dayadı dürbünü.

Üç çeyrek saat sonunda son bir kere inceledi ufku. *Slava*'nın kilerden başka hiç bir ışık yoktu görünürde. Kuleden aşağı seslendi: «Dalışa hazırlan.»

Uyuşan bacaklarıyla inmeye başladı. Uzanıp tepesindeki su geçirmez kaporta kapağını kapattı, kapağı sıkıştıran kolları çevirdi.

«Kaporta kapağı kapandı. Hadi bakalım, Henry, oksijen ver bize.»

Binbaşı oksijen düğmesini açınca insanın içini rahatlatan bir hışırtı yayıldı ortalığa. Ardından karbon diyoksit temizleyicileri çalıştırıldı. Son olarak da elektrikle çalışan motorları işletti kaptan. Dizel homurtusunun yerini elektrikli motorların belli belirsiz duyulan yumuşak mırıltısı aldı.

Binbaşı, «Dalışa hazırız,» diye söylendi.

«Periskop derinliği!» Binbaşı emri yineledi: «Periskop derinliğine iniyoruz.»

Henry Thorogood elinin altındaki lövyeyi çekince gövdenin dışındaki valflar açılmış, dalma sarnıçlarına deniz suyu dolmaya başlamıştı. İkinci bir lövyeye çekilince denizaltının burnu aşağı eğildi. Denizin siyah suları önce güverteyi örttü, ardından da kuleyi. Tatlı bir eğimle, yavaş yavaş al-

çalıyordu denizaltı. Gözlem lombozlarının dışındaki deniz kapkara görünüyordu. Binbaşı, «Periskop derinliğindeyiz; periskop yukarı!» diye söylendi.

Justin, periskopu çalıştıran aygıtın kollarını yukarı itti. Periskop dürbününde Antarktik gecesinin karanlığı belirdi bir anda. Periskobu sancak tarafına çevirince, bir Noel ağacı gibi şıkır şıkır aydınlatılan, tangırdayan, gıcırdayan, zangırdayan *Slava*'yı gördü. Üç beş mil uzaktaydı gemi. Justin kahpenin kokusunu ve sesini duyar gibi oluyordu.

«Anten yukarı, lütfen!»

Radyo anteni denizin yüzeyine yükseldi.

«Bana Ross'la Katie'yi bul.»

YEDİNCİ BÖLÜM

Dişi gökbalinanın ölüsü bırakıldığı yerde yatıyordu. Çelik zıpkın sırtındaydı hâlâ. Çukurlu tümsekli karnı yukarı bakıyor, onu öldüren avcı gemisinin numarasını taşıyan uzun çelik mızrakla ucundaki madeni disk havaya yükseliyordu.

Avcı gemisi oradan ayrıldıktan üç saat sonra yavru, anasının yanına döndü yine. Annenin çevresinde dolanıyor, dalıp çıkıyor, buhar püskürterek soluk alıyor, anasını burnuyla dürtüklüyor, kol yüzgeciyle bastırarak onu aşağıya çekmeye çalışıyordu. Bütün bu süre içinde korku ve umutsuzluk dehşet ve umarsızlık sesleri çıkardı hep. Çekme gemisi beş saat sonra ölüyü almaya, kaspalara götürmeye geldiğinde yavru bu sesleri çıkararak annesinin çevresinde dolanıyordu.

Buzdağlarının arasından çıkan çekme gemisi gürültüyle yaklaşıyordu. Yavru bu gelişi işitti. Dehşete kapıldı yeniden; katillerin varlığından habersiz değildi artık. İyi tanımişti onları. Gelgelelim annesinin ölüsünden ayrılmak istemiyor, ne yapacağını, nereye gideceğini bilemiyordu. İçgüdüsel bir davranışla, anasıyla babasının onu korumak için yaptıkları hareketleri yineledi. Gemiye yöneldi büyük bir telâşla; son hızla yaklaştı, kendini göstermek için buhar püskürttü. Sonra da yana kaçarak avcılar peşinde sürüklemeye ça-

lıştı. Olmayan eşini ya da yavrusunu ölümden koruyacaktı böylece. Gelgelelim gemi onun peşine düşmeye yanaşmadı. Ne zıpkınları vardı çünkü, ne de zıpkıncıları. Onun üzerine yine döndü yavru. Koşa koşa döndü, hoflayıp poflayarak, soluğunu salarak biraz daha gösterdi kendini. Ne var ki gemi yön değiştirmede bir türlü. Denizciler yavru balınayı görmüşlerdi. Gülüyorlardı onlar. Aynı sahneye çok kez tanık olduklarından balinanın ne yapmaya çalıştığını anlamışlardı. Çekme gemisi suları köpürterek yaklaşıyordu dev boyutlu cesede. Yavru da biraz teknenin peşinden gidiyor, biraz sonra öne geçerek anasının yanına koşuyor, bunları yaparken yüzeye çıkmayı, buhar püskürterek kendini göstermeyi hiç unutmuyordu.

Gemi, ölü balinanın yanına yanaştı. Denizciler o koca kuyruğu bir çelik halatın ilmiğinden geçirdiler, halatı vinçle çekerek kuyruğu sudan çıkarıp borda tirizi düzeyine yükselttiler. Yavru, yarı yarıya sudan çıkan ölü gövdenin çevresinde çılgınca bir koşu tutturmuştu. Annesini denizin derinliklerine döndürebilmek için çabalıyordu yine.

Derken tekne ileri atıldı, ölü balınayı denizde sürüyerek fabrika gemiye yöneldi. Yavru da peşinden. Kırk millik bir deniz yolculuğu yaptı yavru. Anasının ölüsünü izleyerek, ağlayıp sızlayarak kırk mil gitti. Çok uzaklardaki fabrika gemisinin gürültüsünü duydu bir ara. Korkuya kapılarak yavaşladı ve biraz daha geriden izledi anasını. Sonunda geri döndü, yüreği yanarak, ağlaya ağlaya uzaklaştı. Nereye gittiğini bile bilmiyordu.

Anneyi çeken tekne, fabrika gemisinin kış ta-

rafına yanaştı. Fabrika gemisinin kışından bir halat atıldı, ölü hayvanın kuyruğu bu halatla bağlandı. Önce bu halatla çekildi balina. Çekme gemisindekilerin bağladığı çelik halatın ucu denizcilerin eline gelince onu bağladılar bocurgata. Bocurgat döndü, ölü balina geminin kışındaki eğimli tünelden yukarı çekildi. Şiş karınlarını havaya çevirerek bekleyen başka ölüler de vardı tünelin girişinde. Beş altı ceset, tünelden kesim güvertelerine çekilmeyi, kasapların elinden geçerek kesilip doğranmayı bekliyordu.

Kokusundan geçilmeyen kesim alanı. Yüz metre uzunluğunda kanlı bir güverte, kanayan balina yağının kokusunu ve dumanını geçiren iki metre çapındaki kazan ağızları ve bunların arasındaki kasaplık, kıyıcılık. İğrenç kokularla sürüp gelen bir kıyıcılık, balinacıların baldırlarına kadar yükselen bir et ve yağ bataklığı, çavlanlar gibi akan kan. İki adam boyundaki kanlı et tepelerinin parçalanışı, testerelerle doğranıp ufalanışı. Ve fabrikanın arkasındaki buzlu denizde bu muazzam hayvanların, bu görkemli yaratıkların altısı daha bekliyordu; karınları havayla şişirilmiş, gövdelelerinde patlayıcı maddelerin açtığı koca kovuklarla kasapların elinden geçmeyi bekliyorlardı. Geminin ortasındaki bocurgat çalıştıkça, güçlü kuyruklarından çekilerek, demir tünelden geçerek kanların içine uzandılar birer birer. Birer birer parçalanıp doğrandılar. Sonunda koca gökbalinaya geldi sıra.

Dev boyutlu kuyruğu tünelin üstü ucunda görününce kesim ustalarından iki kadın iki yanına geçtiler, uzun, keskin balina bıçaklarını göv-

desine sapladılar. Bacaklarını iki yana açıp dengelerini korumaya çalışarak öylece durdular. Balina önlerinden geçerken iki yanına iki derin yarık açılmış oluyordu böylece. Kesim işçilerinden bir başka kadın da çivili çizmeleriyle hayvanın şiş karnına tırmanmıştı bu arada. Balina bıçağını saban demiri gibi sapladı yumuşak ete; hayvan, kuyruğunun ucundan gülümseyen ağzına kadar boydan boya yarıldı. Otuz metre uzunluğundaki gövde, kesim güvertesine dumanlar saçan kazan ağızlarının arasında yatıyordu artık. Derken vinçlere sarılı olan zincirler uzatıldı. Zincirlerin ucuna koca koca çelik kancalar takılmıştı. Kancalar, yarılan deriye takıldı. Vinçler çalışıp da zincirler gerilince metrelerce uzunluktaki kalın deri soyulmaya başladı. Yirmi metre eninde, otuz metre uzunluğundaki yağlı deri parçaları yivşik bir cayırtıyla sıyrılıyordu koca gövdenin üstünden. Sonunda o dev yaratık kanlı, yağlı, çıplak beyaz gövdesiyle kaldı ortada. Çizmeli, muşambalı balinacı kadınlar yağlı derileri sürükleyip kürekleyerek duman salan, geçiren kazan ağızlarından aşağı attılar. Deriler fabrika kazanlarında kaynatılarak yağ çıkarılacaktı.

İki büyük kanca da hayvanın gülen ağzına takılmıştı; biri üst, biri de alt çeneye. Zorlanan buharlı vinçlerin hışırtısı ve zangırtısı işitildi, her biri bir insan bacağı kalınlığında olan kaslar gerilip koca kemiklerle eklemler korkunç çatırdılarla kırıldıkça o gülen ağız aralanmaya başladı. Ve çene kemikleri müthiş bir takırdıyla birbirinden ayrıldı. Ardından, balina bıçakları kopan kasları parçalamaya girişti. Kasap kadınlar da yağlı, kan-

lı cesedin üzerine dizilmişlerdi bu arada. Uzun bıçaklarını omuz yüksekliğine kaldırıyor, başlarının üstünden savurarak et tabakalarına derin yarıklar açıyorlardı. Yağlı kırmızı etler yarılıp bıçaklar savruldukça dereler gibi kan akıyordu.

Güçlü bir adamın kolu kadar kalın olan damarlardan fışkıran koyu, kırmızı kan kasap kadınların başlarından aşağı yağıyor, kızıla boyanan güverteye akarak şarılıyordu. Kan fışkırdıkça geriye kaçıyorlardı kadınlar. Sonra yine bıçaklar sallanıyor, yine kan boşanıyor, yağlı kızıl etler iri parçalara ayrılıyordu. Kazancı kadınlar da çelik kancalarıyla çekerek kazan ağızlarına fırlatıyorlardı etleri. Balinanın karnı yarıldı, balina bıçakları bağırsakları deşmeye başladı. Bir kan ve bağırsak tepeciği yığıldı güverteye. Yarı yarıya sindirilmiş karideslerle, iri keselerde toplanan beş milyon karidesle dolu olan, bacak kalınlığında, üç yüz metre uzunluğundaki bağırsaklar kıvrım kıvrım yığıldı. En üste de ananın karnında büyüyen yavru yuvarlandı.

Beş metreyi bulmuştu boyu. Eksiksiz, kusursuz bir yavruydu; annesine benziyordu tıpkı. Karnının altındaki çukur çizgiler çenesine kadar yükseliyor, ölüsü bile gülümsüyordu. Küçük gözleri kapalıydı. İncecik esnek yüzgeçleri de gövdesinin iki yanına yapışmıştı. Annesinin kanıyla bağırsaklarının arasına düştü pat diye. Kazancı kadınlar kancalarının birini başına, birini kuyruğuna takarak, kan gölcüklerinin içinden sürükleyerek Slava'nın küpeştesine çektiler yavruyu. Dördü bir oldukları halde kaldırıp atamadılar. O zaman en yakındaki kasaplardan biri süpürge sopalı uzun bı-

çağıyla yardıma koştı. Bıçağını o yumuşak gövdeye saplayarak bastırdı, bastırdı, bastırdı; ve yavruyu ikiye bölerek saydam bağırsaklarını ortalığa saçtı. Kazancı kadınlar ancak ondan sonra kaldırabildiler küçüğünü. Kaldırıp küpeşteden aşağı fırlattılar.

Balina işçilerinden birkaçı da ananın çenelelerini, yüzgeçlerini ve kuyruğunu kesip ayırmışlardı. Direklerden sallanıyordu parçalar. Böylece, sıyrıcı adı verilen işçilerin o ince parçaların üstündeki etleri sıyırması kolaylaşıyordu. Kesim işçileri de güçlü belkemiğiyle kaburga kemiklerinin üstündeki etlere dayanmışlardı. Bloklar, topaklar, parçalar kesilip alınıyor, kazancı kadınlar çıkan etleri duman püskürten kazan ağızlarına sürüklüyorlardı. Koca balina yirmi dakika içinde kesilip parçalanmış ve kızgın kazanlara atılmıştı. Kanlı iskeletten başka bir şey kalmamıştı ortada. İskelete de başka bir zincir takıldı; öndeki büyük bocurgat çalışmaya başlayınca kanlı kemik yığını geminin ortasındaki vinç platformunun altından geçerek öndeki kesim güvertesine ya da kemik güvertesine çekildi.

Balinacı kadınlar koca kancaları göğüs kafesine taktılar bu kez. Bocurgatlar çalıştı, çelik kablolar gerildi, beş metre uzunluğundaki kaburga kemikleri esnedi ve büyük bir çatırdıyla belkemiğinden ayrıldı. Önce bir kaburga, ardından bir ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü... Kadınlar büyük elektrikli testerelerle omurgaları doğramaya, belkemiğini kanlı parçalara ayırmaya başlamışlardı. Vinçler kemikleri çekiyor, kafatasını enseden kırıp kaldırıyordu. Kanlı kemikler de direklere asıl-

dı; en küçük et kırıntıları bile sıyrılacaktı üstlerinden. Sonra da sıyrılan kemikler güverteye indirildi yine. İşçiler koca kemik parçalarını motorlu topları andıran elektrikli testerelere taşıdılar; testereler, vınlayarak, çığlıklar atarak doğradılar kemikleri. Kesilen parçalar kemik unu haline getirilmek üzere kazanlara atıldı.

İkinci bir balina tünelden yukarı çekiliyordu şimdi. Ve vinçlerin hışırtılı tangırtısı, balina bıçaklarının inip kalkışı, elektrikli testerelerin iniltileriyle çığlıkları sürüp yidiyor; ortalığa kan fışkıyeleri, koyu kırmızı kanın kokusu, kazan ağızlarından yükselen yağlı dumanlar yayıyordu. Ayakkabı cilasıyla dudakboyası yapımında kullanılan yumuşak bir yağa dönüşüyordu görkemli balinalar.

39

Önlerindeki bir saatlik süre hiç geçmeyecek gibi görünüyordu. Bölmelerin loşluğunda oturup beklemekten, terleyerek, sabırsızlıkla kıvranarak beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Sigara içilemezdi, kimse kalkıp dolaşamazdı. Mideler kasılmıştı. Konuşmaya yeltenmiyordu hiç biri. Periskop buzlu denizin üstündeki karanlığı gözlüyor, saatte beş mil hızla yol alan denizaltı sessiz bir hayalet gibi ilerliyordu. Elektrikli motorların mırıltısından başka bir ses gelmiyordu kulaklarına. Uyuşan bacaklarını dikkatle oynatarak, omuz omu-

za oturarak bekliyorlardı. Yukardaki kara etobur gemiye yavaş yavaş yaklaşılarak, balinaların göğüslerine yerleştirilen verici radyolardan çıkacak bip-bip seslerini hiç gecikmeden duymak için kulak kabartarak. Geminin kışını havaya uçuracak kadar bol patlayıcı maddeyle yüklenmiş olan koca cesetleri denizin karanlık sularında sürükleyerek yaklaşan çekme gemilerinin periskopta görünmesini bekleyerek.

Justin periskobun başından hemen hiç ayrılmıyordu *Slava*'yı gözlüyor, periskobu üç yüz altmış derecelik bir açıyla döndürerek ışıkları, çekme gemilerinin ışıklarını arıyordu. Tuz tadı vardı dudaklarında; sigara isteğiyle kıvranıyordu. Avuçları terlemişti; tulumuna sildi ellerini. Gergindi. Bir saatine bakıyor, bir pusulaya göz atıyor, akıldan üst üste, üst üste hesaplar yapıyordu. Ey Tanrım, bir bitse.

Slava yalnızca bir mil ötedeydi şimdi. Küçük denizaltı da iskele tarafından sokuluyordu. Çok ağır gidiyordu Rus gemisi; saatte ancak bir iki mil yapıyordu. Justin rahatça görebiliyordu tekneyi; ışıldaklarla aydınlatılan güverteyi, yüksek kara gövdeyi. Geminin büyüklüğünden ürküntü duyuyordu. Şu koca şeyi alt edebilmek! Bulunduğu yerden işçi kadınların başlarıyla cesetlerin en üst bölümleri görünüyordu yalnızca. Periskobun başında durarak dakikalarca gemiyi inceledi. Resimleriyle planlarını çoktan ezberlemişti oysa. Kaptan köprüsü şurada, baş taraftaydı. Kemik güvertesi kaptan köprüsünün gerisinde kalıyordu. Ortada yüksek vinç platformu. Balinaları eğimli tünden yukarı çekmek için kullanılan büyük bo-

curgatlar orada duruyor, platformun altında üstü örtülü bir geçit görülüyordu. Onun gerisinde de kesim güvertesi uzanıyordu. Sonra da kış raftaki manikalar, mürettebat koğuşları ve eğimli tünel. Tünelin arkasındaki denizde de ölü balinalar.

Her on dakikada bir yeniden hesap yapıyordu Justin. Çekme gemilerinin geliş saatini hesaplıyordu. Katherine çekme gemilerinin ölü balinaları aldıklarını, cesetlerden birinin yerinde bulunmadığını bildirdiklerini haber vermişti. Denizaltı *Slava*'dan bir mil uzakta olduğuna göre çekme gemileri de aşağı yukarı on mil ötede bulunsalar gerekti. Bir saat uzakta. Belki de daha fazla. Filonun tankeri *Tretchka* da *Slava*'nın yirmi mil ötesindeydi; kuzeybatıda. Tankeri periskopla görmenin olanağı yoktu. Avcı gemilerinin çoğu sırayla tankere yanaşarak yakıt alıyorlardı. Gelgelelim iki çekme gemisinden hiç ses çıkmamıştı. *Slava*'nın hızı da iyice azalmıştı. Stereo Bob'a dönerek, «*Jubilee*'yi ara,» diye söylendi.

«Üç, Bir'i arıyor. Bir dakika bekle.»

Justin'in Katherine'e söyleyebileceği bir şey yoktu aslında. Olsa olsa onu sevdiğini yineler ve o namussuz Rusların neler konuştuklarını sorabilirdi. Vericiye eğilerek, «Nasılsın, Katie?» dedi. «Tamam.»

Katherine, gergin bir sesle usulca karşılık verdi: «Ben iyiyim. Siz nasılsınız asıl. Avcı gemileri yakıt alıyorlar hâlâ. Konuşmaları hep yakıt ve erzakla ilgili. *Slava* günlük raporunu veriyor Moskova'ya. Çekme gemilerinden hiç ses yok. Tamam.»

«Üç, İki'ye sesleniyor. Sen nasılsın, ahbap? Tamam.»

«İyiyim,» dedi Ross. «Tamam.»

«Biz de iyiyiz. Tamam, kesiyorum.»

Bir sigara içebilseydi. Kumanda kabinine göz gezdirdi. Rahatça oturan tek, iki kişi taburelerine yerleşen kaptanla Stereo Bob'du.

Kaptana seslendi : «Aküler ne durumda, Henry?»

«Dolu sayılır hâlâ. Hep bu hızla gidersek yenden şarj etmek gereğini duymadan on yedi saat daha su altında kalabiliriz.»

On yedi saat. Kafasında hesaplar yapmaya başladı yine. Mıknatıslı mayınları aşağı yukarı iki saat sonra yapıştırabiliriz gemiye. Biz *Slava*'ya çıktık mı denizaltı hemen dönebilir. On mil hızla giderse, on beş saatte yüz elli mil yol alabilir. On mil hızla giderse üç saatte varır *Jubilee*'ye. Avcı gemilerinden bir ikisi *Jubilee*'nin peşine takılır da denizaltı onlara görünmemek için kaçmak zorunda kalırsa, Henry buzdağlarının arasında gizlenecek bir yer bulup aküleri yeniden şarj edinceye kadar idare eder elektriğimiz.

Bir saat sonra, gece yarısını bir saat geçse, Katherine'in sesi duyuldu radyodan : «Bir, Üç'e sesleniyor. On Altı numaralı çekme gemisi *Slava*'yı aradı az önce. Balinaları bırakmaya geldiklerini bildiriyor! Bir kere daha söylüyorum! On Altı numaralı çekme gemisi balinaları bırakmaya geliyor. Yarım saat sonra orada olacak. Beni duyuyor musunuz? Tamam.»

Justin mikrofonu kaptı. Bağdırmamak için güc tutuyordu kendini. «Duyuyoruz! Öbür çekme gemisinden ne haber? Tamam.»

Katherine'in sesi kaygılıydı : «Adam Ukraynalı; şivesi korkunç. Her söylediğini anlayamadım. Biraz bekle.»

Justin radyonun başında bekledi. Herkesin gözü ondaydı. «Örümcek!» diye bağırdı : «Ne görüyorsun?»

Örümcek periskobun dürbününe dayamıştı gözünü. «Henüz hiç bir şey görmüyorum,» diye karşılık verdi.

Justin biraz daha bekledi. *Hadi, Katie, hadi!* diye söylendi kendi kendine. Katherine'in bütün dikkatiyle radyo dinlediğini, çekme gemilerinin konuşmasını beklediğini görür gibi oluyordu. Ya hiç konuşmazlarsa! «Hadi, Katie, bekletme!» diye bağırmak geliyordu içinden. Oysa hiç bir şey söyleyemezdi genç kadına. Çünkü Katherine Rusların kullandığı dalga uzunluğunu dinlemek için ikinci radyoya giderken ilk radyoyu verici durumunda bırakmıştı. Saniyeler akıp gitmiş, Katherine konuşmasına ara vereli bir dakika olmuştu. Derken iki dakika oldu. Justin, biraz daha beklemek zorunda kalırsa düğme açık da olsa, kapalı da olsa bağırmaya başlayacağını hissediyordu. Neyse ki Katherine yerine dönmüştü. «Hâlâ orada mısın? Çok üzgünüm ama hiç bir şey söylemiyorlar. Hep dinliyorum. Anlaşıldı mı? Tamam.»

«Evet, anlaşıldı. Dinle, demin giderken verici düğmesini açık bıraktın. Sana seslenemiyorduk; uçurumun kıyısında asılı bıraktın bizi. Bir daha yapma sakın. Tamam.»

«Hay Allah! Affedersin, unutmuşum...» Ansızın bağırdı : «Bir dakika bekle!»

Kumanda kabininin havası elektriklenmişti;

herkes çaresiz bir gerginlik içinde bekliyordu. Saatler tıkladıkça saniyeler geçiyor, radyodan duyulan niteliği anlaşılamayan uğultu hiç sona ermeyecek gibi geliyordu. Derken Katherine'in sesi işitildi yine. «Evet! Evet, ikinci çekme gemisiydi konuşan! *Slava*'yı arıyordu! Yarım saat sonra *Slava*'nın yanında olacakmış balinalar! Bir kere daha söylüyorum : Yirmi Bir numaralı çekme gemisi yarım saat sonra *Slava*'ya ulaştıracak balinalarını. Anlaşıldı mı? Tamam.»

Justin mikrofona eğilerek bağırdı : «Sen bir harikasin! Öteki namussuz da bir şeyler söyleyecek olursa kaçırma! Konuşmamızı dinledin mi, İki? Tamam.»

«Evet,» dedi Ross. «Dinledim. Yarım saat sonra. Tamam.»

Çok uzun süren bir yarım saat olacaktı bu.

«Sen radyodan ayrılma, Bir. Haa, köprüdekilere söyle delilleri yok etmeye hazırlansınlar. Tamam, kesiyorum.»

Yine aynı hesaplar geçiyordu aklından. Düşüncelerinden sıyrılmaya çalışarak döndü ve arkadaşlarını gözden geçirdi.

«Yarım saat,» diye mırıldandı.

Periskobun başında duran Örümcek bağırdı : «Gemi görüldü!»

Justin onu iterek periskop dürbününü gözüne dayadı. Baktı ve ışıkları gördü. Evet, oradaydı gemi.

Periskop deniz yüzeyinin hemen üstünde kaldığından yalnız direklerindeki ışıklar görünüyordu şimdilik. Yirmi Bir numaralı çekme gemisi buzdağlarının arasından çıkmış hızla yaklaşıyordu.

Denizaltının iskele tarafında, aşağı yukarı beş mil uzaktaydı.

«Evet, evet...» Gözünü periskop dürbününden ayırmadan seslendi : «Balinalara yerleştirdiğimiz radyoların alıcılarını aç, Bob.»

«Açmıştım,» dedi Bob. Düğmeleri çevirerek bütün frekansları yokladı. «Henüz ses gelmiyor. Çok uzaktalar daha. Ancak iki mile kadar yaklaştıkları zaman duyacağız. O radyoların gücü o kadar.»

Justin periskobu döndürerek *Slava*'ya baktı bir kez daha. Koca gemi denizaltının sancak tarafında, aşağı yukarı bir mil ötedeydi. Pırıl pırıldı; dağ gibi yükseliyordu. Periskobu çekme gemisine döndürdü yine. İkinci gemi henüz görünmemişti. En çok yarım saat sonra *Slava*'nın yanında olacaktı ilki. On beş, yirmi dakika içinde balinaların göğüslerine yerleştirilen radyoların sinyalleri de duyulur, gelenlerin hangi balinalar oldukları anlaşılırdı. Kaptana döndü : «*Slava*'nın kışındaki tünele iyice yaklaşalım, Henry. Her şeyi görmek istiyorum. Otuz derecelik bir rota değişikliği yapalım. Sancak tarafına.»

«Sancak, otuz derece,» dedi binbaşı. Dümeni çevirdi. Denizaltının yön değiştirdiği açık seçik hissediliyordu kabinde.

Justin bileğindeki pusulaya baktı. «Çok oldu. İskele, on derece.»

«İskele, on derece.»

Bir kez daha yön değiştirdi denizaltı. Burnu dosdoğru *Slava*'nın kıçına yönelmişti şimdi.

«Tamam. Yarım yol ileri!»

Elektrikli motorların uğultusu biraz arttı.

Binbaşı, «Yarım yol,» diye yineledi.

On dakika sonra ikinci geminin direklerindeki ışıklar da göründü. Birincinin kaptan köprüsündeki lambalar bile seçiliyordu. *Slava*, denizaltıdan dokuz yüz metre kadar uzaktaydı. On dakika daha geçince Stereo Bob Matthews'un sesi duyuldu : «Balinalardan sinyaller geliyor.»

40

Aralarında beş yüz metre kalmıştı artık. Güvertede çalışan işçilerin yüzleri seçiliyordu.

Yüreğinin gümbürtüsünü dinleyerek çekme gemilerini gözlüyordu Justin. Yirmi Bir numara *Slava*'nın eğimli tüneline yanaşmış balinaların ilkini bırakıyordu. Gemi yaklaşırken duyulan sinyaller, balinalardan ikisinin Justin, Steve ve Örümcek tarafından donatılan A ve B balinaları olduklarını belli etmişti. Balina C'den ses çıkmıyordu. ama üçüncü balina da *mutlaka* o olmalıydı.

On Altı numaralı çekme gemisi de *Slava*'nın kıçına yaklaşıyordu. *Slava*'dan üç yüz, denizaltısının periskobundan iki yüz metre uzaktaydı. Suları köpürterek ağır ağır yaklaşıyordu. O da kuyruklarından çekilen üç balina getiriyordu. Biri, Justin'in elinden geçen D balinası olduğunu belli etmişti sinyalleriyle. İkincisi de Craig'le Kara Bob'un donattıkları E olmalıydı. Üçüncü balinanın kimliği bilinmiyordu.

Stereo Bob radyolardan edindiği bilgiyi açık-

ladı : «Yalnız D'nin sesi var! E'den ses çıkmadığını kesinlikle söyleyebilirim.»

Justin, «E de orada olmalı,» diye söylendi. Radyo sinyallerinin eksikliğine aldırmıyordu. Önemli olan, düğmeye basılınca beşinin de patlamasıydı. İkisi eksik olsa bile öbür üçü patlardı. Bol bol yeterdi o da. Gözünü periskoptan ayırmadan bakıyordu. *Slava* büsbütün yavaşlamıştı.

Yirmi Bir numaralı çekme gemisinin burnunda duran denizcinin olduğu yerde çömelerek bir halatı çözdüğünü, halatın sular sıçratarak denize düştüğünü gördü. Belki de balina A'nın çekme halatıydı bu. Derken *Slava*'nın kış kasarasında duran bir başka denizci ikinci bir halat attı, çekme gemisindeki adam da onu yakalayarak çelik halata bağladı. Diyelim ki o da B balinasını çekecektir. Koşkocaman bir kuyruğun ucunu görür gibi olmuştu Justin.

İkinci çekme gemisi —On Altı numara— *Slava*'nın kışından elli metre uzaktaydı şimdi.

C olması gereken üçüncü balinaya bağlanacak halat da atıldı *Slava*'nın kışından, Yirmi Bir'deki denizci onu da yakaladı.

Justin, On Altı'ya bir göz attı yine. Önce anlamadı, sonra afalladı. *Ne halt etmeye...?*

«Ne halt etmeye kalkışıyor bu?» Yüksek sesle sormuştu.

Binbaşı hemen doğruldu. «Nedir? Ne oluyor?»

Justin periskobu On Altı'dan ayırmadan bakıyordu. Yüreği hızlanmıştı birden. Çekme gemisi *Slava*'nın kışını geride bırakmış olduğu halde balinalarını sürüyerek ilerliyordu hâlâ. Göz kırpmadan bakıyordu Justin. *Ne cehenneme gidiyordu*

bu? Niçin *Slava'nın* kışına yanaşıp sırasını beklemiyordu? Gözünü dikmiş bakıyordu. On Altı, tünelin girişini de geride bıraktı ve yavaş yavaş dönmeye başladı. Sonra da balinalarını çekerek *Slava'nın* sancak bordasına yanaştı.

Hey Allah'ım... On Altı'nın ne yaptığını anlamıştı! «Balinaları *Slava'nın* sancak küpeştesine bağlayacaklar!»

«Nee?»

«On Altı balinaları *Slava'nın* kışına bırakacağına sancak bordasına yanaşıyor! Oraya bağlayacaklar balinaları! Demek ki *Slava* yakıt alacak... Allah'ın cezası tanker ona yanaşarak yakıt verecek! Bordaların birbirine sürtünmemesi için kullanacaklar bizim balinaları!»

Binbaşı dehşete kapılmıştı. Taburesini çevirerek, «Tanrım!» diye inledi.

Justin yaşlı adamla göz göze geldi. Kafası çılgınca bir hızla çalışıyordu. «Hey Allah... Tanker nerede? Tanker *Slava'ya* yaklaşıyor herhalde!» Periskop dürbününe dayandı yine. Gelgelelim ufkun yarısını kaplayan *Slava'nın* kara gövdesinden başka bir şey göremedi.

Bakışlarını binbaşının yüzüne dikti. «O tanker gemiye yanaşacaksa belâyı bulduk demektir! *Slava'nın* bordasına dizilen balinaları patlatamayız. Yan tarafta koskoca bir delik açılır! Bir sürü insan ölebilir! O koca tanker gelir de balinalara sürtünürse Submarex de patlar sanırım. Öyle değil mi, Bob?»

Stereo Bob gözlerini kısarak baktı. Terliyordu. «Evet,» dedi. «Öyle büyük bir basınç altında patlayabilir silindirler.»

«Tanker de havaya uçabilir! Tutuşan akaryakıt bütün denizi kaplar!»

Steve, sakın bir sesle sordu : «Yan taraftakiler hangi balinalar? Onları hiç kullanmayabiliriz. Sadece tünelin girişinde bekleyenleri patlatırız.»

«Biri Craig'in balinası, öteki de bizimkilerden biri. D ve E.»

Binbaşı, «E olduğunu bilmiyoruz,» diye söylendi. «Belki de C'dir. Yirmi Bir, E'yi, On Altı da C'yi getirmiştir belki. *Slava*'nın bordasına bağlanan *hangisi* olduğunu, hangisini *patlatmamamız* gerektiğini bilemeyiz.»

Justin, «Hiç değilse tünelin girişinde bekleyenleri korkusuzca patlatabileceğimizi biliyoruz,» diye söylendi. «A ve B olduklarını kesinlikle bildiğimiz iki balina var orada. O ikisiyle yetinmek zorundayız!» Stereo Bob'a bakarak, «Katherine'i ara,» dedi, sonra da binbaşıya seslendi : «Yarım yolla *Slava*'nın kışından dolaşacağız. Örümcek, periskobun başına geç.»

Stereo'nun uzattığı mikrofonu kaparak bağırdı : «Üç, Bir'i arıyor! Tanker *Slava*'ya yakıt vermeye geliyor. Bu konuda ne biliyorsun? Tamam.»

Katherine sıkkın ve telâşlı bir sesle karşılık verdi : «Hiç bir şey bilmiyorum. Atladım herhalde. Kimin yakıt alacağını, sırada kimlerin bulunduğunu konuştular uzun uzun... Anlayamadığım bir sözler edildi herhalde. Özür dilerim... Ancak öyle çabuk konuşuyorlar, öyle değişik şivelerle konuşuyorlar ki her şeyi anlayamıyorum. Tamam.»

«Peki. Dinlemene bak sen. Tamam, kesiyorum.»

Binbaşıya döndü. «Tam yol ileri!»

«Tam yol ileri!»

Justin periskobu Örümcek'in elinden alıp baktı. *Slava*'nın iskele tarafında, pervanelerden dört yüz metre uzaktaydı denizaltı. Yirmi Bir, son balinasını da tünelin girişinde bırakmış uzaklaşıyordu. «Rota değiştir,» diye seslendi. «Yeni rota sıfır dört beş.»

«Sıfır dört beş,» diye yineledi binbaşı.

Justin arkadaşlarına açıklama yapmak gereğini duydu. «*Slava*'nın kıcından dolaşıp öbür yanına geçeceğiz. O Allah'ın cezası tankeri görebilir miyiz bakalım.»

Kısa yolculuk bitmek bilmiyordu. *Slava*'nın arkasından dolanıp döndüklerinde *Tretchka*'yı gördü uzakta. Yalnızca direklerdeki ışıklarla kaptan köprüsünün en yüksek noktasındaki lambalar seçilebiliyordu henüz. On, on iki mil uzaktaydı. Justin geminin ne yaptığını anlamaya çalıştı; ne var ki periskop yükseltilmediğinden pek bir şey anlaşılmıyordu. Geliyor muydu, yoksa olduğu yerde duruyor muydu? Bildiği tek şey, burnunu o yöne çevirmiş olduğuydu. Saatte on sekiz mil hız yapabildiğini biliyordu bir de. Ve o yana gelecekse, bir saat geçmeden yerine varmış olacağını.

41

En çok bir saat, belki de çok daha kısa bir süre içinde *Slava*'ya ulaşırdı tanker. Bu süre içinde, korkusuzca patlatabilecekleri iki balinayı pat-

latmış ve mıknaatıslı mayınları *Slava*'nın karinasına yapıştırmış olmaları gerekiyordu. Tanker oraya gelir de fabrika gemisine yanaşırsa iş bitmişti. Saatlerce borda bordaya dururlardı artık. Tanker uzaklaşmadan *Slava*'ya tırmanmanın olanağı da yoktu. Denizaltının deniz altında kalma süresi de on beş saate inmişti. Ondan sonra bir yerlere çekilmek, arasına gizlenebilecekleri birkaç buzdağı bulup yüzeye çıkararak aküleri yeniden şarj etmek gerekecekti. Üstelik tankerle fabrika gemisi borda bordaya gelirse o iki gövdenin birbirine yaslanmasıyla ortaya çıkan büyük basınç ateşleme düzenlerini çalıştırabilir, iki gemi de büyük yaralar alabilirdi. Öyle bir olay da sayısız insanın ölmesine yol açardı. Periskobu döndürerek On Altı'yı aradı heyecanla.

Slava'nın sancak tarafındaydı On Altı. İkinci balinasını bırakıyordu şimdi. Şimdi de şuları köpürterek son balınayı *Slava*'nın burnuna doğru sürüklüyordu. Justin fabrika gemisindeki işçi kadınların başlarını ve balina bıçaklarını, kazancıların uzun saplı kancalarını bile görebiliyordu; ışıldakların aydınlığına boğulmuştu hepsi. On Altı da üçüncü balınayı çözmeye koyulmuştu. Periskobu tankere yöneltti yine. Daha bir dakika önce bakmıştı; geminin durumunda bir değişiklik olsa da fark edemezdi ama —ey koca Tanrı— *Tretchka* çok daha yakın görünüyordu şimdi. Olsa olsa sekiz mil ötedeydi görünüşe bakılırsa; üstelik de büyük bir hızla yaklaşıyordu. «Bob!» diye bağırdı. «*Slava*'nın kışındaki balinalar hakkında kuşkun yok, değil mi? Hangileriydi onlar?»

«Demin de söyledim; ikisini kesin olarak ta-

nıyorum. A ve B. Üçüncüsü için bir şey diyemeyeceğim, radyosu sinyal vermiyordu çünkü.»

Justin yaşlı binbaşuya döndü. «Daha derine dalalım. Yirmi metreye. Rota üç bir beş.»

«Yirmi metre,» diye yineledi binbaşı. «Üç bir beş.»

Dümeni iskele yönünde kırdı ve lövyeyi öne itti. Denizaltının burnunun alçalıp kışının havaya kalktığını hissettiler içerdekiler. Herkes oturuşunu bu açığa göre ayarlayarak öne devrilmemeye çalıştı. Küçük denizaltı, sessizce, kolayca alçalıyordu denizin karanlıklarına.

Justin, «Tam yol!» diye seslendi.

«Tam yol!» dedi binbaşı. «Beş metredeyiz... Yedi... Dokuz...» Hızla alçalıyordu denizaltı. «On metre... On iki... On üç...»

«Tam yolla mı gidiyoruz?»

«Tam yol.» Lövyeleri çekiyordu; denizaltının eğimi azaldı. «Yedi mil, yedi buçuk...»

Justin derin bir soluk aldı. Herkese birden seslenerek, «*Slava*’nın kışının altından geçeceğiz,» dedi. «Sanırım pervanelerin tam altından. Öbür yana geçip burnundan bin metre kadar uzağa açılacağız ki patlamanın basıncından zarar görmeyelim. Kıştaki iki balınayı havaya uçuracağız.» Eğilip yuvarlak geçidin ağzından seslendi: «Siz de duydunuz mü?»

«Evet,» dedi Craig boğuk bir sesle.

«O iki balınayı havaya uçurduktan sonra mıknatıslı mayınları yapıştıracacağız. Sonra da gemiye tırmanacağız.»

«Mıknatıslı mayın mı?» Stereo Bob kafasını çevirmiş dik dik bakıyordu. «Mıknatıslı mayın ya-

pıstırarak zamanınız var mı ki? Tanker sekiz mil uzakta... Yarım saatte burada olur yani. Bizim hızımız nedir?»

«Sekiz mil,» dedi binbaşı. «Sekizin biraz üstünde. Bu yükü daha hızlı gidemeyiz.»

Justin yüksek sesle hesapladı. «Sekiz mil... Bin metreyi dört beş dakikada alırız. Demek ki tanker *Slava*'ya yanaşınca kadar yirmi beş dakika zamanımız kalıyor...»

Binbaşı onun sözünü kesti. «Tankerin manevra yapıp borda bordaya durması da yirmi dakika sürer.»

Justin'in arkasında oturan Steve, «Mıknatıslı mayınlardan vazgeçmeliyiz,» dedi. «Balinaları havaya uçurup doğruca gemiye çıkmalıyız.»

«Zaman yaratmak zorundayız!» dedi Justin. «Mıknatıslı mayınların yapıştırılması gerekir. O gemiye yalnız beşimiz çıkacağız çünkü. Yarım saat sonra bir gemi dolusu öfkeli Rusla baş etmemiz gerekebilir. Tanker gelip yanaşırsa, o gemidekiler de *Slava*'ya doluşursa sintinelere falan bomba yerleştirmeye fırsat bulamayız. Ruslar bize ateş açsalar bile, mıknatıslı mayınların eninde sonunda patlayacağını ve gemiyi batıracağını biliriz hiç olmazsa.»

Denizaltı birden sarsılarak yan yatmıştı. Herkes yerinde sallanıyor, tutunacak bir şey arıyordu. Kaptan Thorogood denge lövyelerini indirip kaldırıncı küçük denizaltı dengesini buldu. «Pervanelerin altından geçiyoruz,» dedi kaptan.

Justin'in elleri titriyor, sigara içmek isteğini duyuyordu.

«Tamam, Henry,» diye söylendi. «Biz yolumuza gidelim. Herkes hazırlansın.»

Saatine bir göz attı. Antarktik'in karanlık sularında beş yüz, altı yüz metre yol almıştı denizaltı. Herkes gözlerini iri iri açmış onu gözlüyordu loş ışıktaki. «Craig!» diye seslendi.

«Efendim?»

«*Slava*'ya çıktığımızda sana bir iş daha düşecek. On Altı'nın yan tarafa bıraktığı balinaların halatlarını keseceksin. Tankerin yanaşmasını önlemek için. Anladın mı?»

«Anladım.»

«Ancak onu yapacağım diye öbür görevini geciktirme. Programı saniyesi saniyesine yürütemezsek planımız başarıya ulaşamaz.»

«Sen hiç kaygılanma,» dedi Craig.

Ne var ki Justin kaygılanıyordu. Plan karmaşık bir plan değildi ama beş kişinin sıkı bir işbirliği içinde çalışmasını gerektiriyordu. Yapılacak işleri yeniden gözden geçirdi. Amaç, geminin burnunu ve kaptan köprüsünü ilk anda işgal edebilmektir. Oradan bütün gemiye kumanda edilebilirdi çünkü; aşağı inip Rusların arasına karışmadan da boşaltabilirlerdi *Slava*'yı.

Beş kişilik ekibi eğitirken çizdiği gemi planlarını gözünün önüne getirdi. O planlara öyle çok bakmıştı ki kafasındaki çizgiler az ilersindeki *Slava*'dan daha gerçekti onun için.

İlk adımda, geminin burnundaki mürettebat bölmelerine bol bol göz yaşartıcı bomba atılması gerekiyordu. Craig, nöbetçi kulübesini andıran girişten içeri iki bomba atacak, aşağıdakilerin yukarı çıkmasını önlemek için de kapıyı zincirle bağlayacaktı. Steve de aşağıdaki katlara temiz hava girmesini sağlayan ön makinalara atacaktı gözyaşı bombalarını.

İkinci adım kaptan köprüsünü işgal etmektir. Justin'le Örümcek'in göreviydi bu. Biri sancak, öbürü iskele tarafındaki merdivenlerden çıkarak kaptan köprüsüne gireceklerdi.

Bu arada, Steve'le Craig köprü'nün iki yanındaki subay güvertesinden geçip kıç tarafa, kesim güvertesine bakan platforma varacaklardı. Platformdaki bocurgatların gerisine saklanarak siper alacak, kıç taraftan kaptan köprüsüne sokulmak isteyen biri çıkarsa engel olacaklardı. Mürettebat koğuşunun girişinden ve makinalardan atılan göz yaşartıcı bombaların etkisiyle aksırıp öksüren Ruslar kesim güvertesine çıkabileceklerdi ancak. Steve'le Craig de durdukları yerden birkaç bomba daha fırlatarak adamları hep kıç tarafa, cankurtaran sandallarının bulunduğu güverteye doğru uzaklaştıracaklardı.

Örümcek'le Justin kaptan köprüsünü işgal ettikten sonra hemen aşağıdaki subay kamaralarını elden geçirecek ve oradakileri çıkarıp kapıları kilitleyeceklerdi. Böylece, oradan kaptan köprüsüne çıkılması önlenmiş olacaktı. O iş de bitince geminin burnu ve kaptan köprüsü ele geçmiş demektir. Gerisi kolaydı artık. Kimse durduramazdı onları. Gelgelelim bütün bunlar on dakika içinde yapılmış olmalıydı.

«Bob,» diye seslendi. «Gemiye çıkarken ateşleme düzenlerine kumanda eden radyoyu yanımda götüreceğim ben.»

Binbaşı, «Sekiz metre...» diye mırıldandı. «Yedi... Beş...»

Justin saatine baktı. Biri yirmi geçiyordu. Güneşin doğmasına iki saat bile kalmamıştı. Periskobun başına çömelmiş, ter dökerek bekliyordu.

«Üç metre...» dedi binbaşı. «İki buçuk... iki... periskop derinliği! Yol kestim!»

Justin periskobu yukarı iterek sancak yönünde çevirdi. *Slava* karşıdaydı işte. Denizaltının sancak tarafında, aşağı yukarı bin metre ötede. Onlara doğru yol alıyordu ağır ağır. Periskobu kuzeye çevirerek tankeri aradı. O da geliyordu. Yüklü olduğundan iyice gömülmüştü suya. Bu açıdan bakılınca biraz daha uzakta olduğu izlenimini veriyordu insana.

«Yüz elli derecelik bir açıyla dönmemiz gerekir, Henry,» dedi. «Burnumuzu patlamanın olacağı yöne vermeliyiz. Radyo antenini uzattın mı?»

«Uzattım,» dedi Stereo Bob.

Geçmek bilmeyen birkaç saniyenin sonunda, binbaşı, «Evet, yüz elli derecelik dönüşü yaptık,» diye söylendi.

«Katherine'i bul bana.» Bob Matthews bağlantı kurunca mikrofonu Justin aldı. «Biz geldik, Bir. Yerimize vardık. Az sonra balinaları havaya uçuracağız. Cartwright'a söyle, bütün delilleri yok etsin. Slaydları da, harekât masasını da, planları da. Ne varsa! Tek bir iz kalmasın. Anlaşıldı mı? Tamam.»

Katherine'in sesi gergin ve boğuktu. «Anlaşıldı. Tamam.»

«İki, ses ver!» diye söylendi Justin. «Tamam.»

Ross'un sesi yükseldi alıcıdan : «Konuşmanızı duydum. Balinaları havaya uçurmaya hazırlanıyorsunuz. Şansınız açık olsun. Tamam.»

«Tankerle ilgili yeni bilgi var mı, Bir? Tamam.»

Katie, «Deminden beri sizi bulmaya çalışıyorum,» diye söylendi. «Neredeydiniz, dalışa mı geçtiniz? Tankerin verdiği bilgi *Slava*'nın sancak tarafına yanaşacağını açıklıyor sadece. Başka bir şey yok. Tamam.» Sesi titriyordu.

«Peki.» Kendini toplamak için derin derin soluk aldı birkaç kez. «Birkaç saniye sonra başlıyoruz, İki. Sana da iyi şanslar, ahbap. Sanırım bir saat sonra çağırırız seni.» Bir an duralayıp, «Bir!» diye seslendi. «Senin de şansın açık olsun, sevgilim. Tamam, kesiyorum.»

Verici düğmesini kapatarak mikrofonu Stereo Bob'a verdi. Buzlu ufku otuz mil gerisinde, kendi köşesinde oturan Katherine gözlerini kapatarak mırıldandı. «Şansın açık olsun... Tanrım, işlerini aksatma.»

Justin denizaltının bölmelerini birleştiren geçide eğilerek bağırdı : «Birkaç saniye sonra patlayacak balinalar. Sıkı durun! Yüzünüzü öne eğin, dizlerinizi bükün. Duydunuz mu?»

«Duyduk,» dedi Craig. Yüzü sararmıştı. Max oturduğu yerde kayarak onun yanına geldi, dizlerini büküp yüzünü aşağı eğdi. O da solgundu; gözleri oradan oraya kayıyordu. Steve'le Örümcek geçidin iki yanına oturmuşlardı. Justin kumanda kabinini gözden geçirdi.

«Hadi bakalım,» dedi. «Oyalanmayalım.» Gözünü periskobun dürbününe dayayarak kasap gemisine baktı ve boğuk bir sesle sordu : «Hazır mısınız?»

Değişik 'evet'ler yükseldi ağızlardan. Stereo, «Hazırız,» diye karşılık verdi. Gözlükleri burnunun ucunda, parmakları ateşleme düğmesinin üstündeydi. Ağzından soluk alıyordu. Justin göz kırpmadan bakıyordu *Slava*'ya.

«Patlat,» diye mırıldandı... ve patladılar.

Karanlığı yarıp yükselen, her yöne yayılan, geminin manikalarından yükseğe çıkan bir aydınlıktı patlama. Ve bu aydınlığın ortasında, parçalara ayrılan, havalara uçan balina gövdeleri görölüyordu. Patlatılmayan balinalar da bütün olarak yükseliyorlardı havaya. *Slava*'nın arkasındaki deniz köpürüp kabardı, patlamanın basıncı geminin omurgasına çarptı. Güçlü bir sarsıntıyla sallandı *Slava*; kıcı havaya kalktı, o kan, et, bağırsak ve deniz suyu yağmurunun altında asılı kaldı. Balinacı kadınlar çığlıklar atarak tutunacak yer arıyor, güvertenin kanlı tabanına yuvarlanıyorlardı.

Upuzun bir dakika boyunca öyle kaldı geminin kıcı. Sonra da büyük bir çatırtıyla denize oturdu. Ve kan ve bağırsak ve deniz suyu yağmuru sürüp gitti. Justin güm güm atan yüreğiyle, gözünü periskoptan ayırmadan izliyordu bu görünümü. Derken denizin ilettiği boğuk gumbürtü işitildi. «Sıkı durun!» diye bağırdı Justin; ve basınç dalgaları denizaltıya çarpmaya başladı.

Denizin dibinden zonklayarak geldi basınç dalgaları. İçerdekileri sağdan sola savuran, kumanda kabinini zangırdatan bir gümlemeyle çarpıp

geçti. Justin alnını periskoba vurmuştu. Binbaşı bir şeyler söyledi bağırarak; dengeyi sağlamak için lövyeleri itip çekmeye koyuldu. Küçük denizaltı zangırdıyor, titriyordu. Dalgaların ilki ve en büyükleri geçince titremesi kaldı yalnızca. Derken o da hafifledi. Justin, «Tam yol ileri!» diye haykırdı. «Rota sıfır üç sıfır!»

Motorların mırıltısı hızlandı ve denizaltı ileri atıldı. Genç adam gözünü periskoptan ayırmıyor, yüreği göğüskafesini delecek gibi atıyordu. «Karınanın altına gireceğiz!» diye bağırды ortalığa. «Bir iki dakika sonra dalışa geçeceğiz.» Binbaşuya dönerek, «Periskop derinliği!» diye haykırdı. «Burunun ucuna varıncaya kadar öyle gideceğiz. Örümcek!»

«Efendim?» Örümcek de bağırırcasına karşılık vermişti.

«Balıkadam elbisenin ısıtıcı düğmesini aç artık.»

«Açmıştım zaten.»

«Max!»

«Efendim?»

«Sen bu yana geçmeye hazırlan. Örümcek'le ben bir dakika sonra oraya geliyoruz.»

43

Periskop dürbününe yansıyan yüksek, kara gövde git gide büyüyor, git gide daha yakına geliyordu. Beş yüz metre... dört yüz... üç yüz... Git

gide daha büyük, daha ürkünç, kapkara ve aydınlık. Makinelerini stop etmişti *Slava*. Kıç tarafa biriken kadınlı erkekli işçilerin itişip bağrıştıklarını da görebiliyordu Justin. Uzun kesim güvertesinde koşarak geminin kıçına toplanıyorlardı işçiler; kıç taraftaki koğuşlardan çıkarak cankurta-
ran sandallarının bulunduğu üst güvertede birikiyor, küpeşteye dayanıp bakıyorlardı. Gemi iki yüz metre uzaktaydı şimdi. Periskobu çevirerek tankeri aradı. Yedi sekiz mil uzaktaydı *Tretchka*; onlara doğru geliyordu. «Hızlan kahpe!» diye fısıldadı denizaltıya. Çok uzun sürüyordu şu yüz metrelik... yetmiş beş... elli metrelik yol. *Slava*'nın gövdesi büyüdükçe büyüyordu. Elli metre... otuz... yirmi beş...

«Dalışa geç!» dedi. «On beş metreye!»

«On beş metre! Dalışa geçiyoruz!» Denizaltının burnu birden alçaldı. Kara, sarı, ışıltılı su kesimi periskobun dürbününe yansıdı bir an için; sonra da yok olup gitti. Binbaşı saymaya başlamıştı. «Üç metre... beş... yedi...»

Korkunç bir kuruluk vardı Justin'in ağzında. Tepedeki gözlem lombozuna, yukardan sızan donuk ışığa baktı. Deniz yüzeyinden vuran aydınlık gitgide azalıyordu. «On bir metre... On iki...» Tepeden gelen ışık yok oldu ansızın; bir mum söndürülmüştü sanki. Denizaltı *Slava*'nın karinasının altına girmişti. Yukarısı kapkaranlıktı artık.

«Yol kes, olduğun yerde kal!»

«Yol kesiyorum!» Binbaşı Thorogood lövyeleri çekti, motorlar birbirlerinden ayrı yönde dönmeye başlayınca denizaltı yavaşladı ve olduğu yerde kaldı. Ters yönde dönen pervaneler denizaltının,

geminin altında kımıldamadan durmasını sağlıyordu.

«Öylece kal!» Justin yuvarlak geçitten emekleyerek ikinci bölmeye geçti. Örümcek ondan önce gelmiş, tüpünü sırtına, başlığını tepesine geçirmişti. Craig, Justin'in oksijen tüpüyle bağlama kayışlarını kucağına alarak çömelmişti. Justin dizlerinin üstüne çökerek tüpü sırtladı, sonra da oturup paletlerini taktı. Dört mıkmatıslı mayın yerde hazır bekliyordu. «Saatlerini ayarladın mı?»

«Evet,» dedi Craig. «Bir saat sonra patlayacaklar.»

«Kaporta kapağını aç.»

Craig giriş-çıkış kaportasının kapağını sıkarak kolları çevirdi, yuvarlak çelik kapak menteşelerinin üstünde sallanarak geriye doğru açıldı. Denizaltının içindeki basınçlı hava deniz suyunun kapaktan içeri dolmasını önliyordu. Yuvarlak kaportanın dışında, Antarktik'in karanlık suları uzanıyordu. Aşağıda yalnızca soğuk, karanlık sular vardı. Yukarıda da koca çelik gövde. Justin başlığını ve maskesini taktı. Maskenin hava sızdırmadığına emin olmak için içindeki havayı emdikten sonra regülatör düğmesini açtı. Basınçlı hava doldu ağzına. Örümcek'e baktı, başparmağını yukarı kaldırıp başını salladı.

Örümcek oturduğu yerde kayarak yuvarlak kaportaya yanaştı. Dizlerinden aşağısı suya sarkmıştı şimdi. Yine kıcının üstünde kayarak suya indi; yalnızca kafası kalmıştı denizaltının içinde. Uzanıp mıkmatıslı mayınlardan birini çekti ve koltuğunun altına kıstırdı. İkinci mayın bir torbayla boynuna asılmıştı. Gözlerini açarak Justin'e bak-

tı bir kez! sonra da suya daldı. Arkasında hava kabarcıkları bırakarak yok olmuştu.

Justin tek bir hareketle daldı suya. O da bir mayın çekti uzanarak. Mayını göğsüne bastırıp kendini bıraktı.

Denizaltının ön lombozlarından sızan ölgün ışık bir yana bırakılırsa, yoğun bir karanlık vardı her yanda. Derken kısa bir ışık çizgisi gördü. Craig'in kaportadan dışarı uzattığı elektrik fenerinin ışığıydı bu. Örümcek denizaltının öbür yanına geçmişti. Justin onun elindeki fenerin ışığını göremiyordu. Bir tekme atarak denizaltıdan uzaklaştı ve yükselmeye başladı. Kendi elektrik fenerini yaktı. Fener ancak üç metrelik bir alanı aydınlatıyor, oradan öteye ışık vermiyordu. Işıklı üçgenin içinde yüzen zerrelere, balina etinin kırıntılarını seçebiliyordu Justin. Bir eliyle mayına sarılıp öbür elini yukarı uzatarak yükseldi. Beş metre yükseldikten sonra *Slava*'nın karaltısını gördü tepesinde. Elindeki fenerin çelik gövdeye değmesini bekledi. Ardından omurganın en alçak noktasını buldu. Karinayı izleyerek pervanelere doğru yüzmeye başladı.

Elinden geldiğince hızlı yüzüyor, soluğu kullaklarında uğulduyordu. Omurganın uçsuz bucaksız karaltısı suyun karanlığına yaslanıyordu. Tepesinde birbirine perçinlenmiş çelik levhalar ve gemiden yayılan ışığı kesen, sonsuzluğa kadar uzanan bordanın yuvarlaklığı vardı yalnızca. Karina dışbükey kıvrımlarla yükselmeye başladı bir ara; bir iki saniye sonra da ilerde dağınık ışıklar ve iri kara gölgeler görüldü. Kış taraftaki balinalardı bunlar. Işıkların bazıları oradan oraya kayıyordu

ağır ağır. Bunlar da suya tutulan güçlü ısıldaklar olmalıydı. Justin çarpılan dümenlerle iki büyük pervaneyi önünde buldu ansızın. Elindeki feneri karinaya doğru tuttu. O zaman siyah çelikten dışarı uzanan pervane şaftlarını gördü. Makine dairesinin altındaydı.

Pervane yataklarından birine yüzdü. Doğrularp feneri çelik gövdeye yöneltti. Sonra da eliyle yokladı çelik yüzeyi. Yeni kazınmıştı geminin altı. Mıknatıslı mayını çeliğe yaklaştırdı ve mıknatısların madene sıkıca yapıştığını hissetti. Bir kere çekip yokladı; sımsıkı yapışmıştı mayın. Boynundaki torbada duran ikincisini çıkardı, fenerini çelik gövdeye tutarak yüzmeye başladı yine.

Karinanın altından yüzerek öbür yana geçti. İkinci mayını da oraya yapıştırdı. Onu da yokladı bir kere. Kıç taraftaki ışıklara, balinaların bulanık, biçimsiz gölgelerine bir göz attıktan sonra dönüp baş tarafa doğru yüzdü.

Fenerini hep çelik gövdeye doğru tutuyor, belli bir düzeydeki perçin çivilerini izleyerek yüzüyordu. Bir ara durup arkasına baktı. Kıç taraftaki ışıklar görünmez olmuştu. Önünde de hiç bir ışık yoktu. Derken Craig'in kaporta kapağından uzattığı fenerin aydınlığını, ardından da denizaltının lombozlarından yayılan ölgün ışığı gördü. Küçük denizaltı önüne çıkmıştı birdenbire. O güne kadar gördüğü hiç bir şey ona böylesine bir rahatlık duygusu vermemişti. İnce uzun gövdenin iki metre aşağısına daldı. Başını kaldırıp bakınca kaportanın ışıklı yuvarlağını gördü tepesinde. Güçlü tekmeler atarak yükseldi, suları şarıldatarak içeri uzattı başını. Ağzındaki ağızlığı çekip attı.

«Örümcek?» diye sordu soluk soluğa. Örümcek oracığa çömelmiş balıkadam elbisesini çıkarıyor, ona bakarak gülümsüyordu.

Craig'le ikisi Justin'i içeri çektiler.

«Kapağı kapatın!»

«İyi çalıştın, Örümcek!» Başlığıyla maskesini atıp üstündeki ıslak elbiseyi çıkarmaya koyuldu.

Binbaşı, «İkiniz de iyi çalıştınız!» diye bağırdı.

Justin tulumu sırtına geçirmiş tünelden kumanda kabinine geçiyordu. Oradakiler gözlerini ona dikip sırttılar.

«Toplanın,» dedi Justin. «Takım taklavatınızı alın. Craig!» diye bağırdı. «Torbaları uzat bakalım!»

44

Denizaltı motor uğultuları içinde ileri atıldı. Tepedeki gözlem lombozundan, gecenin aydınlığı seçilmeye başladı az sonra. *Slava*'nın altından çıkmıştı denizaltı. «Yedi metredeyiz,» dedi binbaşı. «Altı... beş... dört...» Justin periskobun başındaydı, yine. Kafasını arkaya atmış gözlem lombozuna bakıyor, dudaklarıyla çenesi karıncalanıyordu. «Üç metre... iki... periskop derinliği!» Periskop denizin yüzeyinden yukarı uzanmıştı. Justin çevreyi gözden geçirdi. *Slava*, denizaltıdan otuz metre geride kalmıştı. Kara bordası kule gibi yükseliyor, tepede kaptan köprüsünün ışıkları görünüyordu.

«Dümen kır!» diye seslendi. «Sancak, ağır yol ileri.»

Denizaltı yön değiştirdi ve *Slava*'nın burnuna doğru yol almaya başladı. «Ağır yol!» dedi Justin soluk soluğa. «Yirmi beş metre ilerde!» Periskobu döndürerek geminin kıçına baktı. Balinacılar o uçta toplanarak denizde kalan balinaları gözlemeye koyulmuşlardı. Denizaltı gemiye öylesine yaklaşmıştı ki kaptan köprüsü bile görünmüyordu artık. «On beş metre uzaktayız,» diye söylen-di boğuk bir sesle. «Yol kes. On iki metreye sokulduk. Çok güzel yanaşıyoruz...» Periskobu çevirerek baş tarafa baktı. Geminin burnunda kimsecikler yoktu. «Beş metre daha,» dedi. «Değereğiz neredeyse... Dört metre... üç... iki...» Periskop dürbününde görünen tek şey yukarı doğru uzanan çelik gövdeydi artık.

«Yüzeye!» diye bağırdı.

«Yüzeye!» Binbaşı, dalma sarnıçlarına basınçlı hava veriyordu. Küçük denizaltı *Slava*'nın pruvasının önünde sudan yükseldi. Justin, «Rad-yoların alıcılarını kulaklarınıza takın,» diye bağırdı. «Gaz maskeleri hazır olsun. Üst kaportayı aç!»

Örümcek, kulenin ağzındaki kaporta kapağını sıkıştıran kolları çevirdi, kapak açıldı. Delikanlı bir anda merdiveni tırmanıp çıkmıştı. Justin naylon ağın yumağını dışarı uzattı, sonra o da tırmanıp çıktı. Kafasını kaldırarak yukarı baktı. Yüksekçe, daha, daha yüksekçe uzanan çelik gövdeden başka bir şey göremedi. Küpeşteden aşağı sarkan kimse yoktu. Kalabalığın toplandığı kıç taraftan heyecanlı konuşmalar geliyordu. Yüreğinin kulaklarında attığını sandı bir an için.

Örümcek naylon ağın bir ucunu ona uzatmıştı. Justin o uçtan sarkan ipi buldu. «Fırlat!» diye mırıldandı Örümcek. Kauçuk kaplı kancaları gecenin karanlığına doğru fırlattılar. Justin, *Tanrım, lütfen kancalar takılsın*, diye dua ediyordu. İki kancanın ağı da yukarı çekerek yükseldiğini, bir yay çizerek uçtuklarını gördü. Boğuk bir tan-gırtıyla küpeştenin gerisine düşmüştü iki kanca da.

İki yandan asılarak aşağı sallanan naylon ağ sağlamca gerdiler.

Gaz maskesi boynunda sallanan, iki omzunda da silah taşıyan Steve kaporta kapağından çıkıyordu. Onun arkasından Craig çıktı. Justin, «Tırmanın!» diye fısıldadı. İkisi birden ağa asılarak tırmanmaya başladılar. İki erkeğin ağırlığıyla sallanan ağ, geminin bordasına sürtünecek gibi oluyordu. Parmaklarını deliklere geçirerek tırmanıyorlardı. Onların arkasından Örümcek tırmanmaya başladı. Justin de onu izledi.

Gözleri faltaşı gibi açılan Max de çıkmıştı kaportadan. Geminin pruvasına baktı çılgın bakışlarla; sonra da kaporta kapağına döndü. Stereo Bob yedek cepbane torbalarının ilkinin uzattı; Max torbayı çekti. Ardından bir torba daha uzattı Stereo. Onu da aldı. Büyük radyoyla iki megafonu sırtına yüklemişti.

Ağ merdiven onca ağırlığın etkisiyle oradan oraya sallanıp duruyordu. Craig tepeye varmak üzereydi. Kafasını uzatarak küpeşteden içersini gözledi. Onun arkasından Steve de uzandı. Baş tarafta kimse görünmüyordu. Craig elini sallayarak geriden gelenlere işaret etti ve küpeşteden içeri

atladı. Steve onu izledi. Justin'le Örümcek, Steve' in peşinden atladılar.

Justin kaptan kamarasıyla kaptan köprüsünü oluşturan üst yapının duvarına sokularak güverte boyunca koşmaya başladı. Arkasına bakınca, Steve'in, elindeki gözyaşı bombalarıyla büyük manikaya yanaştığını gördü. Craig mürettebat koşuşlarının giriş kapısına zincir vurmaya koyulmuştu bile. Max küpeşteden aşağı sarkmış, denizaltının güvertesinde bıraktığı iki torba cephaneyi iple yukarı çekiyordu. Justin gaz maskesini taktı. Örümcek kaptan köprüsünün iskele tarafındaki merdiveninde bekliyordu. Elini salladı, Justin'le ikisi iki yandaki merdivenleri tırmanmaya başladılar hızla.

Önce subay güvertesine çıktılar koşarak, sonra da onun üstündeki kaptan köprüsüne. Gözyaşı bombaları ellerindeydi. Justin kaptan köprüsünün sancak tarafındaki kapısını açarken Örümcek de iskele tarafındakini açıyordu. Köprünün ortasında dümen bölmesi vardı. Justin dümende duran genç adamın önce şaşkın bakışlarla, sonra da dehşetle baktığını gördü. Genç bir subay da yerinde dönerek ağzı açık bakakalmıştı. Kaptan, telsiz odasından çıkıyordu. Justin tek bir hareketle bombanın füyesini çekip küçük topu kapıdan içeri fırlattı. Göz yaşartıcı gazın hışırıtısıyla dumanı bir anda yayıldı ortalığa. Ruslar gerilemeye çalışarak öksürüyor, soluk almakta güçlük çekiyorlardı. Justin dumana aldırmadan içeri daldı ve elinin kenarıyla genç subaya vurdu.

Kulağın altındaki kaslara indirilen bir karate vuruşuydu bu. Subay yere yığıldı. Örümcek,

dümencinin üstüne atılmıştı. Justin kaptanın peşinden giderek telsiz odasına daldı ve adamı yakasından tutarak boynuna ikinci bir karate vuruşu indirdi. Kaptan boğuk bir iniltiyle çöktü. Justin, kurbanını yakasından çekiştirerek dümenin başına götürdü. Bileklerini kalın çelik çubukların arasından geçirip kelepçeledi. Telsiz subayının sendeleyerek kapıdan geçtiğini ve Örümcek'in bir anda ortaya çıkarak adamı yumrukladığını da o arada gördü. Göz yaşartıcı gazın dumanıyla öksürük sesi vardı her yanda.

Justin, gaz maskesinin içindeki vericiye, «Dümenci!» diye bağırdı. Dümenci yerde sürünerek kapıya varmaya çalışıyordu. Justin onun peşine düştü, delikanlıyı yakasından tutarak çekti. Onu da dümenin yanına götürdü ve bileklerinden dümene kelepçeledi. Örümcek genç subayı aynı yere bağlamış, aksırıp tıksıran telsiz subayını o yana çekmeye koyulmuştu. Bu dört kişiden başka kimse yoktu kaptan köprüsünde. Tavana koskoca bir vantilatör asılmıştı. Justin vantilatörü çalıştırırken bir cam şangırtısı duydu. Örümcek eline geçirdiği yangın baltasıyla pencerelerdeki camları kırıyordu. İçerdeki gaz kısa zamanda temizlenecekti böylece. İşini bitirince baltayı fırlatıp Justin'in peşinden koştu.

Justin, baş kasaraya bakıyordu. Craig, *Slava*'nın küpeştesine bağlanan üç balinadan ikisinin halatını kesmişti. Üçüncü balina geminin ortasındaki babalardan birine bağlandığından o yana geçmemiş, onu çözememişti. Onu daha sonra yapabilirlerdi. Steve'le ikisi salonun dışındaki subay güvertesini tutmuşlardı. Justin zafer coşkunuğu-

na kapılmıştı; kaptan köprüsünü ele geçirmişlerdi işte!

Max, büyük radyoyu sırtında taşıyarak, cep-hane torbalarını sürükleyerek kaptan köprüsünün merdivenlerini çıkıyordu. Justin aşağıdaki subay güvertesine koştu; Örümcek de peşinden. Craig salonun kapısında nöbet bekliyordu. Justin bir tekmeyle açtı kapıyı. İçersi boştu. Eşyaları sağa sola iterek ilerledi. Craig arkasından geliyordu. Subay kamaralarının bulunduğu geçide girerek bir göz-yaşı bombası fırlattı ve ilk kamaranın kapısını araladı. Orası da boştu. Derken ikinci kamaranın kapısı açıldı ve öfkeli bir adam çıktı dışarı. Dumanı görünce soluğunu tutarak gerilemeye çalıştı. Ne var ki Justin adamın yakasına yapışmış salona doğru sürüklüyordu. Salondaki merdiven telsiz odasına çıkıyordu. Subayı merdivenden yukarı itip üst kapıyı açtı. Max oradaydı. Tutsağı içeri çekerek kelepçeledi.

Craig subay kamaralarının kapılarını yokluyordu. Aralık duran birini açınca gençten bir subay gördü içerde. Odaya gaz doluyor, genç subay öksürüyordu. Justin de bitişik kamarada bulunduğu bir başka subayı dışarı çıkarıyordu. Geçitte birbirlerine tosladılar. İki kardeş tutsak ettikleri subayları merdivenden yukarı iterek Max'e bıraktılar. Gazın dumanı dalgalanıyordu her yerde. Justin gerisingeri koşarak öbür kamaraların kapılarını açmaya başlamıştı. Öbür kamaralar boştu. Craig, maskesinin gerisinden gülümseyerek bakıyordu Justin'e. Geminin baş tarafındaki üst yapı olduğu gibi ele geçmişti artık.

Geçidin ucunda alt katlara inen bir merdiven

görülüyordu. Justin oradan aşağı koşarak cebinden bir gözyaşı bombası daha çıkardı. Önüne gelen kapıyı açıp kafasını uzattı.

İki yöne uzanan bir geçide açılıyordu kapı. Karşısında, yazı masalarıyla, daktilo makineleleriyle ve dosya dolaplarıyla dolu olan bürolar vardı. Steve'in ön manikadan aşağı fırlattığı göz yaşartıcı gaz yayılmıştı geçide. Justin, aşırılığa kaçmaktan zarar gelmeyeceğini düşünerek bir bomba daha attı geçidin ucuna. Sonra da kapıyı kapatıp kilitledi ve merdiveni tırmanarak gerisingeri salona döndü. Bir iskemle aldı, yine aşağı inip iskemleyi kapı kolunun altına dayadı. Salona çıktı, güverteye açılan kapıyı da kilitledi. Bütün lumbozlar kapalıydı. O bölüme girip çıkmak olanaksızdı artık. Kaptan köprüsüne ulaşmak isteyen biri çıkarsa yoğun göz yaşartıcı gazla boğuşmak zorunda kalacaktı. Gaz maskesi ve balta olmadıkça kimse başaramazdı o işi

Merdivenleri üçer beşer tırmandı, Craig'i de peşine takarak telsiz odasına çıktı. Oradaki göz yaşartıcı gaz temizlenmişti. Rus subaylarıyla dümenci, dümenin önünde çömelmiş duruyorlardı. Gözleri yaşarmış, öksürmekten yüzleri kıpkırmızı kesilmişti. Justin yüzündeki maskeyi sıyırdı.

Max'e dönerek, «İç haberleşme mikrofону nerede?» diye sordu.

«Şurada.»

Alt kattaki koğuşlarla kamaralara yayılan göz yaşartıcı gazdan kaçmaya çalışan, paniğe kapılan insanların gürültüsü yukarılara kadar geliyordu. Justin mikrofönün başına geçerek cebindeki defteri çıkardı. Titrek ellerle açtı defteri, önündeki Rusça sözleri ağır ağır okumaya başladı :

«Dikkat, dikkat! Sizlere kaptan köprüsünden sesleniyorum. Bu gemi işgal edilmiştir. Kaptanınız ve subaylarınızdan altısı tutsak olarak tutulmaktadır. Bu gemiyi havaya uçuracağız. Bu gemi az sonra batacaktır. Kimsenin ölmesini, yaralanmasını istemiyoruz. Hiç gecikmeden cankurtaran istasyonlarına gitmenizi emrediyoruz. Hiç gecikmeden, itişip kakışmadan cankurtaran sandallarına binip bu gemiden uzaklaşmalısınız. Cankurtaran sanda"ına binip denize açılırsanız korkulacak bir şey kalmayacaktır. Yakınlarda bulunan avcı gemilerinizle tankeriniz sizleri kurtaracaktır. Bir kere daha söylüyorum : Hemen cankurtaran sandallarına biner ve gemiden uzaklaşırsanız hiç kimseye zarar gelmeyecektir. Ancak karşı koyan olursa zor kullanacağız. Filika serdümenleri, sandallara binmesi gereken kişilerin sayısında eksiklik olmamasına dikkat etmelidirler.»

Sözleri hoparlörlerden yayılıyordu.

Max'e dönerek bağırdı : «Çocuklara söyle ateş açsınlar!»

Max, kaptan köprüsünün altında bekleyen Steve'le Craig'e seslendi. : «Ateş edin!»

Steve'le Örümcek'in makineli tüfeklerinden çıkan mermilerin çatırtısı üç saniye süreyle gecenin karanlığını yardı. Ardından, korkuya kapılan balinacı kadınların çığlıkları işitildi. Sonra yine üç saniye süren makineli tüfek atışı. Rusları etkilemek için yapılan bir atıştı bu. Yine çığlıklar yükseldi.

Justin, «Katherine'i bul!» diye bağırdı Max'e.

Dışarı çıkıp denize baktı. Tankerin *Slava*'dan uzaklığı iki mile inmişti. Hızla yaklaşıyordu ge-

mi. İçeri girdi. Max radyonun üstüne eğilmiş, «Yunus, Bir'i arıyor,» diye söyleniyordu. «Bekle!»

Justin mikrofону aldı. «Gemiye çıktık, kaptan köprüsünü ele geçirdik,» dedi. «Tanker hâlâ yaklaşıyor; aşağı yukarı iki mil uzakta. Onlara radyoyla emir ver, buraya sokulmasınlar! Bir kere daha söylüyorum : Buraya yaklaşmasınlar! Makineleri tornistan edip hemen geri dönsünler yoksa üstlerine ateş edeceğiz. Gemiye işgal ettiğimizi, az sonra da havaya uçuracağımızı söyle onlara. *Slava*'yı kurtaramayacaklarını bilsinler. Tanker yakına gelirse onlar da havaya uçarlar. On mil uzakta beklemelerini söyle. Orada beklesinler, cankurtaran sandallarındaki vatandaşlarını kurtarmaya hazırlansınlar. İyi duydun mu? Tamam.»

Soluk soluğa karşılık verdi Katherine. «Evet, duydum. Sen de beni iyi dinle. Az önceki patlama olayını bütün filo biliyor. *Slava* hepsine haber verdi. Moskova'ya bile haber verdi. Tanker —ve avcılarının birkaçı— yardıma geliyorlar. Sizin gemiyi işgal ettiğinizi haber verirsem bütün filo oraya gelecektir. Duydun mu? Tamam.»

Justin, «Evet, duydum!» diye bağırdı. «Sen benim dediklerimi söyle tankere. Ya uzakta dursunlar yahut ateş açarız. Ateş açarsak gemisi de yakıtı da göğe uçar. Benim dediklerimi bildir. Tamam, kesiyorum.»

Dışarı çıkıp tankere baktı bir kere daha. Hâlâ geliyordu. Ufkun karanlığını gözledi. Uzaklarda dört avcı gemisinin ışıkları görünüyordu. Derken kış taraftan yaklaşan beşincisini gördü. Kesim güvertesi, balina yağıyla balina kanının içinde tökezleyerek ilerleyen, öksürüp öğüren, gözlerinden

yaşlar akan, muşambalarıyla can yeleklerine ve battaniyelerine sarılan kadınlı erkekli bir kalabalıkla dolmuştu. Kıştaki cankurtaran sandallarının başına toplanmıştı yüzlercesi. Bağırıp çağırarak itişiyorlardı. Kaptan köprüsüne dönerek geminin boşaltılması emrini yineledi mikrofondan. Sonra yine dışarı çıktı.

Tanker aşağı yukarı bir mil uzaktaydı şimdi. Max'ın otomatik tüfeğini omzuna dayayarak geminin pruvasına nişan aldı. Birdenbire başlayan makineli tüfek atışı ta-ta-ta-ta sesleriyle doldurmuştu karanlığı. «Sokulmayın!» diye bağırıyordu. Su kesimine nişan aldı bu kez. Mermiler çelik gövdeye çarpıyor, denizden sular sıçırıyordu. «Sokulmayın, katil herifler! Uzak durun!»

Semafor ışığının parıltısını görür gibi oldu bir ara. Ardından Max'ın kaptan köprüsünden bağırdığını duydu. «Tamam, kes! Katie tankerin durduğunu söylüyor. Gelmiyorlar artık! Kes ateşi! Kes artık!»

Sevinçle kesti ateşi. Evet, tanker tornistan ediyordu. Zafer naraları atmak istiyordu Justin. Derken Max'ın bağırdığını duydu yine. «Tanker bütün avcı gemilerini yardıma çağırmış! *Tretchka*'nın bütün filoyu buraya çağırdığını söylüyor Katie!»

Justin, «Sen kaptan köprüsünü tut!» diye haykırdı. «Expers tabancasını kullan!»

Gaz maskesini takarak merdivenden aşağı indi. Subay güvertesinin arkasındaki vinç platformuna koştu. Sancak tarafındaki bocurgatın gerisine büzülen Steve'in yanına çöktü. Örümcek is-

kele tarafında bocurgatı siper almıştı kendine. Justin aşağıdaki kargaşalığı gözlemeye koyuldu.

Gördükleri hoşuna gitmişti. Çok, çok güzel çalışmışlardı. Steve'in ön manikalardan aşağı fırlattığı göz yaşartıcı bombaların gazı güverteye kadar yükseliyor, ısıldakların aydınlığında bembeyaz görünen yüzleriyle pijamaları, sabahlıkları ve muşambalarıyla çıkıp gelen kadınlarla erkekler, kanayan et yığınlarının arasından geçerek, gazdan kaçıp öksürerek cankurtaran sandallarının bulunduğu güverteye koşuyorlardı. Hoparlörlerden Max'in boğuk sesi yükseliyor, gemiyi boşaltma emri yineleniyordu. Cankurtaran sandallarının bulunduğu güverte tıklım tikiş dolmuştu. Sandalların çoğu filika metaforalarından güverte düzeyine indirilmişti; işçiler üzer beşer doluyorlardı sandallara. Ve kesim güvertesindeki kısıcılık sona ermişti ve — Ey Tanrım — Justin ömründe böyle büyük bir sevinç tatmamıştı. Gaz maskesinin içindeki vericiye seslenerek Örümcek'le Steve'e emir verdi. «Havaya ateş edin, biraz daha çabuk olsunlar!» Karanlığa mermi sesleri yayıldı yine.

Örümcek'le Steve'e emirler yağdırıyordu Justin: «Hızlandırın şu insanları! Bir iki bomba daha atın, çabuk çıksınlar! Gerekirse başlarının üstünden ateş edin; yalnız kimseyi öldürmeyin!» Radyonun vericisine seslendi: «Craig, sen kaptan köprüsüne gel! Gemiye dolaşacağız.»

Koşarak döndü kaptan köprüsüne. Dümenle kelepçelenenler korkuyla yüzüne baktılar. Kaptan köprüsünün camları açık, tavandaki vantilatör de çalışır durumda olduğundan, gazın etkisinden ötürü değil soğuktan kıvranıyorlardı. Justin gaz maskesini çıkarıp Max'in sırtını okşadı. «İyisin ya?»

Rus kaptanın bileğini tuttu. Craig kaptan köprüsüne dalmış maskesini çıkarıyordu. Justin, «Olmayacak bir şeye kalkışırsa bütün gücünle yumrukla!» diye söylenerek kaptanı dümenden ayırdı.

Adamın ellerini önünde birleştirip kelepçeyi geçirdi yeniden. Max'e dönerek, «Sen gaz maskeni tak da aşağıdaki subay kamaralarına in,» dedi. «Bu heriflerin sarınması için birkaç battaniye getir.»

Kaptan, ateş püsküren bakışlarla bakıyordu; gür bir bıyığı, çevreleri kızarmış öfkeli gözleri vardı. Justin defterini çıkardı ve Rusça okumaya başladı: «Sizi tutsak etmiş bulunuyoruz, efendim. Kimsenin içerde kalmadığına emin olmak için gemiyi dolaşacağız birlikte. Bizimle işbirliği yaparsanız kimseye zarar gelmez. Sizin çıkarınız da, adamlarınızın çıkarı da bunu gerektirir. Geminiz az sonra havaya uçacaktır, kaybedilecek zamanımız yoktur. Anladınız mı?» *Slava*'nın kaptanı öldürücü bakışlarla bakmakla yetindi. Justin, 38'lik tabancasını çekerek adamın kaburgalarına dayadı. «Anladınız mı?»

Kaptan hafifçe irkilerek başını eğdi; nefret okunuyordu gözlerinden. Justin, «Buna bir gaz maskesi verin,» dedi.

Craig, Max'in getirdiği torbadan bir yedek maske çekti, kaptanın kafasından geçirip çenesinin altına sarkıttı.

Justin adamın omzuna hafif bir tokat indirdi, «Gidelim, kaptan.»

Kolundan tutup dışarı çıkardı. Şimdi de Craig'in tabancası dayalıydı kaptanın sırtına. Basamakları tangırdatarak aşağı indiler. Elleri önünde kelepçeli olan adamı koşar adım yürütüyorlardı. Baş taraftaki koğu girişine geldiklerinde kaptan soluk soluğa kalmıştı. Craig, çelik kapıya taktığı zinciri çözüp kanadı araladı. Bir duman bulutu yayılıyordu havaya. Justin maskesini taktı, ardından kaptanın boynundaki maskeyi yukarı itti. «Kusura bakmayın, efendim.» Maskenin ardından gülümseyerek bakıyordu kaptana. «Girelim hadi!»

Önce kendisi yöneldi çelik basamaklara. Tabancasını doğrultarak, bir eliyle kaptanın bileğini tutarak inmeye başladı. Craig arkadan geliyordu. Geçide girdiler. Her yanda göz yaşartıcı gazın dumanı vardı; havalandırma deliklerinden dışarı sızıyordu duman. Geçidin iki yanında mürettebat kamaraları dizilmişti. Kapıların çoğu aralıktı. Justin bir uca koşarak kapılardan birini geriye itti. Boştu içersi. Herşey karmakarışık duruyor, kadınların yataklarından fırlarken düşürdükleri bataniyeler yerlerde yatıyordu. O geçit kadınların kamaralarına ayrılmıştı. Her birinde saç fileleri, taraklarla fırçalar, giyecekler, çerçevelere konmuş

resimler görölüyordu. Kaptanı da peşinden sürükleyerek, bütün kapıları açarak bir uçtan ötekine yürüdü.

Craig de öbür baştan başlamıştı aramaya. Kamaraların hiç birinde insan yoktu. Kapıları açıp bakarak ilerlediler. Az ötede, birkaç koridorun birleştiği bir kavşak vardı. Koridorların her birine girdiler, bütün kapıları açıp baktılar. Kamaralar boştu.

Az daha ilerleyince yemek ve oyun salonlarına, mutfak bölmelerine ulaştılar. Tabaklarla tencereler, hatta sıralar devrilmiş, yiyecekler yerlere saçılmıştı. Göz yaşartıcı bombaların gazı buhar gibi asılı kalmıştı havada. Duvarlarda, komünist sloganları basılmış afişler görölüyordu.

O geçidin ucundaki kapı, kesim güvertesine açılıyordu. Justin, ışıldakların aydınlattığı kanlı et ve yağ yığınlarını görüyor, dışardaki uğultu kulaklarına çarpıyordu. Hoparlörlerde Max'in gemiyi boşaltma emri yineleniyordu hâlâ. O kapının yanında, fabrika katına ve aşağıdaki koğuşlara inen bir merdiven vardı. Justin, kesim güvertesine açılan kapıyı kapatıp sürgüledi, sonra da kaptanı merdivene itti. Çelik basamaklardan aşağı indiler paldır küldür. Alt kattaki koğuşlar da kadınlara ayrılmıştı. Hepsini gözden geçirdiler hızla. Koğuşlarda kimse kalmamıştı.

Geçidin ucuna göz yaşartıcı bombalardan birini daha attı Justin. Öbür uçta büyük bir çelik kapı görölüyordu. Orada durdu. Solukları hızlanmıştı. İşin en zor yanı olacaktı bu. Bu kapı fabrika katına açılıyordu. Craig'e baktı. Craig derin bir soluk alarak başını iki yana salladı. Gezintinin buradan sonrası tehlikeli olabilirdi.

Fabrika katı özel manikalarla havalandırıldı-
ğından, Steve'in attığı ilk göz yaşartıcı bombalar
oradakileri etkilemezdi. Ve fabrikada, saklanacak,
pusu kuracak pek çok köşe vardı. Justin, Craig'e
işaret ederek kapıdan geriye çekilmesini istedi.
Koca çelik kanadı bir tekmeyle açtı ve dev maki-
naların homurtusu çarptı kulaklarına. İki de bi-
rer bomba attılar içeri. Derken birer tane daha.

Bombalar, uğultulu, sıcak fabrikanın ortala-
rına yuvarlanmış, göz yaşartıcı gaz koca kazanla-
rın üstüne doğru yükselmeye başlamıştı. Justin
kaptanı geçidin duvarına dayayarak bekledi. Ga-
zın külrengi dumanının her köşeye, bütün fabri-
kaya yayıldığını görüyordu. Ardından, on on iki
kişinin gizlendikleri yerlerden çıktıklarını gördü.
Adamlar sendeleyerek, tökezleyerek kış tarafa
doğru koşuyorlardı. Justin, 38'lik tabancasını ha-
vaya kaldırıp altı el ateş etti. Kurşun sesleri çelik
duvarlarda yankılanarak ortalığı inletmişti. Öksü-
rerek koşan Ruslar kış taraftaki merdivenden çı-
kıp bir an önce koğuşlara varmak için itişiyorlar-
dı.

Kaptanı baş taraftaki merdivenden fabrika-
ya inmeye zorladı Justin. Ardından kendisi de in-
di. Aşağı katta, adamın yakasına asılarak gövde-
sini kendine siper etti. İki birlikte, kazanların
arasındaki geniş geçitte ilerlemeye başladılar. Der-
ken bir silah sesi işitildi.

Yüksek çelik duvarlardan sekerek uçtu kur-
şun, kaptan bir sallanıp yüzüstü yuvarlandı. Jus-
tin onun üstüne yıkıldı. Craig de en üste. Bir yu-
mak gibi yığılıp kalmışlardı geçidin ortasında.
Justin, gaz maskesindeki vericiye bağırdı: «Siper

al!» Ayağa kalktı, kaptanı da yana çekip çelik kazanlardan birinin gerisine büzüldü. Craig de onların peşinden seğırtmişti. Bir süre öylece durdu Justin. Yüreğinin gümbürtüsünü dinleyerek silah seslerine kulak kabarttı. Kaptanı ayağa kaldırıp sarstı.

«Bir şeyin var mı?» Kaptanın bir şeysi yoktu.

Craig'e baktı. Onun da bir şeysi yoktu; çömelmiş bekliyordu. Justin kafasını boruların üstünden uzatıp sağa sola bir göz attı. Kimse görünmüyordu ortalıkta. Atılan kurşunlar rasgele atılmıştı. Silaha davranan adamın gözleri yaşarmış —onları korkutmak için— nereye attığını görmeden atmıştı mermileri. Yoksa o geniş geçidin ortasındaki koca hedefi şaşırması olanaksızdı. Justin tabancasına yeni bir şarjör takarak kış tarafta yükselen merdivenin üstündeki çelik kapıya üç el ateş etti. Mermiler çeliği tangırdatıp geri sektiler.

Kaptanı kazanlarla yan duvarların arasındaki dar aralığa çekti. Aralık, fabrikanın ucuna kadar uzanıyordu. Kapıdan görünmeyen bir yerdin burası. Tutsaklarını sürükleyerek ilerlediler. Silah seslerinin arkası kesilmişti. Hâlâ çalışan makinelerin uğultusu duyuluyordu yalnızca. Öbür uca varınca Justin kafasını son kazanın arkasından çıkarıp baktı. Kimse yoktu içerde.

Kış güverteye çıkan merdivenin yanında, makine dairesine açılan çelik kapı görölüyordu. Kapalıydı. Göz yaşartıcı gaz makine dairesine sızmış olamazdı. Oysa dümenin ve pervanelerin hasarını onarmaya çalışanlar da orada toplanmışlardı herhalde. Justin, Craig'e başıyla işaret etti, kap-

tanı bileğinden tutup kapıya yöneldi. Tutsağıyla Craig'i duvara dayadı koluyla. Sonra da bir göz-yaşı bombası daha çıkardı. Kola asılarak kapıyı açtı ve bombayı atmaya hazırlandı. Ne var ki eli havada kaldı. Her zaman kullanılan çelik kanadın arkasındaki kalın, su geçirmez kapı kapalıydı çünkü.

Kapalıydı kapı! İçerdeki mühendisler kapamışlardı. Ve özel demir kolları çevrilmedikçe açılmazdı ve mıknatıslı mayınlar içerdekilerin ayaklarının dibinde patlayacaktı.

Dehşetle bakıyordu kalın kapıya. Sonra da bakışlarını çılgın gibi sağdan sola kaydırarak demir kolları arandı. Kollar, adı batasıca makine dairesinin iç tarafındaydı! Hey Allah, budalalar içeri kilitlemişlerdi kendilerini ve mayınlar patladı mı bin parça olacaktı. Gözlerini Craig'e çevirdi umarsızca. Adamları uyarmanın tek yolu kaptan köprüsüne çıkarak makine dairesine telefon etmektir. Kendi kaptanları konuşmalıydı onlarla. Kaptana dert anlatmanın tek yolu da Katherine'i aramak, onun herife emir vermesini sağlamaktır. Ancak bu Allah'ın cezası kaptanın işi kolaylaştırmayacağı da apaçık ortadaydı. İşbirliği yapmaktansa bütün Rusya'nın havaya uçmasını yeğlerdi bu kaptan.

Adamı iki yakasından kavrayarak sarstı, kapıyı gösterip ellerini döndürerek demir kolları aradığını açıklamaya çalıştı. Kaptan öfkeli bakışlarla bakmakla yetindi. O zaman maskesini aşağı sıyırdı Justin. Adam öksürüp aksırmaya başlayınca kendi anadiliyle kükredi: «Kollar nerede?» Bir ke-re daha sarstı tutsağı, sonra da Craig'e seslendi

radyoyla. «Ben kesim güvertesine çıkıp kış taraf-taki manikalardan içeri gözyaşı bombası ataca-ğım! Sen bunu bırakma.»

Dönüp kış güverteye çıkan merdiveni tırman-dı. Üst basamağa gelince durdu; gözyaşı bombası-nın fünyesini yokladı parmağıyla. Tabancası öbür elindeydi. Titriyordu elleri. Az önce ateş eden ta-bancalı herif ilerde bekliyor olabilirdi. Onunla kar-şılaşırsa ne yapacağını bilmiyordu ama bir na-mussuzun bir sürü insanın ölümüne yol açmasına fırsat veremezdi. Kapıyı açıp bombayı atmak için tokmağa asıldı. Kanat biraz sallandıysa da açıl-madı. Öbür yandan kilitlenmişti bu kapı da. Çe-nesini kasmış göz kırpmadan bakıyordu. Yüzünü öfke bürümüştü. *Hergeleler kendi yoldaşlarını ki-litli bırakmışlardı içerde!*

Mayınların patlayıp makine dairesini delik deşik etmesine otuz dakika kalmıştı. Yine Craig'e seslendi radyoyla. «Bu kapı da kilitli. Gerisingeri dönüp yukarıdan dolaşmalıyız. Kesim güvertesi-nin gerisindeki manikalara bomba atmanın baş-ka yolu yok!»

Üçer beşer atladı çelik basamakları; kaptanla Craig'i geride bırakarak koşmaya başladı. İşletme katını ortadan bölen geniş aralığın sonundaki mer-divene varınca dönüp arkasına baktı. Craig kap-tanı çekerek geliyordu. Merdiveni bir solukta çık-tı, kapıdan delice bir hızla geçip uzun koridorun ucuna, ikinci bir merdivene vardı. O merdivenin bittiği yerde yemekhane başlıyordu. Kesim gü-vertesine açılan kapıyı aralayarak et ve kemik yı-ğınlarını gözledi.

Cankurtaran sandallarının başına üşüşen in-

sanları da görebiliyordu durduğu yerden. Sandalların dördü denize indirilmiş, öbürleri de dolmaya başlamıştı. Birkaç saniye eşikte çömelerek soluklarının yavaşlamasını bekledi, sonra da ışıldakların aydınlığına çıktı koşarak. Kanlı güvertede koşar adım ilerledi ve ortadaki vinç platformuna ulaştı. Bir on adım daha gidince ayağı kaydı. Yerdeki yağların üstünde kayarak yere serildi.

Sırtüstü uzandı kan ve yağ birikintilerinin içine; kafası güverteye çarptı. Gözlerinin önünde kızıl kara yıldızlar uçuşuyor, başka hiç bir şey görmüyordu. Öylece yattı birkaç saniye; soluk almakta güçlük çekerek, öfke ve şaşkınlık içinde. Sonra güçlkle doğruldu, dizlerinin üstünde durarak başını kollarının arasına aldı. Tabancalı Rusun, kafasına bir kurşun sıkmasını bekliyordu her an.

Şimdi de yalnız ışıldakların parlak ışığını görüyor, yalnız Max'in sesini, hoparlörlerde yinelenen emirleri işitebiliyordu. Platformda siperlenen Örümcek'le Steve'e radyoyla emir verdi: «Kıç taraftaki ışıldaklara ateş edin! Söndürün onları!» Ve Craig'in kaptanla birlikte kapıdan geçip kesim güvertesine çıktığını gördü ansızın ve ortalığa silah sesleri yayılmıştı bir anda. Craig sendeledi, tutsakla birlikte yere yıkıldı. Koşarak ilerlerken maskelerinin üstüne düştüler ikisi de. Yattıkları yerde, biraz daha kaydılar.

Justin, «Ufaklık!» diye haykırdı. Sallanarak ayağa kalktı ve Craig'e koştu. O anda bildiği tek şey, küçük kardeşinin, gözünün önünde vurulduğunu görmenin dehşetiydi. Onun yanına varınca dizlerinin üstüne çöktü. «Craig!»

Craig doğrulmaya yeltendi; maskesine kan bulaşmıştı. Kıç taraftaki ışıldakların sönmüş olduğunu o zaman fark etti Justin. Duyulan silah sesi Örümcek'in tabancasından gelmişti.

Craig'le kaptanı kaldırdı, ikisini de önüne katarak vinç platformuna yöneltti. Kan ve yağ birikintilerin içinden geçip o üst yapının gerisine sığındılar.

Justin, «Çivili pabuçlar!» diye haykırdı. O pabuçlarını değiştirirken Craig kaptanı sımsıkı tuttu. Sonra da Justin yapıştı tutsağın yakasına. Craig'e seslenerek, «Biz o yana geçmeden filika güvertesine sis bombası at,» dedi.

Sonra da maskesinin içindeki radyodan Steve'le Örümcek'e seslendi. «Makine dairesindekileri boşaltmak için kıçtaki manikalara göz yaşartıcı bomba atacağız. Oradakiler kendilerini içeri kilitlemişler. Bizim geçeceğimiz yola sis bombası atın şimdiden. Bir sis perdesi yaratın bize. Anlaşıldı mı?»

Tankeri aradı denizde; bulunduğu yerden bir şey göremedi. Craig çivili pabuçlarını giyyordu.

«Hazırım!»

«Ateş aç ve beni koru!» diye haykırdı Justin. Kaptanı önüne siper ederken Örümcek'le Steve'in bomba atan tabancaları ateşlediklerini gördü. Filika güvertesine göz yaşartıcı gaz ve sis yayılıyordu hışırtıyla.

Kaptanı ensesinden çekerek, balina etinin arasından geçerek sise ve dumana doğru koştu. Ayağındaki çivili pabuçlar güvertenin tahtalarına sımsıkı yapışıyordu ama kaptanın kayıp sendelemesine engel olamıyordu. Vinç platformunun al-

tındaki kemerden geçtiler hızla. Craig hemen arkalarından geliyordu. Cankurtaran sandallarının arasından duman yükseliyordu havaya. Kaptanın yakasını bırakmadan koştu, adamı balinanın kanlı cesedinin yanından geçirip sancak tarafındaki manikaya doğru sürükledi. Craig iskele tarafındaki manikaya yönelmişti.

Esinti, sis perdesini aralıyordu yavaş yavaş. Justin, kaptanı önünden iterek, yüreğinin atışını dinleyerek kazan ağızlarının yanından geçiyordu hızla. Bir süre öyle gittiler. Derken kaptanın, ayağı kaydı. Dengesini kaybetti, yüzükoyun yere serildi. Justin de onun üstüne devrildi. Yattıkları yerde bile kayıyorlar, duman kusan alçak kazan ağızlarından birine doğru kayıyorlardı. Hiç bitmeyecek gibi gelen korku dolu bir iki saniye boyunca yaklaşan kara çukuru, önlerindeki kanlı pisliği yaran kelepçeli elleri gördü yalnızca. Sonra da boğuk bir korku iniltisi çıkardı kaptan. Önce elleri girdi kazan ağzından içeri; ardından kafasıyla gövdesi de görünmez oldu.

Kazan ağzından aşağı sarkarak görünmez olmuştu. Çılgınca tekmeler atan bacakları dışardaydı yalnız. Justin bacaklara sarıldı çaresizlikle. Bir nara atarak Craig'e seslendi ve kazan ağzının hemen yanında serili kaldı. Kendi bacakları iki yana açılmıştı; kaptanıninkileri de sımsıkı tutuyordu. Ve *Slava*'nın kaptanı, belden aşağısı kızgın kazan ağzından içeri sarkarak, gaz maskesinin içinden çığlıklar atarak, tekmeler savurarak yatıyor, Justin, kanlı balina yağının içinde debelenerek onun üstüne abanıyor, adamı geri çekmeye, tabancalı Rus delisi ikisinin de canına okumadan oradan

uzaklaşmaya çabalıyordu. Ve Justin dizlerinin üstünde doğrulmayı başardığı an kaptan bir tekme sallıyordu.

«Tekmeleme yahu! Canına yandığımın!»

Derken Craig'i gördü yanında. Delikanlı kaptanın kemerini tutarak asıldı. Justin de doğruldu. O da asıldı. Ve kaptan kazan ağzından yukarı çekildi. Justin adamı ayağa kaldırdı, sendeleyip tökezlemesine aldırmadan kesim güvertesinin son on metresine yayılan sis bulutunun içine daldı.

Filika güvertesinin duvarına çarptılar. Justin kendini toplayıp sancak tarafındaki manikaya yöneldi. Makine dairesine hava girmesini sağlayan borulardan biri buydu. Göz yaşartıcı bombanın fünyesini çıkardı ve yuvarlağı borudan aşağı fırlattı. Olmuştu işte. O da yorgunluktan bitmiş, tepeden tırnağa kana bulanmıştı.

Craig, kış taraftaki koğuşlara giden koridorun kapısını açıyordu. Koğuşların arasındaki geçide bir bomba fırlattı önce, ardından kendisi de daldı. Makine dairesindeki adamların oradan çıkmalarını sağlamak zorundaydılar. Kış taraftaki koğuşları da gözden geçirmek gerekirdi.

Craig, kaptanı iterek önden gidiyor, Justin soluk almakta güçlük çekerek onları izliyordu. Craig bir köşeyi dönüp gözden kayboldu. Justin onun peşinden koştu ve kardeşinin geri geldiğini gördü. «Öbür uca,» diye hırıldadı Craig. Geçidin öbür ucuna yöneldiler. Kamara ve koğuş kapılarının hepsi ardına kadar açıktı. Uçtaki merdiven bir kat aşağıdaki koğuşlara iniyordu. Justin orada bir dakika dinlendi. Nabzının ve soluklarının yavaşlamasını bekliyordu. Basamakları inip aşağı kata vardığında yine boş koğuşlarla karşılaştı.

Oradaki geçidin ucu, işletme katının kış tarafındaki merdivene dayanıyordu. Justin o yana koşarak kalın demir sürgüleri çekti, kapıyı açtı. Aşağıdaki fabrika katına atılan bombaların gazı dışarı yayıldı bir anda. Ve Justin'in ayaklar altında çiğnenmesine ramak kaldı. Gözlerinden yaşlar boşandığı için önlerini göremeyen, öksürüp itişen Rus mühendisleri dar merdivenden yukarı çıkmaya çabalıyorlardı. En öndeki, Justin'e topladı; ikisi birlikte yere yuvarlandılar. Justin güçlkle kalkarak adamı geçidin ucuna doğru itti. Sonra da duvara dayanıp gelenlerin yolundan çekilmeye çalıştı. Ve ansızın ayaklar altında buldu kendini. Üstünden geçiyorlardı Ruslar. Çılgınca boğuşarak koşuyorlardı. Gözlerinden yaşlar boşanan Rus mühendisleri silindir gibi ezeceklerdi onu. Birini üstünden atmaya çabaladı. Kafası duvara çarpınca kara kızıl yıldızlar gördü yine. Midesine balyoz gibi bir şey indi, olduğu yere yıkıldı. Biri kafasına vurunca yıldızların sayısı arttı. Bir kez daha ayaklar altında kalmıştı. Ayaklar, dizler, kavalkemikleri; öksürükler, hırıltılı soluklar. Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı: Göz yaşartıcı gazdan kaçabilmek uğruna, önlerine çıkanı ezmeğe hazır olan bir grup Rusun altında kalmıştı ve gaz maskesinin gerisinden bas bas bağıırıyordu: «*Kalkın be namussuzlar, kalkın!*»

Nasıl yaptıysa yaptı, en yakındaki bir çift bacağı üstünden atarak belinden sarkan copa uzandı. Rasgele vuracaktı adamlara. Derken hepsinin birden toplanıp kalktıklarını fark etti. Çılgınca koşan insanların sırtlarından başka bir şey göremiyordu şimdi de. Ardından Craig'in kaptanı

önünde tutarak kamaraların birinden çıktığını gördü. Sırtını duvara dayayıp oturdu, maskenin içindeki vericiden kardeşine seslendi: «Makine dairesini gözden geçirelim!»

Makine dairesinin kapısına koşup içeri baktı. Her yanda makineler vardı. Göz yaşartıcı gaz, havalandırma deliklerinden içeri doluyordu. Çelik basamaklardan aşağı indi; sonra da biraz durup dinlendi. Copunu eline alarak çelik silindirlerin arasında dolaştı. Craig, kaptanı sürükleyerek peşinden geliyordu. Saatine bir göz attı. Mayınların patlamasına yirmi dört dakika kalmıştı. Makine dairesini boşaltmak için hemen hemen on dakika zaman harcamışlardı.

Merdivenden çıkarak fabrika katına girdi ve işletme salonunun ucunda bir şey gördü. Hızlı hızlı soluyarak, göz kırpmadan durup baktı. «Hey Allah!...»

Bir ölü yatıyordu yerde. Baş taraftaki merdivenin dibine yığılmıştı. Önce gözlerini dikip baktı, sonra da o yana yöneldi. Kazanların arasındaki geniş geçitte koşuyor, ayakkabılarının altındaki çiviler çelik yüzeyde kayıyordu. Durup ayakkabıları çıkarması gerektiğini biliyordu ama bedeni aklının uyarısına kulak asmıyordu. Merdivenin başına gelince kayarak durdu. Diz çöküp ölünün omuzunu tuttu. Ölü, kusmaya, öksürmeye başlamıştı. Gövdeyi sırtüstü çevirdi. Genç bir kadındı. Geniş alındaki yarığı, yüzüne bulaşan kanı görünce gözleri irileşti. «Hey Allah,» diye mırıldandı. «Hey Allah...»

Baygındı kadın. Ihlayarak kaldırdı gövdeyi; itfaiyeci yöntemiyle omzuna yükledi. Durduğu yerde sallanıyor, kafası delice bir hızla çalışıyor-
du. *Bu kadını ne yapmalı şimdi? Kış tarafa götü-
remem, üstüme saldırırlar.* Olsa olsa kaptan köp-
rüsüne, öbür tutsakların yanına götürebilirdi.

Dönüp kendini basamaklardan yukarı çek-
meye başladı. Tepeye vardı, önündeki geçidi aştı. Her yerde gaz ve duman vardı hâlâ. Omzundan sarkan kadın boğulurcasına öksürüyordu. Yemek-
hane katına çıktı sallanarak; bacakları titriyordu ama durursa bir daha kımıldayamayacağını bili-
yordu. Üst güverteye çıkan son merdiveni de tır-
mandı güçlkle. Dizleri bükülüyor, kafası zonk-
luyordu. Kapıdan geçip gecenin soğuk, temiz ha-
vasına çıktı. Zor belâ ilerleyerek kaptan köprüsü-
ne yöneldi. Köprünün merdivenine gelince kadını basamaklardan birine oturttu. Yorgunluktan yı-
kılacağını hissediyordu artık. Bir kolunu kadına destek yapıp yüzündeki maskeyi sıyırdı. Temiz havayı terli yüzünde duymak istiyordu. Bacakla-
rındaki titremenin geçmesini, kulaklarına çekiç gibi vuran nabzının yavaşlamasını bekledi. İyice sersemlemişti. Kafasını kaldırıp boş boş bakarken bir çift iri, mavi gözün de öfkeli bakışlarla ona baktığını gördü. Sonra da nereden geldiği anlaşılmayan bir yumruk gözünün köşesinde patladı.

Ölümden kurtarmak için geminin dibinden buralara kadar kollarında taşıdığı çılgın bakışlı

Rus kahpesi birden ayılarak kafasına yumruk indirmişti! Kulağının üstüne savrulan bir yumruk! Şaşkınlıkla geriledi. Öfkelenmişti. Kafasını tutarak, «Ne yapıyorsunuz, bayan!» diye bağırdı. Oysa bayan yeniden saldırıya geçmiş, yeniden yumruk sallıyordu. Rusların balinacı kadınlarıyla nasıl dövüşebileceğini hiç bilmiyordu Justin. O anda öğrenmek de istemiyordu. İstedığı tek şey, bu kadını başından atmak, onu da vatandaşlarıyla birlikte gemiden uzaklaştırmaktı. Yumruktan korunmak için kolunu yüzüne siper etti. Öbür eliyle de kadının kafasını tuttu. Balina işçilerinin giydikleri kep düşünce uzun sarı saçları o kanlı yüzünün çevresine dağıldı. Justin saçların bir tutamını avuçladı, bir kolunu kadının beline doladı. Kadın dişlerini bileğine geçirince de bir çığlık attı. Kolunu kaldırıp bir karate vuruşuyla kendini korumaya hazırlanırken kadın üstüne başına kismaya başladı.

Bir anda sabrı tükenmişti. Kismaya falan aldırmadan omzuna aldı tutsağını, basamakları gümleterek kaptan köprüsüne çıktı. Kadın tek-meler atıyor, böbreklerinin üstünü yumrukluyordu. Kaptan köprüsüne girince yere bıraktı yükünü. «Max!» diye bağırdı. «Bunu dümene kelepçele! Kendini kollamayı da unutma.»

Craig de kaptanı alıp kaptan köprüsüne çıkmıştı koşarak. Rus kızına bakıp, «Hey!» diye haykırdı soluk soluğa. «Bu bayağı güzelmış yahu!»

Kadın yattığı yerde doğrulmuş çığlık atıyor, Craig'in kaval kemiklerini tekmeliyordu.

Justin, kesim güvertesine bakan vinç platformuna döndü. Steve'in siper aldığı bocurgata sokularak filika güvertesine bir göz attı.

«Nasıl gidiyor?»

«Altısı denize indi bile.»

Ağız ağıza dolu altı cankurtaran sandalı yü-züyordu denizde. Gecenin karanlığına doğru uzaklaşıyorlardı kürek çekerek. Tankeri aradı. «*Tretchka* durduğu yerdeydi hâlâ; aşağı yukarı bir buçuk mil uzakta. Avcı gemilerine baktı. Epey yaklaşmışlardı ama en yakındaki bile iki mil ötede-ydi.

Manikalar engel olduğundan, *Slava*'nın kık tarafından yaklaşan gemi bulunup bulunmadığını göremiyordu durduğu yerden. Cankurtaran sandallarına baktı yine. İkiisi daha suya indirili-yordu. Son iki sandal da yolcu alıyordu. Filika gü-vertesinde topu topu kırk ikisi kalmıştı. Hepsi sı-ğabilirdi son iki sandala. Soluklarının yavaşlama-sını bekleyerek, karşısındaki görünümü izleyerek bir iki dakika orada durdu.

Bütün gemi boşalmıştı neredeyse. Ve mayın-ların patlamasına yirmi dakika zaman vardı. Ge-minin batması da bir saat sürerdi. Avcı gemileri dört yandan birden sokulsa ne çıkardı sanki! Her birinde bir otomatik tüfekle birkaç tabanca bulu-nabilirdi ama zıpkın toplarından başka ağır si-lahları olamazdı. Çömeldiği yerde sırtarak ba-kıyordu Steve'e. Orada sis ve gaz da yoktu. Baş taraftan gelen esinti dumanı dağıtıyordu. Küçük alıcı-verici radyosunu çıkararak Ross'u, Kathe-rine'i ve kaptan Thorogood'u aradı.

«Yunus, Bir, İki ve Üç'e sesleniyor! Tamam, oldu! Bitti sayılır! Ross bizi almaya hazırlansın. Birer birer konuşarak durumunuzu bildirin. Ta-mam.»

L. C.'nin çılgınca bir telaşla konuştuğu işitildi. «Biraz bekle, Yunus! Katie, Rusların radyo konuşmalarını dinliyor. Çok önemliymiş. Gözünü seveyim kaybolma! Biraz bekle.»

Jubilee'deki radyonun başında oturan Katherine bir eliyle kulaklıkları kafasına bastırıyor, öbürüyle not tutuyordu. Kalemi titriyordu yazarken. David Cartwright odanın kapısına dikilmiş sinirli bir havayla bakıyor, L.C., Katherine'in yanında, radyonun başında hazır bekliyordu. Katherine uzanıp L. C.'nin önündeki mikrofona yakaladı. «Justin, iyi dinle lütfen! Avcı gemilerindekiler sizi yok etmekten söz ediyorlar boyuna! İşitiyor musun? *Slava*'ya saldırıp sizi temizleyeceklermiş! Beni duyuyor musun? Kış taraftaki balina tüneline çıkacaklar *Slava*'ya! Silahları var! Her avcı gemisinde bir otomatik tüfekle birkaç tabanca var. Yangın söndürme ekiplerinin gaz maskeleri de varmış! Bir kere daha söylüyorum: Gaz maskeleri var! Kaç tane olduğunu bilmiyorum. İşitiyor musun? Sizi öldürmeye geliyorlar.»

Justin, «Tamam, duydum,» diye terslendi. «Son işçiler de filikalara biniyorlar şimdi. Ross, sen bin beş yüz metreden uçarak gel. Silah menziline girmeden tepemizde bekle. Biz işletme katına bomba koyacağız az sonra. Yangın bombalarını da kazanlardan içeri atacağız. Tamam, kesiyorum.»

Örümcek'e seslendi : «Sen kaptan köprüsüne çıkıp Max'e yardım et. Oradaki tutsakları köprüdeki cankurtaran sandallarından birine bindirin elbirliğiyle. Karşı koymaya kalkan olursa yumrukla bayıltıp sandalın içine atın.»

Max'e de aynı şeyleri söyledi radyoyla. «Tutsakları filikaya bindirmeye hazırlan. Örümcek yarıdım geliyor. Karşı koyan olursa yumruğu basın. Craig'e söyle, yangın bombalarını alıp buraya gelsin. Tamam.»

Max, «O iki avcı gemisi borda bordaya duruyor,» diye bağırdı. «Bir şeyler uzatıyorlar tekne-den tekneye. Sanırım silahtır. Üçüncü bir avcı gemisi de onlara yaklaşıyor. O ikisinden beş yüz metre uzakta. Tamam.»

Justin kış tarafa baktıysa da manikalar engel olduğundan gemileri göremedi. «Tamam, duydum.» diye bağırdı. «Siz tutsakları köprüdeki filikaya bindirmeye bakın. Sandalı da yarıya kadar indirip havada asılı bırakın. Kendi güvenliğimizi sağlamadan suya indirmeyeceğiz onları.»

Steve'e dönerek geminin ortasındaki üst yapıyı gösterdi. «Sen platforma tırman ve tünel çıkışını hedef al! Oradan girmeye çalışacaklarmış! Geleni Experts tabancayla devirmeye bak.» Steve yerinden kalktı ve merdivenden kesim güvertesine atladı.

Craig bomba dolu branda bezi torbayı yüklenmiş kaptan köprüsünden aşağı iniyordu. Justin, «Çabuk ol!» diye bağırdı.

Kendisi de gaz maskesini yüzüne geçirerek kesim güvertesine atladı. Craig onu izledi. «Maskeni tak!» diye haykırdı Justin. Baş taraftaki kamaralara açılan kapıya koştu.

Kamaraların arasındaki geçidi aştılar, merdivenlerden paldır küldür inerek bir alttaki kata, oradan da fabrika katına geçtiler. Justin fabrikaya inen merdivenin başındaki kapıyı araladı.

şartıcı gaz kalıp kalmadığını kontrol etti. Hava temizlenmişti. Esinti alıp götürmüştü gazı. Yeniden bomba atmanın da gereği yoktu; son filika da yükünü almıştı artık. Derken rüzgârın yön değiştirdiğini fark etti.

Bir anda dönmüştü hava. Esinti de güçlenmişti. Göz yaşartıcı gazın kalıntısı çarptı burnuna. Maskeyi yüzüne çekti çabucak. Güneyden esiyordu şimdi; geminin kış tarafından esiyor, havada kalan göz yaşartıcı gazı o yana getiriyordu. Çoğunluğu kadın olan son işçiler de filikaya giriyorlardı. Birinin bağırıldığını duydu ansızın. Dönüp baktı. İri yarı bir Rus kadının elini kolunu salladığını, sonra da sandaldan indiğini gördü.

Kadın, güverteye atlamış, güçlü kollarını sallayarak yoldaşlarına bir şeyler anlatmaya koyulmuştu. Herkesi peşinden sürüklemek için işaretler yaparak merdivene yöneliyordu iri gövdesiyle. Bir ara durakladı. Yerdeki uzun balina bıçaklarından birini alarak sancak gibi başının üstünde kaldırdı. Cankurtaran sandalındaki kadınlardan altı yedi kişilik bir grup da yerlerinden kalkmış ve birbirlerini iterek onun peşine düşmüşlerdi. Bağırıp çağırıyorlar, onlar da balina bıçaklarına uzanıyorlardı.

Steve, bıçaklarını sallayarak merdivenden inen kadınları gözledi önce; sonra da kendini göstermek için ayağa kalktı ve Experts tabancasını uzattı. Önde giden kadın kesim güvertesine inmişti bu arada. Onu gördü ve durdu. Öbürleri de arkasına dizildiler. Derken önderin yüzüne pırıl pırıl bir gülümseme yayıldı. Tepede duran erkeğe doğru salladı bıçağını. Arkadan gelenler çığlıklar attılar.

Upuzun bir dakika, gelenleri gözledi Steve. Ellerindeki kancalarla bıçakları sallayarak kesim güvertesinde ilerleyişlerini, ısıldakların sarımtrak ışığında parlayan kara muşambalarını, muşambaların üstündeki kan lekelerini gözledi. Ve o arada beyninin içi altüst oldu, kanı dondu, güzel yüzünde garip bir gülüş belirdi. Bacaklarını iki yana açarak öylece durdu birkaç saniye. Maskesini sıyrarak üstüne gelen kadınlara bağırdı: «Filikanıza dönün!» Tabancasını, herkesin görebilmesi için başının üstüne kaldırdı, sonra da platforma bıraktı. Ve platformdan beş metre aşağıda kalan kesim güvertesine atladı Steve.

Ölü balinanın kuyruğunun ucuna, ayaklarının üstüne indi. Hafifçe eğilerek kemerin altında durdu kımıldamadan. Ellerini yumruk yapıp beline dayamıştı. Önden giden kadın kesim güvertesinin ortasında kaldı; şaşırmıştı. Arkadaşları da durdular. Hiç kımıldamadan Steve'i gözlüyordu kadın. Steve biraz daha eğilerek bağırdı: «Ellerim boş, bayanlar!»

Balinacı kadın gözünü kırpmadan bakıyordu. Kana boyanmış ablak Slav yüzü buruştu ve gelenin karanlığına doğru bağırdı Rusça : «Benim o! Onu bana bırakın!» Erkeğe yöneldi hızla. Saldırgan bir tavırla geliyordu. İri göğüsleri parlak siyah muşambanın önünü geren, bir seksen boyunda geniş omuzlu bir kadın, bir iki üç dört beş kanlı adım atmıştı balina ölüsünün kuyruğuna doğru. Uzun balina bıçağını başının üstünde salladı. Bir an için, bıçağını yere atıp bu erkeği elleriyle haklayacak gibi göründü. Sonra da uzun, kıvrık bıçağı omzuna kaldırdı ve balta sallarcasına indire-

rek saldırdı. Çizmeli ayakları güverte tahtalarını gümletiyor, memeleri sallanıyor, bıçağı pırıltılar saçıyordu. Çılgık atarak saldırdı Steve'e. Steve yerinden kımıldamadı. Bacaklarını ayırıp kalçadan eğilmiş, ellerini kaskatı tutarak karate vuruşları indirmeye hazırlanmıştı. Dev yapılı balinacı, bıçağını başının üstünde tutarak, bastığı yeri gümleterek geliyordu. Aralarında üç adımlık bir aralık kalınca bıçağını salladı. Başının üstünden bütün gücüyle savurduğu bıçak ıslık çalarak, parıldayarak indi ve Steve yana kaçtı.

Islık çalarak güvertenin tahtalarına indi bıçak. Steve bir ayağını ileri uzatınca saldırıya geçen kadına çelme atmış oldu. Devanası kan gölcüklerinin içine yuvarlandı; kolları, bacakları iki yana açılmıştı. Steve onun peşini bırakmadı. Yerdeki bıçağı kavradı, başının üstünde sallayarak karanlığın bir köşesine fırlattı. Sonra da ayağa kalkan kadına dönerek bir eliyle ensesini, öbür eliyle de bol pantolonunun kıcını tuttu. Başını yere eğerek o durumda koşturdu kadını. Bacaklarının hareketlerini denetleyemeyen, öfkesinden köpüren, naralar atan devanasını öylece koşturdu bir iki üç dört beş adım; balina ölüsünün yanından geçirip olanca gücüyle arkadaşlarının üstüne itti. Kadın kendini toplayamadan uçtu, vatandaşlarına çarparak yüzükoyun yere serildi bir kez daha. Bir saniye sonra da arkadaşları onun üstünden atlayarak Steve'e saldırdılar.

Kımıltısızca yatan arkadaşlarının üstünden atlayarak saldıran, öfkeden gözleri dönen, bıçaklı, kancalı yedi kadın. Ölü balinanın yanından geçerek, birbirlerini iterek ilerliyor, önce Steve'i öl-

dürmeye, sonra da kaptan köprüsündekileri temizleyip anavatan adına gemilerini kurtarmaya hazırlanıyorlardı. Onlara öncülük eden kadın da ayaklanmıştı bu arada. Kendisine arkadaşlarının arasından yol açmaya çalışıyordu. Steve'i kendi elleriyle paralayacaktı.

Steve olduğu yerde duruyordu hâlâ. Keyifli bir nara attı : «Hadi bakalım, bayanlar, filikanıza dönün! Hadi bakalım.»

Başı çeken kadın uzun bıçağını mızrak gibi tutarak saldırdı. Steve, onun iki adım ötesine kadar yaklaşmasını bekledi. Sonra iki adım yana kaydı yine. Bir eliyle kadının koluna bir karate vuruşu indirdi, öbür eli bıçağın sapını kavrayarak silahı kadının avucundan kurtardı. Bıçağı zarif hareketlerle sallayarak dans edercesine geriledi ve yanından geçen kadının kabaetlerine çeliğin kör tarafıyla sertçe vurdu. Ardından, olduğu yerde topaç gibi dönerek sallanan ikinci bıçağı elindekiyle durdurdu. «Ahmak karılar, filikanıza dönün!» diye kükrüyordu.

İkinci kadının bıçağını bir vuruşta havaya uçurdu, onu olduğu yerde döndürerek omzuna bir yumruk indirdi. İkincinin peşinden gelen, çığlıklar atarak, kancasını savurarak geliyordu. Koskoca çelik kanca havada ıslık çalarak iniyordu. Elindeki bıçağı öyle bir salladı ki koca kanca döne döne uçuştu kadının elinden. Bıçağının sapını da silahsız kalan düşmanının karnına batırdı. Derken üçüncü düşmanın saldırısına uğradı. O kadın da kancayla geliyor, üstüne atlıyor ve onun peşinden bir başka bıçak havayı yararak kafasına doğru sallanıyordu ve Steve kazan ağızlarından birinin

tam yanındaydı artık. «Dönün, filikanıza dönün!» diye bağıyordu. Balina bıçağının sapıyla durdurdu kancayı; eğildi, dans edercesine yana kaydı, güldü, bağırdı ve bıçağını sallayarak hışırdattı. Kazan ağzından uzaklaşacaktı şimdi, yeni gelen bıçaktan korunmanın yoluna bakacaktı. Ve son gelen balinacı kadın canına okudu.

Steve Gregorowsky'nin canına okuyan kadın çivili çizmesiyle tekme atmıştı adamın dizine. Steve dengesini koruyamadı ve balina bıçağının altına girdi. Bıçağın uzun sapı indi omzuna; Steve bir daha sallandı. Olayın çıkmasına öncülük eden kadın arkadaşlarını yararak ilerledi, domuz butunu andıran yumruğunu adamın ensesine indirdi. Steve yere yığıldı, kadın da onun üstüne. Yan yatıyordu Steve; üstüne çöken kadın yeni bir yumruk indirmeye hazırlanıyordu. Steve kadını üstünden atmak için başını kaldırdı ve balina bıçağı aşağı indi.

Steve'in boynuna indi bıçak. Genç adamın kanı balinacı kadının muşambasına, yüzüne fışkırdı. Ve Steve kadını üstünden atmayı başarak dizlerinin üstünde doğruldu. Boynundan kan fışkırıyordu, şaşırmıştı. Yumruğunu omuz hizasına çekerek kadının kafasına indirdi rasgele. Bir an sonra da kancalardan birinin pençesine düştü. Dizlerini yerden kaldırıp ayağa kalkmaya çalışarak sallanırken, arkasından indirilen kanca, köprücük kemiğine takıldı. Kancayı savuran kadın asıldı, dizüstü duran Steve arkaya kaykıldı. Kaykılırken kancayı da çıkardı omzundan; korkunç bir kükreyle kadının elinden çekti ve uzağa fırlattı. Aynı anda bir başka balina bıçağının altında kaldı.

Yeni bir düşman, tiz sesiyle çığlık atarak adamın yan tarafına saplamıştı bıçağını. Steve yerinde sallandı, sağlam koluyla uzanıp bıçağı çıkardı. Kadın yine bağırdı ve yeniden saldırdı. Bıçak bağırsaklara gömüldü bu kez. Steve balinanın üstüne yığıldı. Uzun bıçak karnına saplı kalmış, kadın, sapın üstüne abanmıştı. Yüzüne bakarak bağırıyordu hâlâ. Steve karnına saplanan bıçağı çekmeye çalıştı ve yeni bir bıçak darbesine hedef oldu. Bu sonuncusu kolunu kesip ayırmıştı.

Steve'in omuzbaşına inmişti bıçak; kolunu kökünden kesip attı. Dehşet dolu upuzun bir saniye boyunca bağırsaklarına gömülen bıçağa dayanarak öylece durdu Steve. Derken dizleri büküldü ve öne kaykıldı. Balinacı kadın bir zafer narası atarak karnındaki bıçağı çekince de dizlerinin üstüne çöktü.

Başı önünde, karnından ve iki omzundan oluk gibi kan akıtarak duruyordu dizlerinin üstünde. Kadınlar başına toplandılar, bıçaklarını iyice yularılara kaldırıp onu lokma lokma doğramaya hazırlandılar. Ve o anda Steve ayağa kalkmayı denedi. Derin bir inilti koyverdi ve kolunu uzatıp bıçağını almaya yeltendi. Durumu aydınlığa çıkarmaya çalışıyordu aklıyla. *Hiç bir hayvan beni öldüremez ve insan da bir hayvandır...* Bıçağı çekecek olan kolun yerinde bulunmayışından ötürü şaşkınlık duyuyordu. Yalnızca şaşkınlığının bilincindeydi. Kolu yoktu artık; yoktu, çünkü güvertenin tahtalarında, hemen önünde yatıyordu işte. O zaman öbür koluyla tabancasına uzanmaya çalıştı. Başı eğik, bir dizinin üstünde doğruldu. Ve balinacı kadın bir çığlık atarak bıçağını başının üs-

tüne kaldırdı ve pırıltılı bıçak hızla aşağı inip Steve'in kafasını kökünden kopardı.

Güvertenin tahtalarında gümledi Steve Gregorowsky'nin başı. Boğazından kan fışkırırken gövdesi de öne yıkıldı. Kadınlardan biri bir tekme attı kesik kafaya; yerdeki kanların içinde yuvarlandı. Ardından ikinci bir tekme indi ve baş, eğimli tünelin ağzına kaydı ve tekerlendi. Arkasında kanlı bir iz bırakarak yuvarlanıyordu yokuş aşağı. Tünelin ağzına gelince denize düştü patt diye. Yok olup gitti.

Balinacı kadınlar sevinç çılgınlıkları attılar. Sonra da kanlı gövdenin yanına döndüler. Biri üst bacağa taktı kancasını, öbürü göğüs kafesine. Cesedi küpeşteye sürüklerken hep bir ağızdan bağırlıyorlardı. «Biiir... ,» diye bağırdılar Rusça, «... iki...» Arkaya doğru sallarken, «... üç!» diye haykırdılar, bütün güçleriyle gövdeyi savurdular. Steve Gregorowsky'nin cesedi karanlığı yararak uçtu ve denizin buzlu sularına gömüldü şakırtıyla. Aynı anda da göz yaşartıcı bomba atan tabancalardan birinin gümlediği işitildi. Kadınlar soluk alamaz duruma gelmişlerdi ansızın. Craig Magnus bomba tabancasını doğrultmuş kesim güvertesinin ucunda duruyordu. Yeniden ateş etmeye hazırlanıyordu. Kadınlar filika güvertesine döndüler apar topar.

Filika güvertesinde kalanlar da çılgınca bir telâşla sandala atlamaya başlamışlardı. Derken Justin de çıktı kesim güvertesine. Durumu algıladı, vinç platformuna bakarak Steve'i aradı. Görünmüyordu Steve.

«Steve!» diye haykırdı gaz maskesinin içindeki vericiye. «Steve!»

Balina ölüsünün yanından koşarak Steve'i aradı. «Steve!» diye bağırdı bir kez daha. Sonra da güvertenin tahtalarında yatan kesik kolu gördü. Ardından, karanlığın içinden tabanca sesleri yükseldi.

Maskesindeki vericiye, «Max!» diye seslendi heyecanla. «Tutsakların filikasını denize indir. Steve'in yerini alması için Örümcek'i de vinç platformuna yolla. İşittin mi?»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

47

Avcı gemileri hızla yaklaşıyorlardı. *Slava*, ölümcül tiktaklarla çalışan mayınları, suya yansıyan sarımtrak ışıklarıyla hareketsiz duruyor, esinti, güvertesinden yükselen sis ve duman bulutlarını üfürüyordu. Gemideki terörden kaçan filikalar karanlığa dalıp gözden siliniyorlardı. Muşambalara, battaniyelere sarılan, yüzü gözü kızarmış, öfkeli ve ürkek —ve genellikle dehşete kapılmış— işçilerle doluydu hepsi. Steve Gregorowsky'yi kasaplık hayvan gibi doğrayan kadınların bindiği son filika da suya değmek üzereydi. Tünel ağzının gerisinde yedi balina ölüsü bağlıydı hâlâ; bunlardan biri de —büyük bir olasılıkla C balina— hâlâ patlatılmayı bekleyen Submarex'le yüklüydü. On Altı numaralı çekme gemisinin *Slava*'nın yanına bağladığı öbür üç balinanın ikisi denizde başıboş olarak yüzüyordu. Halatlarını Craig kesmişti; henüz gemiden çözülmeyen üçüncüsü de *Slava*'nın bordasına dayanmış duruyordu. Bu üç balinadan ikisi —D ve E— patlayıcı maddeyle doluydu ama o ikisini ayırt etmenin yolu yoktu.

Az ilerde, tankerin ve dört küçük geminin ışıkları görünüyordu. On Altı ve Yirmi Bir numaralı çekme gemileri, On Bir numaralı avcı gemisiyle birlikte kış taraftan yaklaşıyorlardı. Karanlıkta avcı gemisine benziyordu üçü de. Beş numara *Sla-*

va'nın sancak tarafından sokulmuştu. Hepsi aşağı yukarı bir mil uzaktaydılar; bekliyordılar.

Saldırıya geçmeden önce son filikanın da denize indirilmesini bekliyordılar Ruslar. Birbirleriyle heyecanlı radyo konuşmaları yapmışlar, anne gemiyi kurtarmanın yolunu aramışlardı. Çok beklenmedik bir durumdu bu; herkes şaşkına dönmüştü. Sabotajcıların, çok hızlı, çok küçük bir tekneyle geldiklerini, o küçük beneği radar ekranlarında farketmediklerini düşünüyorlardı. Sabotajcıların Amerikan CIA'sından ya da Çinlilerden rüşvet yiyen Rus denizcileri olabileceklerini düşünenler de vardı. Üçüncü bir açıklama da gelenlerin helikopterle havadan indikleriydi. Tankerin uzakta durmasını emreden kadın sesi bir yana bırakılırsa, ilk patlama haberinden sonra hiçbir haber gelmemişti saldırganlardan. Tanker kolayca tutuşacak bir yük taşıdığından uzakta durmayı kabul etmişti ama bütün filo *Slava*'ya doğru yol alıyordu şimdi. Filikalardaki vatandaşlarını kurtaracak, silahlarını birleştirecek, bu tehlikeyi atlatmaya çalışacaklardı.

Gürültülü radyo konuşmaları yapıyorlardı birbirleriyle; tabanca, gaz maskesi, otomatik silahlar hakkında bilgi alışverişine giriyor, hangi silah-tan kaç tane bulunduğunu hesaplıyorlardı. On Bir numaralı avcı, kış taraftaki On Altı'yla Yirmi Bir'e yaklaşarak üç gemideki silahlarla maskelelerin bir araya toplanmasını sağladı. Dokuz denizci, balina tüneline içeri sızarak *Slava*'dakilere baskın yapmak için gönüllü olarak ortaya atıldılar. Beş numaranın gemiye makineli tüfek ateşi aç-

rak onları koruyabileceğini söylüyorlardı. Justin, Steve'in kolunu kanlı güvertede gördüğü anda ateş açan gemi de Beş numaraydı.

Makineli tüfeğin aralıksız çatırtısı geceyi yarıp gelmişti. Çelik gövdeye çarpan mermiler tanrırtılar çıkarıyor, çarptıkları yerden sekerek karanlığın içinde uzaklaşıyorlardı. Justin bocurgatlardan birini siper aldı kendine. Craig güvertede koşuyordu. «Başını eğ!» diye bağırdı kardeşine. Craig onun yanına sığınarak çömeldi. Silah sesi başladığı gibi bir anda sona erdi. Justin maskesini çıkarıp saatine baktı, ardından, «Son filika denize indi mi?» diye sordu.

«Evet:»

«Tutsaklar?»

«Onlar da indi.»

«Yangın bombalarını yirmi dakika sonra patlayacak şekilde ayarla.»

Makineli tüfek atışa başlamıştı yine; insanın yüreğine korku salan ölümcül bir çatırtı. Justin kesim güvertesinin ucunu, balina tünelini gözlüyordu. On Altı numaranın kara pruvasının denizi yarararak yaklaştığını gördü; beş yüz metre uzakta idi çekme gemisi. Sivri burnu denizi köpürtüyor, kaptan köprüsünde, rasgele atılan mermilerin alevleri yanıp sönüyordu. Derken Beş numaranın makinelisi çalışmaya başladı yine. Gemiye boydan boya tarayarak onları korkutmaya çalışıyorlardı Ruslar. Korkuttular da. Örümcek'in kesim güvertesine atlayarak vinç platformuna doğru koştuğunu gördü Justin. «Başını eğ!» diye bağırdı. Yangın bombalarının saatlerini ayarlıyordu -yirmi-yirmi-yirmi. Craig de aynı işle uğraşıyordu

çömeldiği yerde. Makineli tüfek ateşi aralıksız olarak sürüp gidiyordu. Justin bombaları ayarladı, sonra da maskesini yüzüne kaldırarak vinç platformundaki Örümcek'e seslendi radyoyla. «Dinle, Örümcek, avcı gemilerinden biri balina tüneline ağzına yaklaşıyor, Experts tabancasıyla durdurmaya çalış onları. Olmazsa gerçek mermi kullan ama bacaklarına nişan al. Önce maskeli olanları durdurmaya çalış! Anladın mı?»

«Evet,» diye bağırdı Örümcek. «Steve nerede?»

Justin ona karşılık vermeden Max'e seslendi : «Sen de avcı gemilerine ateş aç, Max! Namussuzlar başlarını kaldıramasınlar! Duyuyor musun beni?»

«Evet.»

«Ateş aç öyleyse!» Craig'e dönerek, «Ben gidiyorum!» diye bağırdı.

İki büklüm koştu; kazan ağızlarından ilkinе yaklaşınca kayarak durdu. Yüreği güm güm atıyordu. Yangın bombalarından birini büyük, karanlık delikten aşağı fırlattı. Sonra yine iki büklüm olarak hızla koştu ateş altında, ikinci bombayı da ikinci kazana attı. Makineli tüfek ateşi kesilmişti birdenbire. Üçüncü kazanın ağzında durdu, oraya da bir bomba attı. Vinç platformunun altındaki kemerden geçti. Koşarken balina tüneline aşağı baktı ve On Altı numaranın dört yüz metre uzakta olduğunu gördü. En az on, on iki Rusun baş tarafta durarak balina tüneline atlamaya hazır beklediklerini biliyordu. Üç kazan ağızından daha geçti, üç bomba daha attı. Son kazana yaklaştı koşarak. Craig de karşıdaki kazanların sonuncu-

suna gelmişti. Bombaların sonuncularını da attılar. Justin vinç platformunun altındaki kemere döndü koş a koş a. Balina tüneline aşığı baktı, Expers tabancasını çıkarıp bekledi. Makineli tüfekten ses çıkmıyordu hâlâ. Avcı gemileri ateşe başlamak için On Altının tünel girişine yaklaşmasını bekliyorlardı herhalde. Ancak ondan sonra ateş açacak, *Slava*'ya çıkanları korumaya çalışacaklardı. Justin kendi yüreğinin gümbürtüsünden başka hiçbir ses duymadığını farkettil. Vinç platformunun merdivenini tırmandı koş a adım. Örümcek'in siper aldığı bocurgatın gerisine çöktü.

«Steve nerede?» dedi Örümcek.

«Öldü. Onu unut şimdilik.»

«Öldü mü...?»

«Unut onu, Örümcek! Öldü.» Tünelden aşığı bakıyordu. «Herifler tünele yaklaşınca kış taraftaki son balinamızı havaya uçuracağım.»

Örümcek gözlerini dikmiş bakıyordu.

Justin ateşleme düzenlerine kumanda veren radyoyu çıkardı cebinden. Önce Beş numaraya baktı, sonra da tüneline ağzına. Manikalar, kış tarafta olup bitenleri görmesini engelliyordu. Yirmi Bir hâlâ bin metre uzakta bekliyordu ama On Altı kış taraftaki tünele yaklaşmıştı. Olsa olsa iki yüz metre vardı *Slava*'yla arasında. On Bir numara da On Altı'nın birkaç yüz metre gerisindeydi. Tünel girişine peş peşe yaklaşacaklardı besbelli. *Slava*'ya çıkacak olanlar da iki parti halinde çıkacaklardı rampadan yukarı.

Justin kaptan köprüsünde olup avcı gemilerini daha iyi görebilmek isterdi; gelgelelim oradan da tüneline içi görünmezdi. Ateşleme düzenlerine

kumanda eden radyoyu elinden bırakmadan, On Altı'nın tünel ağzının çerçevesine girmesini bekledi. Kıç taraftaki bombalı balinanın hangisi olduğunu kesin olarak bilebilseydi! C olduğuna hemen hemen emindi ama C yan tarafa bağlanan balinalardan biriydi belki de. Belki de Craig'in çözdüklerinden biriydi ve karanlık denizin bir yerinde başıboş dolaşıyordu. Geri kalan balinaların hepsini patlatabilirdi gerekirse. Ne var ki denizdeki filikalarda sayısız kadın vardı ve bir sürü insan da havaya uçabilirdi o arada. Ve kıç taraftaki balina patlamayacak olursa silahlı bir çatışmaya gireceklerdi ister istemez. Yine birçok insan —belki kendisi de— ölecekti o zaman. C balinanın ateşleme düzenine kumanda verecek olan düğmeyi çevirdi. Elleri titriyordu. Ve ansızın korkunç bir düdük sesi yayıldı karanlığa. On Altı *Slava*'ya yaklaşıırken avcı gemileriyle tanker hep birden düdük çalmaya başlayarak insana dehşet veren bir gürültü koparmaya koyulmuşlardı. HUUUT HÜÜÜT HÜÜÜT. Derken avcı gemileri hep birden ateş açtılar. Ve akıl almaz bir cehennem kargaşası koptu.

Her yandan makineli tüfeklerin çirkin ta-ta-ta-ta sesleri, çeliğe çarpan mermilerin tangirtisi, kulakları sağır eden düdük sesleri geliyordu. Bütün avcı gemileri, silahlarını ateşleyerek, düdük çalarak *Slava*'ya yaklaşıyorlardı hızla.

Justin tünelden aşağı bakarken büyük bir yanlışlık yaptığını anladı. Kıç manikaların hizasında dursaydı her şeyi daha iyi görür ve avcı gemilerinin çok yaklaşmasına fırsat vermeden yapardı yapacağını. On Altı'nın pruvasını tünel ağzının çerçevesi içinde gördü birden. Çekme gemisi *Slava*'nın

otuz metre gerisindeydi şimdi. «Başınızı eğin ve sıkı durun!» diye bağırdı, kendisini patlama'nın yol açacağı sarsıntıya hazırlayarak parmağının altındaki düğmeye bastı. Bir patlama duyuldu ama hiç sarsıntı olmadı.

Hiç sarsılmadı *Slava*; kış tarafı denizden yükselip On Altı'daki Rusların yerlere yıkılmasına yol açmadı. Ne var ki dört yüz metre uzaktaki bir noktada, deniz bir fısıkye gibi yükselmişti karanlık geceye. Bu olayın yarattığı şaşkınlıktan ötürü silah sesleri bir an için kesildi. Justin başını göğ'e kaldırarak bas bas bağırarak istiyordu. «Evet, gördünüz işte! Bütün deniz bu patlayan balinalarla dolu!» Silah sesleri birkaç saniye sonra yine başladı; daha büyük bir hırsla ateş ediyorlardı şimdi. Tünelden aşağı baktı; On Altı hâlâ geliyordu. Radyoyu D balinanın frekansına ayarlayıp bir kez daha bastı düğmeye. Tünel girişinde herhangi bir patlama olmadı ama karanlık denizin bir başka noktasında bir başka fısıkye yükseldi.

Ey Tanrım, düdük çalarak, ateş ederek gelen Beş numaranın hemen önünde patlamıştı D balina. Geminin baş tarafı patlayan denizden yükseldi ve çok korkunç ve çok güzel bir saniye boyunca teknenin yarısı suyun dışında kaldı öylece. Sonra da gümlyerek yerine oturdu. Ve Justin bütün bir balina sürüsünü patlayıcı maddeyle doldurabilmiş olmayı, bütün avcı filosunu Weddell Denizi'ne dökkebilmeyi diliyordu o anda.

Yine silah sesleri. Ve On Altı kış taraftaki şiş balina ölülerinin arasından geçiyordu şimdi; balinaların arasından geçiyor ve gönüllüler tünele atlamaya hazır durumda, it oturumunda duruyor-

lardı ve Justin E balinayı havaya uçuracak olan düğmeye bastı ve deniz, eğimli tünelin içinde patladı.

Kan, bağırsak ve deniz suyu yağdırarak patladı ve korkunç bir gümbürtü ve şangırtı koptu ve öbür balinalar da havaya yükseldiler. On Altı'nın pruvasının tam önünde patladı E balina. Geminin burnu sudan çıktı; hafif bir eğimle yukarı kalktı. *Slava*'ya çıkmayı bekleyen denizciler, gökten yağan kan ve bağırsak zerrelerinin arasında dört yana devrildiler. *Slava*'nın kış tarafı da yükselmişti denizden. Derken On Altı'nın burnu suya oturdu yine ve kan ve bağırsak yağıyordu her yere. Ve gerçekten görülmeye değer bir güzellikti bu! Justin alıcı-verici radyosunu açarak sevinçle bağırdı : «Yunus, Bir'i arıyor! Bu namussuzlara haber ver, denizdeki her balinanın patlayıcı maddeyle dolu olduğunu söyle! Tünelden çıkmaya çalışan herkesin canına okuyacağımızı bilsinler! Bu geminin on beş dakika sonra havaya uçacağını, gelirlerse kendilerinin de cehennemi boylayacağını da bilsinler! Tünelden çıkan herkesi vuracağımızı söyle onlara! Anladın mı? Tamam.»

«Anladım,» dedi Katherine. «Tamam.»

«Ross! Sen nerelerdesin kuzum?»

Helikopterin pervanesinden çıkan çat-çat sesleriyle birlikte duyuldu Ross'un sesi. «Sizden on mil uzakta, bin yedi yüz metredeyim. *Slava*'yı açık seçik görüyorum. On dakika sonra tepenizde olacağım. Bir kere daha söylüyorum : On dakika sonra, baş kasaranın bin beş yüz metre yukarısında olacağım ve orada bekleyeceğim. Anlaşıldı mı? Tamam.»

Silah sesleri yeniden başlamıştı. Düdükler ötüyor, mermiler çelik gövdeye çarparak sekiyordu. Justin, Ross'a seslendi yine : «Hiç gecikmeden gel! Sen gelinceye kadar oyalarız bunları! Sonra baş tarafa koşarız. Tepemize gelince radyoyla bildir, ne zaman alçalacağını ben söylerim! Anlaşıldı mı? Gelişini bildir, silah menziline girmeden bekle. Alçalmak için benden haber bekle! Tamam, kesiyorum!»

On Bir numara *Slava*'nın kışına yaklaşmıştı. Ancak kış kamaralarla manikaların arkasında olduğundan Justin'in görüş açısının dışında kalıyordu. Örümcek, «Ben manikalara gideyim,» diye söylendi. «Tünele çıkmalarına fırsat vermeden haklayabilirim herifleri.»

Beş numara ateşi kesti.

«Olmaz. Buradan bütün tüneli görebiliyoruz. Ördek gibi avlarız geleni. Tünelden çıkmaya başladılar mı kauçuk mermilerle birer birer deviririz.»

Silah sesleri artmıştı yine. Örümcek'le Justin büyük bocurgatın gerisinde beklediler. Mermiler patlıyordu her yanda. On Bir'i hâlâ göremiyorlardı. Justin başını kaldırarak helikopteri aradı. O da görünürde yoktu henüz. Radyosunu açarak kap-
tan köprüsünde nöbet tutan Max'e seslendi. «On Bir'i görüyor musun, Max? Ne yapıyor o?»

Max'in karşılık vermesini bekledi, hiç karşılık gelmedi.

«Beni duyuyor musun, Max? On Bir ne yapıyor diyorum! Tamam.»

Derken kış tarafta kalan ışıkların birdenbire söndüğünü gördü. *Slava*'nın yarısı karanlığa gömülmüştü. Ardından da filika güvertesinde patlayan silahların sesini duydu.

Justin Magnus'un yaptığı en büyük yanlışlık Örümcek Webb'i filika güvertesine göndermemekti belki. Gönderseydi, delikanlı, *Slava*'ya yaklaşan On Bir numaraya göz yaşartıcı bomba atabilir, gemidekileri Experts tabacasıyla yere serebilirdi. Gelgelelim ateş altında karar vermişti Justin. Örümcek kış tarafa giderse adamları dağılmış olacaktı. Örümcek yaralanırsa onu almak için biri daha oraya gitmek zorunda kalacaktı. Mermi yağmuru altında oraya kadar gitmek zorunda kalacak ve belki o da yaralanacaktı. Oysa geminin ortasındaki vinç platformunda kaldıkları sürece tünelden çıkan Rusları rahatça görebilir, ördek avlar gibi avlayabilirlerdi. Örümcek'i filika güvertesine göndermek, gereksiz bir tehlikeye atılmak demektir.

Aslında Justin'in büyük yanlışı, Rusların gemiye mutlaka tünelden çıkacaklarını düşünmektir. Öyle yapmadılar oysa. Öbür avcı gemileri *Slava*'yı ateş altında tutarken, On Bir numara geminin yüksek bordasına yanaşmış, altı denizci kendi teknelerinin direğine tırmanarak *Slava*'nın küpeştesinden içeri atlamışlardı. Önce kış taraftaki ışıkları söndürdüler tabancalarıyla, sonra da ateşe başladılar.

Altı Rus denizcisi ışıldakların ışığıyla aydınlanan vinç platformuyla kaptan köprüsüne ateş etmeye başlamışlardı ansızın. Justin Magnus'un bildiği tek şey adamların *Slava*'ya çıkmış ve kırk metre ötedeki karanlıktan, manikâların arasından

mermi yağdırmaya girişmiş olduklarıydı. Her yanda mermiler uçuyordu ve o, ateş edecek bir hedef göremiyordu ve işin kötüye gitmesinden ötürü kapıldığı öfkeden başka bir şey duymuyordu artık. Bombalar patladığında bu çılgın herifler gemide olacaklardı! Karıları, çocukları, anaları, babaları olan şu insancıkları öldürmek istemiyordu o! Hiç kimseyi öldürmek istemiyordu! Bu aptalca kahramanlıklarına kızmış, boş yere bir sürü insanın canını tehlikeye attıkları için öfkesinden duramaz hale gelmişti. Ciğerlerini şişirerek kargaşalığın ortasında bir nara attı: «Aptal herifler, inin bu gemiden!» Örumcek'le Craig'e bakarak kükredi: «GÖZYAŞI BOMBASI!» Bomba atan üç tabanca'nın gümbürtüsü işitildi kısa aralıklarla; bombalar filika güvertesine uçtu. «GÖZYAŞI VE SİS BOMBASI!» diye haykırdı bir kez daha. Tabancasına yeni bir bomba yerleştirerek, «Kaçılın çılgın Ruslar!» diye kükredi. Tabancaların gümbürtüsüyle silah seslerinden başka bir şey kalmamıştı dünyada.

Craig'e dönüp bağırdı: «Baş tarafa dön sen! Ross'a söyle, bizi almaya hazırlansın!»

«Siz ne yapacaksınız?»

«Birer birer gerileyeceğiz. Biz gerilerken sen yukardan ateş açarak bizi koru.»

Craig büzüldüğü yerde döndü, bocurgatların arkasından emekliyerek merdivene yöneldi. Justin, Expers tabancasına gerçek mermilerle dolu bir şarjör yerleştirdi ve patırdı etmiş olmak için şarjörü bir anda boşalttı. Örumcek bocurgatın ardına sinmiş gaz bombaları atıyordu tabancasıyla. Craig kesim güvertesini aştı, dik merdiveni tır-

manarak kaptan köprüsüne tırmandı. Justin manikallara nişan alarak birkaç el daha ateş etti; sonra da karnının üstünde sürünerek platformun öbür ucuna, Örümcek'in siper aldığı bocurgata sokuldu. Örümcek bir köşede yüzüstü yatmış karanlığa tabanca sıkıyordu. Justin onun yanına gitti sürünerek, tabancasını bocurgatın yanından uzatarak tetiğe bastı. Neye ateş ettiğini bilebilmek için çok şey verirdi. Omzunun üstünden bakınca Craig'in fenerini tek bir kez yakıp söndürerek kaptan köprüsünden işaret verdiğini gördü. «Çok şükür,» diye mırıldanıp Örümcek'e seslendi: «Baş güverteye çık sen!»

Silahların gümbürtüsü sesini duyurmasına engel oldu. Delikanlının omzuna bir tokat indirerek yineledi: «Baş güverteye çık hemen! Oraya varınca beni korumak için ateş aç.»

Örümcek gitti. Rusların başlarını kaldırma-
larını önlemek, delikanlının rahatça gerilemesini sağlamak için kış güverteyi ateş altında tutuyordu Justin. *Helikopter baş güverteye inip bizi alıncaya kadar oyalayabilsek şunları! Kaptan köprüsüne çıkmak isteyeceklerdir ama iki kişi baş ta-
rafta kalırsa gözyaşı ve sis bombalarıyla durdurabilir bu herifleri. Lütfen Tanrı'm, helikopter gü-
verteye ininceye kadar kaptan köprüsüne çıkma-
sın Ruslar!* Saatine baktı heyecanla. Mayınlarla yangın bombalarının patlamasına dokuz dakika kalmıştı. Bir gözyaşı bombası daha sıktı karanlığa. Bağıra çağıra uyarmak istiyordu adamları. «Bu gemi dokuz dakika sonra havaya uçacak!» diye bağırmak geliyordu içinden. «Gemilerinize dönmezseniz siz de havaya uçacaksınız, çılgın herifler!»

Omzunun üstünden baktı yine. Örümcek de feneriyle işaret veriyordu. Bir gözyaşı bombası daha attı kış güverteye, sonra da dönüp merdivene yöneldi koş a koş a.

İki büküm koştu kaptan köprüsüne doğru. Onu korumak için subay güvertesinden ateş açtıklarını duydu. Birkaç saniye içinde kaptan köprüsünün merdivenine varmıştı. *Tanrı'm, merdivenden çıkarken vurulmayayım n'olur! Sırtımdan yemiyeyim kurşunu!* Sağına soluna yağan mermiler çelik saçları zangırdatıyordu. *Lütfen, Tanrı'm, beş saniye daha zaman tanı bana!* Son basamakları tırmandı, Craig'in siper aldığı bocurgatın arkasına attı kendini. Örümcek de güvertenin sancak tarafındaki ikinci bocurgatın ardına sinmişti. Beş numara, dört yüz metre öteden otomatik tüfekle ateş ediyordu ama uzaklığı mermilerin hedefi bulmasını önlüyordu. On Altı'yla On Bir, *Slava'nın* kış tarafında, yüz metre uzaktaydılar.

Craig'e dönüp seslendi. «Göz yaşartıcı bomba atarak kesim güvertesinde tutun herifleri! Sonra da Experts tabancalarıyla ateş edin!»

Ayağa kalkıp baş tarafa koştu. Geminin burununa varınca gaz maskesini çıkardı ve radyosunu açtı.

«Nerelerdesin, Ross?»

49

Gaz maskelerini takan Ruslar filika güvertesinden atlayarak vinç platformunun altındaki ör-

tülü geçide koştular. Justin gözyaşı ve sis bombaları atan tabancaların sesini duydu. Beş numara ateşi kesmemişti hâlâ. Beş numara Justin'i kaygılandırıyordu. Helikopteri görünce hızla yaklaşıp Ross'a ateş edebilirlerdi. Kış güvertedeki Ruslar da kaptan köprüsüne çıkarak onları temizleyebilirlerdi o arada. Radyonun vericisine seslendi: «Yunus, İki'yi arıyor! Neredesin, Ross? Ağların ikisini de sarkıtarak baş kasaraya yaklaş! Tamam.»

Ross'un sesi duyuldu: «İki'den Yunus'a! Ağları sarkıtıp baş kasaraya doğru alçalıyorum! Tamam.»

«Max!» diye bağırdı Justin. «Helikopter görünür görünmez Beş numaraya ateş aç!» Max'i göremiyordu.

Gemiye çıktıklarında baş tarafa bıraktıkları megafonu alarak bir kat aşağıdaki subay güvertesine, Örümcek'in siper aldığı bocurgata koştu. Kesim güvertesine bir göz attı. Göz yaşartıcı gazın dumanıyla sis bulutlarından başka bir şey görünmüyordu orada. On Bir'le On Altı oldukları yerde duruyorlardı hâlâ. Örümcek'e dönerek seslendi: «Sen baş kasaraya koş! Bizi korumak için oradan ateş et!»

Kesim güvertelerinin her yanından gaz bombalarının hışırtısı yükseliyordu ama esinti, gazı ve sisi güvertenin bir yanından öbürüne savurarak denize üflüyordu. Ruslar vinç platformunun altındaki geçitteydiler. Bütün kaptan köprüsünü ateş altında tutuyorlardı. Ve iki yanlarındaki kazanlara atılan yangın bombaları beş dakika sonra patlayacaktı. Justin gaz maskesini çıkarıp megafonla Rusça bağırarak istedi. «Yiğit Ruslar, bu ge-

miden uzaklaşın; bu gemi az sonra havaya uçacak!» Gelgelelim maskeyi çıkarır çıkarmaz gözleri yanmaya başlıyordu. Göğe baktı, helikopterin belirsiz çizgilerini gördü. Beş yüz metre yukardaydı; yavaş yavaş alçalıyordu. Tanrım, başaracaklardı bu işi!

Craig'e seslendi : «Baş kasaraya git sen. Oradan ateş açarak bizi koru!» Gaz maskesini sıyırarak megafonu aldı, birkaç söz söylemeyi başardı. «Yiğit Ruslar! Bu gemi az sonra havaya uçacak! Bu gemiden uzaklaşın!»

Helikopter iki yüz metreye inmişti artık. Ve bombalar bir iki dakika sonra patlayacak ve şu kahraman Ruslar canlarını kurtarmak için kaçmaya başlayacaklardı. Megafonu ağzına dayadı yine. Ancak «Yiğit Ruslar!» deyip kesti. Yiğit Ruslardan biri Craig'in ayrıldığı sancak tarafına çıkıyordu koşarak. Justin eğilerek ilerleyen bir karaltı gördü önce, ardından da kaptan köprüsüne ateş açan bir silahın parıltısını. Olanların bilincine vardı bir anda. *Fabrika... Fabrika katından geliyorlardı. Gaz maskeleri vardı!* Baş tarafa geçmeyi başarmışlardı namussuzlar.

Tabancasının tetiğine bastı, iri kauçuk mermi adamı devirdi. Karaltı, karanlığa doğru uçup gitti. Derken ikinci bir maskeli yüz belirdi merdivenin tepesinde. Bu gelen iskele tarafındaki merdivenden çıkmıştı; ondan iki metre ötedeydi. Bacağını kaldırıp bütün gücüyle bir tekme indirdi adamın göğsüne. Rus denizcisi kollarını iki yana açarak arkaya devrildi, onun arkasından biri daha görüldü. «Kaçın, aptal herifler!» diye bağırarak son gelene de bir tekme atmaya çalıştı ama adam

ayağına yapışmıştı. Justin bacağını olanca gücüyle sallıyor, gelgelelim ayağını kurtaramıyordu. Bir tekme daha attı bütün gücünü kullanarak ve herifin yok olduğunu gördü. Derken silah sesleri işitildi ve iki adam vinç platformunun altından çıkarak baş tarafa doğru koşmaya başladılar. Onlar tabancalarını ateşliyor, sancak tarafındaki merdivenden de yeni bir karaltı yaklaşıyordu. Adam onu haklamadan o herifi devirmeliydi. Yalnızca bunu biliyordu o anda. Tabancasının tetiğine bastı, merdivendeki karaltı gümbürtüyle yuvarlandı. Bu kez güvertede koşan adamlara nişan aldı. İki kere ateş etti, iki kauçuk mermi de boşa gitti ve adamlar bocurgatlardan birinin ardına gizlendiler.

Justin de önündeki bocurgatın üstünden bakarak heriflerin merdivende görünmelerini bekledi soluk soluğa. Titriyordu. Ortalık sessizleşmişti; Beş numarada düzensiz aralıklarla ateşlenen silahın sesiyle kendi yüreğinin gümbürtüsünden başka ses duymuyordu. Dönüp baş kasaraya doğru koşmaya başladı. Koşarken arkasına baktı ve merdivenin son basamaklarına tırmanan karaltıyı gördü. Bir kere ateş etti, köşeyi siper almak için hızlandı ve arkasından atılan silahın çatırtısını ve omzuna inen balyozun sarsıntısını duydu.

Yüzükoyun yere yıkılıyordu ve etine saplanan merminin dehşetinden başka bir şey bilmiyordu artık. Yattığı yerde yuvarlandı ve koşarak gelen karaltıyı gördü. Boğuk bir sesle kükredi Justin, tabancasını doğrultarak belinin hizasından ateş etti. Adam bir sallandı ve gövdesine çarpan kauçuk mermilerin etkisiyle duraklar gibi oldu. Son-

ra da yere serildi. Justin ayağa kalktı; sarsılmıştı, üstü başı kan içindeydi. Bir el ensesinden tutarak köşenin gerisine çekti onu. Örümcek'in bir sis bombası fırlattığını gördü. Craig öbür köşede idi. Kulağının dibinde bağırarak Örümcek'in sesini işitti. «İyi misin, Justin?»

Justin duvara dayanmış duruyordu. *Ayakta durabiliyorum*, dedi kendi kendine; *ölmedim öyleyse*. Sol omzu kanlanmıştı. Kolunu oynatmaya çalıştı. Hey Allah, güçlkle de olsa kı mıldırıyordu kolu! Ve helikopter yirmi metre yüksekte bekliyor, pervanesinin çat-çat sesleri duyuluyor, motorun gürültüsüyle pervanesinin rüzgârı insanı sersem ediyordu. Maskesini indirerek, «Binin!» diye hırıldadı.

«Sen bin! Ben onları oyalarım.»

Justin delikanlıyı iterek kükredi: «Sana söylenen yapı!»

Dizlerinin üstüne çökerek köşeden uzattı başını. Subay güvertesinde, helikopter pervanesinin yarattığı rüzgârla savrulan sis ve duman bulutlarından ve kauçuk mermilerin etkisiyle yere serilen Rus denizcisinden başka bir şey görünmüyordu. On Bir'le On Altı da iskele tarafından yanaşıyorlardı.

Gemidekiler de görmüşlerdi helikopteri. Uçu de *Slava*'ya doğru yol alıyorlardı hızla. Beş numara, dört yüz metre uzaktaydı; sancak tarafından yaklaşıyordu. Craig silahını doğrultmuş o gemiye ateş ediyordu. Justin de tabancasını yaralı omzuna dayayarak On Bir'le On Altı'ya ateş açtı. *Slava*'nın pruvasından on beş metre yüksekte bekleyen helikoptere bir göz attı. Ağların ikisi de aşağı sarkı-

yordu. Örümcek birine tırmanmaya başlamıştı telaşla. Justin baş kasaranın öbür ucuna yürüdü sendeleyerek. Craig'in sırtına vurup, «Sen de bin!» diye bağırdı.

Sağa sola bakınarak Max'i aradı çılgınca. Nicedir adamı görmediğini, aklından bile geçirmediğini ansıdı. Köprüye dönerek bağırdı: «Max! Maaax!»

Köşeden fırlayıp kaptan köprüsünün merdivenine koştu. Yarasının acısını duyuyordu artık. Bütün bedeni yaralıydı sanki; bütün bedeni sızlıyor, sol kolu çalışmak istemiyordu. Tek koluyla asılarak merdiveni tırmandı, köprüye girerek bakındı. Max'i göremiyordu. «Max!» diye haykırdı, sonra da karşı tarafta, yerde uzanan bacaklara ilişti gözü.

Yüzüstü yatıyordu Max; boynundaki yaradan akan kan kopkoyu bir leke bırakmıştı yerde. Justin sendeleyerek o yana koştu ve dizlerinin üstüne çökerek adamı sırtüstü çevirdi ve ey Tanrım, nasıl bir kanamaydı bu! Boynun sol yanındaki atardamardan pompalanırcasına fışkırıyordu kan. Koskoca bir delik vardı orada. Max'in yüzüne ölüm beyazlığı çökmüş, teni ve gözleri kendi kanına boyanmıştı. «Max!» diye haykırarak baş parmaklarını yaranın iki yanına bastırdı, kanı durdurmaya çalıştı. Henüz soluk alıyordu Max; sıvı sesleri çıkaran hırıltılı soluklar. «Craig!» diye bağırdı. Gelgelelim silah sesleriyle pervanenin gürültüsü onun çığlığını bastırdı. «CRAIG!» Pervane gürültüsünün yanında hiç kalmıştı bu nara. «Ulu Tanrım, sen yardım et!» diye mırıldandı.

Max'in cansız kollarını omzundan sarkıtarak

ayağa kalktı güçlkle. Ölü bir ağırlıktı sırtındaki; gevşek hareketlerle sallanıyor, boyuna kara kı-zıl bir kan damlatıyordu. Acısını hiçe sayarak sol kolunu Max'in boğazına doladı ve nabız gibi atan o koca deliği aradı. Parmakları mermi deliğinden içeri girmişti olduğı gibi; nasıl yaptıysa yaptı, işa-ret parmağıyla orta parmağını açarak atardama-rın iki yanından bastırdı. Beş numaraya bir göz attı. Avcı gemisi *Slava*'nın burnuna yanaşıyordu; yalnızca üç yüz metre kalmıştı aralarında. Max'in ağırlığı altında ezilerek kaptan köprüsünden çıktı. On Bir'le On Altı da *Slava*'nın bordasına paralel olarak, sürtünecek kadar yakından geliyorlardı. İki geminin burnu *Slava*'nın ortalarındaydı. artık. Justin, tökezleyerek, söverek, dua ederek iler-liyordu ve Max'i merdivenden nasıl indireceğini bilemiyordu. «Lütfen Tanrım,» diye hırıldadı, eği-lip yükünü sırtından aşağı sarkıttı. Sonra da ge-ri geri giderek ilk basamağı indi. Sımsıkı tutuna-rak, hırıl hırıl soluyarak iniyordu. Merdivenin or-tasında ayağı kaydı. Arkaüstü yuvarlanarak Max'in üstüne düştü gümbürtüyle. Ayağa kalkarken, «Lütfen Tanrım, şu arada vurulmayayım!» diye inledi. Max'i bileğinden tutup sürükleyerek baş kasaraya yollandı.

Craig ağabeyini gördüğünde helikopterin ya-nındaydı. Koşa koşa geldi. Max'i bileğinden yaka-ladı, sürükleyerek, çekerek helikopterin yarattığı fırtınanın içine soktu. Örümcek helikopterden dı-şarı sarkmış bakıyordu. Justin sallana sallana Craig'in peşinden gitti.

Örümcek, Beş numaraya ateş ediyordu. Beş numara da hızla geminin pruvasına yanaşıyor,

kaptan köprüsünde, ateşlenen silahların parıltısı görölüyordu. Justin koşarken arkasına döndü ve subay güvertesine bir gözyaşı bombası daha fırlattı. Sonra Craig'in adımlarını izledi.

Tabancası belinin hizasında, geri geri koşuyordu helikoptere doğru. *Operasyonun en güç ve en kolay bölümüymüş bu. Şimdi bütün iş Max'i helikoptere sokmak. Kaptan köprüsüne çıkmaya yeltenirlerse, eh, başından uyarılmışlardı. BİZİ KİMSE DURDURAMAZ ARTIK BAŞINDAN UYARILMIŞLARDI VE BU İŞ BİTMİŞTİR KİMSE DURDURAMAZ BİZİ VE O BOMBALARIN PATLAYIP DA BU LANET OLASICA GEMİYİ BATIRMASINA TAM İKİ DAKİKA KALDI.*

Havada, başının biraz yukarsında bekleyen helikoptere baktı. Ross bir şeyler söylüyordu bağırarak; Örümcek, ağın yarısına kadar inip Max'i kemerinden yakalamıştı. Craig de adamın bacaklarını tutuyordu. Sallanan ağdan yukarı çıkarıyorlardı Max'i. Ve ağırlık hep o yanda toplandığından helikopter yan yatmıştı. Bir kere de arkasına baktı Justin. Ve o zaman On Bir'in ne kadar yakın olduğunu gördü.

50

On Bir, *Slava*'nın yanından tam yolla yaklaşıyordu. Durduğu yerden, *Slava*'nın yüksek küpeştesinin üstünde kalan çanaklığı görebiliyordu Justin. On Altı, On Bir'in elli metre gerisinden, biraz

daha açıktan geliyordu. Beş numara öbür yanda, yüz elli metre uzaktaydı. *Slava*'nın pruvasına sokulup helikoptere ateş etmek için yarışa girmişlerdi üç gemi ve Justin korkunç bir kükreyişle kükreyip kanlı omzuna kaldırdı otomatik tüfeği. Beş numaraya gerçek mermiler yağdırdı. On Bir'e baktı; *Slava*'nın yanından geçen kaptan köprüsünü gördü. Oraya da ateş etti birkaç saniye. Sonra da dönüp koştu.

Pervanenin yarattığı rüzgâra doğru koştu. Örümcek yarı belinden yukarsını dışarı sarkıtmış Max'i kemerinden çekiyor, Craig ağın ortasında durmuş Max'in bacaklarını yukarı itiyordu. Ağ ileri geri sallanıyordu. Justin silahını omzuna asarak iki eliyle ağa sarıldı. Onun ağırlığı da binince helikopter iyice yan yatmıştı. «Adamı içeri alın!» diye bağırdı.

Helikopter kanadının üstüne devrilecek gibiydi ve Örümcek Max'i çekiyordu hâlâ ve Craig hâlâ itiyordu ve Justin arkasına bakınca On Bir'in pruvadan elli metre geride olduğunu gördü. Sonra da ateşlenen bir tabancanın sesi işitildi.

Ross'un önündeki cam paramparça olmuştu ve aşağıdaki karanlıkta birkaç silah birden patlıyordu şimdi. Justin zıpkın topunun gerisinde, topun iki yanına istiflenen naylon halat yığınlarının gerisinde duran karaltıyı o arada farkettiler. Yukarı doğru nişan almıştı zıpkın. On Bir, topu topu otuz metre gerideydi artık. Otuz metre. Ve zıpkının yatay menzili elli metreydi. Justin ağa sınıksız tutunarak bağırdı : «Durma, havalan!»

Helikopter bir kükredi, kuru bir öksürük sesiyle, güçlükle yükselmeye başladı.

On Bir, yirmi metre ötedeydi ve koca zıpkın topu yukarı nişan almıştı ve kaptan köprüsünden tabanca sesleri geliyordu. Justin uğultulu rüzgârda sallanarak ağa tutunuyordu çaresizlikle. Max'in belinden yukarsı helikoptere girmişti. *Slava*'nın güvertesi alçalıyordu yavaş yavaş. Justin sakat koluyla asılarak kendini yukarı çekmeye çalıştı. Örümcek, Max'i içeri alıyordu ve Craig aşağı sarkarak yardım etmeye uğraştı. Justin sağlam koluyla asıldı bu kez; ayağını ağın deliklerinden birine geçirmeye uğraştı ve ağ ayağına dolaştı. Tekme atarak, bileğini kıvrarak ayağını kurtardı, sonra da yaralı koluyla asılmayı denedi yine. Craig aşağı sarkmış, «Hadi!» diye bağıırıyordu. «Uzan biraz!»

Bir üç metre daha yükselseler menzilin dışına çıkacaklardı ama zıpkın topunun gümbürtüsü işitildi ansızın ve zıpkın havaya uçtu.

Yukarı doğru uçuyordu; karanlığı yararlanarak, tepedeki helikoptere ve ona asılan yaralı adama ölümcül bir hızla yaklaşan, ucunda iri bir bomba bulunan elli kilo ağırlığında bir çelik çubuk. Justin bakışlarını aşağı çevirdi. Korku dolu uzun saniyeler boyunca helikopterin karnına doğru uçtu zıpkın. Onları karanlık gökte parça parça edecek ve Antarktik'in sularına gömecek gibi görünüyordu. Ölüm hızıyla geliyordu; helikopterden çok daha çabuk yükseliyordu ve hedefini bulacaktı mutlaka. Helikoptere rastlamazsa ağlara rastlayacak, oraya takılacak, onları aşağı çekecek, helikopteri gökten koparıp soğuk karanlık denize indirecekti. Helikoptere doğru yükseliyordu zıpkın ve yükselişi sona erdiğinde hedefine saplanacaktı ama bü-

yük, dikenli zıpkın ucunun hızı kesilmişti birden. Bir süre yatay olarak uçtu, sonra da aşağı kıvrıldı.

Ağların hemen altında aşağı kıvrıldı. Bir yay çizerek karanlığın içinde yok oldu. Ve Justin hâlâ asılı duruyordu; soluğu daralmış, kana bulanmıştı. Craig de helikopterden aşağı sarkmış onun bileğini tutuyordu ve helikopter daha güçlü çat-çatlarla, daha hızlı yükseliyordu ve *Slava*'nın güvertesi epey aşağıda kalmıştı ve akıl almaz zaferin sevincinden başka her şey bitmişti. Yapılacak tek şey şu ağa tırmanıp içeri girmektir artık. Craig'i sımsıkı tutarak yukarı çekti kendini ve aynı anda bir tabancanın çatırdısı işitildi ve mermi etine saplandı.

51

Justin Magnus'a rastlayan mermi bacağın üst yanından girmiş, leğen kemiğini parçalayıp karnın boşluğuna gömülmüştü. Şaşkınlık içinde geçen ve çok uzun süren bir iki saniye süresince arkadan indirilen balyoz darbesinin dışında hiçbir şey duymadı. Sonra karnındaki müthiş acıyı farketti, ardından da her şeyi birden bırakıverdiğini, her şeyden koptuğunu.

Bırakıvermişti kendini; parmakları acıyla gevşiyor, dizleri bükülüyor, kafası arkaya kaykılıyordu. Taklalar atarak yuvarlanacaktı karanlığın içinde, Antarktik Denizi'nin buzlu siyahlığına gömülecekti. Justin Magnus her şeyden kopmuştu ve Craig tutuyordu onu.

Bileğinden yakalamıştı kısıkvrak; «Tutun! Tutun!» diye bağıırıyordu. Ve delicesine asılıyordu Craig, onu yukarı çekmeye çabalıyordu ve Örümcek karnının üstünde sürünerek ağa doğru sarkmıştı yarı yarıya ve helikopter iyice yan yatmıştı yine. Örümcek kafasını sarkıtarak Justin'in bileğini yakaladı ve Craig'e bakarak kükredi: «Sen alttan tut!» Craig sallanan ağdan aşağı kaymaya başlamıştı zaten. Kolunu Justin'in bacaklarına dolayarak omuz verdi, Örümcek olanca gücüyle asıldı ve kımıltısız gövde santim santim yükseldi. Biri çekiyor, biri itiyordu. Sonunda Örümcek koltukaltlarından kavradı Justin'i ve helikopterin içine çekti.

«Justin!» diye bağırdı motor uğultusunu bastıran bir sesle «Justin!»

Justin'in gözleri açıldı. Konuşmaya yeltendi, sözler gırtlığına takıldı; öksürdü ve karnını tutmaya çalıştı. Craig omuzlarını kaldırarak yarı oturur duruma getirdi onu; Justin öksürdü, öğürdü, elinin tersiyle yüzünü sildi ve ellerini karnına bastırdı yine. Sonra da kardeşine bakıp gülümsemeye, bir şeyler söylemeye çalıştı. «Başardık!» demek istiyordu ama söyleyemiyordu bir türlü. Craig omuzlarını sımsıkı tutarken Örümcek de radyo kulaklığını kafasına geçirmişti. Justin'in söylediklerini radyoyla duyabilirlerdi ancak. Justin gülümsemeye çalıştı yine ve hırıltılı bir sesle konuştu. «Başardık, değil mi?»

Tıkanır gibi oluyor, öksürüyordu. İki delikanlı onu tuttular. Craig, «Başardık, Justin!» diye haykırdı. «Sen olmasan başaramazdık! Sen başardın, Justin!»

Ross'un sesi geldi alıcılardan : «Yarası neresinde?»

«Karnında. Karnını tutuyor canının acısından.»

«Öksürürken kan tükürüyor mu?»

«Hayır. Şimdilik hayır.»

«Max nasıl?»

«Ona ben bakıyorum,» dedi Örümcek. «Boyununu tutuyorum. Kanamayı durdurdum.»

«Soluk alıyor mu?»

«Evet!»

Ross, «Beni duyuyor musun, Justin?» diye bağırdı. «İyileşeceksin, ahbap! İyileşeceksin! Kan tükürmediğine göre kurşun mideni delmemiş. Max' le ikinizi Şili'ye götüreceğiz, iyileşeceksin! Sekiz saat içinde Şili'nin güneyinde olabiliriz ve sizi bir doktora götürürüz! İşitiyor musun?»

Craig, «Şaşırtmaca turunu atla!» diye haykırdı. «Dosdoğru *Jubilee*'ye dön de yakıt alalım!»

Justin, «Olmaz!» diye hırıldadı, yeni bir öksürük nöbeti gerisini getirmesine engel oldu. «Bana Katie'yi bulun,» dedi güç belâ.

Ross, «İki, Bir'i arıyor!» diye seslendi. «Bizi duyuyor musun, Katie? Dönüyoruz, Katie. Başarık, dönüyoruz! Justin'i veriyorum, biraz bekle.»

Mikrofonu arkaya uzattı. Craig, Justin'i sımsıkı tutarak mikrofonu ağzına dayadı. Justin derin bir soluk almaya, dudaklarını aralayıp gülmeğe çalıştı ve kısık sesle konuştu. «Her şey çok iyi olacak, Katie. Her şey yolunda...» Öksürmeye başlayınca Katie'nin duymaması için elini mikrofona kapadı Craig. Sonra da kendisi konuştu : «Her şey yolunda, Katie. Tamam, kesiyorum.»

Çok aşağılarda, kilometrelerce uzakta olan denizaltıdan Henry Thorogood'un sesi yükseldi. «Üç'ten, İki'ye! Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?»

Craig, titrek bir sesle karşılık verdi. «Şimdilik hayır. Henüz bir şey bilmiyoruz.»

Her öksürük nöbeti Justin'in karnındaki acıyı biraz daha arttırıyordu. Ölebilirdi; onu biliyordu. Peritonit çok çektiren, uzun süren ölüm çeşidiydi. Delinen bağırsaklara kan dolar, o korkunç iltihap insana büyük bir acı verirdi. Acısının arasında düşünebildiği tek şey ölümü pek umursamadığıydı. Bir bakıma gülünç sayılırdı ölüm. Başardığı işten ötürü çılgınca bir zafer sevincine kapılmıştı; korkmuyordu ölümden. Soğuk bir şaka olabilirdi ölüm, onu yıldırımıyordu. *Justin Magnus gidip Rus balinacılarını havaya uçurmuş, işin sonunda kendisi de kışından vurulup gebermiş.* İstirap içinde geçirdiği şu dakikalarda önem verdiği tek şey, onu korkutan, öfkeliendiren tek şey bir daha Katie'yi sevememek, onunla sevişememektir ve bu da gülünecek bir durumdu bir bakıma. Justin Magnus durmuş durmuş, dünyanın en güzel, en eşsiz kadınına tam öleceği sırada tutulmuştu ahmak. Acıklı bir şakaydı bu ve şu acının arasında gülünç de gelmiyordu; çünkü o güzelim altın renkli gövdeyi bir daha saramayabilir, o gülen ağzı bir daha öpe-meyebilir, o mavi gözlerin, kollarına atılan gövdenin, o kolların arasında yaşanan aşkın tadını bir daha asla tadamayabilirdi; *bir daha asla sevgilim benim, aşkım, bulunmaz eşim, eşsiz kadını.* Karnını dağlayan acıyla kıvranırken istediği tek şey ona bir şey, bir şeyler verebilmek, bir şeycikler vererek kadınına mutlu etmeye, güldürmeye çalış-

mak, aşkını anlatabilmek, ona daha önce âşık olmadığı için kendisini çok aptal bulduğunu açıklamak, bir kerecik elini uzatıp ona dokunabilmektir. Ross'a seslendi inleyerek: «Katie'yi bul bana!» Ötekilere de, «Siz alıcılarınızı kapatın,» dedi.

Ross boğuk bir sesle konuşuyordu. «İki, Bir'e sesleniyor! Patronu veriyorum, Katie.»

Acısını arttıran derin bir soluk aldı Justin. «Katie?»

«Evet, dinliyorum.»

Gözlerinin yandığını farkettiler Justin; neler söyleyebileceğini, Katie'nin zaten bildiği, sezdiği, duyduğu şeyleri nasıl anlatabileceğini kestiremiyor, ona dokunmak, onu sevmek, sımsıkı sarılmaktan başka bir şey istemiyordu ve aklından geçen sözler çok basitti aslında. «Seni seviyorum, Katie, ölmek istemiyorum, senin için yaşamak istiyorum, Katie ama korkarım öleceğim, sevgilim. Bundan soğuk bir şaka duydun mu ömründe? İster inan ister inanma, tam işimizi bitirmişken serseri Ruslardan biri kıçımdan vurdu beni. Benim canım sensin, Katie, ne yapıp edip senin içinde yaşayacağım ben. Bir yolu varsa gelip senin içinde yaşayacağım, senin yanında, seninle birlikte ve hep bir arada olacağız. Bundan böyle hep bir arada olacağız. Birbirimize yıllar önce âşık olmamakla budalalık ettik, sonra da ben tuttum kendimi vurdurttum! Beni dinliyor musun, Katie? Hep, hep bir arada olacağız artık; güzel filimler yapacağız, güzel şeyleri konu eden güzel kitaplar yazacağız ve ben sen olacağım ve birlikte yaşayarak dünyanın güzelliklerini koruyacağız. Senin yüreğinde, bedeninde, ruhunda yaşayacağım ben ve birlikte gülüp birlikte

çalışacağız. Onun için gerçekten öldüğümü sanma sakın, seninle yaşamaya geliyorum ben.» Gelgelelim bunları nasıl söyleyeceğini kestiremiyordu; çok az konuştu: «Katie... her şey yoluna girecek.»

Bir soluk almak, işi şakaya dökmek istedi ve öksürmeye başladı yeniden. Craig mikrofonu kaparak bağırdı : «Radyoya L. C. geçsin, Katie! L. C. beni duyuyor musun? Tamam.»

Katherine umarsız bir çığlık attı. «Ne oluyor? Bana da söyleyin!»

Derken L. C. Singleton'un sesi duyuldu. «Evet, dinliyorum! Alıcı bende şimdi... Yalvarırım söyle, ne oluyor orada! Tamam!»

«Katie'yi kamarasına götür ve orada kalmasını sağla.»

Katherine mikrofonu L. C.'nin elinden kaparak bağırdı: «Zor götürür! Ne olduğunu anlatın bana! Justin'i ver! Beni duyuyor musun, Justin? Duyuyor musun, sevgilim? Tamam!»

Justin karnını tuttu, mikrofonu Craig'in elinden çekip derin bir soluk aldı güçlkle. «Katie...» Onu sevdiğini, bütün ömürlerini berbat ettiği için pişmanlık duyduğunu söyleyebilirdi ama başka ne diyebilirdi? «Katie...» dedi «Seni seviyorum... ve her şey çok iyi olacak, sevgilim. İşitiyor musun? Tamam.»

«Evet, işitiyorum,» diye haykırdı Katherine. «Seni seviyorum, aşkım! Bütün kalbimle, bütün varlığımla seviyorum. Ne oldu, sevgilim? Anlat bana! Yaralandın mı? Tamam.»

«Önemli değil, Katie. İyiyim...» Karnına tek-meler iniyordu sanki; bir inilti koyverdi. Ross, «Mikrofonu bana verin!» diye bağırarak uzandı.

«Katie... Evet, yaralandı. Karnından yaralandı ama kan tükürmüyor. Biz dönünceye kadar kendini tutmaya çalış lütfen! Justin'in fazla konuşmasını istemiyorum artık! Anladın mı? Tamam.»

Mikrofonu tutan eli titriyordu. Gözlerini kapamıştı Katie. Yüzü kül rengiydi, duyduklarının dehşeti yüreğinin atışlarını hızlandırmıştı. Kendini tutmaya çalışıyordu olanca gücüyle. «Peki,» dedi, «bırakın da ben konuşayım onunla. Başkasının dinlemesini istemiyorum...» Radyoyu alıcı duruma getirmedi; Ross'un karşılık vermesine, tartışmaya girmesine olanak bırakmayacaktı. Hıçkırıcısına soluk alarak, «Justin?» diye seslendi. «Artık çok sürmez, sevgilim... Ben bakacağım sana. Hep ben bakacağım... Yaşadığımız sürece... Zayıf davrandığım için beni affet sevgilim. Beni bağışla, acını bana ver. Bana ver ıstırabını, acıyı ben çekeyim, sevgilim, Tanrım, bırak ben çekeyim... Ama ben buradayım, sevgilim, senin için dua ediyorum. Sen konuşmaya kalkışma, aşkım. Hiç konuşma, dayan yalnız... Seni sevdiğimi, burada beklediğimi unutma. Tamam, sevgilim, kesiyorum.» Korku ve çaresizlik ve hüznün yükseliyordu göğsünden; gırtlığı sıkışıyordu. Sözler boğazına dizildi, sesi kısıldı, başını önüne eğerek ağlamaya başladı.

Ve Justin'in yedi yüz metre aşağısındaki Antarktik karanlığında, kasap gemisinin karnında korkunç bir patlama oldu.

Öylesine güçlü bir patlamaydı ki bütün deniz sallandı. Sonra da alevler yükseldi. Alevden perdeler yükseliyordu kanlı güverteden. Fabrika kâtındaki kazanlar bir anda parçalanmış, çelik kırıkları, balina yağı ve yalımlar her yana sıçramıştı. Dizi dizi uzanan kazan ağızlarından yukarı sırıyordu yalazlanan alevler, gecenin karanlığına yükseliyor, tankeri ve avcı gemilerini aydınlatıyordu. Buz-karası denizin altındaki mıknaatıslı mayınlar da patladı; koskoca delikler açılmıştı katil geminin karnında. Ve yırtılan çelik saçlardan içeri dolan deniz, makine dairesini basmış, balina yağının depo edildiği tanklar parçalanmış, tutuşan balina yağı geminin parçalanmış karnına yükselmişti.

Helikopter üç yüz metre yükseklikte yol alıyordu şimdi. Motor uğultusu patlamanın gümbürtüsünü duymalarına engel olmuştu ama Craig, «Justin, bak!» diye haykırdı. Ağabeyini omuzlarından tutarak kucağına yatırmaya çalıştı. Aşağı bakıp olanları görmeliydi o da. Kulağının dibinde, «Justin!» diye bağırıyordu.

Hepsi bakıyorlardı şimdi. Göklere yükselen o güzelim alevleri hepsi görüyorlardı. Şaşkın ve inanmaz bakışlarla, akıl almaz bir zafer kazanmışçasına bakıyorlardı. Yaptıklarına inanmakta güçlük çekiyorlardı sanki ve her duygunun üstünde, onların eseri olan bu müthiş tahribatın yarattığı dehşet duygusu vardı. Craig ağabeyini sımsıkı tu-

tuyordu dizinde ve Justin yaptıklarını gördü ve ıstırabına ve zafer duygusuna korkunç bir dehşet eklenmişti şimdi. O alevlerin arasındaki kahraman insanları düşündükçe müthiş bir pişmanlığa kapılıyordu. ATLAYIN AHMAK HERİFLER - DENİZE ATLAYIN diye bağırmak geliyordu içinden. Yalımların aydınlığında, birinin buzlu denize atladığını görür gibi oldu, onun ardından biri daha atladı. Acısının arasında, «Atlayın!» diye böğürmek istedi. Tamam, öyle işte! Ne var ki yalnızca hırıltılı bir inilti yükseldi gırtlığından, birilerinin daha atladığını görebilmek umuduyla umarsızca bakındı. Ey Tanrım, atlasın şunlar! Sonra da aşağıdaki sahnenin büyüklüğü altında ezildiğini hissetti, başı sarktı, hırıldayarak, inleyerek ağladı.

Tanrım, yangın bombalarını niçin kullandım sanki... İnsancıkları etkilemek için! Ey ulu Tanrım...

Ve yürekleri sızlatacak güzellikte bir Antarktik şafağının ilk ışınları gözlerini kamaştırıyordu şimdi ve helikopter alev sütunlarının üstünde uçuyordu ve şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanan bir yerde, *Jubilee* buzdağlarının arasında yol alıyordu.

Ve denizin uzak bir köşesinde, pembeleşmeye başlayan buzdağlarının arasında, yavru gökbalina kendi başına yüzüyor, yüzüyor, planktonla besleniyor, koca ağzını aralayarak, gözlerini dikkatle açarak, tehlikeyi kollayarak dolaşıyordu. Ve yüzerken çağırma sesleri çıkarıyor hep; boyuna sesleniyor, sesleniyor ancak hiç karşılık alamıyordu. Çok korkmuştu yavru balina, çok yalnızdı ve ölümün ne olduğunu çok iyi biliyordu artık. Gelgelelim o koca gövdesini beslemek için uzun bir süre

daha Antarktik sularında kalması gerektiğini de biliyordu doğal olarak; çünkü yaz sona erip Antarktik denizleri buz tuttuğunda kuzeye göçmek zorunda kalacaktı ve buralara dönüp yine bu bollukta beslenmesi için aylar geçmesi gerekecekti. Yavru balina yüzüyor, sesleniyor, sesleniyor ama hiç karşılık alamıyordu. Büyük bir olasılıkla, hiçbir zaman karşılık almayacaktı çağrısına. Çünkü okyanuslardaki gökbalina sayısı öylesine azalmıştı ki milyonlarca metreküp su vardı aralarında. Ve yüreği sızlıyordu yavrunun, yüreğiyle sesleniyordu.

ÇAĞDAŞ DİZİ

Joseph Joffo
BİR AVUÇ BİLYA
40 lira

Paul Bonnacarrere
ULTİMATOM
40 lira

Hans Koning
PETERSBURG EKSPRESİ
40 lira

Michel Clerc
BAHŞIŞ
60 lira

Frederique Hebrard
KOCA KOCADIR
35 lira

Alain Spiraux
HİTLER, ANNEN SENİ ÇAĞIRIYOR
35 lira

Alexander Spoerl
ORTAÇAĞDAN GELEN ADAM
40 lira

Paul Wagner
ÇOCUK VE BÜYÜCÜLER
30 lira

G. Thomas — M. Morgan-Witts
LANETLİLER GEMİSİ
40 lira

Robert Merle
SONSUZ UÇUŞ
50 lira

Erich Segal
OLIVER'İN HİKÂYESİ
40 lira

Adam Kennedy
ÖLÜM KUMARI
30 lira

Justin Magnus, balinaları kurtarmak istiyordu. Balinaları kurtarmanın ise tek yolu vardı: balina gemilerini batırmak.

Justin, balıkları sevdiği kadar, insanları da seviyordu. Gemileri batıracaktı, ama içindekiler ölmemeliydi. Nasıl başaracaktı bunu?

Olağanüstü bir plan hazırladı...
ve Sovyet gemisi «Slava»yı batırmak için
Antarktika buzullarına gitti...
Ama umulmadık şeyler olacaktı.

*«Kitabı elime aldım; kahvaltıyı, öğle yemeğini
ve akşam yemeğini unutarak bir solukta
bitirdim... Korkunç sürükleyici!»*

The Bookseller